

Joseph P. Farrell

SS

**BRATRSTVO
ZVONU**

**NEUVĚŘITELNÁ TAJNÁ
TECHNOLOGIE NACISTŮ**

acisté v NASA, JFK a Majic-12

SS bratrstvo zvonu

Neuvěřitelná tajná technologie nacistů

Joseph P. Farrell

Obsah

Věnování.....	1
Předmluva.....	2
Část první - „Zákulisí“.....	6
1. „V hodinu dvanácté“.....	7
2. „Problém Peenemünde“.....	29
3. „Srdečné pozdravy z Ruska“: Hypotéza dvou vesmírných programů.....	44
Část druhá - „Zvon“.....	89
4. „Das Laternenträgerprojekt“: Zvon a Igor Witkowski.....	90
5. „Práce v odvětví fyziky, jež byla z všedního pohledá monstrózní“.....	121
6. „Komu zvoní hrana“: Skalární fyzika, energie nulového bodu a vířivý éter: Spekulativní rekonstrukce Fyziky zvonu.....	152
7. „Gerlachova nová alchymie“: Mysteriózní sérum 525.....	170
Část třetí „Bratrstvo“.....	190
8. „Corso a den poté“: Další dokumenty Majic-12 ve světle nacistické technologie.....	191
9. „Mae Brussellová“: Přeživší nacisté a JFK.....	239
10. „Co je Bratrstvo zvonu?“ Bratrstvo zvonu v historii a praxi.....	268

Věnování

Na vzniku této knihy se podílela řada lidí. Rád bych předně poděkoval svému příteli Richardu E. Woodovi za pomoc při pátrání na Internetu, které vedl na moji žádost, po jistých tématech, jež se objevují zde a také, jak doufám, v následující knize. Jsem rovněž hluboce zavázán panu Igoru Witkowskiemu za opravdu rychlé a včasné odpovědi na mé dotazy a za to, že mi dovolil použít mnohé fotografie pocházející z jeho vynikající knihy *The Truth About the Wunderwaffe*. Rád bych mu rovněž poděkoval za to, že jako první vyšel na veřejnost s příběhem o zvonu, který se může stát nejvýznamnějším příběhem o potlačované a zatajované vědě a technologii dvacátého století. Doufám pak, že má vlastní kniha přispěje k většímu zájmu o prvotřídní výzkum pana Witkowskiho ke knize *The Truth About the Wunderwaffe*.

Rád bych také poděkoval panu Henrymu Stevensovi z Německého výzkumného projektu a autorovi knihy *Hitler's Flying Saucers* za možnost použít obšírné vyprávění uváděné ve čtvrté kapitole. Věřím, že toto líčení může být vůbec prvním popisem chodu a testovacích podmínek zvonu, a jsem mu velice vděčný, že mě s ním seznámil. Stevens, podobně jako Witkowski, je neúnavným badatelem po říši exotické nacistické technologie, a co je ještě důležitější, během svého obsáhlého výzkumu se nepřestal zajímat o nacistický původ některých UFO.

A jako vždy, poděkování mému vydavateli Davidu Childressovi, zvláště pak za to, že tu byl, když bylo třeba.

A nakonec nejdůležitější vyjádření díky mé matce, která mi poskytla zázemí během obtížného přechodného období mého života, právě když jsem pracoval na této knize.

Předmluva

V předmluvě k předešlé knize o německých tajných válečných zbraních, Říše Černého slunce: Tajné nacistické zbraně a studenoválečná spojenecká legenda, jsem se zmínil o své mladické reakci na zavraždění prezidenta Johna F. Kennedyho a o svém zmatku ohledně následných zjištění Warrenovy komise a její teorie „magické kulky osamělého střelce“. Potom jsem pokračoval, abych se zmínil o dalších nesrovnalostech oproti historii, jak jsem se ji učil ve škole, zejména o skutečnosti, že atomovou bombu, která byla shozena na Hirošimu a která obsahovala uranovou „kulovnicovou“ spoušť, americká armáda vůbec nevyzkoušela. Zmínka o těchto dvou zvláštních událostech v předmluvě není ani náhodná ani pouhý rozmar, neboť nejsou bez vztahu. Ve skutečnosti se nejedná ani o volný vztah, protože mezi nimi existuje přímá souvislost - a v některých případech je silná jako lodní lano - hotové zřetězení.

Nejsem prvním autorem, který upozorňuje na to, že v pozadí atentátu na JFK se skrývá všudypřítomné spojení s nacisty, a ani si nemyslím, že budu poslední. Dobře známá teoretička na téma konspirací a badatelka v problematice atentátu na JFK Mae Brussellová byla možná prvním velkým „alternativním badatelem“, který se vyjádřil k tomuto aspektu atentátu. Další už šli v jejích stopách, tu a tam přidali nějaký detail nebo příběh, ale byla to Brussellová, kdo se prvně odvážil odhalit ony senzační podrobnosti. Nehledě na její schopnost vyčmúchat detailní spojení ve spiknutí, a to i když dokázala pominout snad tu nejpodstatnější věc spojující je s nacisty, totiž příhodu v Roswellu a jediný možný motiv vraždy JFK: nacistickou technologii.

Jenže u běžného čtenáře, dokonce i takového, který je náchylný věřit nějakému druhu spiknutí týkajícího se chladnokrevné vraždy prezidenta Kennedyho, musí myšlenka na to, že tu je jakási spojitost s nacisty, pořádně napsat důvěřivost. Dokonce i Brussellová zdůrazňovala, že vydedukovat takovou spojitost by překonalo i tu nejdivočejší představu Roberta Ludluma, populárního a dobře známého autora špionážních thrillerů v 70. a 80. letech dvacátého století. Ovšem spojit tohle všechno dohromady a ještě s Roswellem, založením skupiny Majic-12, celého zpravodajského aparátu „národní bezpečnosti“ americké vlády, to by vskutku mohlo napsat důvěřivost až k prasknutí. Jenomže to je ve skutečnosti to, o co v tomto případě, jak věřím, alespoň zčásti jde. A o tom tato kniha částečně je.

Ovšem tady, stejně jako v knize Říše Černého slunce, se pozornost soustředila nejen na důsledky pozůstatků nacismu a možnost, že jeho projekty tajných zbraní pokračovaly nezávisle na kterékoliv vládě poválečného světa. Pokročíme rovněž ohledně podrobného srovnání nacistického vývoje exotické fyziky a technologií v době války s technologiemi rekonstruovanými z „havarovaného stroje“, jak to naznačují dokumenty Majic-12, s čímž jsme začali už v knize Říše Černého slunce, protože od jejího vydání se mi dostaly do rukou nové listinné důkazy a ty si naopak vynutily další pátrání, jež započalo v 16. a 17. kapitole předešlé knihy. Jak uvidíme v hlavní části tohoto textu, tyto dokumenty téměř nikde nesvědčí o protikladném souboru údajů, na něž jsme narazili v dokumentech Majic-12 zkoumaných v knize Říše Černého slunce, ale spíše mnohem přímočařeji ukazují na pozemský, třebaže neznámý původ havarovaného stroje. A přinejmenším v jednom případě ukazuje dokument Majic-12 jasně prstem na nacistické Německo, a také vrhá stín podezření na pro všechny příhodnou smrt generála Pattona. Když tyto detaily porovnáme se známým vývojem při výzkumu nacistických tajných zbraní, dostaneme docela znepokojující obraz. Ještě více nás však znepokojuje to, proč jsou takové dokumenty a v nich se nacházející doklady o pozemském původu (UFO) stále ignorovány severoamerickou ufologickou komunitou.

Jako taková je tato kniha, podobně jako ta předchozí, o exotických zbraních, jež nacisté vyvíjeli, a o docela monstrózním odvětví fyziky, kterou rozvíjeli jakožto platformu pro tyto zbraně. Právě tak je tato kniha i o důsledcích takového odvětví fyziky a zbraní pro současnou politiku a historii. Jak uvidíme, tato fyzika má silnou vazbu na „skalární“ nelineární „elektroakustické“ vlnění

a na myšlenky, jež poprvé rozvinul Tesla a následně je rozpracovali němečtí a sovětsí fyzici, a rovněž na to odvětví fyziky, jež jsem postuloval jako základ, o něž se opírají mé tři knihy o Velké pyramidě a hypotéze, že sloužila jako zbraň: The Giza Death Star, The Giza Death Star Deployed a The Giza Death Star Destroyed. Vědci a matematici, kteří se v nacistickém Německu pustili do průkopnického a revolučního díla v tomto odvětví fyziky, patřili ke špičkám povýšeneckého klasifikačního systému SS. Skupina vědců a inženýrů zkoumající toto monstrózní nové odvětví fyziky byla elitním spolkem, „bratrstvem“ uvnitř černého bratrstva SS, které jsem nazval jednoduše „SS Bratrstvo zvonu“. Jejich krédem, u některých vynuceným nacistickou ideologií a ochotně přijatým ostatními, byl vývoj úplně nového paradigmatu fyziky, oproštěné od omezení relativity a „židovské fyziky“. A oni ji dokázali vyvinout.

V této knize tedy jde o složité vzájemné vztahy historie a technologie, jež tu ožívají stejně jako v té předchozí. Někdo odmítne toto dílo jako ještě spekulativnější, než byl jeho předchůdce. V tomto ohledu, i když stále věřím, že zavraždění Kennedyho bylo dílem spiknutí, já sám jsem došel k myšlence možné účasti nacistů mnohem později, přičemž jako většina dávám přednost vidět za sítí „zájmové koalice“ sestavu mafie, rozčarované CIA a pravděpodobně i složek FBI, velkého byznysu a zájmů bankovních domů, jež za ní stály, aby se na krátký okamžik sjednotila k dosažení společného a strašlivého cíle. Takové články, obzvláště v temném spojení mezi vládou, „velkým byznysem“ a, a to je nejvýznamnější, „bankovním sektorem“, by určitě měly nezbytný vliv a autoritu, aby to až do dnešního dne udržely v tajnosti. Avšak motiv pro takové nepřetržité utajování zůstává nejasný.

Ale jenom do té doby, než si dá člověk dohromady nacisty a pokročilou technologii - jejímž blahodárným projevem je příslib konce současných energetických technologií - a geopolitické uspořádání, které se nám snaží vnutit, s hrozbou totálního převratu globálního ekonomického „řádu“, a tady je - ve svém zhoubném projevu - zlověstná kvůli té nejtemnější vidině zbraní, jež naprosto překonávají i ty nejdivočejší termonukleární fantazie Edwarda Tellera nebo Andreje Sacharova, opravdu schopných zničit celé planety. Přidejte si k této směsici ještě články uvnitř federální vlády soptící vztekem a strachem, vydané do područí globálních korporálních oligarchií a zaměřené na zamlčování skutečností veřejnosti a tajný vývoj alternativní fyziky a energetických systémů, a hned tu máme zájmovou koalici, jež by měla silný motiv k vraždě prezidenta, který opakovaně dával najevo, že je připraven to všechno úplně rozložit, nebo to přinejmenším alespoň částečně na veřejnosti rozmazat.

Někteří tedy mohou toto dílo odmítnout jako paranoidní rozcvíčku, a možná, že tomu tak je. Jenže vzhledem k historii vládnutí v moderních dobách člověk nemůže být nikdy dost paranoidní. Koneckonců, oni paranoidní jsou. A jako lekce paranoie s globálními ambicemi je nacistický režim Třetí říše úplně jedinečný. Vyžaduje to opravdu silnou paranoiu vést národ velikosti státu Texas k dobývání Evropy a vést válku s velkou částí světa po dobu šesti let, a pak uprostřed toho všeho s typickou německou důkladností a organizačním talentem plánovat pokračování nacismu po válce. Podobně to chtělo jedinečnou paranoiu snít o fyzice s takovou flexibilitou, nejen se schopností zničit celou planetu, ale také s nekonečným příslibem v oblasti energie a propulzní technologie, a potom začít s teoretickou přípravou a experimentálními přípravnými pracemi, aby uvedli tuto fyziku do praxe a zkonstruovali zbraně a pohonné systémy. Jak tato kniha prokáže, v době německé kapitulace už učinili ve své práci dostatečný pokrok, takže v ní pokračovali i po válce v řadě „hostitelských“ zemí včetně Sovětského svazu, Jižní Afriky, Japonska, Brazílie, a ano, i v (Západním) Německu.

Jsou však ještě jiné důvody, proč se tu musel objevit další svazek. Prvním z nich bylo to, že jsem nabyt některé z válečných prací fyziků zmiňovaných v knize Říše Černého slunce. Získání těchto prací mě donutilo opravit jisté nepřesnosti v předešlé knize a zároveň s nimi povstaly i nové otázky. Zadruhé, v úžasné edici o Hitlerových „zbraních vítězství“, Hitlers Siegeswaffen německého autora Friedricha Georga, vyšla docela nedávno, v minulém roce, kniha líčící jeho

bádání o německých raketách dlouhého doletu, naváděcích systémech a rodícím se vesmírném programu. Tento výzkum, umístěný do širších souvislostí s projekty SS na poli radikální fyziky, vyvolává nové otázky ohledně „spojenecké legendy“, jež poprvé zazněly v knize Říše Černého slunce. Georgův výzkum, jak uvidíme, rovněž vyvolává důležité otázky nejenom o tom, co se dělo v Peenemünde v posledních týdnech války, ale také významné otázky, jež zpochybňují události v Roswellu, jak je líčí podplukovník Corso ve své slavné knize Den po Roswellu.

Stejně významný je znamenitý výzkum polského vojenského badatele Igora Witkowského týkající se všech aspektů německých tajných zbraní, jenž byl nakonec vydán anglicky v jediném svazku pod názvem *The Truth About the Wunderwaffe*. Je třeba říci, že materiál ve Witkowského knize o vůbec nejtajnějším projektu SS, zvonu, značnou měrou rozšiřuje množství informací dostupných v angličtině. Witkowského bádání přeložené do angličtiny by samo o sobě vyžadovalo samostatný svazek ke knize Říše Černého slunce. Proto se zcela spoléhám na Witkowského magisterské studium na tomto poli. Jeho výzkum dále vyvolává vážné otázky a pochybnosti o tvrzení podplukovníka Corsa, že po události v Roswellu byla do amerického průmyslu postupně implantována mimozemská technologie. No a samozřejmě jeho výzkum vytvořil podstatný základ pro mé vlastní pátrání po zvonu a exotické fyzice, již může představovat.

Jak se však ukáže v hlavní části mého díla, zasadil jsem zvon a fyziku, kterou snad představuje, do velice odlišného interpretačního rámce, a připouštím, i mnohem radikálnějšího a spekulativnějšího kontextu než Witkowski. Zdá se mi, že to bylo nutné jak kvůli signaturním účinkům, jež se zdál mít, tak také kvůli náznakům, že Němci zkoumali odvětví fyziky, jež má mnohá pojmenování, já ji však - následuje příkladu Toma Beardena a jeho výzkumu na toto téma - nazval „skalární“ fyzikou.

Taková fyzika představuje nejen nový a účinný zdroj energie, nýbrž právě tak i bezmeznou ničivou sílu. Proto její pokračující a možná i nezávislé rozvíjení různými kriminálními konspiracemi a syndikáty mohlo vskutku být jedním z hlavních faktorů a motivů v atentátu na prezidenta Johna F. Kennedyho.

A konečně to byl vynikající výzkum Cartera Plymtoma Hydricka mající v závěru podobu knihy *Critical Mass: How Nazi Germany Surrendered Enriched Uranium for the United States' Atomic Bomb*. Poněvadž tu došlo k malým opravám oproti internetové verzi, na niž jsem se spoléhal při psaní knihy Říše Černého slunce, opravám, jež si samy o sobě vynutily nové spekulace - a mnohé pocházejí přímo od Hydricka zdá se být pochopitelné, že toto dílo bylo nejlepším místem, kam se obracet ohledně některých vývodů. V každém případě zůstává Hydrickova práce standardem v této alternativní historii tajných zbraní druhé světové války, který - podobně jako Witkowského nebo Meyerův a Mehnerův výzkum - seriózní zvědavý čtenář zabývající se tímto zamlčovaným a utajeným kusem historie a vědy jednoduše nemůže a nesmí ignorovat.

Nakonec je třeba říci něco o mém vlastním postoji k UFO a mé „filosofii“, aby si čtenář nemyslel, že obsah této knihy lze brát od začátku do konce jako jejich ztělesnění. Nejprve chci zásadně vysvětlit, že filosoficky vzato nejsem proti představě mimozemského života, ani - za tím účelem - proti představě životních forem, jež obývají „vyšší dimenze“ nebo „úrovně existence“. Řeknu-li to takto, pak podobně nejsem ani proti představě, že takové životní formy mohly navštívit nebo snad už i navštívily Zemi. Jsem však přesvědčen, jak čtu zprávy o různých „kontaktech“ a „únosech“, že mnohé, co spadá pod tento fenomén, je hluboce duchovní a - odvažují se říci - i zlověstné povahy.

Budeme-li mít toto na mysli v širším kontextu, co si tedy počít se skutečným UFO? Co si totiž počneme s těmi zprávami, které jasně naznačují existenci skutečného vyspělého „letounu“? Třebaže jsem stále přesvědčen o tom, že existuje mnoho pravých zpráv - a dokonce některé ještě úžasnější záběry, jež pořídil raketoplán NASA - pak, abych byl spravedlivý, osobně jen v pár případech detekují fyzikální a výkonnostní signatury, jež si vynucují považovat je za „mimozemské“, totiž že

tento fenomén má původ mimo tuto sluneční soustavu. Nepopírám extrémní parametry výkonu, ovšem ve většině případů oznámené parametry pořád ještě nedosahují těch, jež bychom při mezihvězdném cestování považovali za praktické. Kromě toho si plně uvědomuji, že spojovat některé fenomény a dokumentární důkazy s nacisty je v ufologické komunitě názor rozhodně nepopulární. Převládá tam totiž takový, jež razí zvučná jména prosazující mimozemskou hypotézu bez ohledu na to, co se ví, a dokonce i tehdy, kdy by znali lepší. Předkládají ty svoje dokumenty a ohledně jejich autenticity argumentují zcela přesvědčivě, a potom jdou a argumentují na základě jejich obsahu, že mimozemská hypotéza je nejpravděpodobnějším vysvětlením „zastíracích manévru vlády ohledně UFO“. A já nepopírám váhu ani pádnost jejich argumentů. Jenže jak uvidíme, existují jiné dokumenty, jež stejně přesvědčivě tuto hypotézu vyvracejí, a tato dobře známá jména se o nich na svých konferencích nikdy nezmíní, neboť jasně naznačují „nacistický aspekt“ této události, a to i tehdy, pokud by byla mimozemská hypotéza v jeho rámci zachována.

Abych byl spravedlivý, způsob, jakým využívám „nacistické legendy“ při pokusu reinterpretovat historii MAJIC-12 a Den po Roswellu podplukovníka Corsa, lze vykládat právě tak špatně. Nevěřím tudíž, že „nacistická legenda“ vysvětluje všechna pozorování UFO, z jednoduchého důvodu - jejich příliš mnoho na to, aby mohly všechny pocházet z tohoto zdroje. Vysvětluje jenom omezený počet případů, během určitého časového rámce a v určitých lokalitách. Navíc také vysvětluje některé motivy těch, kteří potlačují „pravdu kolem UFO“, ale určitě ne všechny motivy.

I když jsem se snažil snížit možnost nedorozumění, neočekávám, že se tato kniha v nějaké blízké budoucnosti stane pozvánkou na nějakou ufologickou konferenci, ani že si za tím účelem získám přízeň těch, kdož jsou zběhlí v „esoterických vědách“, a to z důvodů, jež budou zřejmé po přečtení hlavní části tohoto díla.

Zůstává tedy pouze na čtenáři, aby rozhodl, zda byl z převážně spekulativní rekonstrukce, jež nyní následuje, vystavěn solidní a jasný případ.

Joseph P. Farrell, 2005

Část první - „Zákulisí“

„Závod“ o Měsíc

- Základy velkolepého vesmírného projektu byly položeny v průběhu druhé světové války.
- Tento projekt byl pojat a navržen jako spolupráce mezi dvěma supervelmocemi.
- Studená válka, jejíž aspekty umožnily tento projekt realizovat a utajit, představovala příhodný pláštík.

MARY BENNETTOVÁ a DAVID S. PERCY:

Dark Moon: Apollo and the Whistleblowers, str. 200.

1. „V hodinu dvanácté“

„Metody a filosofie, jež s sebou přivezli nacističtí vědci, způsobily vážné narušení bezpečnosti Spojených států a byly příčinou nepředstavitelné hrůzy amerických vojáků, že stejně jako vězňové koncentračních táborů během války, i oni poslouží jako pokusní králíci.“

LINDA HUNTOVÁ: *Vláda Spojených států, nacističtí vědci a projekt Paperclip: léta 1945 až 1990*

„James Webb, druhý administrátor NASA, si stěžoval na to, že Němci obešli systém tím, že se pokusili postavit Saturn V z vlastních zdrojů existujících ve středisku. Rocco Patrone, který se stal výkonným ředitelem v roce 1973, řekl, že Webb měl pocit, že tuto skupinu je třeba mnohem přísněji kontrolovat.“

4. ledna 1945 si americký generál George S. Patton zapsal do diáře pozoruhodnou poznámku: „Tuhle válku můžeme pořád ještě prohrát.“ Šlo o nevšední tvrzení zejména proto, že poslední velká německá ofenzíva ve druhé světové válce, bitva v Ardenách, skončila a vítězné spojenecké armády, podobně jako jejich sovětský protějšek na východě, se chystaly zasadit poslední smrtící úder hroučící se Hitlerově Třetí říši. V hlavním stanu spojenecké expediční armády (SHAEF) převažoval optimismus. Z nějakého důvodu měl však generál Patton, přezdívaný „Krev a bláto“, navzdory dobře známé představě veřejnosti o jeho bravurnosti a optimismu, vážné soukromé pochybnosti a výhrady. Otázka stojí: Proč? Vskutku proč, když podle každého běžného vojenského odhadu byla německá říše u konce s dechem. Byla to jenom otázka... času.

Ale dokonce i na ztroskotavší německé ofenzívě v Ardenách - bitvě o výběžek - je něco víc, než je zřejmé, když do toho člověk zahrne i tezi z mé předcházející knihy Říše Černého slunce, že nacisté mohli vyhrát závod o atomovou bombu dlouho před projektem Manhattan. Cílem této německé ofenzívy bylo podle obvyklých vysvětlení prolomit slabé americké obranné pozice v Ardenách, přesunout se za spojenecké linie v Holandsku, dobýt přístav v Amsterdamu, a tak nejen vrazit klín mezi americké a britské síly, ale rovněž přerušit zásobování armádě britského polního maršála sira Bernarda Law Montgomeryho v Nizozemí. Jenže takové standardní vysvětlení selhává jednoduše z toho důvodu, že Spojenci by bývali měli být schopni využít holandských přístavů k zásobování „obklíčených“ armád. Na konci války se tedy objevuje mezi „zřejmými“ a „dobře známými“ fakty ještě další záhada. O co skutečně se pokoušelo německé velení a proč by to mělo působit takovou starost generálu Pattonovi a být příčinou jeho poznámky v diáři? Britský autor Geoffrey Brooks přesně vystihl skrytý vojenský a politický důvod, který stojí za nacistickou ofenzívou, když vznesl následující námitku:

Hitlerův pobočník von Below, velitel protivzdušné obrany, v roce 1982 poznamenal ve svých pamětech, že zaboha nemohl pochopit, proč chtěl Hitler postoupit do Antverp - „místa, jež nikam nevedlo“.

Jenže odpověď se možná ukrývá v kuriózní objednávce, která byla zaslána do německých doků v období, které překvapivě německé ofenzívě předcházelo, neboť objednávka na dvacet čtyři pětisetunových ponorných barží schopných transportovat a odpálit rakety V-2U směřovala do doků ve Štětíně a Elbingu. A Londýn je právě z Antverp v doletu V-2.

Jenže tahle záhada zdaleka nekončí, protože ofenzíva zaměřená jenom na obnovení bombardování Anglie pomocí V-2 nedává ještě žádný smysl. Podle Brookse člověk pouze začíná vidět logiku skrývající se za německou ofenzívou tím způsobem, že ji vnímá ve spojení s pokračováním útoků V-2, protože „válečné operace V-2 byly selháním. A Hitler to věděl. Muselo tu být něco výjimečného, aby to všechno dostalo smysl.“ O co šlo v případě „něčeho výjimečného“,

naznačil nikdo jiný než zástupce velícího generála zpravodajské služby armády leteckých sil Spojených států, generálporučík Donal Putt, krátce po válce v roce 1946. Stojí za to ocitovat Brooksovy komentáře v plné šíři:

(Generálporučík Putt) řekl Společnosti leteckých inženýrů: „Němci připravovali všeobecně celému světu a Anglii zvláště raketové překvapení, jež by - jak se má zato - změnilo běh války, kdyby se invaze bývala zpozdila byť jen o tak krátkou dobu, jakou je půl roku.“ Stranou bývá ještě Putt citován, že tvrdil, že „Němci měli rakety V-2 s atomovými hlavicemi“. Překvapení je překvapení a až dosud se běžné raketové zbraně ukázaly být neproduktivní. Dolet V-2 byl něco přes 300 kilometrů. Rozhodujícím úspěchem spojeneckého postupu po prosinci roku 1944 bylo tedy zatlačit německé síly za tuto hranici. Cílem operace v Ardenách byl belgický přístav Antverpy, který se nachází pouhých 300 km od Londýna.

A zase jinými slovy, nacistická atomová bomba je skrytou logikou věci v operačních plánech obou stran na sklonku války a velmi pravděpodobně je i skrytou operační logikou za jinak vojensky neobhajitelnou německou ofenzívou v Ardenách. Není pak divu, že si Patton udělal poznámku „Tuhle válku můžeme pořád ještě prohrát“, přestože už šlo o tak pokročilý válečný čas. Podobně pak to slouží jako náznak toho, že je-li tento scénář základem jeho poznámek, měl nejoslovovanější americký polní velitel přístup k některým velmi citlivým informacím.

Jak je patrné z mé předcházející knihy Říše Černého slunce, objevila se v poválečném západním tisku řada článků podporujících názor, že válka byla vyhrána nikoliv proti hroutící se Říši, nýbrž prostě v hodině dvanácté. Tyto články obvykle doprovázejí taková hodnocení spolu s odhalením nacistických tajných zbraní a většina z nich se nachází na „fantastickém“ konci tohoto spektra. Možná to byl taktický manévr, který měl přesvědčit veřejnost na Západě, že nacističtí vůdci byli naprosto šílení - jako by bylo k tomuto bodu třeba nějakého přesvědčování - a že jejich naděje byly divoce bizarní a nerealistické, takže vojenská situace Třetí říše byla na sklonku roku 1944 a začátkem roku 1945 všechno možné, jen ne beznadějná.

A. „Tuhle válku můžeme pořád ještě prohrát“

Ať už šlo o psychologickou válku nebo ne, dokonce i americká letecká společnost Convair (Consolidated Vultee Aircraft Corporation) sehrála v tomto jednání svoji roli, když 27. srpna roku 1945 zadala dvojstránkovou reklamu v magazínu Life s článkem pod názvem „...o vlásek“

Několikrát mělo Německo v průběhu evropské fáze této války vítězství téměř na dosah... na zemi, na moři nebo ve vzduchu.

A kromě toho, při vědomí životní důležitosti nadvlády ve vzduchu se nacisté opakovaně snažili dobýt ji od Spojenců zpět.

A málem uspěli.

Čas vypršel

Zvláště v posledních měsících války byla naše bezpečnostní hranice tenčí, než se většina z nás domnívala.

Ale jak tenká byla, je nejlépe známo jen jistým americkým vojenským expertům, kteří již navštívili některé německé podzemní výzkumné laboratoře a válečné továrny.

Viděli tam tajné zbraně v různých stádiích vývoje... zbraně, které případně mohly obrátit štěstěnu ve prospěch nacistů, kdyby je bývali mohli troufale nasadit v posledním zoufalém pokusu.

Některé z těchto věcí lze odhalit. Jiné ne - ještě ne.

V jedné továrně našli důstojníci americké armády částečně sestavené tryskové stíhačky radikálně nového designu. Tyto letouny byly potenciálně lepší než cokoliv, co Spojenci měli v té době k dispozici k boji.

Kdyby býval Němcům nevypršel čas, množství těchto tryskových letounů mohlo změnit rovnováhu vzdušných sil podle libosti.

V raketové továrně na výrobu V-raket, vydlabané ve vápencové skále přes 240 metrů hluboko, našli naši technici plány strašlivé V bomby s odhadovaným doletem skoro 5 000 kilometrů.

„Měli jsme v plánu zničit v listopadu New York a další americká města,“ řekl německý raketový inženýr.

Cíl: USA

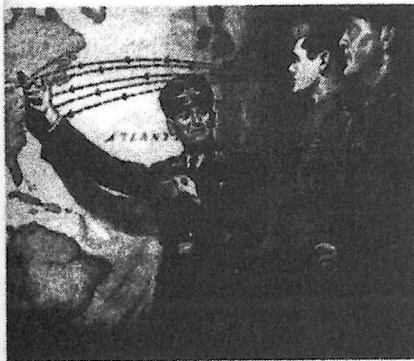
V přebudovaném solném dole zkoumali naši zbrojní důstojníci téměř zkompletované těžké tryskové bombardéry... bombardéry, o nichž Němci prohlašovali, že jsou schopny dopravit vysoce třaskavé výbušniny na průmyslová města na východním pobřeží Spojených států a přeletět přes Atlantik zase zpět.

Sám Göring řekl, že letouny byly úspěšně vyzkoušeny ve vzduchu a bývaly by mohly být nasazeny do operací, kdyby jen Německo vydrželo o tři měsíce déle.

...by the Skin of our Teeth

SEVERAL TIMES during the European phase of this war, victory was almost within Germany's grasp . . . on land, on the sea, or in the air.

Above all, knowing the vital importance of air supremacy, the Nazis tried time and again to wrest it back from the Allies. And they almost succeeded.

Time ran out

Especially in the last months of the war, our margin of safety was slimmer than most of us suspected.

Just how slim it was is known best to certain American military experts who have since inspected some of Germany's underground research laboratories and war plants.

Here they saw secret weapons in various stages of development . . . weapons which might conceivably have turned the trick for the Nazis if they could have used them boldly in a last desperate gamble.

Some of these things can now be revealed. Others cannot — yet.

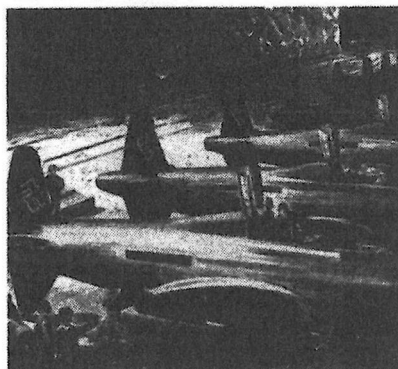
In one plant, the U. S. Army officers found partially assembled jet fighter planes of radical new design. There were planes potentially better than anything the Allies had in

combat at that time.

If time hadn't run out on the Germans, quantities of these jet planes might have changed the balance of air power in their favor.

In a V rocket plant, burrowed 800 feet deep in limestone rock, our technicians found blueprints for a fearful V bomb with an estimated range of 3000 miles.

"We planned to destroy New York and other American cities starting in November," said a German rocket engineer.

Target: U. S. A.

In a converted salt mine, our ordnance officers examined nearly completed jet-propelled heavy bombers . . . bombers claimed by the Germans to be capable of crashing high explosives into the industrial cities of the eastern United States and flung back again across the Atlantic.

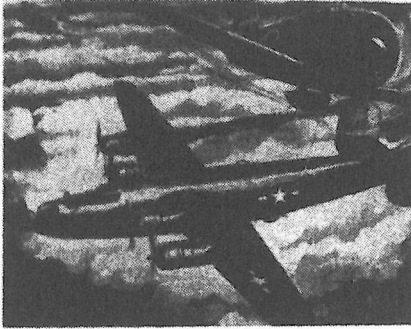
Goering himself said the planes had been successfully test-flown and would have been in operation if Germany could have held out 3 months longer.

But those catastrophes, and others, never quite came to pass on the German timetable of war. We managed, right?

Reklama Consolidated Vultee

Avšak tato katastrofa, a mnohé další, nepřišly ve válečném Německu nikdy zcela na pořad dne. Dokázali jsme si udržet nadvládu ve vzduchu, kterou jsme získali, a to až do konce... někdy však jenom o vlasek!

the end, to maintain the air supremacy we had achieved... sometimes just by the skin of our teeth.

How about Japan?

What's happening in those war plants the Japs have built underground? We wish we knew! We, for one, are not selling this enemy short—not on scientific ingenuity born of desperation.

Every now and then—close on the heels of dispatches telling how our heroic flyers are knocking Japs out of the sky at a ratio of 10 to 1—comes a disturbing rumor of an entirely new Jap weapon.

This is why it would be one of the costliest mistakes this country could possibly make, if we were to permit ourselves to be lulled into a sense of security because of our present-day air superiority.

The race we must win

We are woefully stupid if we assume that Japan isn't working desperately to develop new planes and air-borne weapons that will whittle down our air superiority.

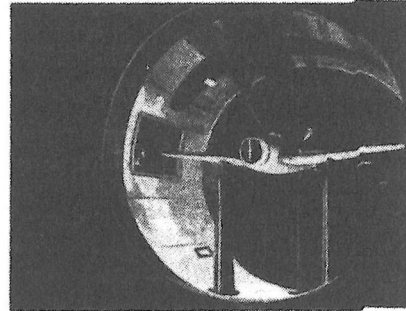
Air supremacy, alone, of course, will not win this war or guarantee a lasting peace in the years to come.

But if we maintain air supremacy in the Pacific, Japan can't win.

And as long as we maintain our air superiority after victory, no aggressor nation is apt to be foolhardy enough to dream of attacking us.

That is why constant and continuing research in the field of aeronautics is a MUST for America—today and always!

But experimental research is only the first step in winning the race that will insure America from attack in the future...

The best planes periodically resulting from this research must be put in production in sufficient quantities to develop manufacturing techniques and tools and to keep the nucleus of a manufacturing organization which can be quickly expanded if ever needed.

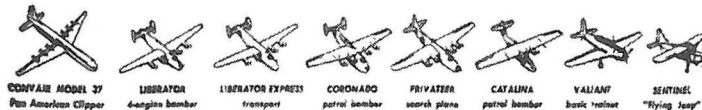
We must also have enough planes for our Armed Services to train the Flight and Ground Crews in their use. *One or two experimental planes are not enough* to keep our Air Force and manufacturing organizations ready for any emergency.

Only when the design and production "bugs" always present in a new plane are revealed and eliminated by use—our ever-improving aircraft be considered proven military weapons.

**LET'S KEEP AMERICA STRONG
IN THE AIR!**

CONSOLIDATED VULTEE AIRCRAFT CORPORATION

San Diego, Calif. Tucson, Ariz. Nashville, Tenn. Dearborn, Mich. Miami, Fla.
Vulzee Field, Calif. Fort Worth, Texas Louisville, Ky. Allentown, Pa. Monroeville, Aircraft
Fairfield, Calif. New Orleans, La. Wayne, Mich. Elizabeth City, N. C. War Production Council

CONVAIR MODEL 37 LIBERATOR LIBERATOR EXPRESS CORONADO PRIVATER CATALINA VALLANT SENTINEL
Fast American Clipper four-engine bomber transport patrol bomber search plane patrol bomber basic trainer "Flying Jeep"

Reklama Consolidated Vultee

Tento zneklidňující stav záležitostí naznačuje, že na německém raketovém vývoji bylo cosi více než jenom pomalu a těžce se pohybující V-1 a V-2 s krátkým doletem, dopadající na Londýn a další západoevropská města. Jestliže opravdu byly na konci války v podzemní továrně nalezeny plány k raketě s doletem 5 000 kilometrů, pak to jasně naznačuje, že pověstná mezikontinentální Amerikaraket byla výrobě velice blízko, a z toho vyplývá, že nějaký prototyp už musel být testován.

Kromě toho postoj „vyhráli jsme v hodině dvanácté“ je podpořen ze dvou nepravděpodobných pramenů. Astronaut Gordon Cooper z projektu Mercury a Gemini prozradil, že na konci války byla Amerika jenom krůček od katastrofy. Ale ještě sensačnějšího stvrzení ponurého hodnocení generála Pattona se nám dostává od samotného prezidenta Franklina Delano Roosevelta. Po obdržení informace přes Turecko, že Němci pracují na „V-3“, která by mohla zasáhnout východní pobřeží USA, prozradil prezident Roosevelt v dopise z 6. prosince 1944 své sestřenci Daisy pravý důvod svých obav: nikoliv raketa samotná, ale skutečnost, že Němci vlastnili „zbraň s názvem V-3, která by dokázala zničit jediným úderem všechno v okruhu kilometru“. Datum zde uvedené je významné, neboť Rooseveltův dopis mohl přijít jak po německých testech palivo-

vzduchových bomb (V češtině označovaná také přívlastky palivo-vzduchová, palivo-vzdušná, objemově detonující, aerosolová nebo vakuová; v angličtině známá jako thermobaric weapon (termobarická zbraň, puma či munice), je explozivní zbraň pracující na principu výbuchu aerosolového oblaku paliva smíšeného se vzduchem a následného vytvoření mohutné tlakové vlny. - Pozn. překl.), ale, a to je ještě důležitější, také po údajné zkoušce atomové bomby na ostrově Rügen kolem 10. až 11. října 1944.

Prezident Roosevelt a generál Patton nebyli jedinými vysokými státními úředníky, kteří vyjádřili zdrženlivost ohledně budoucího vývoje války v této pokročilé době. Ve skutečnosti se za veškerou spojeneckou převahou ve všech konvenčních zbraních skrýval zneklidňující fakt, pravda, kterou ozřejmuje následující tajné memorandum:

TAJNÉ
VELENÍ

STRATEGICKÝCH VZDUŠNÝCH SIL SPOJENÝCH STÁTŮ V EVROPĚ (REAR)

Úřad ředitele zpravodajské služby
AAF Sta 390 APO 633, U. S. Army
5. ledna 1945

MEMORANDUM

Určeno: Brigádní generál George C. McDonald, D., I. Hq., USSTAF

1. Vzpomenete si, že odhad SHAEF, k němuž dospělo po dni D v roce 1944, kladl datum kapitulace Německa na konec prosince onoho roku. Má se za to, že tento odhad SHAEF silně ovlivnil plánování ve Washingtonu a na frontě. S ohledem na předpovězené datum se rozhodovalo o druhu vybavení amerických vzdušných sil, o zbraních, taktice, výcviku a zásobování.
2. Hitlerovské Německo nekladlo datum ukončení války na konec roku 1944. Hitlerovské Německo s rozhodností a rázně naznačovalo, že očekává, že tato válka ještě potrvá po dlouhou a blíže neurčenou dobu a že bude usilovat o získání nadvlády ve zbraních stejně jako po stránce obratného vedení války.
3. S výjimkou několika modifikací a zdokonalení bojují americké vzdušné síly na této frontě v zásadě se stále stejnými zbraněmi, jaké používaly už v roce 1942. Od roku 1942 do roku 1944 bylo letectvo a bojová technika amerických vzdušných sil nadřazeno prakticky v každém ohledu všemu, co měl nepřítel na bojišti. Pozemní vojska, ale i letectvo, se během tohoto prvního období těšila převaze. Toto období skončilo 31. prosince 1944, kdy Německo stále ještě bojovalo, jenže nebojovalo se zbraněmi z roku 1942. Ve světě vede ve zkouškách tryskových letadel, střel dlouhého doletu, nových druhů ponorek a v jistých třídách má i lepší tanky. Velká část jeho výrobních zařízení byla přesunuta do podzemí a napíná všechny síly k poslednímu sešikování na frontách Vaterlandu.
4. Naše pozemní armády, nehledě na převahu v počtech vojáků a množství vybavení, vedou v současné době spíše defenzivní boje než ofenzivní, a ledaže by se stav záležitostí rychle změnil nebo že by se Rusové současně probjovali do Berlína a dobyli vítězství, jinak budeme muset čelit nelítostnému odhodlání bojujícího Německa a jeho novým schopnostem po větší část roku 1945.
5. Hrozba spuštění nové ponorky roste a my můžeme očekávat, že admirálita a naše námořnictvo velice brzo vyvinou tlak, který začne doléhat na strategické vzdušné síly

Spojených států, aby dosáhly stavby doků pro ponorky, ponorkových základen a výroby součástek. Průmysl vyrábějící tanky a ozbrojená vozidla dokazuje, že je v současnosti na frontě čerstvou a povážlivou hrozbou, takže lze očekávat tlak ze strany pozemních vojsk, aby část tíhy našeho bombardování dopadla právě na tato produkční centra. Podplukovník Haines připravil zvláštní zprávu týkající se rostoucí hrozby tryskových letadel... Kdyby toto pochmurné hodnocení náhodou nesplnilo svůj úkol upozornit generála McDonalda na pravou podstatu situace, bylo podáno po lopatě naprosto jednoznačně v závěrech na konci dokumentu:

6. Závěr:

- a) Tato válka neskončila ve shodě s plány SHAEF.
- b) Načasování SHAEF bylo hlavní složkou vývoje vybavení, výcvikových programů a organizace lidského potenciálu a dodávek pro tuto frontu.
- c) První cyklus a válečné období skončilo, aniž by Německo kapitulovalo, a Německo naopak vede ve vývoji principiálně nových zbraní a metod, které budou zahrnuty do jeho výbavy v průběhu roku 1945.

Jinými slovy, Němci jednoduše nevyhověli přáním SHAEF, aby se položili a kapitulovali tváří v tvář zdrcující přesile Spojenců. A opravdu, jak naznačuje tento dokument, tatáž číselná převaha byla ohrožena imanentním zastaráváním, pokud jejich technika nebyla v roce 1945 už totálně zastaralá. Německo, které vyvinulo moderní kombinované a manévrovatelné zbraně, jimiž by kompenzovalo početní převahu svých potenciálních protivníků, se právě chystalo znovu změnit vlastnosti zbraní a nachytat spojence nepřipravené a vyvést je z rovnováhy.

Jenže byla realita německého potenciálu v souladu s těmito pochmurnými prognózami spojeneckých tajných služeb?

B. Německý potenciál na sklonku roku 1944 a počátkem roku 1945

1. Dokumenty k operaci Paperclip: projekt Lusty

Německý válečný potenciál na konci války se dá asi nejlépe shrnout řadou nedávno odtajněných dokumentů - poprvé je poodhalil britský badatel Nick Cook - z projektu „Lusty“. Ten byl, jak poznamenává polský badatel Igor Witkowski, „obdobnou operací jako »Paperclip«“. Obsah, který skrývají, je „tak naprostým zjevením, že budí dojem, jako by šlo o příběh z jiné planety“. Dokumenty projektu Lusty sestávají z popisné části, jakož i seznamu vojenských objektů či cílů v okupované Říši, který pořídila zpravodajská služba. V popisné části, na samotném začátku, se například zmiňují... ukořistěné německé evakuační transporty - ponorky. Týká se to skutečností, které nejenže vrhají zcela nové světlo na konec druhé světové války a výsledky vědeckých a technických úspěchů Třetí říše, ale především jsou šokující kvůli tomu, že jsou dosud obestřeny hradbou mlčení!

Pod záštitou téhož programu, jak se v něm samotném přiznává, došlo v průběhu tří měsíců k odsunu téměř 110 000 tun vědeckých prací do Spojených států a tam byly předány zájmovým agenturám americké vlády. A jako by to nestačilo.

V lomu na draselnou rudu poblíž Bacha, v hloubce 450 metrů pod zemí, byly nalezeny záznamy Německého patentového úřadu. Šlo přibližně o S2J 000 svazků, které obsahovaly mj. i tajné složky. (...) Archiv byl postupně evakuován a prostudován. (...)

Jde o zásadní odhalení, neboť nás vede zpět ke kontextu „skupiny expertů“ pro tajné zbraně, jímž byl Kammlerstab SS, a to z toho prostého důvodu, že všechny patenty Třetí říše byly tajně pečlivě prozkoumány velice utajovanou složkou SS zvanou Forschung, Entwicklung, und Patente, která se zodpovídala SS obergruppenführerovi Emilu Mazuwovi, o němž bude dále ještě řeč v kapitole čtvrté.

S odhalením projektu Lusty vystupuje proto vzápětí velmi závažná otázka: narazil tým americké zpravodajské služby na tento nalezený poklad prostě „slepou náhodou“? Nebo k němu byli dovedeni? Druhá možnost je pravděpodobnější, neboť je známo, že Kammler se vrátil do Prahy a do závodů Škoda v Plzni - hlavního stanu jeho „skupiny expertů“ - v posledních dnech války. Nick Cook předkládá hypotézu, že Kammler tak učinil proto, aby během posledních úprav dal do pořádku všechny své dokumenty a shromáždil je, aby je mohl vyměnit za svůj život. Pokud tedy Američané věděli, kde mají hledat, mohla k nim tato informace dorazit jenom z jistého zdroje uvnitř Kammlerstabu.

Je dobře známo, že SS generál Wolff vedl v závěrečných dnech války tajná kapitulaci jednání s šéfem služebny OSS v Curychu Allenem Dullem. Co však je známo málo, je, že se tento proces odehrával s tichým požehnáním nikoho jiného než Adolfa Hitlera a Reichsleiters nacistické strany Martina Bormana, tehdy skutečného vládce nacistického Německa. Jak dokazuje Carter Hydrick, klasickou známkou Bormanovy činnosti v průběhu všech těchto jednání s Američany v závěru války byla výměna technologií za životy předních nacistů. Dovoluje to spekulovat o tajné historii, která pravděpodobně tvoří základ podivného sledu událostí, jež se na konci války odehrály v jižním a středojižním Německu a v Čechách. Mezi těmito událostmi je třeba vyzdvihnout následující:

1. Rychlý postup amerického generála Pattona napříč jižním Německem směrem k závodům Škoda v Plzni v Československu a podobný spojenecký úder na vojenská zařízení SS v horském masivu Harc v Durynsku;
2. Tajná jednání mezi šéfem služebny OSS Allenem Dullem a SS generálem Wolffem; (Dulles se později stal ředitelem CIA, po fiasku v Zátocě svini byl prezidentem Kennedym propuštěn a později jej Lyndon Johnson navrhl za vedoucího Warrenovy komise, která měla „vyšetřit“ prezidentovu vraždu!);
3. Zmizení SS generála Hanse Kammlera;
4. Zmizení Kammlerova nejtajnějšího výzkumného projektu, „zvonu“, spolu s veškerou jeho projektovou dokumentací; a konečně;
5. Ironická - a někteří by řekli zvláště podezřelá - smrt generála George Pattona krátce po skončení války.

Objevují se známky spekulací, neboť pokud by Wolff tajně jednal s Dullem s tichým souhlasem Bormana - a Bormanův souhlas znamenal právě tak i Hitlerův -, pak je pravděpodobné, že ona záruka byla nalezeným pokladem dokumentů Kammlerstabu, jež mohly zahrnovat i tajné patenty Třetí říše, zabavené a utajené složkou Forschung, Entwicklung, und Patente. Neomylná přesnost, s níž byly vedeny poslední americké válečné operace - zejména Pattonovou 3. armádou - směrem k nejtajnějším střediskům a montážním zařízením Kammlerovy říše černých projektů, může znamenat jenom tolik, že z nějakých svých vysoce postavených míst dostávali Američané „informace zevnitř“, které přicházely ze stejně vysoké úrovně uvnitř Třetí říše: od Kammlera a Bormana. Patton buď mohl být při některých z těchto operací průzkumníkem, nebo, což je mnohem pravděpodobnější, měl jednoduše z první ruky přístup k obrovskému množství polních hlášení výzvědné služby, jež mu umožnily spojit je v celek a získat zevrubný a téměř úplný přehled o šíři nacistických tajných projektů. Člověk může jen spekulovat, že Pattonova

polní hlášení v té době vytvořila svého druhu „Kammlerův index“ tajných zbrojních projektů Třetí říše.

V každém případě by měl příležitost rozkrýt rozsáhlou a skrytou operaci výzvědné služby, přičemž tím nikoliv nepodstatným byl faustovský obchod s exotickou technologií a poválečnou spoluprací mezi nacisty a západními spojenci, zejména se Spojenými státy.

A co samotný nalezený poklad? Letmý pohled na mnohé neobvyklé německé tajné zbraně ukáže, proč generál Patton začátkem roku 1945 - možná se již odehrál „přemet“ při tajných jednáních a „technologický potenciál“ spojenců stál před překážkou, pokud by tato jednání nebyla úspěšná - vyjádřil vážné soukromé výhrady ohledně Spojenců, kteří „byli ještě schopni tuto válku prohrát“.

2. Smrt pod mořem: mimořádné vlastnosti ponorky typu XXI

Zatímco projekt Lusty se týkal výlučně nacistické technologie vzdušného prostoru, stojí za to zmínit se o jednom z nejvražednějších potenciálů, který se už na konci války dostal do výroby: úplně nová a velmi smrtonosná německá ponorka typu XXI. Tento typ XXI tedy nepředstavoval pouhý prototyp čekající na výrobu; nebyl to pouhý potenciál. Byla to skutečná a vážná hrozba, která by na moři pro Spojence představovala nekonečné množství potíží, kdyby válka pokračovala jen o pár týdnů déle. A jak jsem tvrdil v Říši Černého slunce, je pravděpodobné, že Britové měli tu smůlu, že se střetli s několika ponorkami typu XXI ještě před ukončením válečného stavu. Typ XXI měl nový pohonný systém, Waltherovu turbínu využívající peroxid vodíku, jenž dovoľoval při ponoření rychlost téměř 17,2 uzlů a podle informací z prvních zkoušek Kriegsmarine byl schopen se ponořit do vsutku udivující hloubky 330 metrů! Některá tvrzení se kloní k tomu, že rychlost při ponoření se blížila až k 21 nebo 22 uzlům. Typ XXI nadto mohl pokračovat touto fenomenální rychlostí pod vodou do vzdálenosti téměř 630 kilometrů, než by musel zpomalit, aby se dobily jeho akumulátory. Takže typ XXI se nepodobal ponorkám kteréhokoliv námořnictva, a dokonce ani svým předchůdcům v Kriegsmarine, nešlo jenom o ponorné plavidlo; ve skutečnosti to byla první opravdu moderní ponorková loď, loď navržena tak, aby většinu svých cest podnikala pod vodou, nebylo to pouhé plavidlo, které se mohlo ponořit, když bylo třeba. Se speciálním „materiálem absorbujícím radarové vlnění“, pokrývajícím inovované proudnicové větrací trubice ponorky, a fantastickou maximálně možnou hloubkou ponoření zvládla tato ponorka vyhnout se detekci amerických lodí až do vzdálenosti 200 metrů, jak se zjistilo při zkouškách pořádaných americkým námořnictvem na jednom zkušebním exempláři v roce 1946! Jak dokládá polský badatel Igor Witkowski, tato ponorka „představovala skok z úrovně let čtyřicátých do let šedesátých“.

Ale dokonce ani tento výčet zdaleka neznamená, že by se skončilo s přehledem jeho vsutku vražedného potenciálu při válce na moři. I kdyby spojenecké letadlo nějak dokázalo uniknout zaměření na radaru a čtyřem 20-milimetrovým palubním protiletectkým kanónům na obou stranách proudnicové kónické věže ponorky, ponorka by se dokázala ponořit za pouhých 18 vteřin. A to není ještě vše, protože na rozdíl od jiných ponorek ostatních válečných loďstev by se kapitán typu XXI dokonce ani nemusel podívat na svůj cíl, aby na něj vypálil 5 torpéd:

Tato ponorka měla naprosto revoluční systém řízení palby torpédy, který jí umožňoval uskutečnit účinný útok i při úplném ponoření, pozice cílů byly určeny vytvořením trojrozměrných koordinát ze zdroje hluku pomocí přepočítávání prodlev přijímaných různými mikrofony, které byly umístěny na plášti ponorky. Po útoku přešel typ XXI na maximální rychlost, při níž byl nepřátelský sonar naprosto neúčinný (ten vykazoval účinnost přibližně do 12 uzlů).

Potenciál typu XXI tedy nebyl pouhým „potenciálem“. Byla to smrtící skutečnost.

Člověk si může jenom představovat, co by dokázal napáchat typ XXI, vybavený novými rádiově nebo zvukem na cíl naváděnými torpédy, mezi spojeneckým loďstvem, kdyby byl býval

uveden do provozu v dostatečném počtu. Konec konců, typ XXI s konvenčními torpédy toho natropil až až...

3. Smrt ve vzduchu: Překročení rychlosti zvuku?

Dokumentace projektu Lusty, k níž jsme se v předešlém odkazovali, naznačuje, že smrtícím bojovým vlastnostem typu XXI se vyrovnal, ne-li je překonal, vývoj v leteckých zbraních.

S rostoucí převahou spojeneckých i sovětských leteckých sil na německém nebi bylo pro Luftwaffe zvyšující se měrou životně důležité jít nekonvenční cestou k znovunabytí nadvlády ve vzduchu nad celým Německem. Jedno takové řešení, Focke-Wulf Triebflügel, je badatelům dobře známo. Tato stíhačka s kolmým startem a přistáním (Vertical Take-Off and Landing, VTOL) byla životaschopným řešením, poněvadž nebylo myslitelné zkoušet startovat nebo přistávat na rozbombardovaných přistávacích drahách. Řešení spočívalo ve třech křídlech rotujících kolem středu trupu letadla, každé křídlo bylo na konci opatřeno náporovým motorem. Křídla mohla naopak rotovat, čímž bylo možno zvýšit nebo snížit úhel útoku. Při startu pomáhaly náporovým motorům rakety, a co do účinku byl Triebflügel proudový letoun s kolmým startem a přistáním, kombinovaný s vrtulníkem. Witkowski jej popisuje následovně:

(Toto) jméno lze přeložit jako „hnačí křídlo“, což zrcadlí jeho neobvyklý princip činnosti. Během vzletu a přistání vykonávala zdvih jako rotor helikoptéry, kdežto při letu ve vysokých rychlostech se „transformovala“ v křídla... Na konci křídel byly instalovány tři náporové motory, každý s maximálním tahem 840 kg. Během vzletu je podpořily tři Walterovy raketové motory, které přidaly křídélům akceleraci na rychlosti, jež umožnila start náporových motorů.

Dokud nevyšel anglický překlad Witkowskiho výzkumů, bylo toho o výkonu tohoto nekonvenčního letadla známo velmi málo a bylo tak spíše kuriozitou.

Witkowski však dokázal získat polskou zprávu z poválečné doby o tehdejších výsledcích testu, jichž stroj dosáhl:

Maximální rychlost stoupaní nepřesáhla 124 km/hod. Po vystoupení do dostatečné výšky letoun zahájil horizontální let přizpůsobením říditelných ploch a křidélek. (...) Při horizontálním letu dosáhl letoun rychlosti 1000km/hod. Rotor pracoval při 520 otáčkách za minutu, jež po přeměně křídel udělily jejich koncům rychlost 1500 km/hod.

Počáteční rychlost stoupaní vyšplhala na 7,5 km/min. Rotor pracoval po dobu 42 minut s doletem 640 km. Ve výšce 11 km se horizontální rychlost přiblížila 800 km/hod.

Všimněte si, že rychlost stroje v normální výšce činila kolem 1000 km za hodinu nebo přibližně 600 mil za hodinu. Za pozornost stojí i to, že tento stroj byl zjevně schopen dosáhnout výšky téměř 11 kilometrů, neboli šesti a půl míle nad zemí, což bylo za války zcela mimo rámeček normální pracovní výšky většiny spojeneckých i sovětských letadel.

Zde citovaný výkon je ještě pozoruhodnější vzhledem ke skutečnosti, že Triebflügel a podobný stroj byly očividně převezeny do Spojených států jakožto součást projektu Lusty:

Podplukovníka O'Briena dostihla zpráva, že v hornaté části poblíž Salcburku byl spatřen „podivný letoun“. Pátráním se rychle zjistilo, že tímto „podivným letounem“ byla tryskově poháněná helikoptéra, jediná svého druhu na světě. Vynálezce a celý jeho personál, který po deset let namáhavě pracoval, aby ji zdokonalil, byli přítomni s třešnicí svůj vynález, jako by šlo o vzácný klenot. Helikoptéra byla vyzkoušena a předběžný povrchní výsledek zaměstnanců stačil na to, aby vyšel najevo její ohromný význam. Byla pečlivě naložena na velký nákladní vůz a převezena do Mnichova. Odtamtud putovala napříč Evropou do Francie, byla umístěna na loď a přesunuta do Wright Field spolu se zkonfiskovanými poznámkami, nákresy a pečlivými záznamy experimentů, které vedl tento vědec a jeho asistenti.

Triebflügel a podobné další projekty tudíž nebyly pro americké vojenské velení pouhými kuriozitami. Představovaly významný technologický náskok před tehdejší americkou leteckou technologií.

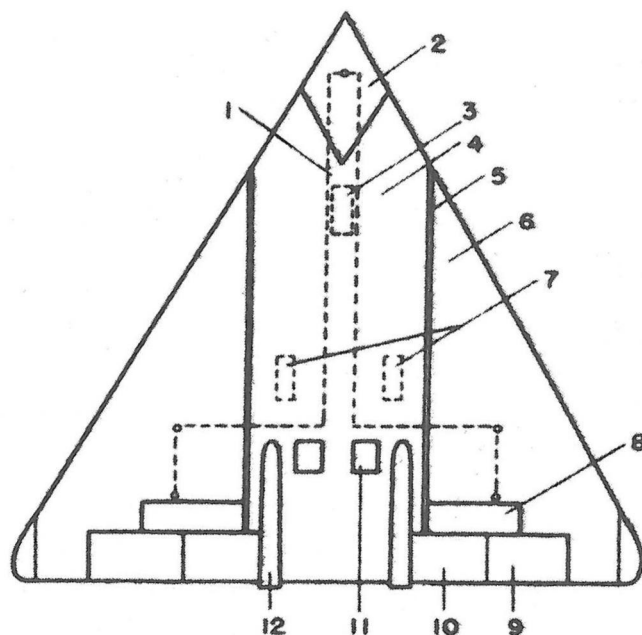
Přetrvává však stále otázka: pokud tento stroj - a tehdy šlo o jediný svého druhu na světě - byl převezen na leteckou základnu Wright Patterson a jeho vynálezci umlčeni a dokumenty zkonfiskovány, jak je potom možné, že poválečná polská komunistická vláda o jeho vlastnostech tolik věděla šest let po válce? Obvyklá odpověď samozřejmě zní, že do tohoto programu pronikli sovětští špioni, a je to nejpravděpodobnější vysvětlení. Existuje však ještě jiná možná odpověď, jež začne vyvstávat čím dál jasněji, jak postupujeme kupředu, a totiž že všechny tyto programy po válce pokračovaly v řadě hostitelských zemí včetně Ruska a nadto byly nezávisle koordinovány z jediného skrytého centra a mezi buňkami v těchto zemích probíhá výměna informací přes stále přežívající „Nazi International“.

Triebflügel také ukazuje na další směr, jímž se ubíral německý válečný výzkum, a to s opravdovou vervou: vysoce výkonné, náporovým motorem poháněné letadlo. A vskutku, když se pustíme do této oblasti bádání, opět se dostaneme do jedné z oněch oblastí, v níž realita německých válečných úspěchů ve vývoji tajných zbraní byla zcela opačná, než jak ji líčila poválečná spojenecká legenda. Jenomže v tomto případě není tato legenda o tom, jak Spojenci získali atomovou bombu, zatímco Němci zůstali nekompetentními nukleárními břídi, nýbrž se týká skutečnosti, že Američan Chuck Yeager byl prvním člověkem, který pilotoval letadlo, jež překonalo zvukovou bariéru, což byla událost, ke které došlo po válce a na počátku samostatných amerických černých projektů s exotickými letadly a kosmickými zbraněmi.

Příběh začíná u uznávaného experta na náporové motory, prof. dr. Alexandera Lippische a jeho návrhů na letadlo P-13b s náporovými motory a deltovitým křídlem. Cílem tohoto projektu byla výroba nadzvukového letadla s laciným a spolehlivým pohonným systémem. Lippisch vytvořil řadu návrhů počínaje P-12.

Práce na tomto letadle byla přerušena v květnu 1944 a Lippisch začal pracovat na návrhu P-13b s čistšími liniemi.

Jsou tu jasně zřetelné velké přívody na nasávání vzduchu pro náporové motory a diskovitá spalovací komora. Avšak pokusy v aerodynamickém tunelu brzo ukázaly přednosti čistého deltovitého obrysu pro nadzvukové lety, a tak Lippisch vytvořil svůj finální návrh pro P-13b, k němuž existuje popis z dubna 1945 ve zprávě americké výzvědné služby:

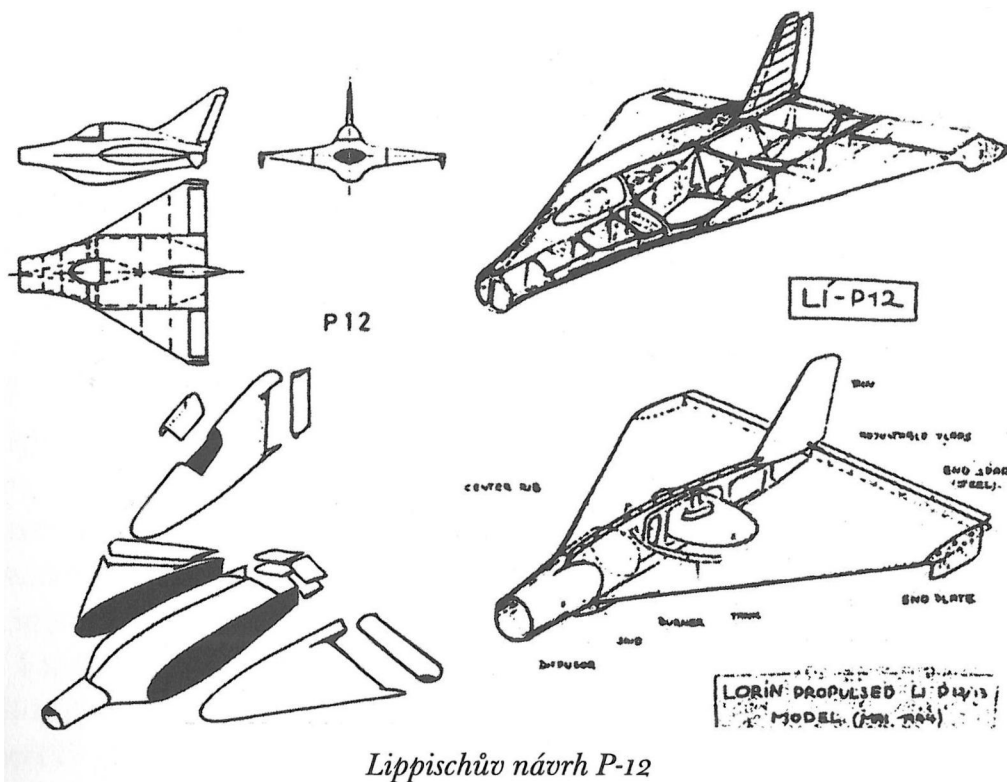

Finální verze Lippischova P-13b podle zprávy americké výzvědné služby z dubna 1945. Na plánku podle popisu vězně je návrh letadla-kluzáku „deltovitého“ typu, který jasně ilustruje radikální trojúhelníkový tvar tohoto letounu.

Jednotlivé komponenty jsou opatřeny vysvětlivkami:

1. Kabele k řídicím klapkám. 2. Kabina. 3. Přední přistávací kolo. 4. Trup letadla.
5. Nosník, k němuž jsou připevněna křídla. 6. Křídlo. 7. Hlavní přistávací kola.
8. Směrové kormidlo. 9. Výškové kormidlo. 10. Křídélko. 11. Přistávací klapky.
12. Směrovka.

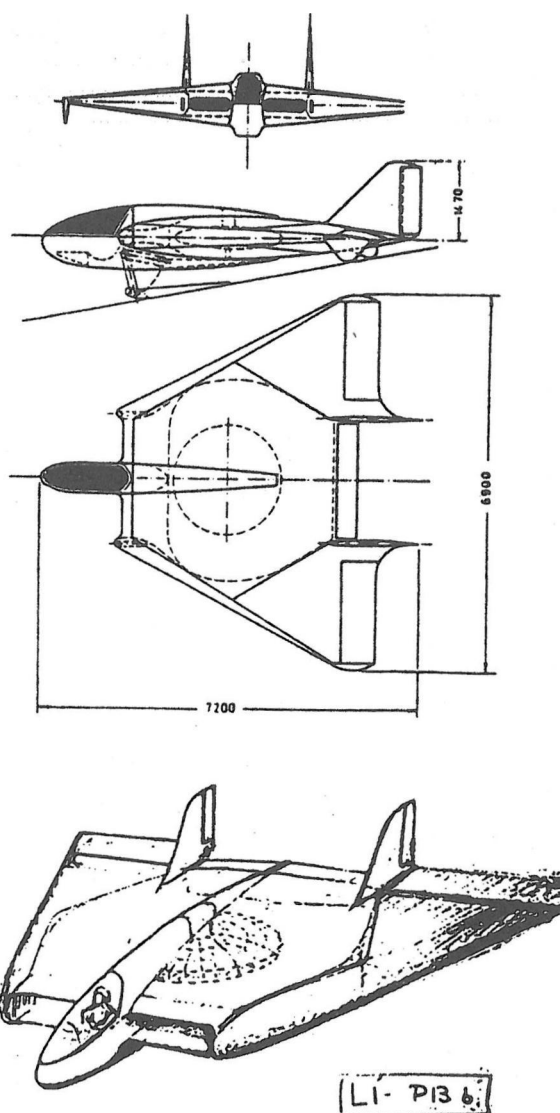
Pozoruhodnou věcí na vývoji P-13b je to, že podle jedné verze byla čistá deltovitá verze - tzn. finální verze, jak ji vidíme shora - verzí, jež prošla zevrubnými testy v roce 1945. Ve skutečnosti byl návrh dokončen 7. ledna 1945.

Lippischův návrh P-12

Jenže prošla kdy tato fantastická nadzvuková stíhačka nějakým vývojem nad rámec stádia plánů a testů v aerodynamickém tunelu? Nechrne ještě jednou promluvit projekt Lusty. Dokumentační svazek 599 uvádí seznam různých aktuálních letadel, která byla převezena na Wrightovu leteckou základnu ve Spojených státech k „dalšímu studiu a vývoji“. Jak je uvedeno v dokumentech, „byl vypátrán jeden, v některých případech až deset exemplářů z dále uvedených typů (letadel), jež představují jenom zlomek toho, co bylo nalezeno po usilovném pátrání po celém Německu“. Zpráva pak uvádí přehled typů letadel, nikoliv jen dokumentaci, jež byly zabaveny:

Letadla Messerschmitt řady 1101,1106,1110,1111 a 1112 a řady obzvláště zajímavé proto, že ilustrují fázi koordinovaného návrhu letadla, do níž americká letadla nyní teprve vstupují; sedm pilotovaných letadel na raketový pohon zvláště určených k obranným útokům proti bombardérům; proudovým motorem poháněná helikoptéra; helikoptéra Flettner-282; kluzák Ju-188; radarem vybavená dvoumotorová noční stíhačka; čtyřmotorový transportér dlouhého doletu Ju-290; sedm Me-163, stíhací letouny na raketový pohon; deset Me-262, stíhačky poháněné dvojicí proudových motorů; Me-162, jednomístná stíhačka poháněná tryskovými motory; pilotované létající bomby typu V-1, jedno a dvojmístné; Lippisch P-13 Jager, bezocasé křídlo pro nadzvukové rychlosti poháněné dvěma raketovými motory...

Lippischův návrh P-13b

Zpráva jasně naznačuje, že do Spojených států byl dopraven skutečný letoun, nikoliv jen model, třebaže došlo k mylnému označení raketových motorů stíhačky za hlavní pohonnou jednotku. Ty byly třeba jenom k dosažení dostatečné rychlosti k nastartování náporových motorů.

Ovšem vpravdě senzační informace týkající se P-13b, jež vychází najevo z dokumentů projektu Lusty, pochází ze svazku 601, kde se tvrdí, že vrcholná zaznamenaná rychlost P-13b se pohybuje okolo 1,85 Machova čísla, „asi 2 100 km/hod.“, nebo přibližně 1200 mil za hodinu. Badatelům zkoumajícím UFO bude toto číslo povědomé, neboť se objevuje často v novinových článkách při líčení výkonů UFO z poválečného období až do konce let padesátých. V každém případě dokumenty z polského vojenského archivu naznačují, že stroj byl připraven a zevrubné testy podstoupil zhruba v lednu a únoru 1945, a že vskutku v té době byla Němci překonána zvuková bariéra, ačkoliv tam není ani zmínky o jménu pilota, který se testu zúčastnil.

Fakt neuvěřitelné rychlosti P-13b a jedinečnost a jednoduchost jeho spalovací komory by neznamenal nic méně než revoluci v leteckých zbraních, kdyby bývala válka trvala o málo déle a letoun se dočkal výroby. Důvod je zcela prostý: byl laciný, neviditelný pro spojenecké radary a výkonností vyložené předčil prototypy britských a amerických proudových stíhaček, které se teprve začaly testovat. Ve skutečnosti by výkonu a vlastnostem P-13b odpovídaly kvalitou teprve až „letouny X“ raného amerického vesmírného programu o pár let později.

Pokud jde o Lippische, stal se na letecké základně Wright v Daytonu ve státě Ohio něčím jako celebritou, poněvadž byl uznáván jako hlavní autorita pro nadzvukové lety. Lippisch pořádal semináře a přednášky pro své nové americké šéfy. A co je ještě důležitější, Lippisch také dokončil návrhy pro orbitální vesmírnou stanici schopnou shazovat nukleární bomby na jakýkoliv cíl na zemi.

4. Smrt na zemi: Zbraně hromadného ničení použité německou armádou na východní frontě v roce 1941

Mimo toto smrtelné nebezpečí pocházející z vývoje letadel a ponorek na sklonku války tu byly již známky, že se právě tak už dlouho něco chystá i na pozemní frontě, protože z východní fronty přicházely vytrvale zvěsti o tom, že německá armáda při více příležitostech použila na ruské vojenské cíle nějakou zbraň obrovské ničivé síly. V knize Říše Černého slunce jsem naznačil, že šlo nejspíše o nějakou ranou verzi palivo-vzduchové bomby, vynálezu, který Němci na konci války dotáhli do úžasné dokonalosti. Zdrojem těchto podivných tvrzení nebylo nic jiného než tajné japonské komuniké z velvyslanectví ve Stockholmu, a stejně tajné sovětské komuniké nacistům, že jestli „nepřestanou a neupustí“ od podobných akcí, mohli by sáhnout k nasazení jedovatého plynu.

Další podpora tohoto tvrzení se nenachází nikde jinde než v memoárech Otto Skorzenyho, slavného velitele komanda SS. Jenže on obširně líčí, že jejich první nasazení se nekonalo během obléhání Sevastopolu na Krymu v roce 1942, vskutku ani na počátku bitvy u Kurska v roce 1943, ale v zuřivé bitvě o Moskvu na konci listopadu a začátkem prosince roku 1941!

Po naší levici se nachází Chimki, moskevské letiště. Odtud je to jenom 8 kilometrů do Moskvy. 30. listopadu se sem dostal bez jediného výstřelu 62. průzkumný pluk náležející k Hoepnerově obrněné divizi. Není známo, proč tato příležitost nebyla využita. Naši motocyklisté couvli.

Na tomto místě začíná následující tajemná epizoda v bitvě o Moskvu, která unikla pozornosti mnohých historiků. Abychom čelili děsivým raketám „Stalinových varhan“, použili jsme nový typ raketových střel plněných tekutým vzduchem. Podobaly se ohromným bombám, a pokud mi má kvalifikace dovolí odhadovat - jejich účinek neměl obdoby. Jejich použití mělo bezprostřední dopad na obranné síly nepřítele. Nepřítel použil z propagandistických důvodů obrovské tlampače... Jejich pomocí Rusové několik dní po prvním nasazení našich střel hrozili v odvetě plynovými útoky, jestliže budeme pokračovat a používat rakety plněné tekutým vzduchem. Od té chvíle, alespoň v našem sektoru, nebyly už nikdy znovu použity. Nemyslím ani, že by byly použity na jiných úsecích fronty.

Witkowski potvrzuje výrok, s nímž poprvé přišel Renato Vesco, že výzkum těchto zbraní hromadného ničení - velká palivo-vzduchová bomba má stejný ničivý účinek jako malá atomová bomba - vedl prof. dr. Zippelmayer pod příhodným názvem Hexenkessel čili „čarodějnický kotel“.

S E C R E T

**INFORMATION OBTAINED FROM TARGETS OF
OPPORTUNITY IN THE SONTHOFSH AREA**

Reported by

F/Lt N.H.G. Daniels
and
F/Lt R.L. Bickerdike
MAP, RAE

BIOS Target Numbers
C 28/8.211, C 25/549, C 6/137, C 30/338,
O 4/268, C 22/2182, C 21/601

**BRITISH INTELLIGENCE OBJECTIVES SUB-COMMITTEE
32 Bryanston Square, London, W.1.**

TAJNÉ INFORMACE O POZEMNÍCH CÍLECH ZÍSKANÉ Z OBLASTI SONTHOFSH

Zprávu napsali kapitán válečného letectva N. H. G. Daniels a kapitán válečného letectva R. L. Bickerdike MAP, RAE Palebné souřadnice BIOS C 28/8.211, C 25/549, C 6/137, C 30/338, O 4/268, C 22/2182, C 21/601

BRITISH INTELLIGENCE OBJECTIVES SUB-COMMITTEE 32 Bryanston Square, London, W. i.

4. zprávy o spojeneckém bombardování, třebaže byly úspěšné. Ikonoskop začal být využíván rovněž u protiponorkových zbraní, ale tento ještě nezačal. Odraz infračervených paprsků od cíle, soustředěných na citlivé místo, způsobil, že začal fungovat elektrický mechanismus řídicího ústrojí projektilu. Speer nařídil, aby Rambauschke osobně zkonstruoval tuto součástku zařízení.

(e) Umělý horizont

Samoregulační umělý horizont k využití v letadle byl vynalezen dr. Knappsteinem, který má továrnu v Berlíně-Schönebergu. Pracoval společně s Henschelem, Berlín-Königswusterhausen. Horizont nebyl ovlivněn žádnými akrobatickými manévry.

(f) Dokumenty na mikrofilmech

V Berlíně byla založena agentura, která má na starosti poříditi na mikrofilmy kopie důležitých technických a politických dokumentů pod dohledem Obersta Sauera, který má úřad na Potsdamerstrasse 88. Přešel pod působnost Speerova ministerstva, ale kopíroval rovněž všechny významné dokumenty hlavního úřadu SS. Po prvních těžkých náletech na Berlín v roce 1943 bylo rozhodnuto ukrýt tři nebo více sad filmových kopií na různě roztroušená místa, pravděpodobně v jižním Německu.

4.

account of Allied bombing, although they were successful. The Ikonoscope was also going to be used in anti-submarine weapons, but this development had not yet started. Infra red rays collected from the target focussed on to a sensitive plate which caused an electrical mechanism to operate the steering mechanism of the projectile. Speer had ordered that Rambaushke should keep the details of this to himself, and should construct this part of the equipment personally.

(e) Artificial horizon

A self regulating artificial horizon for use in aircraft was invented by Dr. Knappstein, who had a factory in Berlin-Schoneberg. He worked in collaboration with Henschel, Berlin-Königswusterhausen. The horizon was not affected by any aerobatic manoeuvres.

(f) Microfilmed documents

An agency had been set up in Berlin for the micro-filming of important technical and political papers under the control of Oberst Sauer who had his office at 88 Potsdamerstrasse. He came under the control of Speer's ministry, but also copied all the important papers of the S.S. Hauptamt. After the first heavy attacks on Berlin in 1943 it was decided to conceal three or more sets of the film copies at various dispersal points, probably in southern Germany. Gen. Ing. Herrmann and Oberst Diesing of the R.L.M. were thought to be responsible for the evacuation order. Manfred von Brauchitsch was charged with the transport of the films. Obersts Kneemeier and Diesing of the R.L.M., Oberst Geist who worked with Sauer and the head of the Beschaffungs and Rüstungslieferungsgamt of the army should know the location of one or more of the hiding places. This information has been passed to Air Intelligence and they are dealing with the matter.

(g) Liquid air bomb

As the research on the atomic bomb under Graf von Ardenne and others was not proceeding as rapidly as had been hoped in 1944, it was decided to proceed with the development of a liquid air bomb. Experiments using ordinary powdered coal were not at all successful, but extremely good results were obtained from a mixture consisting of 60% finely powdered dry brown coal and 40%

Žpráva britské výzvědné služby o německé palivo-vzduchové bombě

Má se za to, že gen. ing. Kerrmann a oberst Diesing z R. L. M. jsou odpovědni za evakuační řád. Manfred von Brauchitsch byl pověřen převozem filmů. Oberst Kneemeier a Diesing z R. L.

M., oberst Geist, jenž spolupracoval se Sauerem a šéfem Beschaffungs a Rüstungslieferungsamt armády, by měl místo jednoho či více úkrytů Tato informace byla předána výzvědné služ letectva a touto záležitostí se zabývají.

(e) Bomba s tekutým vzduchem

Jelikož výzkum atomové bomby pod vedením Grafa von Ardenne a dalších nepostupuje tak rychle, jak se doufalo v roce 1944, bylo rozhodnuto pokračovat s vývojem bomby s tekutým vzduchem... Experimenty s použitím běžného práškovaného uhlí nebyly vůbec úspěšné, avšak výjimečně dobré výsledky byly získány se směsí skládající se z 60 % z jemně mletého suchého hnědého uhlí a 40 % tekutého vzduchu. Technikem odpovědným za tuto práci byl dr. Zippelmeier. První zkouška byla provedena na pozemcích poblíž Berlína s použitím nálože o hmotnosti zhruba 8 kg prášku v nádobě z tenkého cínového plechu. Tekutý vzduch byl vylit na prášek a obě složky byly smíchány dohromady dlouhým dřevěným míchačem. Kreuzfeld tak učinil sám a byl následnému testu přítomen. Oblast se stromy apod., s poloměrem působnosti 500 až 600 metrů, byla zcela naprosto zničena. Nato se exploze začala zvedat a byly zničeny jen vrcholky stromů, ačkoliv intenzivní exploze pokryla oblast v okruhu 2 km. Zippelmeier pak dostal nápad, že lepšího účinku by mohlo být dosaženo rozptýlením prášku v podobě oblaku před explozí. Další pokusy byly prováděny s papírovým kontejnerem impregnovaným nějakou voskovitou látkou. Ke spodnímu konci tohoto kontejneru byl připevněn kovový cylindr a na zem dopadl první, čímž došlo k rozptýlení prášku. Po krátkém časovém intervalu v řádu čtvrt sekundy explodovala v kovovém cylindru malá nálož a vznítla tmavý trychtýř utvořený z mraku prachu a tekutého vzduchu. Bomby musely být plněny těsně před vzlétnutím letadla. Bomby s náloží 25 a 50 kg prášku byly svrženy na Starbergersee a byly pořízeny snímky exploze. Standartenführer Klumm měl fotografii oblasti a ukázal ji Brandtovi (Himmlerův osobní rádce). Intenzivní exploze pokryla oblast o poloměru 4 až 4,5 km a exploze bylo cítit v okruhu 12,5 km Když byla bomba svržena na letiště, došlo ke značné destrukci na vzdálenost 12 km, jakož i vyvrácení všech stromů na kopci ve vzdálenosti 5 až 6 km. Ve vzdálenosti 12,5 km byly zničeny už jen vrcholky stromů.

Dr. Hahnenkamp se rovněž zajímal o spolupráci s dr. Zippelmeierem a oba vědci pracovali pro R. L. M. v laboratořích výzkumného institutu poblíž Vídně. Zhruba na konci září roku 1944 byl Zippelmeier přestěhován do Hornovy továrny na výrobu gyroskopických kompasů v Plauen v oblasti Vogtlandu (Sasko), ale byl pravděpodobně evakuován předtím, než Rusové tuto oblast okupovali. Explosivní materiály byly připraveny specialisty z Nobelovy společnosti.

C. Výslech Josefa Ernsta

Během vyšetřování vyšlo jasně najevo, že Skorzeny rovněž naznačuje, že jako metody jejich vypouštění bylo použito systémů raketového dělostřelectva. Ve světle této skutečnosti měly SS pancéřové a pancéřově-granátové divize často doplněk v podobě tzv. dělostřelecké jednotky Nebelwerfer. Těmito jednotkami byla dělostřelecká děla s hlavními pro šest raket, s ráží od 150 mm po 280 mm. U typického děla Nebelwerfer bylo těchto šest hlavní uspořádáno do podoby šestiúhelníku na jinak konvenční rozevírací dělostřelecké lafetě. 280mm jednotky Nebelwerfer by byly ideálním systémem vypouštění palivo-vzduchových bomb.

Člověk se může jenom dohadovat, jaký účinek měla na Rusy baterie těchto zbraní odpalující v raketách palivo-vzduchové bomby. Slovní spojení „taktické atomové zbraně“ a „kobercové bombardování“ se tomu ale mohou blížit.

V každém případě je však jasné, proč se Rusové uchýlili k hrozbě jedovatým plynem. A možná je také jasné, proč teprve nedávno ruská vláda odhalila, že ztráty na lidech byly daleko vyšší, než si předtím kdo dokázal představit. Operační schopnost, jakou vykazovala německá armáda během druhé světové války, a fantastické „poměry počtu obětí“, jichž bylo dosaženo na východní

frontě, mohly být způsobeny jedině za přispění nekonvenčních zbraní, a to zbraní hromadného ničení.

5. Za horizontem nukleární a termonukleární bomby: Náznaky nové fyziky

Projekt Lusty také dokládá další senzační tvrzení, s nímž se střetneme mnohem později, zejména že nacisté se účastnili výzkumu různých typů „paprsků smrti“ nebo „protiletadlových paprsků“. Tento výzkum se podle všeho odehrával ve Vídni v ulici Weimarstrasse č. 87. Nešlo však o žádné obyčejné lasery.

Podle polského badatele Igora Witkowskiho německé vládní archivy naznačují, že v roce 1944 dostal zvláštní výzkumný ústav Luftwaffe, sídlící v městě Gross Ostheim, úkol vyvinout takovou zbraň. Materiály vztahující se k této práci jsou v současné době uloženy v civilní instituci - ve výzkumném centru v Karlsruhe (Forschungszentrum Karlsruhe) a byly objeveny před pár lety.

Jak jsme viděli v knize Říše Černého slunce, výzkum se rovněž ubíral směrem k exotické „Teslově“ technologii na univerzitě v Heidelbergu, kde byl objeven podzemní bunkr, v němž se nacházel velký parabolický disk z umělého křemene používaný k vystřelování pulzů o vysokém napětí na terče vzdálené několik metrů, jež je měly zničit. V tomto světle stojí možná za zmínku, že velká německá elektronická firma Siemens A. G. zažádala o jeden z prvních patentů na rentgenový laser v USA v roce 1955? zhruba půl dekády předtím, než byly „objeveny“ první masery a lasery. Odrážel patent firmy Siemens ve skutečnosti práci, kterou odvedla Třetí říše?

Zatímco toto nelze s určitostí tvrdit, je možná důležité to, že firma Siemens zřídka kdy odhaluje pravou podstatu a rozsah svých výzkumů, které byly vedeny během nacistické éry. A je třeba též významné, že Siemens se možná snažil ochránit patent nebo přístroj dříve za nacistické éry utajovaný a následně zkonfiskovaný jako kořist, tím že zažádal o patent na rentgenový laser ve Spojených státech.

Celkem vzato, všechny tyto projekty tajných zbraní - a jde tu jen o špičku obrovského, velmi vražedného ledovce - naznačují, že nacistické Německo směřovalo k nadvládě na zemi, na moři a ve vzduchu. Bylo by však chybou se domnívat, že tohle byla hranice jejich ambicí...

2. „Problém Peenemünde“

„...Německá »Amerika-Raket« měla být vyzbrojena nukleární hlavici. Tato zpráva zní vyloženě fantasticky. Bylo však toto nebezpečí reálné?“

FRIEDRICH GEORG: *Hitlers Siegeswaffen*

V srpnu roku 1946 uvedla vysoce postavená sekce ministerstva války ve známost, že „Hitler si přál dobýt Měsíc“. V závodech „odkrývání“ po skončení války, před hlasitým spuštěním železné opony z důvodů „národní bezpečnosti“ a před zrozením spojenecké legendy o nadřazenosti atomového inženýrství byla taková mimořádná odhalení na denním pořádku. Člověk se opravdu musí divit, jestli nešlo o psychologickou nebo dezinformační operaci, která se odehrávala na pozadí těchto raně poválečných odhalení a byla vedena k odpoutání pozornosti, zvláště pak sovětské pozornosti, od oblastí nacistických úspěchů, které zdaleka nebyly pouhými studiemi a fantaziemi na papíře. Ale i zde je třeba se zastavit, protože kdyby bývalo nacistické Německo uspělo nebo bylo dokonce nebezpečně velmi blízko získání atomové bomby před koncem války, jak se o tom diskutuje v předchozí knize o této látce, pod názvem Říše Černého slunce, pak tento komentář nelze zamést pod koberec tak snadno. Tato poznámka ministerstva války a dvojstránková reklama firmy Consolidated Vultee v časopisu Life, odhalující možnou existenci plánů rakety s doletem skoro 5 000 kilometrů nalezených v podzemní továrně, pak přinejmenším dokládají existenci raketové technologie - a odtud i nosných systémů pro nukleární hlavice - podstatně rozvinutější než slabé V-2 se svým omezeným zdvihem a doletem. Jak poznamenává německý badatel Friedrich Georg, tento komentář poukazuje na existenci měsíční rakety A-14 von Brauna, šlo o projekt pětistupňové rakety, která měla vynést tři astronauty na Měsíc a umožnit jim návrat na Zemi, kam měli přistát v „raketoplánu“ ve verzi Erica Sängera.¹ A nadto i odhalení firmy Consolidated Vultee podněcuje k otázce: jak se oni dozvěděli, že tam byly plány k takové raketě? Plány znamenají, že něco má jít už do výroby nebo to už bylo postaveno. Kde se firma Consolidated Vultee dostala k takové informaci? Odpověď, jak uvidíme, je docela překvapující.

A pokud vám pětistupňová měsíční raketa, jež má vynést tři astronauty na Měsíc a zpět, a orbitální „kosmický letoun“ zní znepokojivě povědomě, což by měla, protože by se mohlo zdát, že von Braunova pozdější nosná raketa Saturn V - skutečná třístupňová nosná raketa pro měsíční mise Apollo se třemi lidmi - a samotný space shuttle jsou jenom pozdějším vývojem některých prototypních nacistických projektových koncepcí pro řízené vesmírné mise.

A. USA slízly smetanu

Taková zneklidňující odhalení napomohla k rozšíření dalších prvků spojenecké legendy, zejména:

- (1) že v závodech o získání nacistických tajných zbraní, vědců, inženýrů a přidružených technologií měli západní spojenci všeobecně a Amerika zvláště lví podíl na kořisti, co se týče vědců Třetí říše, dostali ty nejlepší z nejlepších, kteří jim umožnili úspěšný měsíční program Apollo a podobně i jeho rané stádium v podobě mezikontinentálních balistických střel;
- (2) že projekty německých „tajných zbraní“ sestávaly hlavně z „bzučící bomby“ V-1 a rakety V-2, a polovičatých a nezdařených pokusů ve výzkumu atomové bomby, a že po roce 1942 vyvinuli vědci v Peenemünde máloco dalšího, co by mělo nějakou praktickou hodnotu a čím by se daly uskutečnit fantazie nacistického velení. Po V-2 nacisté nijak nepokročili ve vývoji

bombardovacích raket dlouhého doletu kromě projektů na papíře, jež se prakticky nikdy neuskutečnily;

- (3) Němci byli nekompetentní břídilové, když došlo na fyziku nukleární bomby, a nepokročili nijak zvlášť daleko v získání atomové bomby, natož pak, aby měli s dostatek čistého uranu (a plutonia) k výrobě alespoň jedné fungující bomby.

Jak jsem demonstroval ve své předcházející knize Říše Černého slunce, co se týče bodu (3), dostává se spojenecká legenda do vážných nesnází vzhledem k nedávnému odtajnění a výzkumu na něm založeném. Vskutku, člověk může říct, že tato spojenecká legenda potřebuje vážnou revizi, pokud by se neměla sprovodit ze světa úplně.

My se nyní vrátíme k tomu, abychom prozkoumali první dvě součásti spojenecké legendy. Ovšem tento krok se může jevit jako zvláštní místo, jímž začne kniha, která v zásadě nepojednává o raketách a atomových bombách, ale (1) o mnohem ničivějších a fantastičtějších zbraních, technologiích a vědě, která je v sobě logicky zahrnovala, (2) o jejich pokračování a možném nezávislém vývoji, a (3) možných důsledcích tohoto vývoje najeden z nejslavnějších politických atentátů v moderní historii, na chladnokrevnou vraždu prezidenta Johna F. Kennedyho. Ale dokonce i zde je aktuální stav německých úspěchů u raket dlouhého doletu zcela v rozporu se spojeneckou legendou. Dovolili si však také vložit nejlepší příspěvek do diskuse o fyzice a technologiích spojených s jejich nejvíce utajovaným válečným projektem tajných zbraní, Zvon.

Kratičká úvaha názorně ukáže, proč by měly být součásti (1) a (2) spojenecké legendy vzaty v pochybnost, protože kdyby USA měly slíznout smetanu v podobě nejlepších raketových vědců - von Brauna, generála Waltera Dornbergera, Hermanna Obertha, Arthura Rudolpha a dalších jak potom lze vysvětlit, že během studené války sovětské Rusko v samotných počátcích ve vesmírném závodu konsistentně vedlo, a to až do přistání Apolla na Měsíci? Sovětské úspěchy naznačují, jako nic jiného, že ve spojenecké legendě zeje další velká díra.

B. Rané vesmírné úspěchy SSSR

Sergej Koroljov, geniální inženýr a vedoucí osobnost rané éry mezikontinentálních balistických střel a vývoje zkoumání vesmíru, položil pevné a trvalé základy ruských vesmírných úspěchů podobně jako jeho protějšek v USA, Wernher von Braun. Jeho vliv přetrvává až do dneška, když člověk uváží, že ruská nosná raketa Proton je dosud největší konvenční raketou na chemický pohon v chodu, a nosné rakety se především spoléhají na základní koncept, jemuž razil cestu Koroljov. Na základě jeho principů a výkonů si sovětské Rusko zpočátku udrželo náskok před Amerikou a připsalo si na své konto několik „prvenství“ z následujícího působivého seznamu:

1. Bylo první zemí, která vypustila na oběžnou dráhu umělou družici, slavný Sputnik;
2. Bylo první zemí, která vypustila do vesmíru zvíře - pejska Lajku;
3. Bylo první zemí, jejíž člověk, plukovník Jurij Gagarin, vzlétl do vesmíru a úspěšně se vrátil;
4. Bylo první zemí, která vyslala do vesmíru ženu a ta se úspěšně vrátila;
5. Bylo první zemí, která úspěšně vyslala na Měsíc sondu bez lidské posádky, která tam přistála;
6. Bylo první zemí, které se úspěšně povedla „extravehikulární aktivita“, tj. vesmírná procházka lidí na oběžné dráze; a v neposlední řadě;
7. Bylo první zemí, která uložila nukleární a termionukleární hlavice do mezikontinentálních balistických střel, na SS-6 a SS-7 „Sapwood“.

Pak, náhle a zcela nevysvětlitelně, Sovětský svaz, jak se zdálo, „ztratil svůj tah“, když mise Apolla 8 úspěšně proletěla po oběžné dráze Měsíce a mise Apolla 11 na Měsíci úspěšně přistála s prvními lidmi a vrátila se s nimi bezpečně zpět na Zem. Nevysvětlitelně, protože se zdálo, že to Sovětský svaz „prostě vzdal“, a pokud víme, nikdy nevyslal k Měsíci svoji vlastní misi s lidskou posádkou, ačkoliv to bylo dosti dobře v možnostech Rusů. A možná stejně nevysvětlitelně USA přerušily - pozorujíc „škrty v rozpočtu“ a nezájem veřejnosti - svůj vlastní měsíční program, vzdaly se už naplánovaných misí Apolla 18 až 21 a zbylé nosné rakety Saturn V rozebraly. Spojené státy se dokázaly vrátit na Měsíc až v 90. letech s Pentagonem a jeho orbitální nepilotovanou sondou „Clementine“ Pak najednou Čína vyslala člověka na oběžnou dráhu a vyhlásila svůj záměr dobýt Měsíc. Náhle se americký zájem opět změnil, jak se zdá, a Bushova administrativa rozhodla, že by pro Ameriku byl prospěšný úmysl vrátit se k prozatím poslední cestě, cestě na Mars.

Od druhé světové války až po dnešek poskytuje vesmír pohled na zvláštní herecké obsazení a vskutku zvláštní zápletku: Hitlera, Sověty vedené Koroljovem a jeho týmem německých inženýrů, Američany a jejich tým německých inženýrů; Francouze ovládající Evropskou vesmírnou agenturu a jejich tým německých inženýrů, Japonce, Indy a nyní Číňany. Čína je významná proto, že podtrhuje aktuální sovětské úspěchy, neboť čínská vesmírná technologie je jenom upravená sovětská technologie zmodernizovaná pomocí nejnovějších amerických vymožeností...

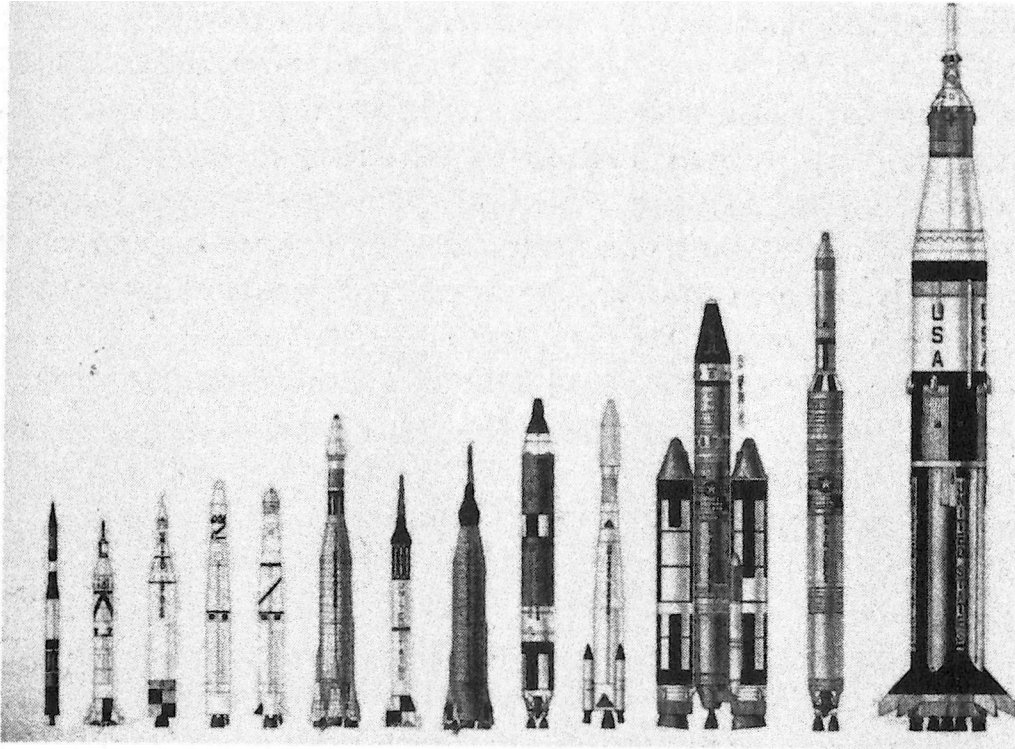
1. Nosná raketa a její zdvižná síla

Tady se shrnuje všechno to, co Sovětský svaz vyvinul v samotných počátcích u nosných raket s enormním tahem a zdvižnou silou, jak to dokládá následující srovnávací tabulka amerických a ruských raket z 50. a 60. let dvacátého století.

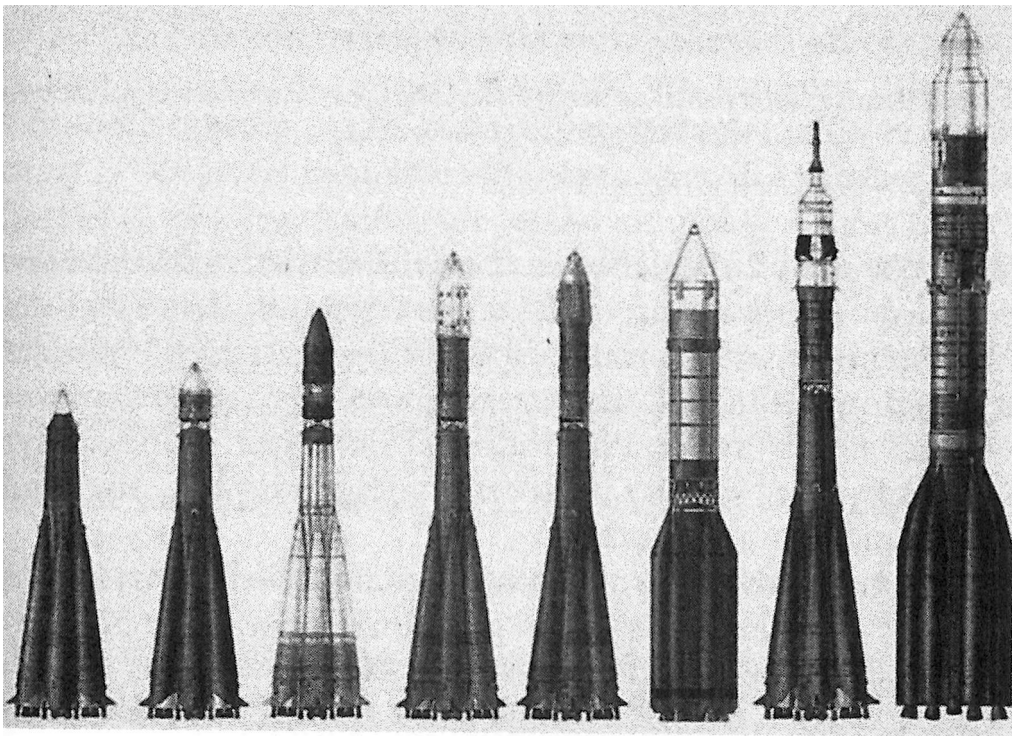
Dokonce jen letmé srovnání na první pohled jasně demonstruje, z hlediska hrubé zdvižné síly, že Rusové měli v prvních letech studené války před Amerikou náskok, a to až do samotného přistání Apolla na Měsíci.

Samozřejmě to lze částečně vysvětlit skutečností, že Rusové museli vyvinout rakety s větším tahem než Amerika ze dvou závažných důvodů. Za prvé byli méně úspěšní než Američané v miniaturizaci komponentů, takže následně měly jejich rakety tendenci být těžší, kilogram za kilogram funkční. Je tu však ještě mnohem důležitější a očividnější důvod. Vzhledem k relativně větší severní zeměpisné šířce nemohli Rusové využít vyšší úhlové rychlosti Země jako Američané, kteří - co se týče zeměpisné šířky - se nacházeli mnohem jižněji. Úhlová rychlost Země na zeměpisné šířce mysu Canaveral je větší než na sovětském kosmodromu Bajkonur, a odtud plyne, že americké rakety neměly potřebu vyvíjet takový tah, aby zvedly podobnou užitečnou hmotnost.

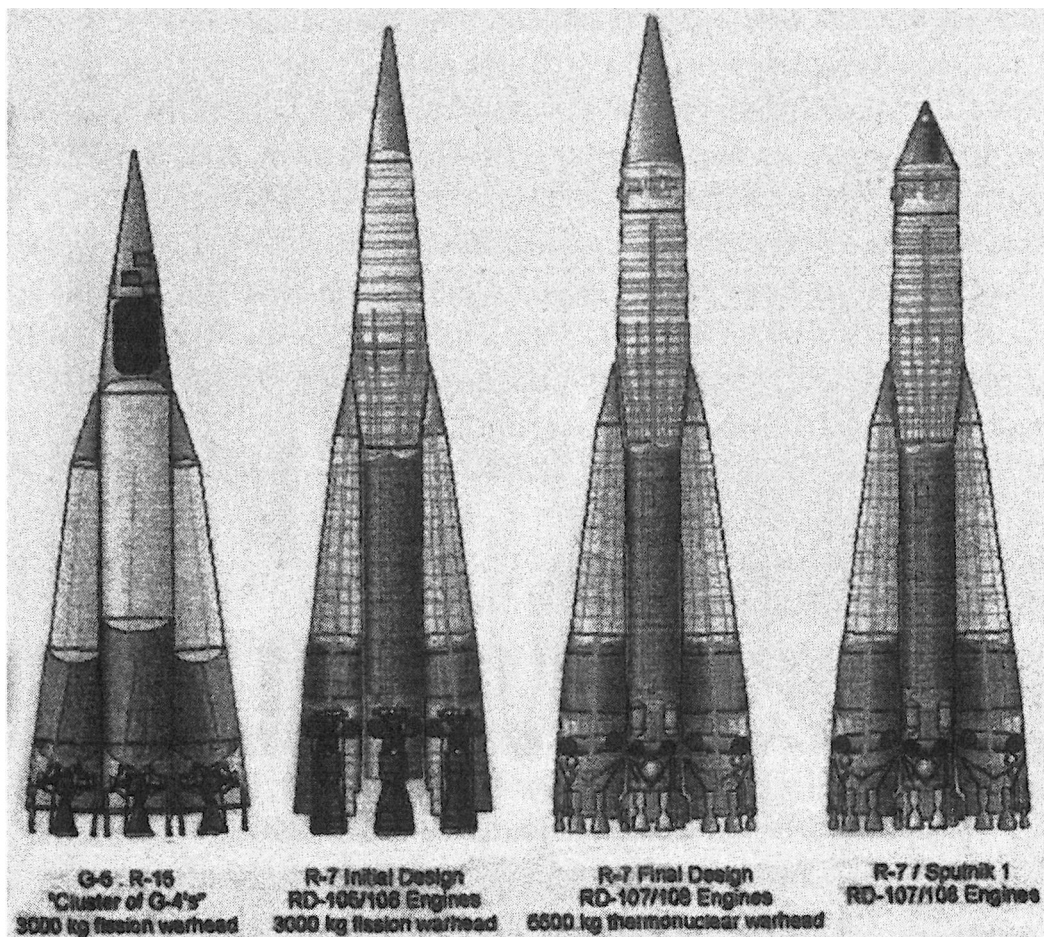
Ale tohle všechno ve skutečnosti podtrhne ruské úspěchy ještě více. Práce v mnohem tíživějších podmínkách, a oni je překonali. Jak tedy byl Koroljov a jeho tým schopen dosáhnout se svými nosnými raketami takového úžasného úspěchu tak brzo, zvláště když USA získaly „elitu“ německých raketových vědců a inženýrů?

Americké nosné rakety.

Ruské nosné rakety.

První mezikontinentální balistické střely: ruský „Sapwood“; stejná nosná raketa byla použita k vypuštění prvního umělého satelitu, Sputniku.

2. První mezikontinentální balistické střely a charakteristická ruská raketa se „svazkem“ motorů

Bližší pohled na první ruské mezikontinentální balistické střely - obdobu rakety, jaká vynesla na oběžnou dráhu Sputnik, s jejím typickým „tvarem“ charakteristických ruských raketových motorů, jež zůstaly po celou dobu až k masivním motorům Protonu naprosto stejné - ukazuje, jak šel vývoj. Detailní záběr na „Sapwood“ ukazuje, že typická ruská nosná raketa není jedinou raketou, nýbrž jakýmsi svazkem raket spojených dohromady kolem ústředního trupu, který je sám o sobě dalším motorem.

C. Co je na tom obrázku špatně?

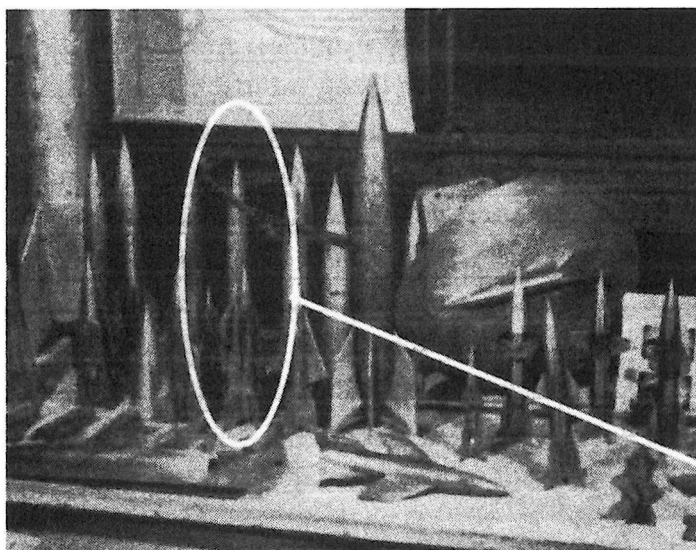
Jasně, něco na tom obrázku je špatně. USA vskutku získaly ty nejlepší a nejbystřejší nacistické raketové vědce a technologii, přesto Rusové dosáhli pěkných výsledků s „prostřední“ garniturou vědců a inženýrů. Jak Koroljov přišel na skvělé a jednoduché řešení, jakým je raketa se „svazkem“ motorů?

Obvykle to bývá vysvětlováno tak, že Koroljov dostal ten nápad jednou při procházce lesem kolem své dače v Moskvě, když uviděl kořenový systém vzrostlých stromů. To mu vnučilo myšlenku na charakteristický tvar a koncept sovětských „raket se svazkem motorů“. (David Percy a Mary Bennetová poznamenali v knize Dark Moon, na str. 192, že názvy amerických raket byly vybrány podle tajného okultního programu „Tvríme, že kódová označení, jichž se od Američanů projektům dostalo, odhalují prostřednictvím slovní asociace (ať už to byl záměr či nikoliv) mnohé

ohledně jejich funkčnosti. Názvy raket navržených v oněch dobách (Wernherem von Braunem) zněly Redstone (Červený kámen) a Jupiter. Třebaže stará zbrojovka, v níž v Huntsville pracoval, se jmenovala Redstone, je zajímavou shodou okolností, že Mars je také červenou planetou. Jupiter, spojovaný s válkou a vítězstvím, je římské jméno boha, jehož Řekové nazývali Zeus a který byl otcem Apolla.“) Ve světle nyní známého stavu německé válečné raketové techniky to však nemůže být nic jiného než pokus odvést pozornost od skutečného původu tohoto konceptu, neboť jde o jednoduché a účelné řešení, jak rychle získat velkou kapacitu zdvihu, které je spíše příznačné pro národ, který je ve válce - a ve spěchu - a usiluje i o rychlé vykročení do vesmíru a o rakety s dlouhým doletem schopné nést nálože. Je to i prostředek v nouzi, který - podobně jako nacistické rozhodnutí usilovat jenom o uranovou atomovou bombu - přesně vyhovuje praktickým požadavkům nacistického Německa.

D. Skutečný původ rakety se svazkem motorů: „Projekt Zossen“

Potom už vůbec nepřekvapí, že skutečný původ konceptu nosné „rakety se svazkem motorů“ vznikl ve válečném nacistickém Německu, kde se tato idea objevila - už v roce 1942 -, aby se „spojilo dohromady“ 5 raketových motorů V-2 a odpálily se současně, čímž se mělo dosáhnout většího zdvihu a doletu. Plán dostal název „Projekt Zossen“, což je možná vodítko k tomu, že původ této ideje vzešel z velmi tajného podzemního komunikačního a velícího bunkru OKW v Zossenu na předměstí Berlína. V každém případě byl tento projekt něčím více než jen „projektem na papíře“, neboť dva návrhy byly dovedeny do stádia modelů a testovány v aerodynamickém tunelu, jak to naznačují následující fotografie německých modelů testovaných v aerodynamickém tunelu:

Testovací model návrhu rakety se svazkem motorů: model rakety se nachází před větší raketou uvnitř kruhu.

Tato pomoc v nouzi měla pro konstrukční návrhy a při testování a montáži úplně nové rakety tu výhodu, že v případě výkonové kapacity V-2 šlo o známé, již otestované skutečnosti a komponenty se vyráběly. A Koroljovovy nosné rakety nejsou nic jiného než zmodernizovaná verze druhé generace dřívějšího nacistického prototypu. Byla ovšem tato verze rakety kdy provozně testována, nebo - pokud se toho týče - nějaký projekt mezikontinentální rakety, který navrhli nacisté? Abychom mohli zodpovědět tuto otázku, musíme se vrátit do Peenemünde na konci války a všimnout si ještě jiného „problému“.

Zvětšenina německé rakety se svazkem motorů

E. „Evakuace“ Peenemünde obergruppenführerem SS Hansem Kammlerem a příchod Rus

Existuje nějaký náznak, že tyto rané německé mezikontinentální „svazkové“ rakety nebo nějaké jiné strategické rakety s dlouhým doletem byly dovedeny až do stádia skutečné konstrukce a testů? Je-li tomu tak, pak by bylo Peenemünde logickou volbou, neboť navzdory neutuchající pozornosti spojeneckých bombardérů to bylo jediné místo pravděpodobně dostatečně vybavené rozsáhlými prostředky k tomu, aby takový úkol zvládlo.

1. Podivné události ve „vyprázdněném“ prostor

Generál Walter Dornberger objasnil, že už v roce 1939 bylo konečným cílem centra v Peenemünde zkonstruovat raketu s dlouhým doletem, která by byla schopna udeřit na New York a další cíle na východním pobřeží Spojených států. To samozřejmě zahrnuje právě tak i možnost zasáhnout veškeré cíle evropské části Ruska. Už 29. července 1940 začal v Peenemünde inženýr Graupe pracovat na prvních plánech transatlantické dvoustupňové rakety. Hermann Oberth začal svá formální studia paliva a požadavků na zdvih pro takovou raketu v říjnu 1941, jak Wehrmacht pokračoval v likvidaci Rudé armády v operaci Barbarossa.

Avšak mnohem více toho naznačuje dopis říšského „zplnomocněnce pro vývoj tajných zbraní“, SS obergruppenführera Hanse Kammlera, datovaný do října 1943, v němž tvrdí, že vývoj Amerikaraket rychle pokračuje. Kromě toho existují odhady nákladů, práce a materiálu na tuto „americkou raketu“, jež silně naznačují, že se stala něčím více než jenom pouhým „projektem na papíře“. A jak je tomu u čehokoliv jiného v Kammlerově černé říši černých projektů, jakákoliv zmínka o „práci“ znamenala otročskou práci v koncentračních táborech a naznačovat, že takový projekt byl pouhým „projektem na papíře“, znamená umenšovat lidské utrpení, jež provázelo jeho velmi reálné uskutečnění z masa a kostí.

Je zapotřebí uvážit ještě další faktor. Jak jsem již naznačil ve své dřívější knize o německých tajných zbraních, Říše Černého slunce, existuje nepřímý důkaz, že nacisté provedli úspěšný test atomové bomby kolem 10. října 1944 na ostrově Rügen, nebo možná na některém jiném osaměle stojícím ostrově podél německého baltského pobřeží na námořních cestách vedoucích z

Königsburgu do Kielu. To by mohlo znamenat, že o něco dříve v létě téhož roku SS dosáhly určitého druhu průlomu ve svém programu bomby, snad konečně získali dostatečné množství kritické hmotnosti, již bylo možno otestovat v bombě V každém případě byl domnělý pokus na Rügenu úspěšný, a jak si všímá německý badatel Friedrich Georg, následně pak přišel požadavek na „bezpečné nosné systémy“. Lze z toho tedy oprávněně usuzovat, že Amerikaraket - za předpokladu, že domnělý test atomové bomby a současný test palivo-vzduchové bomby byl úspěšný - byla něčím více než jenom „raketou na papíře“. V době úspěšných testů v roce 1944 byly teoretické studie a zkoušky v aerodynamickém tunelu již více než dva roky staré! Tahle raketa byla, jinými slovy, už na cestě k aktuálním testům a výrobě.

To vše nás vede zpět k rozkazu generála Kammlera z 31. ledna 1945 evakuovat Peenemünde. Podle obvyklých postupů by vysvětlení tohoto kuriózního rozkazu mohlo znít tak, že se očekává, že Rudá armáda dorazí každou chvíli. Jenže Rudá armáda nedorazila do Peenemünde dříve než 4 května! Vystává tak závažná otázka: Bylo Peenemünde, jak to vykládá Friedrich Georg, po tři měsíce - od evakuačního rozkazu po příchod Rudé armády toliko „městem duchů“. Rozkaz je dokonce ještě kurióznější vzhledem ke skutečnosti, že masivní nálet britského Královského letectva v roce 1943 způsobil všechno možné, jenom ne zničení vojenského areálu, protože v té době již probíhal proces přesunu výroby V-2 do podzemních prostor. Je pravdou, že proces byl zdoluhavý a pořád ještě probíhal, když přišel Kammlerův rozkaz z roku 1945, nicméně byl doveden už dosti daleko. Počátkem roku 1945 se nacházela většina výroby V-2 v masivní podzemní továrně, pověstné Mittelwerk v Nordhausenu. Takže k problému: Proč vydávat rozkaz k něčemu, co se již děje?

Něco napovídá jeden zpozdilý válečný incident, a naznačuje velmi silně, že takhle tomu být nemohlo, protože 9. března 1945 byl britský dvojmotorový průzkumný bitevní bombardovací letoun Mosquito, určený k fotografování, zahnán z Peenemünde ne méně než třemi německými proudovými stíhačkami Messerschmitt 262. Samozřejmě, že jedním z možných vysvětlení britské přítomnosti na tomto místě bylo, že se prostě pokoušeli potvrdit to, co jim pravděpodobně sdělila jejich rozvědka, zejména že Peenemünde bylo evakuováno.

Jenže zatímco tohle třeba může vysvětlit přítomnost RAF Mosquito, není to vhodné vysvětlení toho, proč se tam - v tak pozdním termínu - vyskytovala relativně silná formace Luftwaffe v podobě ne méně než tří vzácných a drahocenných proudových stíhaček Messerschmitt 262. Tři proudové stíhačky jenom kvůli tomu, aby vyhnaly neozbrojený britský snímkový letoun z „města duchů“? To prostě nedává žádný smysl a vyplývá z toho, že v Peenemünde se stále ještě něco dělo, něco velmi tajného a velice významného, něco, co vyžadovalo veškerou ochranu, jakou mohlo hroutící se Luftwaffe ještě shromáždit.

Podíváme-li se tímto způsobem na Kammlerův „evakuační“ rozkaz z 31. ledna 1945, vypadá jako mazaný taktický manévr generála SS posedlého bezpečností, který vymyslel, aby svedl spojeneckou a sovětskou zpravodajskou službu na falešnou stopu, ať už se tam ještě dělo cokoli. Poněvadž většina týmu pracujícího na V-1 a V-2 odešla z Peenemünde již před dlouhou dobou do nových podzemních objektů, muselo se tam odehrávat něco jiného, že si to zasloužilo takovou těžkou ochranu.

Jenže o co šlo?

Naštěstí existují zprávy, že během časového úseku od března do dubna (a snad ještě i v tak pozdním datu, jakým je květen) 1945 tu proběhly přinejmenším čtyři testy velké rakety nazývané „Thorovo kladivo“ neboli Amerikaraket. V těchto zprávách se nadto zmiňuje jak Peenemünde, tak i Ohrdruf - ten je místem druhého domnělého testu německé atomové bomby 4 března 1945 - jako pravděpodobná místa těchto testů. Je nepravděpodobné, že by Ohrdruf fungoval jako testovací místo pro takovou velkou raketu, poněvadž tam nebyly umístěny žádné potřebné objekty k montáži a odpalování takového nosiče. Takže jako jediné zbývá Peenemünde, nejpravděpodobnější místo V

každém případě mělo jít u tří z těchto testů o odpálení Amerikaraket do Atlantiku a u čtvrtého testu podle některých zpráv se mělo vyzkoušet, jestli by bylo možné dosáhnout oběžné dráhy!

Ale existuje ještě další potvrzení tajemných událostí v Peenemünde na konci války.

2. „Incident na Uralu“

Kupodivu zatímco Peenemünde bylo po masivním náletu v roce 1943 navštěvováno britským Královským letectvem už jenom sporadicky, letectvo sovětské Rudé armády na ně dotíralo velmi často a tvrdě rovnou až do samého závěru války, což naznačuje, že pokud Britové naletěli na Kammlerovu lest, pak Sověti nikoliv. Je tu náznak, že věděli cosi, co spojenci netušili.

Německou aktivitu v oblasti raket dlouhého doletu na sklonku války dosvědčují vlastně samotní Rusové. Ve španělském vydání sovětského vědeckého časopisu Sputnik existuje zpráva o zničení ruské továrny na munici v roce 1945 - během války - v pohoří Ural poblíž řeky Tobol. Především článek připisuje její zničení „teroristickému útoku“ a „fašistické věrolomnosti“, což se hodně podobá „pozdějším útokům amerických bombardérů B-52 proti přístavnímu městu Haifong ve Vietnamu“. Je-li ruská zpráva přesná a nejde jen o typické komunistické dezinformační cvičení nebo přenášení zodpovědnosti za svou vlastní byrokratickou neschopnost, pak šlo nejspíše o raketový útok, neboť v tak pokročilé době války už Luftwaffe zůstávalo jen pár těžkých bombardérů dlouhého doletu schopných vykonat takovou misi, výlet, který v každém případě sliboval jen malé vyhlídky na úspěch vzhledem k nadvládě ve vzduchu, kterou mělo letectvo Rudé armády ve východní Evropě. Pouze raketový útok mohl takové operaci zaručit úspěch.

S ohledem na vše předcházející je rozumné uzavřít to tak, že nacisté ve skutečnosti mohli dosáhnout úspěchu v testech prvních strategických balistických střel na konci války, přičemž neuspěli v tom, aby je dostali do výroby.

...Nebo tu také jde o další nebezpečný mýtus?

Tuto otázku zodpovíme v následující kapitole.

Zatím vyneseme další otázku. Pokud nacisté opravdu testovali takové rakety dlouhého doletu, natož pak že jednu s úspěchem vypálili na sovětské Rusko, pak z toho vyplývá, že ještě jedna fáze projektu Amerikaraket přestala být pouhou „studií na papíře“. Nacisté klidně mohli testovat všechny rakety dlouhého doletu, po jakých toužili, jenže bez možnosti navádět je na cíl by byly vysloveně zbytečné.

Tudíž existence spolehlivého a bezpečného naváděcího systému velkého dosahuje rovněž posilujícím důkazem, že projekt Amerikaraket neexistoval toliko na papíře. Otázkou je, zda nacisté měli takový naváděcí systém? Odpověď zní ano, a neexistoval jenom na papíře.

F. Za horizontální radary a Amerikaraket

Úspěšné německé testy raket dlouhého doletu, natož pak aktuální německý raketový útok na ruské cíle na Uralu, v sobě zahrnují souběžnou existenci technologií a metod, jak navádět takové střely přesně na cíl. Samozřejmě, že z vědeckého a inženýrského pohledu bylo přesné navádění takových raket na počátku 40. let dvacátého století principiálním problémem, jemuž Němci čelili, nikoliv však sama skutečná raketa. Byla proto navržena celá řada metod, jimiž by se Amerikaraket dala přesně zacílit, některé technologické, jiné zase nikoliv.

Za předpokladu, že Amerikaraket byla zamýšlena jako nosič „malých atomových bomb“ a „jiných zbraní hromadného ničení“, a poněvadž setrvační naváděcí systém V-2 by byl neadekvátní a nepřesný k dosažení cílů na východním pobřeží Ameriky, museli nacisté pouvažovat o celé paletě

alternativních naváděcích režimů. Jinými slovy, kdyby Amerikaraket nebyla pouhým projektem na papíře, měl by člověk očekávat, že Němci budou pracovat v každé z následujících oblastí:

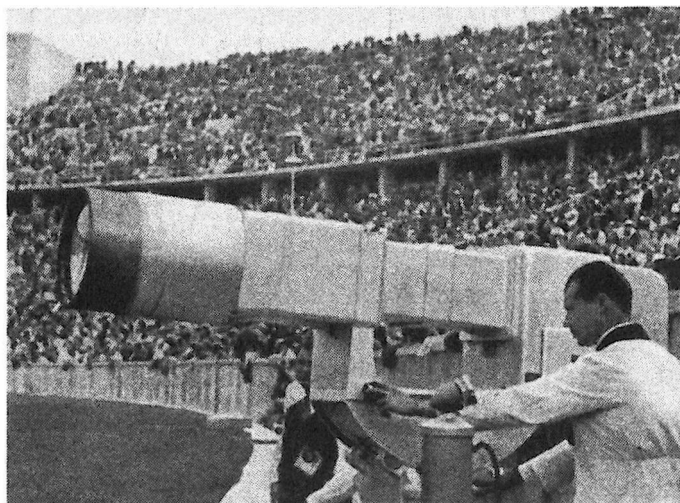
- (1) technologické a bezpečné prostředky navádění raket dlouhého doletu na cíl; v opačném případě pak,
- (2) alternativní metody navádění raket dlouhého doletu na cíl; a také
- (3) technologie dostatečné miniaturizace buď rakety anebo komponentů atomových bomb (či vodíkových bomb nebo palivo-vzduchových bomb), aby se raketa dlouhého doletu uzpůsobila pro dopravování takových těžkých nákladů.

Díváme-li se na to takto, Amerikaraket mohla být čímkoliv, jenom ne projektem na papíře, protože nacisté zvažovali větší počet metod, od pilotovaných raket s „batohem“, kdy měl pilot navést raketu vizuálně na cíl a v poslední minutě vyskočit s padákem, až po momentální umístění rádiového transpondéru uvnitř Empire State Building pro raketu, která byla na tento mrakodrap nasměrována, až po mnohem sofistikovanější a nakonec i mnohem bezpečnější technologické prostředky navádění založené na řízení svazkem paprsku a radarové interferenci. Je to tato poslední kategorie, co je v této knize pro naše účely nejzajímavější, neboť je to ona poslední oblast vývoje, na niž velmi jasně poukazuje zájem nacistů, a rozvoje oblastí fyziky, která je - v zásadě vzato - velmi odlišná od oněch oblastí, které pěstovaly jejich protějšky z řad Spojenců.

1. Německý prototranzistor a miniaturizace televize

Dříve než prověříme německé úspěchy v technologii navádění raket dlouhého doletu, bude nezbytné prostudovat jejich úspěch ve stejně významné oblasti miniaturizace komponentů. Takový krok byl nezbytně nutný, pokud kdy měla Třetí říše být úspěšná v tom, jak sjednotit svoji atomovou bombu - za oněch dnů to bylo, jak je notoricky známo, těžké zařízení - v jeden celek s raketou. Samozřejmě se zdá, jak jsem poukázal v knize Říše Černého slunce, že Kammlerovo SS Sonderkommando soustavně sledovalo každou takovou metodu, včetně technik spouštění jaderného štěpení atomových jader, aby se snížila váha kritického množství jaderné hlavice. Byly tu však i další úspěchy v miniaturizaci.

Je dobře známo, že nacistické Německo během neslavné berlínské olympiády v roce 1936 s úspěchem uskutečnilo první živé televizní vysílání z této sportovní události pro široké publikum. Následující obrázek ukazuje jednu z největších a nejnepohodlnějších televizních kamer - tehdy současný stav vývoje -, které byly umístěny na rozhodujících místech kolem olympijského stadionu v Tempelhofu v Berlíně:

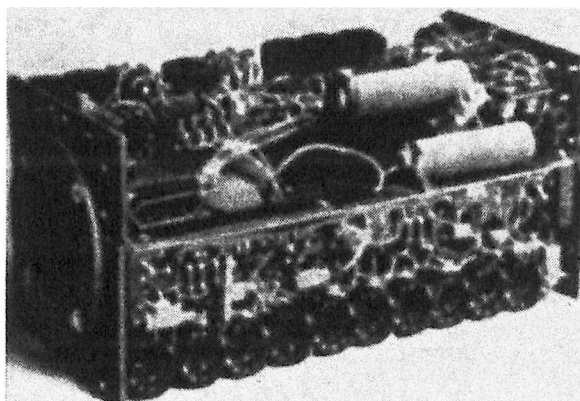
Německá televizní kamera na berlínské olympiádě v roce 1936

Televizní přijímače byly rozmístěny na různých místech olympijské vesnice a v okolí Berlína, aby umožnily příchozím atletům, turistům a německým občanům sledovat průběh her. Nutno říci, že pro ministerstvo propagandy Josefa Goebbelse to byl bravurní propagandistický kousek prvního řádu a pro svět jasná demonstrace německé technologické zdatnosti.

Během války však televize sama rychle napověděla Němcům, že by mohlo jít o prostředek vizuálního navádění střel krátkého doletu, které budou naváděny na cíl tím, že se na špici střely umístí televizní kamera. Obraz bude přenášěn zpět k operátorovi buď na pozemním stanovišti nebo v letadle a raketa pak může být neomylně navedena na cíl. A na konci války úspěšně otestovali první takovou „inteligentní bombu“.

Samozřejmě, že umístění televizní kamery - velikosti té, jež byla použita na olympijských hrách v roce 1936 - uvnitř střely by bylo nepraktické, a tak kamera musela být podstatně miniaturizována.

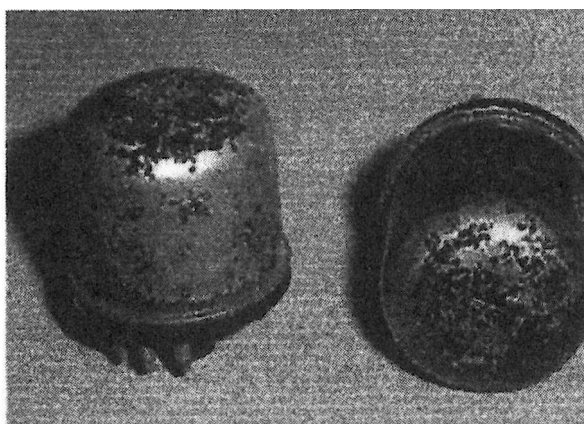
Koncem války byli Němci v tomto směru ohromně úspěšní, neboť dosáhli téměř desetinásobného zmenšení velikosti, jak o tom svědčí tato fotografie malé televizní kamery a přijímače o velikosti větší krabice na boty:

Miniaturizovaná německá televizní kamera pro navádění střel

Kromě toho tato miniaturizace v sobě zahrnuje cosi mnohem významnějšího a tento význam začne být mnohem a mnohem zjevnější, jak se dostaneme k druhému dílu této knihy, protože takové fantastické zmenšení velikosti nutně znamená určitý druh průlomu v technologii elektronek, pokud ne rovnou v samotném výzkumu polovodičů.

Zmínka o polovodičích je záměrná, protože dosáhli mnohem více, jak to demonstruje následující obrázek:

Telefunken. Německý prototranzistor z roku 1940

Zobrazená klystronová elektronka má přibližně stejnou velikost, jako je délka čtenářova malíčku od posledního kloubu po špičku prstu!

V krátkosti, Němci se v samotném počátku války, na základě kompetentního výzkumu na poli polovodičů, výjimečně přiblížili dosažení tranzistoru, protože spojenecký ekvivalent této malé elektronky byl na konci války desetkrát větší! Tento malý „prototranzistor“, datující se do roku 1940, byl použit v roce 1941 v malém rádiu, které se začalo právě vyrábět pro německou armádu, rádiu, které bylo „tak malé jako pozdější tranzistorová rádia z let padesátých a rovněž fungovalo i na baterie“.

Pouhá existence této malé elektronky je prvním zábleskem velmi význačného problému, jímž se budeme zabývat ve třetím díle naší knihy a který byl zmíněn v posledních dvou kapitolách mé předcházející knihy o nacistických tajných zbraních, Říše Černého slunce. Tuto problematiku zde zběžně nahlédneme jako svého druhu předehru ke třetímu dílu a nejlépe o tom bude vypovídat ve spojení s knihou podplukovníka Philipa J. Corsa, Den po Roswellu.

2. Problém miniaturizace německé klystronové elektronky Roswell, mimozemský mýtus a oprášená nacistická legenda

Podplukovník Philip J. Corso (US Army, ve výslužbě) se možná stal pro UFO nadšence něčím na způsob Božího daru, neboť potvrdil - alespoň na první pohled - celou událost v Roswellu týkající se havárie UFO mimozemského původu a scénáře jeho následného obnovení ve své velmi známé knize Den po Roswellu. Corsova teze je známá většině lidí, kteří bádali v literatuře o UFO.

Na svém postu coby špičkový vojenský důstojník zabývající se národní bezpečností Corso ve své knize zastává názor, že mu byly svěřeny některé podrobnosti této „obnovené technologie“ z „mimozemského stroje“, který havaroval v Roswellu. Jeho úkolem bylo tyto aspekty „obnovené mimozemské technologie“ postupně „zavádět“ do amerického průmyslu. Corso dále tvrdí, že mezi tyto „obnovené a postupně zaváděné“ technologie patří lasery, počítače, optická vlákna a tranzistory. Samozřejmě, že poté, co se kniha dostala na trh a Corso dostal svůj vlastní noční rozhlasový pořad s hosty, se kritická a historická analýza nezastavila, ale naopak došlo k dalšímu vzestupu „mimozemských“ výkladů incidentu v Roswellu, to vše jako následek publikování jeho knihy.

Rozhodující v Corsově případě je tranzistor a on věnoval ve své knize mnoho místa dokazování pravdivosti své teze o „mimozemském pozadí Roswellu“, neboť poukazuje na to, že historie objevu tranzistoru v Bell Laboratories je přinejlepším obskurní. Důvod? Velmi prostý. Tranzistor nemá žádnou „objevitelskou historii“, protože má „mimozemský“ původ.

Jenže vzhledem k tomu, co bylo právě vyloženo, se zamýšlíme, jestli tu - podobně jako nejednoznačnost samotných dokumentů MAJIC-12, v nichž se vyskytuje váhání mezi pozemským původem technologií, třebaže zjevně exotických, a „mimozemským“ - není jiné možné vysvětlení původu tranzistoru, vysvětlení, jež - jak jsme viděli v knize Říše Černého slunce, by mohlo vypadat tak, že si nejvyšší úřední orgány včetně armády přály, aby zůstalo utajeno. Oním dalším možným zdrojem tranzistoru, který by vysvětloval mnohem uspokojivěji jeho obskurní objevitelskou historii než ona hypotéza o jeho mimozemském původu, je válečný výzkum nacistů a výsledky ve výzkumu polovodičů.

Jednoduše vyjádřeno, Corsova práce je přinejmenším v tomto ohledu naprostým zmatením pojmů a dezinformací, poněvadž se dá předpokládat, že člověk zjevně inteligentní jako Corso by si měl být vědom německých válečných vědeckých výsledků, jak to věrohodně demonstruje výše uvedená miniaturizovaná elektronka, plných sedm let před incidentem v Roswellu a její následné opětovné získání z „rozvinuté mimozemské technologie“.

Jsou zde však ještě další aspekty Corsovy práce, jež je třeba vzít v potaz tváří v tvář stavu výzkumu německých tajných zbraní. Je dobře známo, že Němci se pustili do výzkumu a vyvinuli širokou paletu infračervených stanic, aby zvýšili noční bojovou schopnost svých tanků a pěchoty.

Co není všeobecně známo, je zjevně vysoká úroveň vývoje druhé a třetí generace technologií těchto infračervených stanic, neboť polský badatel Igor Witkowski odhalil jisté množství důkazů nedávno odtajněných zpráv Alsosu, které naznačují, že byl podniknut předběžný výzkum v oblasti tekutých krystalů a v čemsi, co Němci nazývali „optickou telefoní“. Jde o mimořádně zajímavý objev, protože optická vlákna jsou další technologií, o níž podplukovník Corso tvrdí, že má mimozemský původ a byla „postupně zavedena“ do amerického průmyslu.

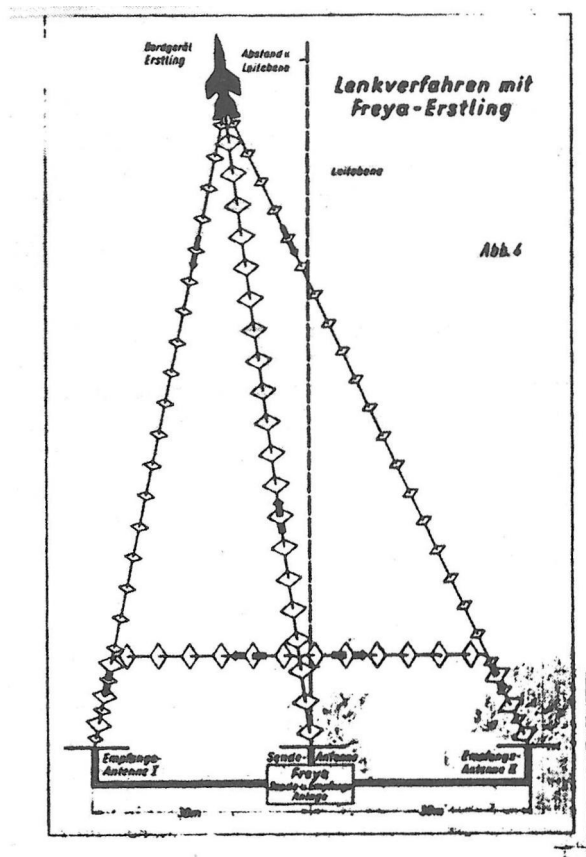
3. Za horizontální radar

Málo známým aspektem německého válečného výzkumu je oblast radarů s dosahem za horizont. Zatímco se nacisté pustili do řešení četných možností navádění svých mezikontinentálních Amerikaraket, včetně pilotované verze, kdy by byl pilot v poslední chvíli katapultován, zůstalo nejvíce upřednostňovanou metodou „řízení svazkem paprsku“, jež by umožnila, aby byla raketa naváděna na cíl paprskem. Jeden projekt spočíval v umístění tajného rádiového vysílače pro tento účel na Empire State Building!

Ovšem daleko serióznější a slibnější - a technologicky pojatou - metodou byly různé radary s dosahem za horizont, jež Němci pro tento účel vyvíjeli, viz soupravy Elefant, See-Elefant a mobilní jednotka Freya. Soupravu Elefant vyvinulo výzkumné oddělení Deutsche Reichspost a šlo o první skutečný radar na světě s dosahem za horizont založený na teplotních inverzích v ionosféře. See-Elefant znamenal další vývojovou etapu tohoto zařízení a byl postaven v západním Dánsku, sestával z vysílající antény, přibližně 100 metrů vysoké, umístěné mezi dvěma permanentními přijímačnými anténami, oběma směry poněkud vzdálenými. Šlo o širokopásmovou anténní soustavu operující v kmitočtu 23-29 MHz, 24-30 MHz a 30-38 MHz.

Avšak nejrozvinutějším z těchto za horizontálních radarů byla jednotka Freya, „revoluční systém“, který byl „plně mobilní“. Základní operační princip jednotky Freya je zřejmý z německého schématu z roku 1945 na následující straně.

Základní idea je zřejmá z uměleckého náčrtu jednotky Freya, s datem 30. března 1945, stojící na stanovišti a připravené vysílat. Schéma je opatřeno nápisy na každé z těchto antén, *Sende und Empfangs Antennae*, *Sende Antenna I* a *Sende Antenna II*.5 Jednotka Freya tudíž představuje svými dvěma přijímačnými anténami a prostřední vysílající značně novější a odlišný princip než Elefant nebo See-Elefant. Prostřední vysílající a přijímačící anténa vysílá pulz, který je rovněž vyslán jako sekundární pulzy o něco později oběma anténami po stranách. Jde o skutečný radar s fázovým polem, schopný tvarovat a ohýbat své signály podle zakřivení země, čili „s dosahem za horizont“.

B 39/45

Německé schéma základního operačního principu jednotky Freya

Umělecký náčrt jednotky Freya

Následně Němci - bez ohledu na některé technické vady v činnosti svých radarů - za války experimentovali v oblastech, jež byly na tu dobu velmi pokročilé:

- (a) Širokopásmové radary založené na
- (b) fázovém poli „tvarování signálu“ pro

(c) za horizontální zobrazování, nebo operování při „akci na dálku“

Jak se o tom bude následně diskutovat v páté kapitole, kombinovali všechny tyto ideje s idejemi týkajícími se vysílání synchronizačních energetických impulzů. To všechno mělo samozřejmě sloužit dálkovému navádění jejich projektovaných mezikontinentálních raket.

V každém případě Němci přesnost těchto typů systémů dovedli v říjnu 1943 na vysokou úroveň. Tou dobou byla už přesnost taková, že byli schopni navádět letadlo ve vzdálenosti 105 kilometrů během bombardování tak, aby vypustilo bomby v rozptylu 600 metrů od cíle, třebaže pro ně nebyl viditelný.

Ovšem jak bude zřejmé z následující kapitoly, zatímco Němci provozovali tyto sofistikované radarové jednotky, mohli objevit něco, co by naznačovalo, že otevřeli dveře úplně novému odvětví fyziky, s daleko větším příslibem, než jsou pouhé rakety dlouhého doletu nesoucí atomové bomby.

Skutečnou otázkou, jež bude poutat naši pozornost po zbytek této knihy, zůstává: proč by se vojensko-průmyslový, národně bezpečnostní komplex měl zabývat odváděním pozornosti od nacistických vědeckých úspěchů - což je úsilí, jež vyvíjí podplukovník Corso ve své knize Den po Roswellu - dokonce i dnes po tak dlouhé době, ledaže by pořád zůstávalo něco, co si přejí zatajit? Odpověď je dvojitá. Nejdůležitější část odpovědi spočívá v tom, co Němci možná objevili pomocí těchto radarových souprav, část, s níž budeme mít hodně co dělat, až se konečně v druhém dílu vrátíme k prozkoumání exotického odvětví fyziky, které mohli nacisté rozvíjet.

Prozatím se budeme věnovat méně významnému důvodu, jenž by - pokud by se dosti dlouho a vytrvale tahalo za tuto nitku nevyhnutelně vedl k položení otázek ohledně toho, jak „veřejnost přijímá“ historii závodu o Měsíc, nejviditelnější aspekt pozůstatku nacistických výzkumných projektů a jejich „kreativní financování“ v poválečném světě.

3. „Srdečné pozdravy z Ruska“: Hypotéza dvou vesmírných programů

„Druhá světová válka se odehrávala ve vzduchu; třetí světová válka bude válkou ve vesmíru.“

Říšský maršál Hermann Göring, krátce před svou sebevraždou, v dopise z října 1946 siru Winstonu Churchillovi.

„Vládnout vesmírem znamená vládnout světu... Je tu cosi významnějšího než totální zbraň. Totiž ta mezní pozice - pozice naprosté kontroly nad Zemí, a ta leží někde venku ve vesmíru...“

Prezident (tehdy ještě vůdce většiny v americkém senátu) Lyndon Baines Johnson, řeč před demokratickým volebním výborem 7. ledna 1958.

Expert na proslulou tvář na Marsu, Richard C. Hoagland; odborník na konspirace, Jim Keith; David Percy a Mary Bennettová, kteří „učinili přítrž některým nepravdám v programu Apollo“; slavný neworleanský prokurátor Jim Garrison; „okultní“ autor „Jan Van Helsing“, a dokonce samotný Werner von Braun: Co mají všichni tito lidé společného? Ti všichni věří, každý svým způsobem, že po jistou dobu tu existovaly dva vesmírné programy, jeden pro veřejnost a druhý hluboce utajený, s vlastní agendou.

A tato idea se neomezuje toliko na knihy nebo literaturu faktu. V klasickém filmu s Jamesem Bondem, Diamanty jsou věčné, vystopuje mladý Sean Connery spiknutí směřující k nadvládě nad světem, jež sprádá zlověstný „nezávislý lump“ Ernst Stavro Blohfeld, když pátrá po uneseném multimiliardáři - jehož hraje zpěvák Jimmy Dean. Blohfeld žije v ateliérovém bytě v Las Vegas a Bond jej sleduje až do jeho tajného korporativního ústředí kdesi v Nevadské poušti. Pokud vám to vše zní podezřele známě, vydržte.

Jakmile pronikne do tajného nevadského zařízení, Connery-Bond si vymění úsečně pár poznámek s německým vědcem - postava má ve filmu jméno prof. dr. Metz -, který pracuje s diamanty, jež mají být využity v super-laseru umístěném v satelitu na orbitu ve vesmíru jako totální zbraň likvidující řízené střely, čímž učiní americký nukleární arzenál neužitečným šrotem. Během této mise za záchranu světa se podaří Bondovi uprchnout z opevněného objektu přes televizní studio, v němž je scéna zobrazující lunární krajinu, doplněnou o vystrojené „astronauty“ procházející se po ní zpomalenými pohyby podle dobře napsaného scénáře přistání na Měsíci. Tato filmová fakta po dlouhou dobu vedla ty, kdo věřili, že přistání Apolla na měsíčním povrchu bylo podvodem, k tvrzení, že Ian Fleming, tvůrce slavné postavy britského špióna a sám zpravodajský agent během války, vyrazil „interní informace“.

Ian Fleming zjevně nebyl jediný, kdo se měl podílet na takovém „vyzrazení informací“, protože v jiném slavném filmu, Sedm květnových dní, tentokrát s Rodem Sterlingem, slavným tvůrcem proslaveného televizního seriálu Twilight Zone, vypráví příběh o pokusu o vojenský pravcový převrat proti slabému a zjevně „liberálnímu“ prezidentovi Pučisté měli centrum na tajné vojenské základně kdesi v poušti na americkém Jihozápadě. Sterlingův scénář měl tak reálné pozadí, že uvedení filmu bylo aktuálně odloženo vzhledem k obavám, že po zavraždění prezidenta Kennedyho by mohl vyvolat spoustu otázek. A to nemusí být úplně náhoda, protože prezident Kennedy byl tehdy Sterlingovi při psaní scénáře opravdu nápomocen. Zsvětíl Kennedy Sterlinga tak detailně do tajemství Oblasti 51?

A abychom tento obraz ještě trochu doplnili, jiný slavný film významně přispěl v konspiračních kruzích k pohledu na „film coby médium, jehož prostřednictvím dochází k úmyslnému prozrazování informací“. Tímto filmem byl Kozoroh 1. Ve filmu jsou tři kosmonauti umístěni do vesmírné kapsle, která se má vypravit k Marsu, na první let s lidskou posádkou k rudé

planetě. Jenže v poslední minutě jsou tajně vytaženi z rakety a letadlem převezeni na - můžete hádat - tajnou pouštní základnu na americkém Jihozápadě, kde pak před televizními kamerami, se sadou atrap a na věrohodně vypadající scéně marťanského povrchu tři astronauti hrají své pečlivě napsané úlohy k cestě na Mars a přistání. K ucelení tohoto obrazu konspirace se ti tři astronauti, které hryže svědomí, rozhodnou vyjevit celou frašku, a tak jsou vydány rozkazy je chytit a zajistit, aby projekt zůstal utajen. Mezitím je odstraněn zvědavý člen pozemního řídicího střediska, který odhalil anomálie v datech neshodující se s misí na Mars.

A. Hypotéza dvou vesmírných programů

Pokud z těchto tří slavných a klasických „kultovních filmů“ něco vyčuhuje, je to téma, na které narazíte v jakékoliv „konspirační“ literatuře docela často, a jeho aspekty jsou následující:

1. Měsíční mise Apolla nebo přinejmenším některé jejich aspekty byly podvodem a mise Apolla se neodehrávaly přesně tak, jak nám bylo řečeno, že se odehrávaly;
2. Jako důsledek této ideje existuje názor, že existují dva vesmírné programy, jeden pro veřejnost a druhý skrytý, kontrolovaný nebo koordinovaný vojensko-průmyslovým komplexem;
3. Byli zavražděni lidé, nebo přinejmenším umírali za podivných okolností, když se pokoušeli odhalit tento tajný program a podvod spáchaný vůči veřejnosti; a konečně, když se k této směsce přidá Sterlingův plán spiknutí;
4. Je tu jakýsi prvek nebo aspekt coup d'état vznášející se v pozadí. Nazýváme tyto čtyři položky jako hypotézu „dvou vesmírných programů“. A jak uvidíme níže, jsou tu prověřovány její hlavní non-fiktivní verze a vskutku existují neobvykle pádné argumenty, že přinejmenším nějaká verze této hypotézy snad může být i pravdivá.

1. Verze Torbittova dokumentu

Možná nejslavnější, a přesto paradoxně nejméně známou verzí hypotézy dvou vesmírných programů je takzvaný „Torbittův“ dokument o zavraždění prezidenta Kennedyho. Je dobře znám všem badatelům o smrti JFK už od svého prvního vstupu na scénu v podobě „samizdatu“ fotokopií v sedmdesátých letech 20. století. Tento dokument je sotva znám širšímu publiku, dokonce i těm, kteří mají tendenci věřit tomu, že zavraždění jistý druh konspirace vyžadovalo.

Taková reakce však stěží postihuje jedinečný význam tohoto dokumentu. A opravdu, jak poznamenává dobře známý „odborník na teorii konspirací“ Kenn Thomas, je to diskutabilní „klíčový dokument výzkumu zavraždění JFK“, kdyby ne z jiného důvodu než kvůli senzačnímu obsahu, jež se v něm nalézá, neboť jeho obsah po pořádku shrnul prokurátor New Orleansu Jim Garrison, (neslavné) proslavený vyšetřováním tohoto případu. Jeho vskutku pozoruhodný obsah je dokonce ještě výbušnější, uvážíme-li, že téměř v žádné verzi spiknutí za účelem zavraždění JFK, jež udělá kolečko každých pár let, když se objeví nová kniha publikovaná k tomuto tématu, nejsou hlavní postavy Torbittova dokumentu vůbec zmíněny. Opravdu dokonce ani Garrison neprodléval příliš dlouho u tohoto zvláštního aspektu, který jeho vyšetřovatelé objevili, a Oliver Stone ve svém slavném filmu JFK o Garrisonově vyšetřování tuto polohu příběhu zcela ignoroval. Nicméně Výbor pro vyšetřování zavraždění jej vzal v sedmdesátých letech dosti vážně, aby následně úplně zabránil diskusi či dokonce zmínce o jakémkoliv možném spojení nacistů se zavražděním.

Jenže co by mohlo být senzačního na jediném, pod pseudonymem sepsaném rukopise vydaném jako „samizdat“, který koluje privátně v kruzích zabývajících se konspiračními teoriemi o zavraždění? Kenn Thomas ještě jednou shrnuje některé body z jeho velmi neobvyklého obsahu:

Poukazuje na zájmové konexe tehdy neznámých vládních výzvědných agentur, jakými jsou například Defense Industrial Security Command a Páté oddělení FBI; naznačuje, že oním nechvalně známým „mužem s deštníkem“, jež je možno vidět v Zapruderově filmu, byl dřívější maďarský premiér; zařazuje do tradice, jež vznikla kolem atentátu, takové osobnosti, jako je Fred Crisman (Torbitt používá pravopis „Chrismon“), jeden z pouličních tuláků, pohybující se za travnatým vrškem.

Čistě pro případ, že by čtenář neměl tušení, kdože tito jedinci jsou nebo proč by měli mít nějaký význam, je třeba stručné poznámky. Dřívějším maďarským premiérem, na nějž se tu odkazuje, je Ferenc Nagy, muž, který nebyl za druhé světové války ničím méně než loutkou nacistů. Nikdo neví, co by měl na travnatém vršku dělat, když někomu dává zavřením deštníku signál, že limuzína prezidenta Kennedyho jede právě kolem. A jako by to nebylo už dosti podivné, ten Crisman, o němž se tu mluví, není nikdo jiný než Fred Chrisman, dobře známý svojí účastí ve skandální aféře výskytu UFO na Maury Island v roce 1947 v oblasti Seattle-Tacoma ve státě Washington. (Aféra Maury Island je jedním z velmi neobvyklých případů pátrání po troskách UFO, který většina ufologů považovala dlouhou dobu za naprostou smyšlenku. Chrisman prohlašoval, že získal strusce podobné trosky ze „špatně fungujícího“ UFO, když pobýval na loďce v Puget Sound. Tyto trosky byly později podrobeny zkoumání a údajně umístěny do krabice od lupínků, která měla být dopravena na leteckou základnu. Jenže trosky tam nikdy nedorazily, protože dvoumotorový bombardér, v němž byla krabice transportována, za nevysvětlitelných okolností havaroval.)

Dokonce ani Torbittův dokument nepředstírá, že by věděl, co by mělo mít zrovna tohle podivné obsazení společného s atentátem na Kennedyho, protože nenabízí žádné vysvětlení ani možné motivace. Člověk si však umí představit rozpaky prokurátora Garrisona, když se dozvěděl o Chrismanově zvláštní minulosti předcházející jeho předvolání k soudu!

V každém případě se klíč k tomu všemu možná nachází v odkazu na Defense Industrial Security Command. Co to bylo za jednotku? Tady bude nejlépe citovat raději přímo Torbittův dokument než Thomasův úvod:

Zavraždění prezidenta Kennedyho bylo plánováno a dohlíželo na to Páté oddělení Federálního úřadu pro vyšetřování, relativně malá sekce uvnitř FBI, mezi jejíž obvyklé činnosti patří špionáž a kontrašpionáž.

Zároveň toto Páté oddělení operovalo podvojně s Defense Intelligence Agency (DIA), které jednalo na příkaz výboru náčelníků štábů (Joint Chiefs of Staff, JCS) (sic) v Pentagonu. Přímou pod dvouhrotým vedením Pátého oddělení a DIA byla řídicí skupina, jejich velmi tajná policejní agentura - Defense Industrial Security Command (DISC). DISC byl vždy udržován v tajnosti, protože jedná - kromě jeho dvou oficiálních řídicích organizací - v zastoupení NASA, Komise pro atomovou energii, Americké vládní agentury pro informace (United States Information Agency, USIA) a různých zbrojních, vystrojovacích, muničních a spřízněných dodavatelských a výrobních podniků, jež dostávají zakázky od NASA, AEC, USIA a Pentagonu...

DISC vznikla, když J. Edgar Hoover na počátku 30. let dvacátého století organizoval policejní síly pro Tennessee Valley Authority (TVA) na žádost Davida Lilienthala. Policejní síly obhospodařovaly celou TVA od Knoxville, Tennessee, přes Huntsville a Florence, Alabamu až po Kentucky a zpět přes východní část Tennessee až na jih Kentucky. Byla to jedna z prvních federálních agentur se samostatnou policejní silou. Ta se rozrůstala a Lilienthal ji převzal, aby chránila Komisi pro atomovou energii, čímž ji připoutal k armádní výzvědné službě.

...Švýcarská korporace Perminindex byla využívána k vedení pěti zástěrkových organizací odpovědných za vybavování personálu a inspektorů, kteří uskutečňovali stanovené úkoly (při zavraždění).

Těmito pěti skupinami pod Perminindexem a jejich inspektory byli:

1. Ruské caristy, exilové organizace z východní Evropy a Blízkého východu, nazývané SOLIDARISTS, vedl (sic) Ferenc Nagy, bývalý maďarský premiér, a John DeMenil, ruský exulant z Houstonu v Texasu, přes třicet let blízký přítel a stoupenec Lyndona Johnsona.
2. Sekce AMERICAN COUNCIL OF CHRISTIAN CHURCHES vedená H. L. Huntem z Dallasu, Texas.
3. Kubánská exilová skupina nazývaná FREE CUBA COMMITTEE, vedená Carlosem Prio Socarrasem, kubánským exprezidentem.
4. Organizace amerických, karibských, havajských a kubánských gamblerů nazývaná Syndikát... Tato skupina spolupracovala úzce s mafiánskou rodinou, které vládl Joe Bonanno.
5. Bezpečnostní složka (Security Division) Národního úřadu pro letectví a vesmír (NASA), který vedl Wernher von Braun, šéf německého nacistického raketového programu v letech 1932 až 1945. (Tady jde o nepřesnost, neboť nacistická vláda vznikla teprve až poté, co prezident Hindenburg 30. ledna 1933 jmenoval Hitlera říšským kancléřem a požádal ho, aby sestavil vládu.) Ústředím této skupiny byl DISC v Muscle Shoals Redstone Arsenal v Alabamě a na East Broad Street ve městě Columbus, stát Ohio.

To jsou vskutku senzační tvrzení, a to natolik, že člověk může být v pokušení odmítnout se celým dokumentem zabývat, a nebylo by to jen kvůli tomuto faktu, který je toliko shrnutím těch nejneobvyklejších aspektů Garrisonova vyšetřování.

Bylo by však chybou dát dokument z ruky, protože pečlivé zkoumání jednotlivých prvků konspirace - událost v té verzi, jak ji podává - prozrazuje, že s jednou či dvěma výjimkami jde o standardní scénář tajného paktování zpravodajské služby a vojensko-průmyslového komplexu s mafií, což jsou obvyklá témata těch populárnějších verzí o spiknutí.

K tomu jsou zde navíc ještě další noví hráči:

1. H. L. Hunt a organizace, jež je podstatně propojená s fundamentalisticko-evangelickým „protestantismem“ prosazujícím náboženskou obrodu, jinými slovy, velké ropné společnosti maskující se za misionářskou organizací; (Americký koncil křesťanských církví publikoval literaturu namířenou proti teologickému liberalismu stejně jako financovaným misijním řádům ve Střední a Jižní Americe. Je však známo, že někteří členové ji využívali ke krytí školených komand smrti a řízených úkladných vražd v těchto oblastech. Někteří se domnívali, že tato organizace byla ve skutečnosti založena „zpravodajskou komunitou“ přesně za tímto účelem a praní peněz v těchto zemích.)
2. Skupina východoevropských exulantů pravicového politického složení, „vedená Ferencem Nagyem“.

Zastavme se na chvíli, abychom se nad těmito novými hráči na scéně zamysleli.

Většina konspirační literatury o JFK se nezmiňuje o spojení Lee Harvey Oswalda a Mariny Oswaldové s ruskou a bělogvardějskou emigrantskou komunitou v Dallasu a naopak o napojení této komunity na velké ropné společnosti. Nicméně, z tohoto spojení také nic moc nevzejde. Je to, jako by badatelé skutečně nevěděli, co si s tím počít. Všechno, s čím se člověk obvykle setká, je skutečnost, že Oswaldova domácí paní, Ruth Paineová, do této komunity patřila a že její manžel Michael pracoval pro Bell Aerospace, tentýž Bell Aerospace, jenž zaměstnal generála Waltera Dornbergera, vojenského velitele Hitlerova projektu V-2 společně s Wernherem von Braunem. Na tomto místě však většina badatelů o atentátu skončí, neboť si opravdu nevšimají toho, že nacistická spojení by se mohla začít množit jako králíci, kdyby se snažili po nich pátrat. Základní skutečností totiž je, že různé společnosti, organizace a skupiny této východoevropské emigrantské komunity nebyly ničím jiným než severoamerickými spojkami - takříkajíc zbytky - rozsáhlé sítě německé

vojenské zpravodajské služby, která během druhé světové války operovala na obou stranách ruské fronty.

Tato vojenská zpravodajská skupina se nazývala Fremde Heere Ost (Odbor zahraničních armád - Východ) a vedl ji generál Reinhard Gehlen. Později budeme mít daleko více co říci jak o této zpravodajské síti, tak i o jejím velícím generálovi. Nyní však je třeba si všimnout, že Torbittův dokument tím, že jmenoval Ference Nagye coby „hlavu“ této emigrantské komunity, možná - řečeno symbolicky - ukazuje prstem na velice neviditelnou nacistickou přítomnost při atentátu. Nyní se dostáváme k místu, kdy budeme prošetřovat posledního nového hráče v atentátu, jež dokument zmiňuje:

3. Bezpečnostní složka NASA vedená von Braunem, pracující uvnitř Defense Industrial Security Command (D. I. S. C.!) v Redstone Arsenal v Alabamě.

Jinými slovy, tímto třetím hráčem v přípravě atentátu je vesmírný program a Torbittův dokument dále vyvozuje, že jde o nějaký aspekt vesmírného programu, jenž je nejen relativně skrytý očím širší veřejnosti, ale který je rovněž pod přímou kontrolou Wernhera von Brauna, což je další souvislost s nacisty.

Jenže co s „Perminde Corporation“ ve Švýcarsku, entitou údajně koordinující toto veškeré zneužívání ve prospěch FBI a DIA? Kdo do ní byl zapojen? Co bylo jejím účelem? Letný pohled na její představenstvo naznačuje, proč přitahovala pozornost prokurátora Garrisona, neboť mezi jinými v jeho představenstvu byl, samozřejmě, Clay Shaw. Právě jeho Garrison obvinil ze spiknutí s cílem zavraždit prezidenta. Mezi další, a to je dost zajímavé, patřil italský fašista Otto Skorzeny, velitel Hitlerova oblíbeného komanda SS, který se přiznal do rodiny Hjalmara Schachta, Hitlerova prezidenta říšské banky a ministra financí. Těmito muži však sotva vyčerpáme příděl neobvyklých postav. Byl tu strýček egyptského krále Farúka, Ferenc H. Simonfay, italský ministr zemědělství za vlády Mussoliniho, a vedle Ference Nagye další maďarský exnacist.

Jako by toho nebylo dost, Torbittův dokument pak dále pokračuje tím, že předkládá zevrubný seznam základní finanční podpory Permindeu, seznam, který se dá číst jako opravdový „kdo je kdo“ ve spiknutích a skandálech, které se ještě ani nestaly.

Základními vkladateli Permindeu byly četné americké naftové společnosti, H. L. Hunt z Dallasu, Clint Murchison z Dallasu, John DeMenil, ředitel Solidarist v Houstonu, John Connally coby vykonavatel závěti pozůstalosti Sida Richardsona, Haliburton Oil Co., senátor Robert Kerr z Oklahomy, Troy Post z Dallasu, Lloyd Cobb z New Orleansu, dr. Oechner z New Orleansu, George a Herman Brownovi z Brown and Root z Houstonu, advokát Roy M. Cohn, předseda představenstva Lionel Corporation z New York City, Schlemley Industries z New York City, Walter Dornberger, nacistický exgenerál a jeho společnost Bell Aerospace, Pan American World Airways a jeho dceřiná společnost Intercontinental Hotel Corporation... a poslední, ale v žádném případě nejmenší ... smluvní dodavatelé NASA řízení prostřednictvím Defense Industrial Security Comman.

Když čteme tento bizarní seznam, nemůžeme se ubránit myšlence na skandály, jež měly teprve přijít, na Huntovy a jejich pokus získat monopol na trhu se stříbrem a vydat ve stříbře raženou měnu v Texasu (H. L. Hunt), na četné domněnky o spiknutí souvisejícím se smrtí Karen Silkwoodové a s jejím odhalením (porušování zdravotních a bezpečnostních nařízení v nukleárním areálu) Kerr-McGee (Cimarron River) (viz senátor Robert Kerr z Oklahomy), a na nedávné domněnky, že skutečnou motivací války v Iráku byla ropa (Haliburton).

A to není všechno. Nad seznamem osob Permindeu se vznáší dokonce i duch senátora Josepha McCarthyho v podobě jeho právního poradce Roye Cohna. A jako by ani to nebylo dost, jednou z bank, jejímž prostřednictvím Perminde často údajně manipuloval s fondy nebo je převáděl, byla italská Banca Nazionale del Lavoro, banka spojená s mnoha dalšími pochybnými skandály, včetně skandálu ve smutně proslulé Bank of Credit and Commerce International, čili

BCCI A na konci tohoto seznamu, jakoby ke zdůraznění jeho významu, je NASA a její dodavatelé, kteří, jak poznamenává Torrbittův dokument, „jsou řízeni prostřednictvím Defense Industrial Security Command“, kterou vede Wernher von Braun.

Jenže řízení, aby dělali co? Proč by měl být třeba Wernher von Braun zapojen do takové záležitosti?

Odpověď se možná skrývá v Torrbittově dokumentu, který uvádí záměry Permindex Corporation:

1. Poskytovat finanční prostředky a režírovat atentáty evropských, blízkovýchodních a světových vůdců považovaných za hrozbu západnímu světu a ochráncům ropných zájmů.
2. Vybavovat kurýry, agenty a řídicí personál při převodu, vkládání a přesměrovávání finančních prostředků pro Las Vegas, Miami, Havanu a mezinárodní hráčský syndikát prostřednictvím švýcarských bank.
3. Koordinovat špiónážní aktivity solidaristů a Pátého oddělení FBI se skupinami sympatizujícími s jejich cíli a přijímat a přesměrovávat finanční prostředky a zbraně od finančníků pro činnost takových skupin.
4. Stavět, nabývat a řídit hotely a hráčská kasina v karibské oblasti, Itálii a dalších turistických oblastech.

Permindex byl, jinými slovy, „Murder Incorporated“, na niž odkazovali následující američtí prezidenti.

Jenže co to všechno znamená? Co naznačují tyto „záměry“ ohledně pravé podstaty Permindexu a jeho „ochránců“? Všimněme si ze všeho nejdříve účelu eliminace hrozeb „ochráncům ropných zájmů“ tím, že se sáhne k úkladným vraždám. Jinými slovy, znovu a zase velké ropné společnosti. Všimněme si rovněž, že jakákoliv alternativní technologie, třeba taková, jakou představuje studená fáze nebo zařízení generující „energii nulového bodu“, může představovat přesně takovou hrozbu. Dá se tedy bezpečně předpokládat, že někdo převezme „ochranu ropných zájmů“ v nejširším možném slova smyslu, neboť nejen odstranění cizích vlád nebo politických stran, jež by mohly ohrozit tyto zájmy u zámořských investic, ale také odstranění každého, u koho se dá předpokládat rozvíjení technologie nezávislé na ropě coby energii.

Druhý a třetí bod však ukazuje na cosi mnohem hlubšího, a jde tu nejenom o skryté zpravodajské napojení - skupinu operující uvnitř nebo jenom ve spojení s etablovanými a oficiálními agenturami americké federální vlády -, nýbrž také o prostředky pro nezávislé financování takových skupin a prostředky k praní špinavých peněz pro jejich provoz: kasina, ideální prostředek k rychlému vyprání nesmírných finančních částek. To by vysvětlovalo spojení na mafii a na její účast: byla to „nizká“ úroveň spiknutí, úroveň nezbytná toliko pro zajištění snadného přístupu k toku špinavých peněz pro financování těchto projektů.

To všechno vytváří velice zvláštní kontext, jak se dívat na poslední z výčtu ochránců z Permindexu, na „dodavatele NASA řízené prostřednictvím Defense Industrial Security Command“. Jakou spojitost by s tím mohl mít DISC-NASA pod vedením von Brauna? Odpověď možná leží v náznaku, jenž z toho vyplývá, že Permindex možná obstarával a řídil atentáty proto, aby ochránil mnohem více než jenom ropný průmysl.

Torbittův dokument posléze nabízí indicie, kdo právě by opravdu mohl tahat za provázky v této „korporaci“, když se vyslovil ve smyslu „Permindex (sídlící) ve Švýcarsku, v podstatě zpravodajská fasáda používající pozůstatky zpravodajských jednotek Adolfa Hitlera v Západním Německu, a také zpravodajskou jednotku Solidarists s ústředím v Mnichově v Německu“. Mnichov byl samozřejmě rovněž osobním ústředím generála Reinharda Gehlena pro jeho Gehlenorg, síť špiónů a „solidaristů“, kterou udržoval v běhu jak za železnou oponou, tak i jinde, zdánlivě pro CIA

a západoněmeckou Bundesnachrichtendienst. Gehlenorg a jeho četná spojení byly dokonce zapleteny do spiknutí generálů, pokusu o atentát na francouzského prezidenta Charlese de Gaulla, útoku, který de Gaullova Sureté rychle a efektivně odhalila a eliminovala.

Ale znovu, proč by se měl von Braun podílet na takovém spiknutí? Zatímco Torbittův dokument výslovně nenabízí odpověď na takovou otázku, naznačuje odpověď, která se - zbavena souvislostí k nacistům - stane standardním tématem některých konspiračních názorů na atentát, zejména však toho, jež využil Oliver Stone ve svém slavném filmu JFK o Garrisonově vyšetřování. Torbittův dokument dává podnět k myšlence, že válka nabízí vyhlídky na nezměrné zisky, především pak válka ve Vietnamu:

Nacističtí vědci jsou na manažerské úrovni také v muničním a leteckém průmyslu. Walter Dornberger, nacistický generál, opustil vesmírnou agenturu v 50. letech, aby se stal vysokým úředníkem Bell Aerospace Corporation, a následovalo ho přes třicet nacistických vědců, kteří přišli do řídicích funkcí četných korporací vyrábějících stělicivo a letecký materiál. Pořád ale ještě zůstalo v NASA dobře přes šedesát vědců na velitelském stupni.

Samozřejmě, že válka ve Vietnamu znamenala pro Francouze v 50. letech konečnou fázi a Američané tam teprve přicházeli, ale v každém případě se dá motiv jasně předpokládat: na téhle válce se dalo velice vydělat.

Kromě toho pozice těchto nacistů, přivedených v rámci projektu Paperclip, v klíčových odvětvích amerického obranného průmyslu může být náznakem toho, že se tam odehrává něco úplně odlišného: rozsah vlivu vyplývající ze vzájemného personálního propojení na mnohých manažerských pozicích. To se dá snadno pochopit tehdy, jestliže si připomeneme metodu, již si povšimli mnozí další spisovatelé zabývající se tématem spiknutí, hlavně že bylo prosté se o tuto metodu, jejíž pomocí se moc koncentrovala do stále menšího a menšího počtu rukou takových finančních dynastií, jakými jsou Rockefellerové, Morganové, Warburgové či Rotschildové, opírat coby podmínku přijetí půjčky či grantu od jejich institucí a že samotným těmto institucím bylo dovoleno dosadit příjemce úvěru jako představitele jejich řídicího výboru. Dělal se to většinou tak, že se za půjčku ručilo akciemi společnosti, která úvěr obdržela.

Přinejmenším tu dochází k uplatňování podobného vzoru: tito nacističtí vědci mohli působit tak, aby rozšířili svoji nezávislou síť vlivu a moci v americkém vojensko-průmyslovém komplexu tím způsobem, že obsadili vyšší manažerské pozice výměnou za svoje odborné znalosti. Důkazy, které to potvrdí, uvedeme později. Každopádně, podíváme-li se na obraz, který vystupuje na pozadí efektivního udržení špionážní sítě generála Gehlena, i to, jakým způsobem těžil z její infiltrace do poválečné americké výzvědné služby, a který vychází najevo z Torbittova dokumentu pro svoji vnitřní sílu hrůzyplný.

Každá spojitost s nacisty, o níž se zmiňuje Torbittův dokument, naznačuje vlivnou nacistickou přítomnost nejen v americkém vesmírném programu, ale nadto důrazně poukazuje na nacistický vliv při získávání kontraktů pro zajišťování vesmírného programu, nacistický vliv v kontrole bezpečnosti vesmírného programu, nacistický vliv v amerických i západních zpravodajských orgánech, nacistický vliv v obranném a leteckém průmyslu, a nacistický vliv dřímající v pozadí Permindexu, „Murder Incorporated“. Skutečně i na samotného von Brauna lze nahlížet jako na nejlepší exemplář onoho stále se usmívajícího představitele podávajícího ruku lidem a vytvářejícího tak skutečnou síť, která takový vliv umožnila, protože krátce poté, co přicestoval do Spojených států, se sprátně s nikým jiným než J. Edgarem Hooverem a tehdejší senátorem Lyndonem Johnsonem. A kdo byl jednou z oněch osob, jež pomohla krýt výlohy von Braunovy a Dornbergerovy repatriace ve Spojených státech? Nikdo jiný než Clay Shaw, muž, jehož Garrison nakonec označil za původce spiknutí s cílem zavraždit prezidenta Kennedyho. Transferu nacistických vědců v rámci projektu Paperclip nenapomáhal také nikdo jiný než generál Gehlen.

Vše, co víme o pseudonymu „William Torbitt“, je to, že šlo o prominentního advokáta působícího v politice v jižním Texasu v 60. a 70. letech. To ovšem činí odhalení z Torbittova dokumentu ještě sensačnější. Zatímco někteří mohou mnohá jeho tvrzení ihned odmítnout, vynořuje se obrázek, jak nacisté za scénou v poklidu uplatňují svůj vliv fungující ve spolupráci s dalšími zájmovými skupinami, jako jsou ropné společnosti, potlačování technologií, mafie, hazard a praní špinavých peněz, letectví a obrana - a ve všem tom působí velice efektivně.

Kromě toho Torbittův dokument naznačuje, třebaže jenom jemně a pouze při velmi pečlivém čtení, že tu je jakýsi skrytý aspekt v americkém vesmírném programu, skrytý aspekt reprezentovaný tajemným Defense Industrial Security Command a jeho šéfem Wernherem von Braunem. Napovídá, že toto byla jedna z hlavních pohnutek, jež zastupovala různé skupiny, jejichž zájmy se sjednotily vraždou prezidenta. Za tuto hranici však již nejde. A tak se ve vzduchu trvale vznáší otázka:

Pokud existoval nějaký skrytý aspekt ve vesmírném programu a jestliže jeho šéfové měli nějaký motiv k účasti na vraždě prezidenta, co to bylo? Co se dalo tímto skrytým aspektem vesmírného programu získat? Nebo jinak, co prezident Kennedy ohrožoval; co bylo třeba chránit? Či snad šlo o kombinaci obojího? Aby se daly tyto otázky zodpovědět, je nutné prošetřit některé z dalších verzí hypotézy dvou vesmírných programů, i když, jak uvidíme, absurdních.

2. Verze nepravdivé planetární geologie, klimatologie a archeologie:

A. Absurdní verze

Je velice snadné shrnout „absurdní“ verze dvou vesmírných programů:

Měsíc má atmosféru a vodu a dokonce i vegetaci.

Venuše pod svým příkrovem mraků není tlakový hrnec plný kysličníku uhličitého a neúrodného pouštního skleníku, jak se nám tvrdí, ale spíše mírnou planetou s bohatou vegetací, opravdovým rájem. A pokud člověk věří Adamskému - a autor této knihy co nejrozhodněji nikoliv -, je domovem překrásné rasy mírumilovných, blondatých, modrookých vesmírných lidských bratrů, kteří přicházejí v míru, aby přinesli přizemnímu lidstvu poselství naděje.

A Mars opravdu má kanály a bohudíky neplánuje nijak brzo invazi na Zemi.

Jenže co má tohle společného se skrytým a veřejným vesmírným programem?

Je to velice prosté: podle absurdní verze ty vlády na Zemi, které mají vesmírné programy, skrývají skutečná fakta o planetách našeho slunečního systému, pečlivě pozměňují fotografie, aby odstranily jakýkoliv důkaz k výše uvedeným tvrzením!

B. Vědecký a politický přijatelná verze:

Hoaglandův MODEL

O mnohem serióznější a daleko přijatelnější verzi dlouhá léta různě polemizoval Richard C. Hoagland, proslavený svým zapojením do pokračujícího zkoumání anomálních rysů povrchu Marsu v oblasti Cydonie, rysů, o nichž velice silně věří, že jsou umělého původu.

Třebaže není možné se tu obšírně rozepisovat o Hoaglandových názorech - konec konců se vyvíjely v průběhu mnohaletého pokračujícího výzkumu, jenž po právu vyžaduje teoretickou studii existují určité stálé charakteristické vlastnosti, na něž se dá poukázat, protože shrnují některé aspekty Hoaglandovy verze:

1. Zpráva Brookingsova institutu: Bezprostředně po svém vzniku zadala NASA zakázku na studii o možném dopadu kontaktu lidstva s mimozemskou civilizací při zkoumání sluneční

soustavy, nebo eventuálního objevu jakýchkoli artefaktů takové civilizace. Jak na to Hoagland při více příležitostech poukazuje, zpráva Brookingsova institutu naznačovala, že by mohlo dojít k závažným kulturním důsledkům a ohlasům takových objevů či událostí. Hoagland argumentuje, že vláda by tudíž mohla přijmout takovou taktiku, opírající se o doporučení Brookingsova institutu, že by takové objevy zatajila.

2. V tomto kontextu by jeden způsob utajení mohl spočívat v úpravě fotografií nebo vědeckých dat, jež by naznačovaly přítomnost takového kontaktu nebo civilizačního artefaktu. Další metodou by bylo naprosté odmítnutí důkazu po takové události, jako třeba NASA odmítla Vikingem vyfocenou tvář na Marsu jenom jako „hru světla a stínu“. Tuto taktiku a její obdoby používá NASA až do současnosti, kdykoliv kosmické sondy poskytnou nějaký anomální nález.
3. Třetí součástí Hoaglandova názoru je existence „skrytého vesmírného programu“, nebo lépe, určité skupiny uvnitř NASA, která používá vliv nějakým esoterním nebo okultním směrem při plánování, pojmenovávání a používání symbolismu vztahujícího se k jednotlivým misím. Na podporu svého tvrzení si Hoagland všímá velké převahy zednářů v astronautickém sboru, zvláště v počátečním období NASA během programů Mercury, Gemini a Apollo. Hoagland nadto také tvrdí, že mnohé mise jsou navrženy tak, aby byly v jedné řadě s významnými nebeskými (astrologickými) souvztažnostmi, jako by vesmírné mise byly dobře uváženými činy v ohromném systému rituální magie uskutečňované v planetárním měřítku prostřednictvím samotného vesmírného programu.
4. Poslední a nejvýznamnější součástí Hoaglandova modelu je to, že rysy marťanského povrchu v oblasti Cydonia představují zakódovanou ztracenou „hyperdimenzionální fyziku“, fyziku, kterou Hoagland vnímá v důkazu vystupující planetární energie na „čtyřstěnné zeměpisné šířce“, konkrétně 19,5° severní nebo jižní šířky na každém nebeském tělese této sluneční soustavy.

Ačkoliv mohou taková tvrzení znít fantasticky, skutečnost, že pocházejí od někoho, kdo má prestiž jako Hoagland, mnoho napovídá, a jak uvidíme dále, čím více se člověk bude vrtat v různých verzích hypotézy dvou vesmírných programů, tím více detailů odhalí a Hoaglandova verze ve srovnání s nimi vybledne do normálního světského stavu.

3. Verze „Alternativy č. 3

Mezi mnoha verzemi hypotézy dvou vesmírných programů není bizarnější ani slavnější, než je verze Alternativy č. 3.

Alternativa č. 3 byl „dokument“ vytvořený pro britskou vědeckou řadu Science Report, který byl odvysílán v anglické televizi v sedmdesátých letech. Původně měl být na programu od 1. dubna 1977, avšak vysílání bylo odloženo až na červen, třebaže v produkčních titulcích je jako datum uveden právě 1. duben. „Dokument“ trval hodinu a uvádí zajímavé názory. „Dokument“ nápadně začíná vyšetřováním takzvaného „úniku mozků“, jímž byla Velká Británie postižena v sedmdesátých letech, kdy řada vědců a inženýrů opustila zemi kvůli příznivým a slibným místům v zámoří, především v Kanadě a ve Spojených státech, v menší míře rovněž v Austrálii a na Novém Zélandu. Děj se rychle odvíjí, dokument „odhaluje“ případy tří vědců, o nichž už znovu nikdo nikdy neslyšel, nehledě na pokusy jejich „rodin“ s nimi navázat spojení. Nakonec jeden vědec zemřel při záhadné autonehodě, údajně poté, co telefonoval ze vzdálené země z telefonní budky svému příteli žurnalistovi, jemuž měl poslat magnetickou pásku do počítače.

Na této pásce, když byla konečně „rozkódována“ neúnavným investigativním žurnalistou z Anglia Television, bylo video s domnělým společným rusko-americkým letem s přistáním na Marsu

v roce 1962, dovršené videonahrávkou od života pod povrchem ve vyvrtném doupěti až po bouřlivé a vzrušené ovace ruské a americké obsluhy pozemního řídicího střediska v pozadí!

Přes fakt pohřešovaných vědců a inženýrů, mysteriózní smrt vědce a počítačovou pásku s údajným přistáním na Marsu se žurnalisté dozvěděli o skrytém, tajném a společném vesmírném programu vedeném Rusy a Američany, jehož součástí bylo přesvědčit nejlepší a nejbystřejší vědce světa, aby se zúčastnili postupné a velmi tajné kolonizace Měsíce a Marsu. A důvod této kolonizace? Elita tohoto světa dospěla k přesvědčení, že tuto planetu lidstvo devastuje a že přelidnění dosáhlo bodu, z něž není návratu, a život na Zemi je odsouzen k záhubě. K záchraně této situace byla vedena diskuse o třech alternativách. V první se navrhovalo nechat v atmosféře explodovat jaderné hlavice s pokusem vytvořit v ní „díru“, kterou by odešly imise. Druhá předpokládala výstavbu rozsáhlých podzemních zařízení, v nichž by lidstvo mohlo přežít, až by byl život na povrchu nemožný. A ta třetí, Alternativa č. 3, nabízela hledání nových domovů na planetě Mars a na Měsíci.

Tajný vesmírný program byl tedy novodobou archou Noemovou, a aby se Alternativě č. 3 zajistil úspěch, byly spáchány ty nejohavnější zločiny. Na tomto místě „dokument“ víceméně skončil.

Jenže ten příběh neskončil. Ve skutečnosti byla síť zaplavena telefonáty tisíců lidí, kteří se veřejně hlásili k víře v tento úplně bezuzdný scénář a kteří v některých případech přidali své vlastní příběhy o setkáních s „tajnými šéfy“ tohoto projektu.

Problém byl v tom, že celý program byl naprostou smyšlenkou, komplikovaným aprílovým žertíkem, jak ho mínili producenti a autoři tohoto scénáře, David Ambrose a Christopher Miles. Tato skutečnost vyjde jasně najevo po pečlivém zkoumání závěrečných titulků, z nichž jasně vystupuje datum a dlouhý seznam osob a obsazení, v němž jsou zastoupeni profesionální herci. Příběh ovšem nedozněl a brzo jej následovala stejnojmenná špatně napsaná kniha, o níž se za chvíli zmíníme.

Jednomu Kanadánovi, který se dotazoval na pravdivost „dokumentu“, se spoluautor a producent Christopher Miles vyjádřil takto:

„Idea tohoto filmu a následně i knihy byla čímsi, co jsme si společně s Davidem (Ambrosem) vysnili během oběda v Londýně, poněvadž jsem byl už poněkud unaven dokumentárním dramatem v televizi a chtěli jsme dokázat, jak může být snadné vodit široké publikum přísloučně za nos! Je mi líto, že jste byl jedním z nich, a kdybyste se podíval na film nebo si přečetl knihu, uvědomil byste si, že jsou tam celou dobu narážky na jeho nehodnověrnost.

Samozřejmě v něm je hrstka skutečností, ale základní příběh je naprostou smyšlenkou, a kdybyste sám trochu více přemýšlel, byl byste si uvědomil, že to platí i v tomto případě.“

V interview to však Miles komentoval poněkud záhadnějším způsobem, když řekl: „Řekněme, že v příběhu byly všechny skutečnosti pravdivé a veškeré lži nepravdivé.“

Nesourodé herecké výkony v dokumentu se zrcadlí v odporující si kaši bezuzdně nespojitých „údajů“, všechno je to podáváno na stůl jako „potvrzení“ tajného vesmírného programu a jeho zločinných aktivit:

Smrt patnácti divokých poníků v anglickém Dartmooru se zmiňuje jako epizoda připomínající zmrzačení dobytka převládající ve Spojených státech od poloviny šedesátých let. Rozebírají se rovněž faktická zvěrstva kontroly myšlení prováděné CIA MKULTRA, avšak nijak zvlášť do detailu a s neuvěřitelným pojitkem na Alternativu č. j. Po cestě se popisují příklady rusko-americké vesmírné spolupráce a nabízejí se nám líčení nepříjemných situací několika obětí postižených ztrátou paměti, ale nic z toho nemá přímou souvislost s jádrem věci Alternativy č. 3.

A úplně na konec - knihy i „dokumentu“ co si má člověk počít s Alternativou č. 3? Jim Keith shrnuje celou epizodu takto:

Shrnuto, Alternativa č. 5 je televizní hra a kniha, která vyloženě postrádá opodstatnění, a obzvláště kniha je napsána podobným stylem jako ve Weekly World News, kde se dočtete, že „dvouhlavá mimozemšťanka porodila Elvisovo dítě lásky“. Co dodává Alternativě č. 3 nádech příběhů z Amazing Stories z let čtyřicátých, je řada fantazií odehrávajících se v sousedství Fleet Street, jsou to „tajné dokumenty“, interview s osobami, které neexistují, a co víc, ujišťování autorů, kteří - i když opakovaně tvrdí, že „se zajímají jenom o fakta“ - napíšíou televizní hru a knihu naditou tolika pochybnými závěry jako nejnovější mistrovské dílko Brada Steigera...

Všechny ty zmínky o letech na Mars, „skupinových zásilkách“ a tak dále, jsou prachbídne a neuvěřitelně popisovány v „tajných kopiích“ nebo je autoři vytvořili z řídkého mart'anského vzduchu.

Jenže, jak poznamenává samotný Keith, člověk odchází od sledování „dokumentu“ či od četby knihy jaksi nesvůj, přestože jasně a zřetelně mají povahu mystifikace. Tento nepříjemný pocit tkví v tom, že Alternativa č. 3 a její různé varianty jsou docela blízko pravdě, že cosi podobného onomu zvláštnímu chování v „dokumentu“ se ve skutečnosti děje.

Leslie Watkins, spoluautor knižní verze ve spojení s producenty „dokumentu“ pracujícími pro Penguin Books, vlastně napsal badateli, který kontaktoval redaktora z Penguin, že kniha se „zakládá na skutečnosti, ale využívá tuto skutečnost jenom jako startovací rampu k velkému skoku do fikce“. A o něco dále ve svém dopise obšírně vypráví o neobvyklých událostech, které jej postihly poté, co byla vydána knižní verze a dostala se do oběhu: „Po jistou dobu po prvním vydání Alternativy č. 3 jsem měl důvod předpokládat, že mi někdo napíchnul můj domácí telefon, a mí informátoři, kteří jsou s takovými záležitostmi obeznámeni, byli přesvědčeni, že jisté výzvědné agentury naznaly, že pravděpodobně vím příliš mnoho. Takže když to shrnu, ta kniha je fikce zakládající se na skutečnosti. Nyní však cítím, že jsem se bezděčně dostal velice blízko k utajené pravdě.“ Pokud se však Watkins, Miles a Ambrose dostali příliš blízko k „utajené pravdě“, což by mělo za následek elektronické napíchnutí, o co přesně šlo v tomto bláznivě stříženém dílku o universu Alternativy č. 3?

Universum Alternativy č. 3 je zcela jasné: existuje tajný vesmírný program, do něhož jsou zapojeni spolupracující Rusové a Američani, jsou řízeni nějakým tělesem, které přesahuje jejich vlády a používá je pro svůj vlastní cíl, a tím je tajná kolonizace Měsíce a Marsu. Za tímto účelem přesvědčuje nebo unáší vědce a na manuální práci „prosté občany“. Ti, kdož se nedají „přesvědčit“ nebo by mohli ohrozit projekt tím, že by jej odhalili, jsou zavražděni. Nabízejí se tu následující faktory:

1. Řada pohřešovaných vědců, a jde o velká množství;
2. Zavraždění vědci;
3. Řada pohřešovaných „obyčejných“ lidí;
4. Tajný vesmírný program existující uvnitř veřejných programů v Rusku a v Americe nebo paralelně k nim;
5. Kolonie na Měsíci anebo na Marsu; a konečně;
6. Nějaké těleso koordinující všechny výše uvedené případy.

Jim Keith, který bádá na poli konspiračních teorií, se zabýval šetřením aspektů tohoto případu a došel k poněkud provokativnímu závěru, závěru vskutku tak provokativnímu, že něco takového tvrdí jen zřídka kdy, ačkoliv mnohé z jeho knihy Mind Control and UFOs: Casebook on Alternative 3 naznačuje tento závěr na základě spousty času, jež strávil jeho zkoumáním.

Začněme výše uvedeným aspektem č. 2: úmrtím vědců. Keith, jako mnozí jiní autoři, si povšiml velmi podivné skutečnosti, že mnoho evropských vědců, fyziků a inženýrů, kteří se zabývali nebo nějak jinak mohli mít něco společného se strategickou obrannou iniciativou (SDI) prezidenta Ronalda Reagana, jak se zdá, spáchalo v neobvykle vysokém měřítku sebevraždu nebo „zemřelo za podivných okolností“. A kupodivu většina těchto vědců pocházela ze západní Evropy. Proporcionálně méně byli v mimořádných úmrtích zastoupeni Američané, Kanadané nebo Australané.

Mezi ty, jež Keith jmenuje, patří: Keith Bowden, expert na superpočítače; Roger Hill, konstruktér u Marconi Defense Walsh (který se údajně zastřelil sám výstřelem z brokovnice); Jonathan Walsh, expert na digitální komunikaci u mateřské firmy Marconi, GEC; Karl-Heinz Beckurts, ředitel výzkumu německé společnosti Siemens spolu se svým řidičem; a jak poznamenává Keith, „jakýsi dodavatel SDI údajně napojený na činnost Nazi International Otto Skorzenyho“; Vimal Dajibhai, expert na počítačové řízení systémů; Gerrold von Braunmuhl, hlavní poradce západoněmeckého ministra obrany Hanse-Dietricha Genschera Ashad Shariff, další zaměstnanec firmy Marconi švédský profesor Svante Oden; Lando Conti, italský manažer na elektroniku; Aytar Singh-Gida, expert na technologii SDI; Richard Pugh, smluvní pracovník britského ministerstva obrany; John Brittan, počítačový expert; švédský zbrojní inspektor Cal Frederik Algernon... a tak dále a tak dále, pokračuje Keithův seznam.

Podobně jako následovala po atentátu na prezidenta Kennedyho „záhadná úmrtí“ klíčových svědků a personálu, umřelo během celé epizody kromobyčejně mnoho vědců a inženýrů příliš mnoha podezřelými způsoby, aby to bylo čistě náhodné. Keith si všímá toho, že:

V červenci roku 1986 řekl Kurt Rebmann, německý federální prokurátor, listu New York Times, že věří, že tyto útoky byly součástí „koordinované ofenzivy“ proti Západu z programu SDI.

Kdo tedy zabil vědce hvězdných válek? Přinejmenším ve dvou případech, a to při úmrtí Beckurtse a von Braunmuhla, se k odpovědnosti přihlásila marxistická Frakce Rudé armády (RAF). V Itálii bylo na místě Griogieriho vraždy nalezeno krátké sdělení konstatující, že „byl zastřelen výhradně proto, že měl hlavní podíl na tom, že Itálie přistoupila k projektu hvězdných válek“. A vražda byla připsána italským Rudým brigádám. Samozřejmě, že sdělení lze snadno podvrhnout, a skutečnost, že odpovědnost byla vyhlášena jenom ve třech případech, je zvláštní, pokud obě skupiny spáchaly všechny vraždy.

Jedno vysvětlení - které je nabíledni - říká, že „Kremlu bylo jasné, že SDI, na hony vzdálené obrannému programu, jak jej prezentoval Ronald Reagan, měla děsivou útočnou kapacitu“. To je naprostá pravda, jak uvidíme ve druhé části. V každém případě je však Keithův závěr racionální: nejjasněji viditelnými pachateli těchto podivných úmrtí byli Sověti, kteří doufali, že takto odradí Západ od rozvíjení SDI.

Jenže podle Keitha tu byla kromě toho i jiná možnost: „Přišlo mi rovněž na mysl, že pokud na této planetě vskutku existuje tajná technologie létajícího disku, zatajená pro překvapivou údernou schopnost přicházející z nějaké neznámé světové strany, pak SDI mohla být vnímána jakožto technologie schopná takový stroj přesně určit a sestřelit.“ Pokud tu totiž existovala nějaká „nezávislá skupina“ zdokonalující takový vyspělý stroj, pak by také i tato skupina pohlížela na SDI jako na hrozbu a snažila by se ji vykolejit, nebo by se naopak snažila získat a rozvinout její technologie, zatímco by je upřela svým nepřátelům.

A právě tato možnost udává charakter větší části Keithovy knihy. Sledováním možností až k předválečné síti amerických a nacistických obchodních kontaktů se rychle dostává k jejich styčnému bodu: ke „kapitulaci“ sekce vojenské rozvědky Odboru zahraničních armád - Východ (Fremde Heere Ost) do rukou OSS, což byla dohoda vyjednaná mezi generálem Reinhardem Gehlenem a sekčním šéfem OSS v Curychu Allenem Dullesem, pozdějším šéfem CIA a členem

Warrenovy komise. Jenže jak mnozí poukazují, byla tato „kapitulace“ jenom zdánlivá. Keithův souhrn je výstižný:

Z důvodů, které - doufejme - budou zřejmé, jsem začal s pátráním po Alternativě č. 3 u toho, co se může jevit jako rozhodující moment v historii: u lidí, z nichž většina zemřela už před dlouhou dobou. Jak jdeme po stopách těchto lidí, jejich skutků a spojení, konspirační síť se začne rozšiřovat a příležitostně začne možná dostávat jistý zlověstný rys.

Studie začíná těsně po pádu Třetí říše, kdy generál Reinhard Gehlen, nacistický šéf špionáže a budoucí maltézský rytíř, otevře jednání s Allenem Dullem a americkou OSS (Úřad strategických služeb). Gehlen použil nacistickou zpravodajskou síť jako trumf, jež poskytnul za své vlastní přežití i přežití celé jeho rozsáhlé špionážní sítě. Gehlen vyjednal separátní mír s Dullem, jehož výsledkem bylo čisté naroubování nacistického špionážního aparátu do amerických tajných služeb. Tak se zrodila CIA a částečně s tím souvisí i řada prozrazení, jež pokračuje až doposud.

A vskutku, jak na to poukázali už mnozí, v počátcích CIA se agenturní práce „sovětského oddělení“ pro všechny záměry a cíle téměř naprosto a výlučně opírala o tuto nacistickou špionážní síť. Gehlenova vlastní slova připomínající tuto dohodu jednoduše nahánějí husí kůži:

Dobře si pamatuji podmínky této smlouvy...

1. Měla být založena tajná německá zpravodajská organizace při využití existujícího potenciálu, aby se pokračovalo ve sbírání informací na Východě zrovna tak, jak jsme to dělali předtím. Základnou pro to byl náš společný zájem na obraně před komunismem.
2. Tato německá organizace neměla pracovat „pro“ nebo „pod“ Američany, nýbrž „společně“ s Američany.
3. Tato organizace měla operovat výlučně pod německým velením, jež by dostávalo instrukce a úkoly od Američanů, dokud nebude v Německu ustavena nová vláda.
4. Tuto organizaci měli financovat Američané prostřednictvím fondů, jež neměly být součástí okupačních výdajů, a zpětně by organizace předávala všechny své zpravodajské poznatky Američanům.
5. Jakmile by byla ustavena suverénní německá vláda, měla by rozhodnout, zda bude tato organizace pokračovat v činnosti či nikoliv, avšak až do té doby by péče a kontrola (později se o tom mluvilo jako o „poručnictví“) o tuto organizaci zůstala v amerických rukou.
6. Pokud by tato organizace v kteroukoliv dobu zjistila, že se nachází v pozici, kdy se americké a německé zájmy rozcházejí, je srozuměno, že by vzala v úvahu nejprve německé zájmy.

Jinými slovy, celé jedno oddělení americké federální vlády - věru, jedno z jejích nejcitlivějších oddělení - bylo řízeno agenty Třetí říše ve stylu klasického aktu trojského koně! Historik Carl Oglesby si povšimnul, že s tisíci agenty v Gehlenově „organizaci“ a rozsáhlou sítí „emigrantských exilových“ skupin a front se Gehlenorg „podstatně podílela na znicotnění občanského charakteru CIA ještě předtím, než vůbec vznikla... Takže ať už byla CIA z hlediska zákona čímkoliv, z hlediska praktického zpravodajského souboru zůstala fasádou pro domeček plný nacistických špiónů.“

Nad významem těchto zjištění nelze přemítat příliš dlouho, neboť jak si povšimli mnozí další komentátoři a badatelé, zdá se, že někde uvnitř americké federální vlády a uvnitř její výzvědné komunity operuje „cizí element“. Keithovo bádání a podobná pozorování, jež učinili další, kteří zkoumali, jak neuvěřitelně si k tomuto obchodu Allen Dulles a generál Gehlen pláclí, uvádějí historické pozadí a důvody k obavám: Nejenom že uvnitř americké výzvědné komunity je cizí element, ale byl tu už od konce druhé světové války. A byl veskrze nacistický, pokud jde o personál, cíle i metody.

Kromě toho, jak na to Keith dále poukazuje, samotná rodina Dullesových měla dlouhodobé obchodní vztahy s Německem. A byla tu i ideologická spojitost:

U člověka, stejně jako u každé jiné životní formy, existuje stejná tendence ohledně porodnosti, která daleko přesahuje úmrtnost, s oním nevyhnutelným následkem, kterým je nadměrná populace, u níž jistá část musí být eliminována. Kdo jsou ti, kteří budou eliminováni, závisí od toho, kdo je nejslabší a kdo je nejsilnější v soutěži, která z toho logicky vyplývá.

Jestliže to zní podobně mnohoznačně jako Hitlerova protižidovská tiráda na norimberském partajním sjezdu, zamyslete se znovu. Jsou to slova bratra Allena Dullese, Johna Fostera Dullese, který se měl později stát ministrem zahraničí za vlády prezidenta Dwighta Eisenhowera.

Gehlenův obchod s Dullesem byl v každém případě jenom jedním aspektem vznikající rozsáhlé poválečné organizace „Nazi International“, s masivním tokem peněz a s vlastní zpravodajskou sítí.

Udržováním úzkých vztahů navzájem mezi uprchlými nacisty se tato síť vyvinula v to, co dostalo název Nazi International a co řídil z ústředí v Madridu Otto Skorzeny. Nazi International by mohlo být klíčem ke vzniku celosvětového zbrojení, terorismu a sítí obchodu s drogami, třebaže tyto zločiny blednou ve srovnání s podvatnou činností americké zpravodajské služby ve spolupráci s Allenem Dullesem, jejímž důsledkem byl vznik studené války a pokračující demontáž demokracie v Americe.

Skorzeny byl nejspíše nastrčenou figurou pro další mnohem výše postavené nacisty, poněvadž byl zetěm dřívějšího prezidenta Říšské banky, Hjalmara Horace Greeleyho Schachta.

Pokud však byla nacistická infiltrace americké poválečné rozvědky a národního bezpečnostního aparátu operací na způsob trojského koně pod praporem „spojené fronty proti komunismu“, co potom znamená rozptýlení nacistických vědců a technologie? Bylo by možné nahlížet na známou operaci Paperclip - americký tajný poválečný program na rekrutování špičkových nacistických vědců a inženýrů - přinejmenším na německé straně, jako na podobnou operaci?

Třebaže důkazů je poskrovnu, je to nicméně podnětné. Začíná to bezprostředně po válce u amerického vysokého komisaře v Německu: Johna J. McCloye. Když Wernher von Braun odmítl pracovat pro americký vesmírný program bez svého předchozího armádního pohlavára, generála Waltera Dornbergera - který byl mezitím tribunálem odsouzen za válečné zločiny ke smrti oběšením -, byl to McCloy, kdo zakročil a udělil Dornbergerovi úplnou milost. Ve skutečnosti McCloy udělil milost více než sedmdesáti tisícům nacistů obviněným z válečných zločinů. Možná to není až tak překvapivé, neboť McCloy byl po první světové válce „právním zástupcem zaměstnaným u I. G. Farben“ a během olympijských her v Berlíně v roce 1936 sdílel lóži se samotným Hitlerem. A v neposlední řadě seděl McCloy, podobně jako Allen Dulles, ve Warrenově komisi.

Jakmile se už nacističtí vědci octli v USA, byli - samozřejmě - důkladně sledováni... jenže, jak se zdá, ne zase až tak důkladně. Jak poznamenává Keith, „Walter Jessel, vyslychající pro armádu německé raketové vědce, prohlásil, že existovalo spiknutí mezi von Braunem, Dornbergerem a Dornbergerovým personálním šéfem, aby byly americkým úředním osobám zatajovány informace“. Vzhledem ke skutečnosti, že se von Braunovy rakety s úspěchem staly páteří amerického vesmírného programu, a to až k měsíčním raketám Apollo, stejně jako se staly páteří amerických mezikontinentálních balistických raket, vyvstává takto významná otázka: co by tak asi mohli von Braun a Dornberger zatajovat?

Mohli například zatajovat technické informace, protože nešlo o ojedinělý případ. Jak naznačuje následující incident, u dalších tří německých vědců převezaných do USA bylo zjištěno, že měli ilegální poštovní schránky v El Pasu, stát Texas, kde přijímali peníze a kódované zprávy ze

zahraničních zdrojů. Jiné případy, kdy nacističtí vědci dostávali peníze z neznámých zdrojů, nebyly armádou vyšetřovány, včetně případu, kdy jedna třetina německé skupiny Paperclip současně zakoupila drahá auta, jež si údajně nebyli schopni pořídit ze svých platů. Opakovaně tu bylo podezření, že rakety jsou sabotovány a že ze zabavených raket mizejí součástky.

Je-li tomu tak, pak Gehlenorg nabídla perfektní prostředky, aby veškerou rozvinutou technologii vyvedla z Ameriky a do „správných rukou“.

Keith uzavírá svůj scénář následujícími poznámkami:

Otěže německých technologií, jako jsou rakety, vyspělá letadla a atomistika, nikdy zcela nepustili z rukou; kontrolu úzkého kruhu si ponechali nacisté a jejich sympatizanti, a vědomosti se daly získat jenom v tomto úzkém kruhu.

...V tomto prostředí, které bylo prolezlé nacisty a fašisty, probíhala rozsáhlá spolupráce, k níž patřilo dlouhodobé uskutečňování nacistických cílů oddělených od předchozích německých teritoriálních nároků, bylo tu i všudypřítomné poručnictví a proradnost mezinárodních finančních zájmových skupin, vládních a zpravodajských agentur, což pochopitelně posouvalo Ameriku do totality, genocidy a kontroly myšlení, a šablona Alternativy č. 3 se začala poprvé zviditelňovat.

Keithův scénář je dosti jasný a - v širších obrysech - tu jde o stejný případ, zejména:

1. O rozptýlení nacistické technologie, vědců a inženýrů do poválečných spojeneckých, sovětských, a pravděpodobně i utajených a nezávislých výzkumných programů zřetelně pod kontrolou nacistů, a
2. že naroubováním Gehlenovy Fremde Heere Ost s rozsáhlou špionážní sítí do americké rozvědky za železnou oponou vznikla mocná tajná organizace, organizace s mezinárodním dosahem, ambicemi a financováním.

Jedině taková organizace by se mohla pokusit udržovat dva vesmírné programy, jeden pro veřejnost a druhý, zcela mimo záznamy, k prosazování zájmů, programu a moci této elity, jež je řídila. Jedině taková organizace by se mohla pokusit koordinovat jinak nezávislé „veřejné“ vesmírné programy obou supervelmocí.

Viděno v tomto světle je snadnější pochopit, proč tu byla taková silná přítomnost nacistů v předivě vztahů promítajících se do zavraždění prezidenta Kennedyho, protože on svojí hrozbou „rozdrtit CIA na tisíc kousků“ úmyslně zacílil na jednu z mocenských struktur tohoto mezinárodního prvku operujícího mimo normální kontrolu. Aby se zajistilo jeho další pokračování a přežití projektů a programů, musel Kennedy odejít.

4. Pouštní fantazie: Verze Williama Lynea

Na stejně bizarním konci spektra hypotézy dvou vesmírných programů se nachází verze autora a badatele v oboru konspiračních teorií z Nového Mexika, Williama Lynea, jenž naznačil svoji verzi ve třech knihách: Pentagon Aliens (dříve pod názvem Space Aliens from the Pentagon), Occult Ether Physics a Occult Science Dictatorship. Mnozí jeho dílo odmítají jednoduše proto, že obsahuje spoustu opravdu bizarních a často i výstředních výroků, přitom ovšem přehlížejí některé významné pohledy a narážky, které jsou pro jeho díla rovněž charakteristické, a často je vkládá mezi tvrzení, v nichž se buď opakuje obvyklá „nacistická legenda“ o UFO nebo „Hitlerově přežití“, k nimž autor hojně přidává nové prvky.

Lyne například tvrdí - bez jakéhokoliv opodstatnění -, že Adolf a Eva Hitlerovi nejenom že přežili válku, ale odletěli z Německa v létajícím talíři, který pilotovala slavná německá pilotka Hanna Reitschová a eso německého Luftwaffe Hans Ulrich Rudel! A jako by tohle nestačilo, dodává, že potom šťastně žili v Kasselu (Německo), chráněni tajnou dohodou NATO, a že na

pozvání prezidenta Lyndona Johnsona navštívili světovou výstavu v San Antoniu v Texasu, kde později Adolf, zjevně jako vždy projevující svoji náklonnost k umění, navštívil se svou milovanou Evou uměleckou show v západním Texasu, kde Lyne náhodou byl, když tam seděl a skicoval si tam obrázky! A Lyne neopouští náhodě žádný detail, protože tuto návštěvu dokonce popisuje jasnými slovy bezpečnostních pracovníků, kteří před příchodem Führera pročešovali Stánky na ploše, kde se umělecká show pořádala! Pokud si člověk dokáže představit přestárlého a potíciho se Hitlera, jak se tam belhá ve svém všudypřítomném dvouřadém kabátě (samozřejmě bez svastiky) a v slamáčku s manželkou Evou v závěsu, která si možná natáčela celou návštěvu pro své slavné domácí promítání, má pak pochopení pro to, proč mnozí ihned šmahem odmítají další Lyneova tvrzení a výroky.

Lyne například prohlašuje:

Během války němečtí vědci obešli vývoj „atomové bomby“ a sestrojili a otestovali neutronovou bombu. Německý polní maršál (sic!) Erwin Rommel a Afrika Korps byli původně vysláni do severní Afriky, aby tam otestovali neutronovou bombu stejně jako Teslovy „paprsky smrti“ (které zmrazí celé armády); tuto technologii získaly americké korporace ovládané zejména Davidem Rockefellerem, a později byla částečně prodána zpět americké vládě a testována v 60. letech, a tatáž technologie byla americké vládě znovu prodána v 70. a 80. letech jako „hvězdné války“ („SDI“ nebo Strategie Defense Initiative Technology - Technologie strategické obranné iniciativy).

Zatímco toto tvrzení zní divoce a fantasticky a váš autor opravdu nevěří, že nějaká neutronová bomba byla kdy nacisty testována v severní Africe nebo kdekoli jinde, je slušností vůči Lyneovi připomenout, že v případě domnělého testu jaderného zařízení, jenž se odehrál 4. března 1945 v Ohrdrufu, šlo o zařízení s velmi malým kritickým množstvím, a tato událost - pokud k ní opravdu došlo - mohla nastat jenom během procesu „posíleného štěpení“, jímž se ke kritickému množství přidá zdroj vyzařující neutrony, což umožní, aby do počáteční řetězové reakce vstoupilo více neutronů a následně i nižší kritická hmotnost. Jde, v jistém smyslu, o jediný krok stranou od neutronové bomby. Podobně by se mělo poukázat na to, že když poprvé v červenci 1993 vyšla tiskem kniha Pentagon Aliens (pod svým předchozím názvem Space Aliens from the Pentagon) a v ní Lyneovo tvrzení, začaly údaje o testu v Ohrdrufu a dalších německých jaderných testech během války teprve vycházet najevo, takže je nepravděpodobné, že by Lyne svůj výrok opíral o tyto německé prameny.

Lyneova tvrzení tím však nekončí. Dodává k této směsce ještě další anekdotický detail:

(Když) byli vězni z Rommelových Afrika Korps převezeni do Roswellu v Novém Mexiku (!), přinesli si s sebou poněkud zvláštní pohlednice, očividně vytištěné Rommelovými polními litografy, které ukazovaly New York zničený hřibovitým oblakem. Velitel tábora Dave Dunn, jenž se stal později inženýrem v Union Oil Company of California v texaském úřadě v Midlandu a který v roce 1962 připravoval U. S. G. S. na návštěvu prezidenta Johna F. Kennedyho, je považoval za vtipné, a jednu, kterou si schoval jako suvenýr, mi ukázal. Skutečností však bylo, že Rommelovým hlavním posláním v libyjské poušti byl test neutronové bomby Tyto pohlednice, jež vlastnily jeho jednotky, byly »morálním povzbuzením«, přičemž tato kompozice vznikla tak, že fotolitografii hřibovitého mraku bomby, kterou vlastně testovali a vyfotografovali, položili na fotolitografii New York City. Nároky členů projektu Manhattan, že to oni postavili první atomovou bombu - podle německých plánů -, byly oprávněné. Einstein nám přinesl ukradené plány s pevnou vírou, že A-bombu použijeme proti Německu. Poněvadž spojenci uspěli v získání německých plánů na výrobu A-bomby, Werner Heisenberg jenom odsunul A-bombu stranou a postavil N-bombu. Otázkou pro mne nebylo „pokud“, nýbrž „jak“ (Němci vyrobili svoji neutronovou bombu)?

Tato pasáž je typický Lyne, prokládá detaily a narážky, jež ve světle výzkumu německých autorů Meyera, Mehnera a dalších dávají smysl, dalšími detaily a narážkami, jež nemají vůbec

žádný smysl. Lyne například tvrdí, že David Dunn shledával pohlednici New Yorku, který je atomicky (nebo neutronovou bombou) bombardován, jako „vtipnou“. Člověk má potíže představit si, jak kterýkoliv racionální člověk, a ještě méně Američan, by mohl takovou pohlednici považovat za vtipnou. Tento detail vrhá stín pochybností na celou pasáž, stejně jako v případě tvrzení, že nějaké plány atomové bomby existovaly v době, když Einstein emigroval do USA, a ještě méně pravděpodobné je, že by je Einstein zároveň dokázal ukrást nacistům, kteří byli posedlí bezpečnostními opatřeními a židy. Nadto Lyne těmito bizarními výroky také jasně naráží na spojitost mezi nacistickou vědou, jejími faktickými výsledky, a projektem Manhattan, a to vše zase v knize, která vyšla ještě před samotnou knihou Meyera a Mehnera anebo Friedricha Georga v Německu, nebo Cartera Hydricka v USA, dílech, která jsou silně opatřena odkazy a výzkumem, a v žádném případě nemají pouhý „anekdotický“ charakter Lyneovy knihy Pentagon Aliens.

Abychom zakulatili tento obrázek ještě více, Lyne upozorňuje na tajemnou substanci zvanou „červená rtuť“, neboli oxid rtuťnato-antimoničitý, který, podobně jako Lyneovo dílo samotné, je substancí se svojí vlastní nejednoznačnou a pochybnou legendou:

Dr. Sam Cohen, vynálezce americké neutronové bomby, jde po stopě výroby a prodeje tajemné látky nazývané „červená rtuť“ až do Ruska. Červená rtuť je oxid rtuťnato-antimoničitý, speciálně připravovaný ozařováním a pod tlakem do podoby želé, aby se zvýšila jeho hustota, čímž se vytvoří nezbytná předběžná podmínka pro neutronovou explozi. Jeho malé množství lze použít jako nukleární spoušť/roznětku k odpálení malého množství těžkého vodíku produkujícího smrtící neutrony „čisté bomby“. (Mělo by se poukázat na to, že součástí této legendy o „červené rtuť“ je i to, že ji lze využít jako rozbušku pro plnohodnotnou termonukleární fúzi, nebo vodíkovou bombu, protože nahradí potřebu atomové bomby coby detonátoru k vytvoření nezbytného žáru, aby se dosáhlo těžkých vodíkových atomů (deuterium a tritium) pro fúzi. Rusové jej prý vyvinuli jakožto prostředek k odpalování vodíkových bomb bez potřeby použít nějakou atomovou bombu, čímž vznikne „čistá“ vodíková bomba, pořád ještě schopná zničit.) V únoru 1992 podepsal ruský prezident Boris Jelcin prezidentský dekret č. 75-RPS, jímž pověřuje ruskou společnost Preomekologia, vedenou Jelcinovým ekologickým poradcem, aby „vyráběla, nakupovala, skladovala, přepravovala, dodávala a za rubly a cizí měny prodávala »červenou rtuť« v množství do 10 tun ročně“. Nařízení bylo zrušeno rok poté kvůli domácí kritice, že Rusko exportuje takový „cenný nezpracovaný materiál“. Na jaře 2004 potvrdil ruský nukleární chemik v dokumentárním pořadu vysílaném v britském televizním kanálu Channel Four („British PBS“), že od roku 1965 pracoval s červenou rtuť, jež se běžně vyrábí v továrně v Jekatěrinburgu, sídelním městě Sverdlovské oblasti (centrální Rusko), a že Rusko z ní vyrábí fuzní zbraně. Cohen je přesvědčen, že červená rtuť představuje jednu z největších hrozeb ze strany potenciálních teroristů, kteří by z ní mohli vyrobit »baseballové bomby«... Pokud Němci opravdu testovali v severní Africe neutronovou bombu, vsadil bych se, že ji sestrojili s pomocí červené rtuť, poněvadž Rusové zaměstnali ve svém jaderném programu německé metalurgy a nukleární chemiky a byli to oni, kdo během druhé světové války připravili německou zásobu plutonia, jež bylo čistší než to, které bylo vyrobeno potom...

Znovu se setkáváme s typicky Lyneovou směsicí zdánlivě zvláštních a bizarních informací s aktuálními fakty, neboť vskutku dr. Sam Cohen, vynálezce neutronové bomby, takové obavy a výhrady ohledně červené rtuť vyjádřil, zatímco ostatní vědci existenci této látky - a její pověstnou schopnost iniciovat termonukleární fúzi - hlasitě odmítali jako naprostý podvod. A tato substance opravdu připomíná mysteriózní substanci, která byla také používána ve zvonu?

Jak jsme viděli, Lyne končí svůj výpad k „červené rtuť“ jiným fantastickým prohlášením, že během druhé světové války Němci dokázali vyrobit plutonium prvotřídní čistoty, což je tvrzení, jež zpochybňuje spojeneckou legendu zcela přímočaře, poněvadž k tomu, aby bylo možno vyrobit plutonium v jakékoliv kvalitě, je třeba mít nejprve funkční nukleární reaktor, a nepředpokládá se, že by Němci takový reaktor během války dokončili.

Jenže opět, člověk nesmí být příliš ukvapený a shodit jeho tvrzení pod stůl, protože jak jsem podrobně vylíčil ve své předchozí knize Říše Černého slunce, v případě domnělého nacistického testu obrovskou explozí velká města, avšak s daleko menší stopou radioaktivního spadu.

A-bomby v roce 1945 v Ohrdrufu šlo o zařízení vysoké ráže s kritickou hmotností ne více než 100 gramů, což je fakt, který, je-li pravdivý, je možný pouze při použití velmi čistého plutonia a posíleného štěpení. Lyne totiž zase jednou prohlásil cosi, co se kupodivu shoduje s podobnými a pozdějšími tvrzeními, jež přicházejí ze sjednoceného Německa, a mnohem podstatnějšího výzkumu německých badatelů, kteří se vedle citací anekdotických historek od přestárých svědků nebo jejich příbuzných rovněž snaží doložit své příběhy dokumentací nebo jinými prostředky.

Lyneova závěrečná část týkající se testu neutronové bomby začíná tedy také páčit dveře u jeho verze hypotézy dvou vesmírných programů, protože jasně naznačuje, že jejím jediným zásadním prvkem je to, co nacisté skutečně dokončili, v protikladu k tomu, co nám bylo řečeno, že dokončili. Ale z tohoto zvláštního podání vystupuje ještě další zásadní aspekt Lyneovy verze této hypotézy, a to tajný vývoj vědy a technologie, která je jinak umlčována. A to nás nakonec přivádí k Lyneově verzi hypotézy samotné. U jeho verze najdeme tři aspekty: (1) veřejné pojetí relativistické fyziky v protikladu k okultní fyzice éteru, (2) zákon o národní bezpečnosti a potlačování vědy, a (3) role nacistů ve výše uvedených případech.

A. Veřejné pojetí relativistické fyziky v protikladu k okultní fyzice éteru

Lyne naznačuje své pojetí okultní fyziky a technologie řadou pečlivě položených a provokativních otázek, a poté stejně jasnou a provokativní odpovědí:

Je možné, že pro veřejnost anebo soukromé osoby byla mocnou skupinou rozsáhlá oblast fyziky fakticky deklarována jako „okultní“ a „za hranicemi“, takže veškeré vědecké vzdělávání či údaje veřejnosti všeobecně přístupné byly „podrobeny důkladné prohlídce“, aby se odtud na ni vyloučily odkazy? Je možné, že současná věda zainteresovaná do „elektrického pohonu“ byla nahrazena „falešnou vědou“, která byla prosazována a zveřejňována do té míry, že nikdo kromě »esoterní elity« nezná pravdu? A je-li tomu tak, stala se „okultní“ věda exkluzivním oborem několika málo vyvolených „kněží“, vybraných korporacemi a vládou?

...Velekněží tohoto okultního poznání jsou elitářskými vlastníky koercitivního monopolního korporativního bankovníctví, průmyslu, minerálních a příbuzných zájmů, kteří umožňují zasvěcení jistých vědců, vojenských a vládních funkcionářů do svého tajného učení jen do té míry, jak je to nutné, aby vykonávali a udržovali konspiraci obrovských rozměrů, takže technologii lze klasifikovat jakožto „státní tajemství“, které je možno kontrolovat a dbát na jeho dodržování mimoústavními „zákony o národní bezpečnosti“, vojenskou a civilní zákonnou mocí a policií. Tato opatření jsou určena k ochraně archaické technologie a zdrojů, jež má pod kontrolou elita, proti soutěži společnosti s opravdovým tržním hospodářstvím.

Povšimněte si narážky na to, že do této konspirace je zapojen aparát národní bezpečnosti každého národa. K tomuto aspektu Lyneovy verze hypotézy se za okamžik vrátíme.

Podle Lynea vyžaduje potlačení „okultní fyziky éteru“ program sestávající ze dvou ústředních prvků: (1) potlačení exotické fyziky, která se právě dostala do veřejných archivů nebo se tam už nachází, a to bez ohledu na to, jak obskurní ten záznam je nebo o jak skrovnou obec může jít. Jak za chvíli uvidíme, patří k tomu různá taktika, jak ztížit rekonstrukci utajené fyziky, (2) Druhým prvkem je vytvoření alternativní verze fyziky „pro veřejnost“, nebo jak to vykládá Lyne - jasně také líčí, kde spatřuje vinu ve slepé uličce fyziky 20. století - to, že se veřejnosti podávají „relativistické bromidy“ zaobalené do exotických frází jako třeba „struktura časoprostoru“ a „strhávání lokálního souřadnicového systému (vynucování rotace časoprostoru) rotujícím tělesem (frame-dragging)“. Jak říká, to vše naznačuje povahu toho, co si „oni“ přejí potlačit, zejména „existenci éteru (sic, et

passim)“, třebaže tento éter je mylně koncipován jako „relativistický“ éter. Důvod je ošidně prostý: „»Fyzika éteru« je samotnou svojí povahou a názvem subatomární fyzikou.“ Na druhé straně relativistická fyzika je fyzikou v kosmickém měřítku. A jak už početné popularizační texty o fyzice nesčetněkrát znovu zdůraznily, pátrání po svátém grálu fyziky od dob relativity a advent kvantové mechaniky stěsňaly obě teorie jaksi dohromady. Tolik co se týče druhého prvku; je jasné, že Lyne věří, že Einsteinova teorie relativity je klíčovým prvkem vzniku „fyziky pro veřejnost“, fyziky, jež vede do slepé uličky.

Jenže co ten první prvek? Jak může někdo utajit věci, které jsou již součástí veřejného archivu, a to i kdyby onen záznam byl určen relativně malému publiku, jakým je třeba odborná společnost vědců nebo vědeckých historiků?

Lyneova odpověď na tuto otázku je skryta v jeho - pro tentokrát - dobře zdokumentované, třebaže stručné historii éteru a stojí za to ocitovat jeho postřehy detailně:

S jistými obtížemi jsem sehnal kopii klasického pojednání sira Edmunda Whittakera, *A History of the Theories of the Aether and Electricity* (revidované druhé a rozšířené vydání z roku 1951, sv. I a II). První vydání z roku 1910 bylo pravděpodobně nejkompaktnější knihou, která kdy byla vydána na téma teorie éteru do roku 1910, ovšem opravené vydání z roku 1951 už objasňovalo jenom „přijatelné“ verze fyziky éteru. První vydání vyšlo ve Skotsku pod názvem *A History of the Theories of the Ether and Electricity, from the age of Descartes to the close of the nineteenth century*. Druhé vydání do ní včlenilo „nový materiál“ vztahující se ke kvantové mechanice. Klasická teorie se nacházela v I. svazku, zatímco II. a III. svazek posunul počátky relativity a kvantové teorie do roku 1926. Ani první vydání z roku 1910, natož pak opravené vydání z roku 1951, neobsahuje zmínku o Teslovi, avšak jak se zdá, byla časová souslednost v revidovaném vydání „prošpikována“, nadto bylo věnováno málo či vůbec žádné úsilí upozornit na to, čemu se vědci v dané době nejvíce věnovali...

Při zatajování veřejných záznamů je totiž nejúčinnější dvojí taktika, prostě přeházet časovou souslednost a vypustit zmínky o praktických motivech, jež se dotýkají teorie, o níž jde.

Třetí taktika bude zřejmá z následující poznámky:

Třebaže Whittaker řekl, že Hallův efekt, podobně jako magnetická rotace světla, se objevuje jenom u hmotných těles a nikoliv ve „volném éteru“, bylo jeho tvrzení samozřejmě nepravdivé, poněvadž tento účinek současně závisí na vodivosti prostředí. Ze strany Whittakera to byla naprostá lež, pravděpodobně „na žádost“ pro opravené vydání v roce 1951. Skutečnost, že se tento účinek objevuje u „hmotných těles“ a ve „vodivém prostředí“, je nanejvýš důležitá pro elektrický pohon, neboť se tu demonstruje reakce mezi takovými tělesy a médii a základním „éterickým rámcem“, který je procesem zpřístupněn.

Jinými slovy, když všechno ostatní selhává, pak se prostě lže nebo se vynechá část pravdy. Všimněte si, že Lyne z toho jasně vyvozuje, že Whittaker byl „požádán“, aby to učinil, to znamená, že na něj byl vyvíjen nějaký tlak. Tato skutečnost ještě nabude na významu, neboť jedna z Whittakerových raných prací z roku 1903 se stala jednou ze základních prací „skalární“ fyziky, nelineární formy fyziky éteru, jak dále uvidíme v následující kapitole. Whittaker (a dvě vydání jeho klasické historie éteru) se tak v tomto příběhu stává klíčovou, třebaže pro širokou veřejnost stále ještě neznámou postavou.

V každém případě to Lyne uzavírá tím, že Whittakerova edice z roku 1951 podává záměrně chybně důležitá fakta týkající se elektrického pohonu... „Tím, že jsem uspořádal Whittakerovy písemnosti do mnohem přehlednější podoby, objevil jsem celou řádku »nových« (»starých«) dokumentů, jež svědčí o tom, že se vědci 19. století vydali na honbu za elektrickým pohonem.“

(1) Lyneova historie fyziky éteru

Abychom plně docenili Lyneovu verzi hypotézy dvou vesmírných programů, je třeba shlédnout vrcholné číslo programu - dílo Nikoly Tesly a jak na ně údajně navázali nacisté jak se do něj v širším kontextu rekonstrukce „fyziky éteru“ pustil Lyne. Tento odstavec se proto může zdát poněkud zdlouhavý a možná i trochu odborný. Nicméně pro Lyneovu argumentaci je podstatné, že Tesla byl fyzikem éteru par excellence. Jak dokládá Lyne: „Mým záměrem bylo prověřit známé teorie vedoucí až k Teslovi, aby se vidělo, jak přispěl k jejich objevům, a zjistit, co se od té doby stalo, že se zatemňovaly, dezinterpretovaly, a nakonec došlo k jejich utajení.“

V této rekonstrukci je ústředním bodem dílo z 19. století fyzika J. J. Thomsona, objevitele elektronu.

Thomsonrazil teorii, opírající se o ranější Maxwellovu teorii, že nabitý sférický vodič pohybující se po přímce musí v prostředí vytvářet elektrický indukční tok. V roce 1893, o dvanáct let později, prohlásil, že objevil „elektromagnetickou pohybovou energii“, a říká: „V elektromagnetickém poli se v každé objemové jednotce uchovává jisté množství mechanické setrvačnosti, jež je přímo úměrná vektorovému součinu elektrických a magnetických vektorů.“ (J. J. Thomson: *Recent Researches in Electricity and Magnetism* [1893], str. 13.) Říkalo se rovněž, že Thomson rozvinul teorii pohyblivých silokřivek - čímž se vrátil zpět k Faradayově ranější práci - a v roce 1891 řekl, že molekulární struktura je těsně svázána s křivkami elektrostatických sil, s magnetismem považovaným za sekundární sílu. Tvrdil, že „éter samotný je nositelem mechanické setrvačnosti při množství $(1/4 n C)$ [D-B] na jednotku objemu“.

Všimněte si, že základní pohnutkou k tomuto experimentu, i zásadním objevem či teorií, je teorie elektrického pohonu nebo pohybové energie. A tohle je, prohlašuje Lyne, jediný sjednocující faktor většiny experimentů z konce 19. a začátku 20. století.

Ovšem jak poukazuje Lyne, chronologicky a empiricky to nedává žádný smysl, a s následující poznámkou se dostává na scénu ústřední postava jeho verze hypotézy „dvou vesmírných programů“ - Nikola Tesla:

Teorie J. J. Thomsona, která pouze na papíru matematicky a integrálně propojuje elektromagnetismus s pohybovou energií, do jisté míry opakuje dřívější Teslovu přednášku z roku 1891, doloženou jeho předchozími experimenty, avšak Thomsonova teorie byla nepřesná a od Teslovy se lišila. Thomsonova elektromagnetická pohybová energie mohla vzniknout okamžitě jenom pomocí Teslových vynálezů, jež existovaly už před Thomsonovým „objevem“, a pouze v Teslově laboratoři, takže neexistuje žádný způsob, jak by Thomson býval mohl „svoji“ teorii experimentálně ověřit nebo převést do praxe.

Pro Lyneův argument, že elektrická pohybová energie a pohon byly zásadním sjednocujícím motivem soustavné vědecké práce v 19. století, byla stejně významná také práce jiného Thomsona, tentokrát Williama Thomsona (lorda Kelvina).

Lord Kelvin v roce 1856 v prestižním časopise *Proceedings of the Royal Society* prohlašoval, že magnetismus má rotační vlastnosti, jež jsou svázány s teplem a tepelnými pohyby tělesa. Kelvinova práce je významně precizní, protože Tesla „učinil mnoho odkazů... na jeho dílo coby úvod ke svým vlastním objevům a aplikacím“.

V roce 1870 uskutečnil Kelvin řadu experimentů, které - jak shrnuje Lyne - „se zdály naznačovat, že »gravitační působení« může být vyvoláno sférickými tělesy rozkmitanými elektrickým proudem nebo mechanickým pulzem“.

Poté se dostavil mnohem provokativnější objev.

(Kelvin) zjistil, že ponderomotivní síly působí mezi dvěma pevnými tělesy ponořenými do nestlačitelné kapaliny, je-li jedno z těles znehybněno a dojde k vibracím prostřednictvím síly, která účinkuje podél roviny spojující jeho střed a střed mnohem větší koule, která je volná. Tato volná

koule byla přitahována k menší (znehyněné) kouli, pokud byla její měrná hmotnost větší než měrná hmotnost kapaliny, zatímco koule s měrnou hmotností menší, než má kapalina, byla odpuzována nebo přitahována podle poměru své vzdálenosti k místu, kde vznikají vibrace, ve vztahu k jisté veličině.

Pokusy lorda Kelvina rozvíjel v letech 1877 až 1910 dále C. A. Bjerknes. Bjerknes ukázal, že když byly dvě koule ponořené do nestlačitelné kapaliny přivedeny k chvění, vyvíjely vzájemnou přitažlivost, která byla poslušná Newtonova zákona převrácených čtverců, bylo-li chvění ve fázi, kdežto pokud se fáze lišily o půl vlny, koule se odpuzovaly. Při rozdílu čtvrtiny vlnové délky nedocházelo k žádnému účinku. Pokud bylo chvění nestálé na vzdálenost větší než jedna čtvrtina vlnové délky, přitažlivost a odpudivost byly obrácené.

Všimněte si opět, že pohnutkou k tomuto experimentu byl výzkum setrvačných a gravitačních vlastností éteru cestou analogického experimentu s koulemi v nestlačitelné kapalině. Podobně stojí za pozornost ještě daleko důležitější fakt, jehož význam bude zase očividnější v kapitole zabývající se „skalární fyzikou“, totiž že chování koulí je poplatno výskytu dlouhých vln v daném prostředí, v tomto případě v nestlačitelné kapalině.

(2) Lyneova verze Teslovy fyziky

V tomto širším kontextu se nyní dostáváme k ústřednímu bodu Lyneovy rekonstrukce fyziky a jeho verze hypotézy dvou vesmírných programů: k dílu Nikoly Tesly a tomu, jak věří Lyne, co bylo po celou dobu skrytou a základní pohnutkou. Jak Lyne podotýká, články, jež cituje v knize *Occult Ether Physics*, měl Tesla k dispozici už „během svých studentských let v polytechnickém institutu v Grazu v Rakousku“. Kromě toho je dobře znám Teslův obdiv k dílu lorda Kelvina i to, že se na něj ve svých experimentech odkazoval.

Nikola Tesla je skoro *raison d'être* potlačené fyziky. Žádný další samostatný vědec či inženýr neměl tak zásadní podíl na rozvoji moderní společnosti a kultury, a přesto žádný jiný vědec či inženýr nebyl vystaven „dlouhodobému a naprostému vymýcení svého jména z encyklopedií a knih o vědě, vynálezech a technologiích“ tak jako Tesla. Bylo to tak důkladné, že se stal téměř „neviditelným mužem vědecké historie“.

Tam, kde by měla být zmínka o Teslovi - který tak významně přispěl k rozvoji vědy, technologie a zlepšil kvalitu našeho života - vzniklo podezřelé vakuum, čímž vyvstává zlověstná otázka, proč byla vzpomínka na něj doslova vyškrtána z historie skoro den po jeho smrti? Co Tesla objevil, že to ohrožovalo tehdejší mocnosti? Poněvadž již víme o mnohých patentovaných vynálezech, domnívám se už dlouhou dobu, že tu existují neznámé, dosud utajené práce, jež daleko předstihují vše, co bylo dosud publikováno a co se zrealizovalo v projektech, které Tesla ohlásil už dlouho předem nebo je už otestoval a rozvinul, leč dosud ještě „...nepředal světu.“

Tyto vynálezy a ideje, „jejichž existenci instituce a statutární vědci kategoricky popírají“, se podle Lynea soustředily na pět věcí:

1. exotické létající stroje opírající se o metody elektromagnetického pohonu;
2. objevy předpokládající to, že je možné energii extrahovat z média, čili z prostředí;
3. transmutace chemických prvků;
4. „alternativní fyzika a věda »éteru«“;
5. Teslova „dynamická gravitační teorie“.

Lyne věří, že první z těchto položek byla skutečnou sjednocující pohnutkou větší části Teslova celoživotního výzkumu, obzvláště na sklonku jeho života, a ty ostatní čtyři měly vlastně napomáhat té první.

Citací článku Williama L. Laurence v New York Times z 22. září 1940 věnuje Lyne pozornost Teslově prohlášení, že objevil novou sílu, již nazval „teleforce“. Když Tesla pokračoval v letech 1900 až 1940 ve svých slavných experimentech v Colorado Springs, zkoumal tuto sílu prostřednictvím různých objevů a pokusů, načež pak prohlásil, že našel nový způsob, jak vytvářet vlny v atmosféře, „»nový« způsob, jak generovat »skutečně obrovskou elektrickou sílu«, stejně jako nový způsob, jak tuto sílu zesilovat, a nové možnosti elektrického pohonu. Tesla vskutku živil tuto vizi elektrického létajícího stroje už od 70. let 19. století, kdy mu poprvé, ještě jako studentovi, přišla na mysl. Lyne si všímá i toho, že právě snaha postavit tento stroj byla důvodem, jak o sobě Tesla řekl, že „vstoupil v roce 1875 nejprve na pole vědy o elektřině“. Jinými slovy řečeno, Lyne věří, že zkonstruování elektrického létajícího stroje je jednotícím tématem a zásadní pohnutkou veškerého Teslova životního díla.

V přednášce z roku 1938 Tesla tvrdil, že ústřední teorii všech pěti výše uvedených bodů - svoji „dynamickou teorie gravitace“ - vypracoval již v roce 1893. V oné přednášce se Tesla odvolával na dva významné objevy, jež plánoval „předat světu“, až dokončí „svůj tajný výzkum“. Těmito dvěma objevy byla podle Lynea dynamická teorie gravitace a idea „environmentální energie“, tj. idea, že „v hmotě není žádná jiná energie než ta, kterou přijala z prostředí“.

Aby nebyly Teslovy výroky považovány jenom za podivnou novou formulaci (teorie) relativity, musíme mít stále na paměti, že Tesla považoval svoji teorii za naprosto neslučitelnou s teorií relativity i s moderní teorií týkající se struktury atomu a vzájemné přeměny hmoty a energie. Tesla opakovaně napadal platnost Einsteinova díla; a ještě dva nebo tři roky před svou smrtí se vysmíval domněnce, že by se energie dala získat z hmoty.

V jistém smyslu je to poplatné Teslově zvyku myslet v intencích fyziky éteru devatenáctého století, jinak ale je to ovlivněno povahou objevů, jež učinil v době experimentů v Colorado Springs, objevů, jež ho přivedly do těch nejavantgardnějších oblastí.

Třebaže Tesla svoji dynamickou teorii gravitace zcela jistě odvodil ze svých experimentů v Colorado Springs, nedostalo se jí publicity až do přednášky v National Institute of Immigrant Welfare 2. května 1938. Toto, řečeno vlastními slovy Tesly, je vše, co je o této teorii veřejně známo:

V průběhu následujících dvou let (1893 a 1894) vypjatého soustředění jsem měl hodně štěstí, když jsem učinil dva dalekosáhlé objevy. Tím prvním je dynamická teorie gravitace, kterou jsem vypracoval do všech detailů, a je tu naděje, že ji brzy odevzdám světu. Příčiny této síly a pohyb nebeských těles nacházejících se v jejím vlivu vysvětluje natolik uspokojivě, že pošle k ledu všechny jalové spekulace a falešné koncepty, jako ten o zakřiveném prostoru...

Pouze existence silového pole může mít odpovědnost za pohyb těles, jak jej pozorujeme, a její přijetí se objede bez zakřivení prostoru. Veškerá literatura o této věci je povrchní a odsouzená k zapomnění. Právě tak i veškeré pokusy vysvětlit fungování vesmíru bez uznání existence éteru a jeho nezbytné funkce, kterou v tomto fenoménu hraje.

Můj druhý objev byl fyzikálním zákonem nejvyššího významu. Protože jsem po dlouhou dobu procházel rozsáhlé vědecké záznamy ve více než půl tuctu jazyků, aniž bych našel i to nejmenší, co by se dalo označit jako anticipace, považuji se za původního objevitele této skutečnosti, již lze vyjádřit následujícím tvrzením: Není žádné jiné energie v hmotě než té, kterou přijala z prostředí.

...Lze ji přísně aplikovat na molekuly a atomy právě tak jako na největší nebeská tělesa a na veškerou hmotu ve vesmíru v každé fázi jeho existence, od samotného vzniku až po jeho naprostý zánik.

Idea „environmentální energie“ se může zdát obskurní, avšak radikální povahu Teslova tvrzení lze přijmout, pokud si uvědomíme jeho celoživotní hlavní zájem: elektřinu. Co Tesla vlastně

říká prostřednictvím svých (vždy) pečlivě volených slov, je totiž to, že v každém elektrickém obvodu nebo vodiči není ani tak energetický „zdroj“, který energii produkuje, jako spíše že takový zdroj, spolu s konstantami samotného obvodu, je otevřeným systémem, který přenáší energii z prostředí. To je revoluční tvrzení, zejména v roce 1938.

Je tu však i náznak Teslových progresivních názorů na éter a to, jaký následek může mít jeho „dynamická teorie“ gravitace, jsou-li jeho tvrzení z roku 1938 vnímána všeobecně v širším kontextu jeho předchozího výzkumu, a zvláště pak v experimentech lorda Kelvina. Jde o jeho jasnou narážku na pohyb nebeských těles a na skutečnost, že jeho zdvojená pozorování jsou invariantního měřítka, to znamená, že jsou aplikovatelná na všechny rozměry hmoty, od atomového až po planetární měřítka. Takto by se mohlo zdát, že Tesla - jak vychází najevo - nahlíží éter nejenom v dynamickém smyslu, nýbrž jako strukturu rotující, vířivou. Jde o závažné náznaky, že Tesla už myslel na základě pojmů vyššího topologického řádu, než je teorie relativity.

Chápat však Teslu na konci jeho života jako konvenčního fyzika éteru devatenáctého století by znamenalo strašlivě zdeformovat jeho obraz. Na konci života napsal Tesla nepublikovaný článek nazvaný „Největší úspěch člověka“ (Man's Greatest Achievement), v němž uvádí některé velmi neobvyklé, velmi nové, a jak se ukazuje, i velmi staré názory na éter:

(Člověk) už dávno rozpoznal, že veškerá pozorovatelná hmota pochází z primární substance, či jemnosti mimo veškeré chápání, která naplňuje veškerý prostor, akaša neboli světlo nesoucí éter, který působí podle životodárné prány, či kreativní síly, která vede ke vzniku všech věcí a jevů v nekonečných cyklech. Tato primární substance, vržená do nekonečných vírů o úžasné rychlosti, se stává hrubou hmotou; síla slábne, pohyb ustává a hmota mizí navracejíc se do primární substance.

Může tento grandiózní proces, který ze všech procesů v přírodě budí největší respekt, řídit člověk? ...

Kdyby tomu tak bylo, měl by moc téměř neomezenou a nadpřirozenou... Mohl by doslova zvětšit velikost této planety, řídit její roční doby, vést ji po jakékoli dráze, kterou by si vybral... Dokázal by, aby se planety srazily, a nechal by vzniknout slunce a hvězdy...

Utvářet a ničit hmotnou substanci... by byl nejvyšší projev vlády lidské mysli, nejdokonalejší triumf člověka nad fyzickým světem, koruna jeho snažení - to by jej dosadilo vedle jeho Stvořitele, čímž by se naplnil jeho poslední úděl.

Jak uvidíme v páté kapitole, Teslovy názory se záhadně ozývají v názorech „skalárního“ fyzika Torna Beardena. (V této citaci se ukazuje, že Tesla byl docela obeznámen se starodávnými metafyzickými a esoterními naukami, jež se týkají prima materia, včetně jeho odkazu na akašu, respektive akašické pole, jakousi věčně pomíjivou „Síň záznamů“.) Teslův názor na éter prozrazuje, že jeho myšlení je na hony vzdáleno inertnímu a statickému éteru fyziků devatenáctého století, či dokonce onomu druhu éteru, jak si jej představoval Max Plaňek a další fyzici, kteří jej viděli jako kvazi-hydrodynamický éter, který „za sebou táhnou“ planety. Tato pasáž objasňuje, že Tesla si jej představoval jako proměnlivý éter podobný elektrickým nosičům „ponořeným do izolující kapaliny“, jehož vlastnosti se liší podle okolního prostředí.

Jenže co to všechno znamená?

Tady bude nejlépe citovat z Lyneova katalogu Teslových vlastních formulací, za nimiž následuje Lyneův sumář jejich důsledků. Lyne shromáždil řadu Teslových citátů, aby demonstroval těchto osm bodů:

1. „Tím nejpravděpodobnějším médiem, jež naplňuje vesmír, je to, které sestává z nezávislých nositelů ponořených do izolující kapaliny.“

2. „Ve svých experimentech soustředil svou pozornost nejprve na některé jevy vznikající elektrostatickou silou, již ve světle moderních teorií považuje za nejvýznamnější sílu přírody, kterou bychom měli zkoumat.“
3. „Názorně objasňuje, jak mění se elektrostatickou silou působící v plynném prostředí vznikají mechanické pohyby.“
4. „Jeden z nejzajímavějších výsledků, jehož dosáhl při sledování těchto experimentů, se týká demonstrace skutečnosti, že plynné prostředí, působí-li se na ně chvěním tak, že se rychle mění elektrostatický potenciál, se zhušťuje.“
5. „Pokud tímto prostředím začne procházet obrovské elektrostatické napětí, jehož intenzita se rychle mění, je umožněn pohyb tělesa v něm, přestože zůstane tuhým a elastickým, ačkoliv plynná látka samotná může tyto vlastnosti postrádat.“
6. „Za předpokladu, že nezávislé nosiče jsou sestaveny tak, že odpor této plynné látky vůči pohybu jedním směrem je větší než jiným směrem, pak napětí tohoto druhu může způsobit, že se nositelé sami seskupí do skupin, poněvadž se mohou k sobě obrátit tou stranou, kde se nachází největší hustota elektrických nábojů, a za tohoto stavu pak odpor plynné látky vůči pronikání menší než proti vratnému pohybu.“
7. „Pokud v nějakém prostředí výše uvedených vlastností vznikne stálým potenciálem korónový výboj, bude výměna nosičů neustále pokračovat dál a v tomto korónovém výboji bude méně nosičů na jednotku objemu než v prostoru v nějaké vzdálenosti od elektrody; to odpovídá rozředění.“
8. „Pokud docházelo k rychlé změně potenciálů, je výsledek velmi odlišný; čím rychlejší je frekvence pulzů, tím pomalejší je výměna nosičů; a konečně, translační pohyb měřitelným prostorem by mohl ustát a s dostatečně vysokou frekvencí napětí budou nosiče přitahovány směrem k elektrodě a výsledkem bude zhušťování.“

Lyne shrnuje praktickou povahu těchto pohledů následovně:

1. Mechanické pohyby mohou vznikat mění se elektrostatickou silou působící v plynném (éterickém) prostředí, které se tímto zhušťuje, a přesto dovoluje průchod pevným tělesům.
2. Pod vlivem napětí působícího jedním směrem... se mohou nosiče seskupovat, vytvářet siločáry a velice usnadňovat pohyb tímto směrem.
3. Když vznikne stálým potenciálem korónový výboj (u stejnosměrného proudu), dochází ke kontinuální výměně nosičů odpovídající řidnutí éteru, když jsou siločáry přitahovány k vodiči.
4. S dostatečně vysokou frekvencí a intenzitou napětí opačným směrem je nosič blokován stlačením éteru, nutícím mizet siločáry ve vodičích lodi udělujících elektromagnetickou pohybovou energii. Tento systém, využívající dvou druhů potenciálů (stejnosměrného a střídavého proudu), je znám jako „p2“.

Poslední bod nabývá na významu nejen ve světle Teslova pátrání po elektricky poháněném létajícím stroji, nýbrž také, jak uvidíme, ve světle známého konstrukčního plánu a operačního principu zvonu.

Když shrnuje Teslovy názory na éter a elektrické obvody jakožto otevřené systémy, všímá si Lyne toho, že elektrická hybná síla nevzniká pouze v důsledku „měnění se proudů“, nýbrž „zředění a stlačení éteru“, způsobeného rychle se měnícími a rozdílnými druhy proudů. Důsledek to má ten, že už v roce 1884, když se Tesla poprvé přistěhoval do Spojených států, provedl výpočty pro svůj létající stroj a později prohlásil, že jeho „řiditelné torpédo“ by mohlo dosáhnout rychlosti 300 mil za sekundu, neboli neuvěřitelných 1080 000 mil za hodinu!

Idea stlačení a zředění éteru prostřednictvím elektrického napětí způsobovaného dvěma druhy elektrického potenciálu se pojí s ideou struktury hmoty, která není ničím jiným než vířivým pohybem v tomto éteru, a posouvá Teslovy názory daleko před jeho dobu. A skutečně, tím že objevil dvojici vlastností éteru ve smyslu délkového stlačení a zředění, stejně jako vířivý pohyb, položil Tesla základy „skalární fyziky“, jak zjistíme, až budeme zkoumat dílo Toma Beardena. Tesla dokonce pokročil tak daleko, že objevil „endotermickou explozi“ (studená exploze), jež využívá takový vlnový fenomén:

Tesla objevil, že použitím nízkofrekvenčního pulzujícího usměrněného paprsku by mohl způsobit na čtvrtině vlnové délky erupci obrovského elektromagnetického pulzu, který by mohl přenosem daleko vyšší stimulované vlny vybudit atmosférické plyny v dané oblasti, explozi je nechat expandovat, za čímž by následovala strašlivá imploze a absorpce obrovského množství tepla v této oblasti, což by vedlo k okamžitému zmrazení. Tento proces by mohl vytvořit počáteční explozivní tlakovou vlnu následovanou implozivní návratovou vlnou podobající se jadernému výbuchu. Pokud by se například použila nízká frekvence o 60 cyklech za vteřinu s vlnovou délkou 3100 mil (asi 4989 km), usměrněná nosným paprskem, pulzování by vedlo k výbuchu na jedné čtvrtině vlnové délky - ve vzdálenosti 775 mil (asi 1247 km), s opravou rychlostním faktorem na 751 mil (asi 1 209 km). Znásobením stimulující frekvence o, řekněme, zhruba 50 megahertzů, by byly atmosférické plyny vybudeny tak, že by způsobily „studenou implozi“, která by absorbovala teplo. Změnou vlnové délky a směru šíření je možné tyto účinky nasměrovat na kterékoliv místo na Zemi.

Podržme v paměti tuto „studenou explozi“ a „explozivní atmosférické ohřívání“ na dálku, protože se ukáže, že jde v jejich případě o závažné známky použití skalárních zbraní. Tesla zvolil svůj název pro novou sílu - „teleforce“ - vskutku velmi pečlivě, neboť tentýž název označoval použití „síly na dálku“. A jak uvidíme v další kapitole, zdá se být elektrické napětí prostředí vyvíjené dvěma druhy potenciálů, navíc s vysokou frekvencí pulzování a vířivým pohybem, samotným funkčním principem zvonu.

Z toho, co bylo uvedeno, je zřejmé, že Lyne považuje Teslovo teoretické i praktické dílo za prototyp „sjednocené fyziky“, jež může rozvinout technologií s množstvím rozmanitých aplikací, od pohonu až po zbraně schopné ničit celé planety.

B. Zákon o národní bezpečnosti a potlačování vědy

Teslovy objevy z období po experimentech v Colorado Springs nebyly považovány „za vhodné pro veřejnost“. A to samozřejmě vyžadovalo nějaké organizační těleso, které by koordinovalo a monitorovalo potlačování takové fyziky a koordinovalo její jakýkoliv další tajný vývoj, vyhlašovalo „veřejnou“ verzi fyziky předurčenou nabízet na veřejnosti neověřitelné teorie, zatímco ve skrytu se rozvíjejí naprosto odlišná paradigmatata, a koordinovalo tajný vývoj exotické fyziky a přidružených technologií. Lyne věří, že takové těleso bylo ustaveno, nebo možná lépe řečeno bylo schváleno zákonem o národní bezpečnosti z roku 1947.

Aby to doložil, všímá si Lyne toho, že Teslův současník, přítel a životopisec John J. O’Neil, který napsal klasickou biografii Prodigal Genius The Life of Nikola Tesla, se pokoušel neméně než třikrát vydat tuto knihu, vše za jediný měsíc!

Lyne uštěpačně poznamenává:

V případě, že byste byli udiveni, pak trojí otištění v jediném měsíci nešlo na vrub lavinovitému prodeji v knihkupectvích, jako spíše tomu, že O’Neillovi vyhrožovala a cenzurovala jej FBI a nutila ho několikrát knihu znovu vydat kvůli škrtům a cenzuře materiálu, který zůstává ještě i dnes úředně utajovaný.

Tesla, v protikladu k vládní dezinformační kampani, byl pečlivý v psaní poznámek. Jak se vyjadřuje Lyne: Jeho poznámky k samotným experimentům v Colorado Springs byly natolik rozsáhlé, že by zaplnily knihu velkého formátu o 433 stranách. A za celý svůj dlouhý život dokázal Tesla sepsat víc jak nákladní vagón plný materiálu, většinu po jeho smrti zkonfiskovala FBI a jenom 150000 dokumentů přešlo do vlastnictví jeho srbských příbuzných v Jugoslávii.

(1) Podivné nacistické paralely

V tomto kritickém bodu začíná Lyneova verze hypotézy dvou vesmírných programů dostávat svoji konečnou podobu. Lyne tvrdí, že po příchodu von Brauna a dalších vědců z projektu Paperclip do USA po skončení války lidé z vojenské rozvědky z velení vzdušných sil „na letecké základně Wright-Patterson spěchali do skladu správců Úřadu pro cizinecký majetek a zmocnili se tam všech Teslových materiálů. Přesunuli je na základnu Wright-Patterson a každá stránka byla klasifikována jako přísně tajná na vůbec nejvyšší úrovni; vláda žádnou z nich neodtajnila.“ Jinými slovy, Air Force objevila v nacistickém výzkumu něco, co se zakládalo na dalším rozpracování jistého aspektu Teslova díla.

C. Role nacistů v okulní fyzice éteru

(1) Roswell, MJ-12 a dezinformace

Lyne věří, že odpověď na tuto otázku je velmi specifická a že část této odpovědi se nachází nejen ve vzniku aparátu národní bezpečnosti Spojených států v roce 1947, nýbrž také v nátlaku, aby nacisté z Paperclipu pokračovali v práci uvnitř této komunity. Lyne například zcela otevřeně tvrdí, že celá událost v Roswellu byla jenom „podvodem SS“, který v Novém Mexiku spáchali nacisté z Paperclipu, kteří vskutku byli důstojníky SS.

Výsledkem této americké konfiskace nejcitlivějších nacistických vědeckých dokumentů bylo, jak Lyne bez sebemenšího zaváhání věří, že je nejen většina ufologů manipulována ze strany CIA a dalších zpravodajských agentur, nýbrž také, že dokumenty označované jako Majic-12 jsou promyšlenou dezinformační kampaní, zosnovanou v útrokách zpravodajské komunity, částečně pravdivou a částečně lživou. Podobně, a pro naše záměry je to mnohem významnější, upozorňuje Lyne na onu zřejmou skutečnost, že jelikož tato nacistická dokumentace - a co se jí samotné týče, zabývala se právě takovou exotickou fyzikou, zbraněmi a pohonným systémem - byla Amerikou zkonfiskována (nebo, což je pravděpodobnější, zůstala pod německou kontrolou nebo přinejmenším vlivem), pak takzvané „plány“ a „dokumenty“ SS, které údajně podrobně líčí nacistické létající talíře, jsou rovněž podvrhem, součástí detailně rozpracované dezinformační kampaně.

Co je ovšem zvláštní a podivně znepokojující, že se Lyne zmiňuje o tom, jak obě největší a nejznámější agentury ustavené zákonem o národní bezpečnosti, Ústřední zpravodajská služba (CIA) a Národní bezpečnostní agentura, jsou pouhopouhým přímým překladem či metafrází Reichsicherheitshauptamt, neblaze proslulého RSHA, což lze doslovně přeložit jako „Národní bezpečnostní agentura“ a volně to také znamená ústřední, nebo hlavní, informační úřad, neboli „ústřední zpravodajskou“ nebo „bezpečnostní“ agenturu.

(2) Údajný předválečný projekt „P2“ von Brauna v Novém Mexiku

Jestliže všechno to, co Lyne udává o Teslových názorech a jeho přednášce v Londýně k tématu „p2“ s demonstrací elektromotorických vlastností dvou desek s různým druhem potenciálu (střídavého a stejnosměrného proudu), je krůčkem, a to věrohodným, aby tvrdil, že této práci se rychle dostalo pozornosti nacistů, kteří podobně jako Sověti o generaci později pátrali po oblastech anomální či exotické fyziky, z níž by mohli těžit, promýšlet ji a dále rozvíjet. A tak Lyne tvrdí, že před válkou se Wernher von Braun a malá a vybraná skupinka německých vědců vydala do Nového Mexika, aby tam provedli předběžné experimenty opírající se o Teslovy ideje; Lyne tento projekt nazývá projektem „p2“ v duchu Teslových dvou rozdílných potenciálů.

Když se ujistili o životaschopnosti Teslovy vědy, tvrdí dále Lyne, von Braun a jeho společnost se vrátila do Německa, kde práce pokračovala ve veliké tajnosti a skryta za četnými zastíracími černými projekty, jako byly rakety a „aerodynamické talíře“. Tato kamufláž pokračovala po válce pod záštitou zákona o národní bezpečnosti a nacisty ovlivňovanou CIA, která převzala celou německou vojenskou rozvědku z východní fronty, Fremde Heere Ost (Odbor zahraničních armád - Východ) generála Reinharda Gehlena. V ní se sloučily vládní, vojenské, společenské a nacistické jednotky spolčené za účelem utajení fyziky éteru pod pláštěm relativity. Tato Teslova „fyzika éteru“ je podle Lynea „utajovanou vědou“, již vláda tají na základě zákona o národní bezpečnosti.

Co si má člověk s Lyneovou verzí počít?

Za prvé, i když tu jsou jisté zvláštní a fantastické prvky, je jasné, že mnohé její aspekty jsou v souladu s nedávným šetřením dalších badatelů. Ve skutečnosti to byl Lyne, kdo jako první dal do spojitosti Teslu, exotickou nacistickou technologii, nacistický vliv v poválečném americkém vojensko-průmyslovém komplexu a tušení o mystifikacích a dezinformační kampani vedených proti ufologické komunitě.

Za druhé, Lyne zjevně věří, že existuje potlačená nebo skrytá fyzika, rozvíjená v utajení, že však možné ji znovu získat, pokud člověk pečlivě prosívá publikované články o fyzice a pohlíží na ně jistým způsobem, v duchu paradigmatu éteru. Jak uvidíme v kapitole páté, velice se to podobá názoru Torna Beardena na podobně potlačenou - avšak rekonstruovatelnou - fyziku.

Za třetí, Lyne naznačil jisté známky použití této fyziky při zbrojení: ohřívání atmosféry nebo eventuálně „studené exploze“. Navíc Lyne jasně naznačil potenciál takových zbraní ničit celé planety.

Zatímco velká část Lyneovy verze hypotézy zní jako naprostá fantazie, pak přinejmenším tento aspekt zastává i Bearden - vědec nanejvýš důvěryhodný a hojně publikující.

5. Oběma nohama v Atlantidě: Verze, Jana van Helsinga

Na rozhodně bizarním konci spektra dvou vesmírných programů jsou kuriózní tvrzení autora píšícího pod pseudonymem „Jan van Helsing“, badatele ve věcech okultního pozadí exotické nacistické technologie. Podobně jak už to dříve šetřil jiný pseudonymní zdroj, „William Torbitt“, van Helsing naznačuje v hlavních rysech scénář koordinované „privátní“ skupiny tajných společností v nacistickém zákulisí usilující o exotické zbrojní technologie. Na rozdíl od Torbitta však rovněž van Helsing dává najevo zjevné sympatie k některým z těchto společností a nepřímou i k samotným nacistům. Nicméně van Helsingova prohlášení jsou příliš významná na to, aby byla opomenuta.

Van Helsing publikoval své názory v díle nazvaném *Secret Societies: Their Power and Influence in the Twentieth Century*, díle těžko dostupném kromě verze umístěné na internetu, jež představuje výňatky.

Van Helsing opakuje mnohá témata legendy o nacistických UFO včetně těch, jež kladou počátek výzkumu tajných nacistických zbraní do velmi tajných předválečných projektů těchto tajných společností, hlavně takzvané „Vril Gesellschaft“, pojmenované podle „vrilu“ neboli éterické energie ze slavné novely sira Edwarda Bullwera-Lyttona o dávno ztracené podzemní civilizaci, která si uchovala tajemství této mysteriózní energie, a ještě slavnější či neslavné Thule Gesellschaft, tajné společnosti, která ve skutečnosti pomáhala při vzniku nacistické strany. Tyto ideje nejsou v učení o legendě o nacistických UFO ničím novým. Co je u van Helsinga nové, jsou zvláštní detaily, jež připojuje k této směsici.

Van Helsing například tvrdí, že společnost Vril „se hlavně zabývala stavbou UFO. Vedle Viktora Schaubergera a dr. W. O. Schumanna měli také Schrievera, Habermohla, Mietheho, Eppa a

Belluza, kteří pro ně pracovali“. Jinými slovy, van Helsing si osobuje překvapivě tvrdit, že všichni z domnělých „expertů na létající talíře“, kteří byli spojeni s vývojem těchto exotických technologií, když Rudolf Lusar jako první přišel v 50. letech s tímto příběhem, byli původně členy tajné společnosti, jejímž prvořadým záměrem bylo postavit takový stroj. Všechno, co nacisté udělali, bylo to, že pokračovali v tomto projektu ve své vlastní okultně inspirované jurisdikci: SS.

Nadto však van Helsing přidává ještě další dvě tvrzení s tímto pozoruhodným prohlášením, jedno je vskutku donebevolající a to druhé se z něj jenom odvozuje. V onom prvním případě otevřeně tvrdí, že renomovaný světově proslulý vědec W. O. Schumann, objevitel tzv. „Schumannovy rezonance“, byl sám zasvěcencem této společnosti a podílel se na těchto projektech. V druhém případě ve svém neopodstatněném tvrzení naznačuje, že jakási skupina uvnitř Německa byla zapojena do tajného vývoje „neoficiální“ fyziky a technologie dlouho před tím, než se nacisté dostali k moci.

V tom se jeho tvrzení podobají tvrzení těch, kdož věří, že rozčilení a paniku týkající se výskytu „vzducholodí“ v devadesátých letech 19. století ve Spojených státech amerických způsobila tajná skupina, která první „vzducholodě“ ve skrytu navrhla, otestovala a vypustila.

Kdyby šlo jenom o tato tvrzení, která van Helsing vypustil, dalo by se to přejít úsměvem a pozasmáním a zavést řeč na jiné téma. Jenže van Helsing také uvádí svá tvrzení do spojitosti se známou okultní naukou o těchto tajných společnostech jakožto prvotních činitelích skrývajících se za nacistickými projekty, a když už to udělá, předloží svoji vlastní „nacistickou“ verzi hypotézy dvou vesmírných programů. Význam jeho tvrzení spočívá tudíž v jeho prazvláštní podpoře přesvědčení Richarda Hoaglanda, že většina „označení“ pro vypuštění raket a vesmírných misí byla sladěna s ohledem na okultní nauku a praxi, zejména co se týče seřazení nebeských těles.

Tato zvláštní historie začíná podle van Helsinga v roce 1917, během první světové války, když Okultista Baron Rudolf von Sebottendorff, Gurdjievův (!) žák Karl Haushofer, letecké eso Lothar Waiz, prelát Gernot z tajného řádu „Societas Templi Marcioni“ (Dědici rytířů templářů) a Maria Orsic, transcendentální médium ze Záhřebu, se setkali ve Vídni. Všichni důkladně studovali Zlatý úsvit, jeho učení, rituály a zejména znalosti o asijských tajných ložích. Sebottendorff a Haushofer měli zkušenosti z cest po Indii a Tibetu a byli silně ovlivněni učením a mýty těchto míst. Během první světové války získal Karl Haushofer kontakt s jednou z nejvlivnějších tajných společností v Asii, tibetskými Žlutými čepicemi (Gelugpa) Sektu založil v roce 1409 buddhistický reformátor Congkhapa. Haushofer byl zasvěcen a přísahal spáchat sebevraždu, kdyby ve svém poslání neuspěl. Styky mezi Haushoferem a Žlutými čepicemi vedly ve 30. letech k založení tibetských kolonií v Německu.

Tito čtyři mladí lidé doufali, že během svých setkání ve Vídni by se mohli dozvědět něco o tajných revolučních textech templářských rytířů a také o tajném bratrstvu Die Herren vom Schwarzen Stein („Páni černého kamene“).

Opět tu v tvrzeních van Helsinga zjevně není nic nového; narážíme tu na známá jména - von Sebottendorff a generál Haushofer, Hitlerův guru „geopolitiky“ - ve spojení se známými tématy: fascinace Orientem a jeho „tajnou moudrostí“.

Jenže zase tu van Helsing sděluje novou informaci - opět bez nejmenšího opodstatnění - což je u něj unikátní, zejména že ono vídeňské setkání se odehrálo ze dvou důvodů: (1) aby se došlo poznání o nějakých zjevně (velmi) tajných templářských textech, a (2) získat vědomosti o dokonce ještě tajnějším bratrstvu, Pánech černého kamene. A samozřejmě, aby se na to nezapomnělo, slova černý kámen, německy schwarzen Stein, se zkracují jako „SS“. Netrvá tudíž dlouho, než van Helsing zopakuje tento nový obrat k jiné prastaré okultní nauce, „Černému slunci“ (schwarze Sonne) osvícení, rovněž zkracovanému jako „SS“.

Pak v září roku 1917 se baron von Sebottendorff domněle setkal s vůdci a členy tohoto mysteriózního bratrstva „Pánů černého kamene“ v „Untersbergu, aby získali moc »černě purpurového kamene«, po němž byla tato tajná společnost pojmenována“. Znovu se nenabízí žádné opodstatnění nebo důkaz pro toto tvrzení. Možná však tu jedno velmi nepřímé potvrzení existuje, a to v podobě slavného cestovatele, výzkumníka a okultisty Nicholase Roericha, poradce prezidenta Franklina D. Roosevelta. Roerich měl samozřejmě podobné zaujetí pro „magické kameny“, hlavně pro proslavený kámen čintimanti z Mongolská.

V každém případě, ať už se stalo v září 1917 cokoliv, zdá se, že šlo o úspěch, protože v roce 1918 vznikla v Bad Aiblingu kolem von Sebottendorffa skupina, která se měla stát známou Společností Thule. Právě zde se smísila „vědecká magie, astrologie, okultismus a templářské vědění stejně jako praktiky »Zlatého úsvitu«, jako tantra, jóga a východní meditace“. A v tomto mocném lektvaru byla přimíchána i tinktura mesianismu, neboť „Thule Gesellschaft rovněž věřila, následujíc zjevení Isis, v přicházejícího spasitele (německy: Heiland = svátý), »třetí Sargon«, který by měl přinést Německu slávu a novou árijskou kulturu.“ Jinými slovy. Program byl totální: cílem této tajné společnosti nebylo jen pokračovat ve (znovu) objevování a (re)konstruování ztracené a exotické technologie nadvlády, ale taktéž snažit se opatřit mocenské místo a postavení jejím idejím a agendě Jakmile by byla u moci, pěstovala by si autoritu úplně stejnými technologickými prostředky, jaké se snažila (znovu)objevit. Takže v hlubším smyslu van Helsing říká, že jedna z oněch skrytých neboli „okultních“ agend nacistické strany byla vždy, už od jejího počátku, co do povahy technologická a okultní; zavázala se (znovu)objevit ztracenou a pohřbenou technologii nadvlády, krátce, sestrojít exotické zbraně masivní destrukční síly. Byla, tak říkajíc, jedinou politickou stranou na světě s okultně-zbrojní agendou, jež by mohla být zvána „atlantská“. Byla jedinou politickou stranou na světě oběma nohama pevně stojícími v Atlantidě.

Aby zdůraznil tento bod, cituje van Helsing slavné dílo Dietricha Bondera Befor Hitler Kamm (Než přišel Hitler), které podává výčet lidí známých jakožto členové Thule Gesellschaft:

1. baron Rudolf von Sebottendorff, velmistr
2. Guido von List, mistr
3. Jorg Lan zvon Liebenfels, mistr
4. Adolf Hitler, pozdější říšský vůdce a „vrchní velitel SS“
5. Rudolf Hess, pozdější osobní tajemník Vůdce a SS obergruppenführer
6. Hermann Göring, říšský maršál a SS obergruppenführer
7. Heinrich Himmler, říšský vůdce SS a reichsleiter NSDAP
8. Alfred Rosenberg, říšský ministr a reichsleiter NSDAP
9. Hans Franck, reichsleiter NSDAP a pozdější generální guvernér okupovaného Polska
10. Julius Streicher, obergruppenführer S
11. generálmajor prof. dr. Karl Haushofer, okultista a geopolitik považovaný za architekta Hitlerovy doktríny Lebensraum
12. prof. dr. Gottfried Feder
13. Dietrich Eckart, básník, okultista a hlavní redaktor novin Völkischer Beobachte
14. Bernhard Stempfle, Hitlerův důvěrník
15. dr. Theo Morell, Hitlerův osobní lékař
16. Franz Gurtner, mnichovský policejní prezident

17. Rudolf Steiner, zakladatel Antroposofické společnosti
18. prof. dr. W. O. Schumann z Mnichovské technické univerzity
19. Trebisch-Lincoln, okultista a cestovatel po Tibetu
20. Hraběnka Westrapová

Seznam je poučný hned v několika ohledech.

Za prvé, poskytuje všeobecný kontext, na jehož základě lze získat obrázek o možných okultních vlivech, které se promítly na pozadí nacistické expedice do Antarktidy v letech 1938-1939, protože tato expedice proběhla pod patronátem říšského maršála Göringa. Za druhé, poskytuje podobný kontext, na jehož základě lze nahlížet na tvrzení některých lidí, že Hess byl zasvěcen do všech tajemství, jež tato expedice objevila, a to že bylo oním zásadním momentem, proč jej - nebo jeho dvojníka - spojenci drželi tak dlouho po válce pod zámek. Konečně i poskytuje zajímavý kontext, díky němuž je možné nahlédnout Třetí říši a samotné její černé projekty tajných zbraní, projekty, v nichž se silně mísila okultní nauka s experimentováním. Při letném pohledu na tento seznam je zjevné, že samotné SS je viditelným prodloužením Thule Gesellschaft v Třetí říši. Nebo abychom to řekli jinak, prostřednictvím národně socialistické strany nabyla okultní tajná společnost autoritářské vlády v jedné z největších světových mocností, a tak mohla přímo řídit obrovské energie tohoto státu do veřejného i skrytého uskutečňování svých programů.

Mezi naukami, jichž se držela Thule Gesellschaft a které spočívaly v pozadí nacistické ideologie, byla „árijsko-germánská“ interpretace náboženství... v osobě filosofa Guido von Lista... opírající se o názory raně křesťanské hereze známé jako marcionismus namířené proti Starému zákonu. Ta byla rozšířena o „esoterní historii“ Árijců, v níž věřila Thule Gesellschaft, historie rekonstruovaná ze starých germánských a skandinávských mýtů. Hlavní mezi nimi byla víra v „Hyperboreu“, kontinent osídlený „starými Ariji“, s hlavním městem „Ultima Thule“, nalézající se na „samotném severu“. A co víc, títo „staří Ariji“ byli vesmírnými poutníky z planety v hvězdném systému Aldebaranu, hlavní hvězdy souhvězdí Býka.

Podle tohoto mýtu se kontinent ponořil během poslední doby ledové, načež se s obvyklou důkladnou teutonskou přípravou staří Ariji zavrtili do země a „usadili se pod himálajskou oblastí“ v obrovských podzemních městech vyvrtaných obrovskými stroji. Vytváří se tak racionální podklad „dvou velkých expedic“, jež „do Himálají vyslala SS, aby do nich našly vchod. Další expedice hledaly v Andách, v pohořích Matto Grosso na severu a Santa Catarina na jihu Brazílie, v Československu a v jistých oblastech Anglie.“

Jak se van Helsing také zmiňuje, Hitlerův geopolitik generál Karl Haushofer měl svůj osobní dualistický dodatek k této nauce hlásající, že Thule byla současně Atlantidou a - v protikladu k ostatním cestovatelům Tibetem a Indií - prohlašoval, že přeživší obyvatelé Thule-Atlantidy se rozdělili do dvou skupin, na dobré a zlé. Ti, kteří si podle svého orákula říkali Agharti - byli dobří a usadili se v oblasti Himálají, zlí byli Shamballa - chtěli si zotročit lidstvo a odešli na západ. Tvrdil, že boj mezi lidem z Agharti a Shambally trval po tisíce let a že Třetí říše - se společností Thule coby představitelem Agharti - pokračuje v boji proti představitelům Shambally, svobodným zednářům a sionistům. To možná bylo jeho poslání.

Haushofer pak prý šel ještě dál, aby v roce 1919 založil „druhý řád, »Brüder des Lichts« (sic) (Bratrstvo světla)“, společnost, jež se posléze proměnila ve Vril Gesellschaft. Podle van Helsinga tato nová společnost sjednotila společnost známou jako Die Herren vom Schwarzen Stein (Páni černého kamene), která prý povstala ze starého Teutonského řádu, a společnost Schwarze Ritter (Černí rytíři) společnosti Thule a elitu SS ze Schwarze Sonne, čili Černého slunce.

Příležitostí k tomuto založení bylo zjevně setkání, při němž se členové těchto různých tajných řádů setkali v pronajaté lesní chatě poblíž místa, jež se později mělo stát Hitlerovým (Vlčím) doupětem v Berchtesgadenu. Na setkání dorazila i dvě média, jež „v médiálním stavu přijala sdělení v tajném templářském písmu - jazyku jim neznámému - s technickými údaji ke konstrukci létajícího stroje. Podle písemností Vrilu tato telepatická poselství přišla ze slunečního systému Aldebaranu, který se nachází ve vzdálenosti šedesáti světelných let v souhvězdí Býka.“

Jako součást tohoto poselství byla média „informována“, že barevné rasy se nacházejí v „nižších (stádiích) duchovního vývoje“, a že „čím více se rasy mísí, tím hlouběji se tito lidé duchovně propadají“. Bylo jim také „řečeno“, že „božský“ lid z „Aldebaranu“ kolonizoval „planetu Mallona (jež se také nazývá Maldek, Marduk nebo - jak jí říkají Rusové - Phaeton), která existovala v oblasti dnešního pásu asteroidů, tehdy mezi Marsem a Jupiterem“. Samozřejmě idea, že pás asteroidů býval dříve planetou, jež kdysi explodovala, je starou hypotézou, poprvé se objevila, když astronomové na počátku devatenáctého století objevili druhý asteroid a snažili se vysvětlit, proč Bodeho zákon předpověděl, že by se na orbitu v místě pásu asteroidů měla vyskytovat planeta. Čeho je však zásadně třeba si všimnout, je totiž to, že van Helsingovo tvrzení vysvětluje, že někdo uvnitř Německa spojil astronomickou teorii o explodované planetě s jistým prastarým sumerským mýtem, nejvíce se podobajícím mýtu Enúma eliš, starověkému válečnému eposu, který popisuje zničení nyní chybějící planety prostřednictvím pradávnej zbraně hromadného ničení.

Jenže van Helsing tu nekončí, neboť spojuje tyto okultní praktiky, tajné společnosti a astronomické teorie s tajným vývojem nové vědy a nové technologie:

Nemůžeme vědět, zda se tato tvrzení ohledně Aldebaranu zakládají na skutečnosti, avšak konstrukční plány a technické podrobnosti, jež telepatii Vrilu obdrželi - ať už přišly odkudkoliv - byly tak přesné, že vedly k té nejfantastičtější ideji, jakou kdy člověk pojal: konstrukci Jenseitsflugmaschine, „létajícího stroje na druhou stranu“.

Zastavme se na chvíli, abychom pečlivě uvážili, co tato tvrzení znamenají.

Prvně, van Helsing předkládá podstatně více detailů k tomu, co je jinak stará povíadačka, že totiž společnost Vrilu obdržela plány od médií, a hlavně netajné společnosti, jež se spojily, a jmenuje i zúčastněná média, čas a místo, lesní chatu poblíž Berchtesgadenu! Jenže za druhé, jak to bezprostředně objasňují výše uvedené poznámky, středem jeho zájmu nejsou ani zdaleka tato tvrzení jako spíše to, že vedly k vývoji naprosto odlišné technologie a vědy tajnou společností založené za tímto účelem tímtež mužem, který se stal později Hitlerovým geopolitikem!

A jako by to nestačilo, van Helsing pak pokračuje, aby učinil následující prohlášení:

Během této rané fáze „alternativní vědy“ měl dr. W. O. Schumann z Technické univerzity v Mnichově, člen jak Thule, tak i Vrilu, proslov, jehož část tu reprodukuje:

„Ve všem rozpoznáváme dva principy, jež předurčují tyto události: světlo a temnotu, dobro a zlo, stvoření a zánik - jako u elektřiny, kde známe plus a minus. Je to vždy: buď - anebo... přicházející nový věk bude věkem nové, pozitivní, božské technologie!“

Van Helsing pak poznamenává, že tyto zmínky - jeden z mála případů, kdy něco „opodstatňuje“ - jsou vytaženy z „německých tajných archivů SS“.

Podle van Helsinga byl první „talír“ tajně postaven společností Vrilu v roce 1922. Navazuje na to ještě mnohem specifičtější informací. Například tvrdí, že tento stroj byl testován po dva roky, než byl „rozebrán a pravděpodobně uskladněn v závodech Messerschmittu v Augsburgu“. Navíc existovaly záznamy o příjmu financí od německých leteckých společností „pod kódovým označením »JFM« (Jenseitsflugmaschine)“, které prozrazují „platby určené na financování této práce“.

Když se pak ale van Helsing dostává ke druhé světové válce a pokračování těchto projektů pod vedením nacistů, jeho fantazie nezná hranic. Tvrdí například, že „počátkem roku 1943 bylo naplánováno vystavět v Zeppelinových závodech mateřskou loď ve tvaru doutníku“, stroj se nazýval „zařízení Andromeda“, měl délku kolem 137 metrů a byl schopen uskladnit „ve svém trupu několik disků vitých strojů pro lety na velké vzdálenosti“, nebo možná lépe řečeno, pro lety podle představ (George) Adamskiho.

Jenomže bezprostředně po těchto senzačních a velice sporných prohlášeních přichází van Helsing s dalšími neopodstatněnými specifiky:

O vánocích roku 1943 se konalo významné setkání Vril Gesellschaft v přístavním městě Kolberg. Dostavila se dvě média, Maria Orsic a Sigrun. Hlavní bodem programu byl projekt Aldebaran. Média obdržela přesnou informaci o obyvatelných planetách obíhajících kolem slunce Aldebaranu a někdo tam začal plánovat cestu. 22. ledna 1944 proběhlo setkání Hitlera, Himmlera, Kunkela (ze společnosti Vril) a dr. Schumanna, na němž se o projektu mluvilo. Bylo naplánováno vyslat k Aldebaranu velkokapacitní stroj Vril 7 dimenzionálním kanálem neodvislým na rychlosti světla. Podle Ratthofera se první testovací let dimenzionálním kanálem udál v zimě roku 1944. Jen taktak nedošlo k havárii...

Van Helsing navíc také tvrdí, že tento exotický stroj „měl vytvářet extrémně silné pole zasahující poněkud do svého okolí, které mohlo zakřivovat prostor, takže uzavíralo stroj do mikrokosmu absolutně nezávislého na pozemském prostoru.“

Veškerý exotický výzkum probíhal podle van Helsinga pod vedením nacistů ve skupině „uvnitř SS“, jež „studovala alternativní energii, SS-E-IV“ neboli SS Entwicklungstelle IV (SS vývojová skupina IV). Tady se van Helsing dostává opět na pevnější půdu, protože taková skupina v SS vskutku existovala a jejím přísně tajným úkolem bylo studovat „alternativní energii“. Jenomže van Helsing připojuje svůj obvyklý náhlý okultní obrat, protože nazývá tuto skupinu „Vývojová skupina IV Černého slunce“ neboli Schwarze Sonne, zkráceně „SS“. Nauka o černém slunci (Schwarze Sonne) neboli černém kameni (Schwarze Stein) byla tajnou naukou SS známou toliko Himmlerovým nejvyšším generálům SS. Účelem této skupiny bylo „učinit Německo nezávislým na cizí ropě“.

Co z toho všeho vyplývá, je to, že dva vesmírné programy existovaly už v nacistickém Německu, „veřejný“ vesmírný program, jímž byl ve skutečnosti „tajný“ raketový program von Brauna a vědců z Peenemünde, a ještě mnohem tajnější, a mnohem starší, který odstartovaly tajné společnosti a později v něm pokračovala SS, program s naprosto odlišnou fyzikou i technologií.

Zatímco většina van Helsingových fantazií člověku nevyhnutelně přijde jako absurdní, jisté jejich aspekty odpovídají hlavním liniím, jež by člověk očekával při nacistickém vývoji tajných zbraní: podtón okultní inspirace, vývoj v naprosté tajnosti, hledání nové fyziky a nové technologie, zjevné spolehnutí se na prastaré mýty a poznání z nich plynoucí při rekonstrukci této vědy a technologie, a jejich fúze s dalšími okultními naukami - „původní rasy“, mimozemský původ lidstva a tak dále - a politický program genocidy.

Pokud, jak naznačuje van Helsing, tento dvoustopý program skutečně odstartovaly předválečné tajné společnosti, pak jedinou metodou, jak ověřit jeho tvrzení, může být pokus zjistit, zda existuje nějaký náznak, že po válce stejné nebo podobné skupiny pokračovaly v kolejích exotického a esoterického výzkumu, jímž se SS zabývala během války.

V každém případě není van Helsing posledním slovem v hypotéze dvou vesmírných programů. Pokud vskutku jsou David S. Percy a Mary Bennettová korektní, pak nejen existovaly dva vesmírné programy, jež začaly už za války pod vedením nacistů a pokračovaly po válce jak v Sovětském svazu, tak i ve Spojených státech, ale navíc vykazovaly navzájem mnohem větší koordinaci, než by vesmírné programy domnělých rivalů měly opravdu vykazovat, obzvláště na

vrcholu studené války, kde nejzazší cena - Měsíc slibovala tučné zisky v prestiži a strategické postavení každému, kdo se tam dostane první.

6. Verze Odvrácené strany Měsíce

Britští autoři David S. Percy a Mary Bennetová jsou posledními v dlouhé řadě badatelů, kteří zkoumají historické záznamy pilotovaných letů Apollo na Měsíc. Tím není řečeno, že patří do typického žánru „Apollo bylo naprostou mystifikací“. Právě naopak. Jak vykládají svůj případ, účelem jejich knihy *Dark Moon: Apollo and the Whistleblowers* má být „prověření úplné platnosti oficiálních záznamů lidského výzkumu Měsíce, obzvláště pak přistání lunárního modulu Apollo. My však neříkáme, že pozemští astronauti nikdy nekráčeli po Měsíci“. Oni totiž věří, že lidstvo dosáhlo Měsíce, jenomže se to nestalo tak, jak nám bylo řečeno.

Podobně jako mnozí další badatelé, kteří berou v potaz oficiální vysvětlení programu Apollo a jeho slavných přistání na Měsíci, Bennetová a Percy nabízejí působivý argument, že mnohé z fotografií domněle pořízených astronauty, když byli na Měsíci, jsou ve skutečnosti fotografie, které byly pořízeny při západu slunce. Jako mnozí další uvádějí obvyklé diskrepance v osvětlení, různé úhly stínů na jediném poličku, světelné zdroje z oblastí, o nichž by se dalo předpokládat, že budou ve stínu, a tak dále. Na rozdíl od druhých neuvádějí tyto anomálie jako důkaz, že jsme tam nikdy nebyli, nýbrž kladou otázky ohledně oficiální verze způsobu, jak jsme se tam dostali. A pro jejich rekonstrukci toho, co věří, že se opravdu stalo, je hypotéza dvou vesmírných programů klíčová.

Podle jejich mínění nabírá hypotéza dvou vesmírných programů následující obrysy:

- Základy velkolepého vesmírného projektu byly položeny už během druhé světové války.
- Projekt byl koncipován a navržen jako spolupráce dvou supervelmocí.
- Studená válka byla příhodným pláštíkem, který pomohl zapracovat a skrýt aspekty tohoto projektu.
- Všechny tyto machinace byly zorganizovány na nejvyšší úrovni a jenom vybraná a utajená hrstka zasvěcených znala veškeré záměry projektu.
- Těchto cílů ještě nebylo úplně dosaženo. Zmiňujeme se o projektu, který běžel přinejmenším od roku 1947 - a byl rozdělen do několika dalších oblastí.
- Jinak řečeno, fáze Apollo, již veřejnost vnímala jako výsledek rozhodnutí, které učinil prezident Kennedy v šedesátých letech dvacátého století, byla v NASA ve skutečnosti jenom malou (avšak významnou) částí většího plánu.
- Ať už zažilo lidstvo během soupeření supervelmocí našeho světa cokoliv, dnes se naše postoje sloučily na nějaké mnohem vyšší, avšak neviditelné úrovni do takové podoby, že vyhovuje agendě, která nutně neodráží všechny naše zájmy, jež máme na srdci.

To, co nás zde zajímá, je jasná spojitost hypotézy dvou vesmírných programů se slavnými událostmi roku 1947 - když Kenneth Arnold poprvé uviděl „UFO“ ve státu Washington, a později ještě slavnější „událostí v Roswellu“ se všemi průvodními jevy -, ale co je daleko významnější, s událostmi druhé světové války. V tomto ohledu je přístup Bennetové a Percyho unikátní.

Kromě toho opakovaně naznačují nacistické spojení nebo přinejmenším účast na jejich koncepci, protože „bez pozůstatků Hitlerovy válečné mašinérie by naše první kroky do vesmíru přišly o desetiletí později“. Podle Bennetové a Percyho podvodu, jež se staly natolik součástí veřejné politiky NASA - podvody zmíněné již v této kapitole ve spojení s ostatními verzemi oné hypotézy -, tu byly už hodně dávno před tím, než tato agentura vznikla. Politické rozhodnutí vedoucí k těmto podvodům vzniklo, jak zdůrazňují, už v „předválečném a poválečném období v

Německu“. Podvody vznikly ve skutečnosti ze záměrně překrouceného obrázku operace Paperclip. Bennettová a Percy na to konto špičují:

Nyní následují docela zajímavé počty. Jak nám sděluje (David) Baker, němečtí vědci začali přicházet do Fort Bliss v říjnu 1945 (totiž von Braunův předvoj a jeho malý pětičlenný tým) a v březnu 1946 jejich počet narostl - na konečné číslo třicet pět.

(Paperclipoví vědci) Stuhlinger a Ordway nás informují, že šlo o tři transporty celkem 118 lidí, kteří přijeli do Ameriky mezi listopadem 1945 a únorem 1946. Tedy už v roce 1946 americká armáda ztratila 85 vědců. Byli ohlášení kvůli „odchodu bez povolení“, nebo byli ubytováni jinde a nikoliv ve Fort Bliss? Možná byli někteří z nich v Almogordo? Z celkového počtu 127 německých raketových vědců, kterým bylo dovoleno vstoupit do Ameriky v projektu Paperclip, tu máme celkem $6 + 118 = 124$.

Ovšem jejich podezření časově předchází dokonce i operaci Paperclip a neschopnost historických záznamů sejít se s čímkoliv, co se aspoň trochu podobá konzistentnímu počtu německých vědců a techniků doopravdy dopravených do USA.

Dvojí vesmírný program vlastně započal, přinejmenším na straně Spojenců, během samotné války. Na důkaz tohoto tvrzení nabízejí Percy a Bennettová masivní útok 600 bombardérů proti zařízení v Peenemünde v roce 1943.

Díky informaci z Německa, kterou poskytl Paul Rosbaud, kódovým jménem »Griffin«, spustili Britové operaci Hydra s plánem zlikvidovat 1) obytnou čtvrt inženýrů, 2) zařízení předsériové výroby raket, 3) výzkumné a vývojové laboratoře a kanceláře. 18. srpna devět minut po půlnoci začal sedmačtyřicetiminutový útok, při němž 600, ano šest set, letounů královského letectva označilo cíle a poté shodilo 1593 tun tříštivých bomb a 281 tun zápalných bomb na Peenemünde. Avšak od samého počátku byl cíl bombardovacího náletu nesprávně identifikován - cílovými ukazateli byl osvětlen spíše severní poloostrov (sic) Peenemünde než stanovený ostrov Ruden, situovaný dvě míle severněji. Následkem tohoto počátečního »hrubého omylu« selhal vzdušný útok ve dvou třetinách uznaných cílů... Zdá se, že instrukce z nejvyšších míst zněla vybrat si jako cíl personál a určitě ne výrobní zařízení raket V-2.

Ovšem ani zacílení na personál nemělo při bombardování úspěch, poněvadž „osm set pracovníků, kteří na tomto území zemřeli, představovalo vězeňskou pracovní sílu (hlavně Sovětů) a další polovina byli technici a jejich rodiny“. Významní vědci - Kurt Debus, Wernher von Braun, Herman Oberth a další - přežili.

Tímto tedy povstává přízrak změny v operačním plánu bombardování na poslední chvíli, změny učiněné na nejvyšší úrovni. RAF, jež bylo vyhlášené přesností a kompetentností při svých bombardovacích náletech na nacistické Německo, obdrželo chybnou informaci o koordinátech počátečního bodu samotného směru bombardování. Taková úprava „by zaručila, že by vpředu letící navigační letadla umístila značkovací signalizační světla buď »příliš blízko« nebo »příliš daleko«, čímž by se zajistila bezpečnost jednotlivců a raketové technologie zoufale potřebné pro ty, kteří znali - »pány nekonečna«.“ Prostě řečeno, Bennettová a Percy věří, na základě tohoto pozoruhodného a ojedinělého selhání RAF při zasazení jejich obvyklého rozhodujícího úderu na cíl, že klíčové oblasti Peenemünde zůstaly záměrně ušetřeny, aby bylo možno se po válce zmocnit jejich technologie a vědců.

Jenže bezprostředně po válce začaly události nabírat ještě podivnější směr. Po pečlivém zvážení různých podání učinili Bennettová a Percy závěr, že jak Sověti, tak i Američané dorazili do nechvalně známého Mittelwerku - podzemní továrny na výrobu V-2 využívající pracující otroky z koncentračního tábora postaveného SS generálem Kammlerem - ve stejnou dobu a navíc spolupracovali i při dělení kořisti! Takové očividné rozpory zajisté podporují naši teorii, že celé toto období bylo organizováno jako kohezní celek a nebylo právě »závodem« o čas, kdo se napakuje

větším balíkem dokumentů, materiálů a lidí. Tento plán byl dozajista předchůdcem příběhu »závodu o vesmír«, jenž byl rovněž navržen tak, aby vypadal jako jediná událost, ale zároveň, aby se ubíral úplně jiným směrem.

Zatímco USA odesílaly domů pár set německých vědců spolu s von Braunem a vzácnými dokumenty, jež si přivezl s sebou, Sovětský svaz dal dohromady přes tři tisíce techniků, kteří pracovali na raketách a jejichž opětovnou prací pro nové sovětské pány „bylo obnovit dokumentaci, kterou si vzal von Braun“. Bylo to úplně běžné dělení kořisti.

A možná až trochu příliš běžné.

Bennettová a Percy poukazují na to, že v roce 1958 britský nakladatel Robert Maxwell navštívil v rámci mezinárodního geofyzikálního roku sympóziium v Moskvě. Během pobytu se Maxwell jednoho dne vrátil do svého hotelového pokoje s třiašedesátistránkovým rukopisem obsahujícím údajně „knižní tituly“ a požádal svoji ženu, aby mu ty stránky rychle ofotografovala, protože papíry musí před obědem bezpodmínečně vrátit. Jeho manželka vypravuje, jak si u strany třicet dva všimla, že vůbec nejde o knižní tituly, nýbrž je tam napsáno „Die deutschen Firma, deren Einrichtung demontiert und zur Ausfuhr nach der Sowjetunion bestimmt sind.“ Což se dá přeložit takto: „Německé firmy, jejichž vybavení má být rozebráno a transportováno do Sovětského svazu.“ ...Mnohé napoví i to, že tento sovětský nákupní seznam byl sepsán v němčině.

Proč to nebylo v ruštině?

Jedinou odpovědí na tuto vzrušující otázku je samozřejmě to, že o rozdělení „kořisti“ bylo rozhodnuto před koncem války, a to samotnými nacisty. Za chvíli uvidíme, jak může ve skutečnosti tato - velmi kuriózní - idea vysvětlit a sjednotit různé verze hypotézy dvou vesmírných programů.

Tato hypotéza ve verzi Bennettové a Percyho se nyní blíží ke svému závěrečnému a úplnému vyvrcholení. Všimněme si, že Sovětský svaz začal tyto německé techniky posílat zpátky ve třech vlnách, počínaje rokem 1952 a konče rokem 1954, kdy byly poslední zbytky techniků repatriovány do Německa, a oni dělají jeden zásadní zřejmý rozdíl mezi tím, jak německé vědce využíval Sovětský svaz a jak Amerika. V Sovětském svazu byli tito technici principiálně zaměstnání vyučováním ruských univerzitních studentů, a tito studenti naopak získali praktické zkušenosti při práci na ruském vesmírném programu v době, kdy byli ještě studenty Lze v tom rozpoznat pevnou ruku Sergeje Koroljeva, stejně jako pochopit důvod raných sovětských úspěchů při dobývání vesmíru. Sověti přinejmenším vypadali, že to se zbavováním se závislosti na přílišném nacistickém vlivu myslí doopravdy vážně a chtějí to udělat tak rychle, jak jen je to možné.

A to nás konečně přivádí k verzi hypotézy dvou vesmírných programů Bennettové a Percyho:

Úplně nejpříhodnější je tato představa: na konci druhé světové války byla zeměkoule politicky rozdělena do dvou oblastí - jednou byl »veřejný sektor« na Západě a druhou soukromý sektor na Východě. Co by mohlo být snazšího než využít tohoto rozdělení a spustit železnou oponu naprosto stejným způsobem, jako se spouští bezpečnostní opona v divadle. Tento trik umožnil organizátorům vesmírného projektu pokračovat v práci poměrně ve skrytu.

V tomto smyslu, že se dva týmy zaměřily na Měsíc, tu byl jakýsi závod o vesmír. Ve skutečnosti nebyly tyto cíle soutěžením. Tyto dva týmy, jakkoliv nosily jiné barvy, byly vpravdě na stejné straně. A dokonce, i kdyby si mnozí klíčoví hráči nebyli vědomi pravého scénáře, je pravděpodobné (podle našeho názoru), že přinejmenším jak Koroljev, tak i von Braun si byli této situace vědomi.

Tedy podle verze hypotézy Bennettové a Percyho jsou tyto dva vesmírné programy přesně to, co v USA a v NASA představovalo program pro „veřejnost“ a v Sovětském svazu utajený program, jenž pokračoval podle tajné agendy skrytých vládců. Opravdu, jak na to upozorňují, řízení těchto

dvou programů bylo svěřeno ne více než „pár tuctům lidí“, kteří rovněž „dohlíželi na spojení s některými nejzdatnějšími odborníky naší civilizace a na velké fondy vyhrazené na zbrojení“.

Jenže tvrdit, že vesmírné programy obou supervelmocí byly pečlivě zinscenovány po „veřejné“ a „soukromé“ linii, znamená předpokládat mezi nimi jistý stupeň koordinace, který až dosud byl sotva kdy vážně naznačen. Ovšem jak Bennettová a Percy tvrdí, přesně to se tyto záznamy zdají naznačovat. „Americko-sovětský vesmírný časový rozvrh demonstruje, jak pečlivě byl vesmírný pokrok vzájemně sdílen, v některých případech se lety střídají po měsících. To může být pouze výsledek tajného plánování a pokračující spolupráce na opravdu nejvyšší úrovni.“ Na podporu tohoto náznaku vytvořili následující časový rozpis vesmírných letů příslušných programů:

Stát	Datum	Mise
SSSR	2. ledna 1959	Luna 1
SSSR	12. září 1959	Luna 2
SSSR	4. října 1959	Luna 3
USA	23. srpna 1961	Ranger 1
USA	18. listopadu 1961	Ranger 2
USA	26. ledna 1962	Ranger 3
USA	23. dubna 1962	Ranger 4
USA	říjen 1962	Ranger 5
SSSR	2. dubna 1963	Luna 4
USA	30. ledna 1964	Ranger 6
USA	31. července 1964	Ranger 7
USA	20. února 1964	Ranger 8
USA	24. března 1965	Ranger 8
SSSR	9. května 1965	Luna 5
SSSR	8. června 1965	Luna 6
SSSR	18. července 1965	Zond 3
SSSR	24. října 1965	Luna 7
SSSR	3. prosince 1965	Luna 8
SSSR	31. ledna 1966	Luna 9
SSSR	31. března 1966	Luna 10
USA	2. června 1966	Surveyor 1
SSSR	24. srpna 1966	Luna 11
USA	20. září 1966	Surveyor 2
SSSR	22. října 1966	Luna 12
SSSR	21. prosince 1966	Luna 13
USA	20. dubna 1967	Surveyor 3
USA	14. července 1967	Surveyor 4

USA	11. září 1967	Surveyor 5
USA	10. listopadu 1967	Surveyor 6
USA	10. ledna 1968	Surveyor 7
SSSR	7. dubna 1968	Luna 14
SSSR	14. září 1968	Zond 5
SSSR	10. listopadu 1968	Zond 6
USA	21. prosince 1968	Apollo 8
USA	18. května 1969	Apollo 10
SSSR	13. července 1969	Luna 15
USA	16. července 1969	Apollo 11
SSSR	7. srpna 1969	Zond 7
USA	14. listopadu 1969	Apollo 12
USA	11. dubna 1970	Apollo 13
SSSR	12. září 1970	Luna 16
SSSR	20. října 1970	Zond 8
SSSR	10. listopadu 1970	Luna 17/Lunochod
USA	31. ledna 1971	Apollo 14
USA	26. července 1971	Apollo 15
SSSR	2. září 1971	Luna 18
SSSR	28. září 1971	Luna 19
SSSR	14. února 1972	Luna 20
USA	16. dubna 1972	Apollo 16
USA	7. prosince 1972	Apollo 17
SSSR	8. ledna 1973	Luna 21/Lunochod 2
SSSR	29. května 1973	Luna 22
SSSR	říjen 1974	Luna 23
SSSR	9. srpna 1976	Luna 24

Jenže proč takové utajování? A proč ona zjevná koordinace mezi dvěma programy? Bennettová a Percy si neberou servítky:

„Předkládáme k zamyšlení, že oním tajným a choulostivým aspektem... bylo jisté povědomí vládních orgánů o existenci mimozemské inteligence.“

Kromě toho „ono povědomí o mimozemské inteligenci bylo hnací silou jejich misí na Měsíc. Jenže Měsíc byl jenom přestupní stanicí k jejich zřejmému cíli - pilotovanému letu na planiny Cydonie na Marsu“. Třebaže Bennettová a Percy nenabízejí příliš propracovaný výklad toho, proč těmto záležitostem věří, to, čemu by se měla věnovat pozornost, jasně vyplývá z jejich poznámek, že pravým skrytým programem, který poháněl oba vesmírné programy už od konce druhé světové

války, bylo hlavně ono „povědomí o mimozemské inteligenci“ a jejich skutečným skrytým cílem bylo uskutečnit pilotovaný let na Mars, a to opět už od konce druhé světové války.

A i když vlastně nenabízejí žádné opodstatnění tohoto ohromujícího tvrzení, přesto předkládají dvojí vodítko, zejména to, že kromě veřejného a soukromého pojetí vesmírného programu tu bylo rovněž veřejné a soukromé pojetí fyziky, jež oba programy provázelo. Především si všimli, že během této éry obě supervelmoci prováděly zkoušky vodíkové bomby, při nichž v atmosféře vznikaly kuriózní červánkově růžové jevy na opačné polokouli, než kde došlo k detonaci. Vodíková bomba je totiž částečně harmonickým prostředkem. V článcích z oboru fyziky se o tomto fenoménu diskutovalo pramálo, pokud vůbec kdy. Otázka zní proč?

Druhý fenomén, a to ten, jenž jasně naznačuje jakýsi pokus NASA potlačit vážnou a rozsáhlou veřejnou diskusi, je mnohem vážnější.

Existuje významný fenomén navenek se týkající domnělého letu na Měsíc během mise »Apolla 11«, který podle našich vědomostí nebyl nikdy podrobně rozpracován, vysvětlen nebo ve skutečnosti zmíněn ve vztahu k jakémukoliv z následujících »letů« Apolla - fenomén, který mohl ve vědecké obci zabývající se vesmírem a NASA nabyt gigantických rozměrů. A to do té míry, že (nakolik to můžeme říci) byl »opatřen zámekem« - v pokusu zamezit jakékoliv diskusi či informaci z ní plynoucí - a zameten pod koberec.

A na co vlastně poukazujeme?

Na neutrální bod, který se také nazývá librační bod (Lagrangeův bod).

Tato lokace je právě to, co říká, že je:

- Bod mezi dvěma planetárními tělesy, kde se gravitační tah obou těles navzájem ruší.
- Jakmile vesmírná loď tento bod ve vesmíru mine, není už nadále přitahována gravitací planetárního tělesa, které opouští, nýbrž je nyní progresivně pod vlivem planetárního tělesa, k němuž se pohybuje.

„Odchyšky neutrálního bodu“ jsou jedním z křiklavých hlavních rysů programů Apollo a uveřejněných údajů a plyne z nich řada velmi významných otázek.

Byl to sir Isaac Newton, kdo poprvé za pomoci své gravitační teorie vypočítal neutrální bod mezi Zemí a Měsícem. Podle této teorie došel k průměrné vzdálenosti Země a Měsíce 384 472 km (238 900 mil) a neutrální bod se takto nachází přibližně ve vzdálenosti 38 463 km (23 900 mil) od Měsíce. Tímto pak samozřejmě obdržíme známé číslo, jež říká, že gravitační přitažlivost Měsíce činí přibližně 1/6 přitažlivosti Země.

Jenže potom v roce 1969 vyšlo číslo časopisu Time, v němž byl uveřejněn rozhovor se samotným Wernherem von Braunem, který odstartoval přetrvávající matematickou záhadu týkající se duálního planetárního systému Země-Měsíc. Time oznámil, že „ve vzdálenosti 69 998 km (43 495 mil) od Měsíce vykonává lunární gravitace sílu rovnocennou gravitaci Země, vzdálené tedy nějakých 321 868 km (200000 mil)“. „A tak,“ poznamenávají Percy a Bennettová, „dostaneme celkovou vzdálenost k Měsíci 391867 km (243495 mil).“ A to znamená cosi více, o čem se Bennettová a Percy nezmiňují, hlavně tedy, pokud je tento údaj neutrálního bodu správný, že Měsíc má mnohem vyšší hmotnost, než dovoluje jakýkoliv běžný názor na nebeskou mechaniku. Obtíž, jež tím vyvstává - na niž Bennettová a Percy nikdy adekvátně nepoukazují -, uvidíme za chvíli.

V každém případě si Bennettová a Percy všimli, že pouhé dva týdny po vydání článku v časopise Time Wernher von Braun zcela náhle rezignoval na všechny své posty v NASA a ujal se místa viceprezidenta u Engineering for Fairchild Industries, což je vedlo k tomu, aby si položili otázku, kterou si s ohledem na odchytku neutrálního bodu položili i další badatelé: „Mohl by mít článek v časopise Time něco společného s poněkud náhlým odchodem Wernhera von Brauna na

nové teplé místečko?“ Podle mého názoru tomu tak skutečně bylo a možné důvody - už zase - spatříme za chvíli. Ať už znamenal článek v Time pro vesmírnou vědeckou obci cokoliv, přinejmenším tím začal podle Bennettové a Percyho proces „matematického zatemňování“, jež lze vnímat jen jako záměrný, poněvadž nahlížet na to, co se stalo pak, jako na nezáměrné, by mělo blízko k obvinění NASA z hrubé matematické nekompetentnosti. Například ve vydání Bakerovy Space Technology z roku 1981 se pro let Apollo 11 udává vzdálenost k Měsíci 407928 km (253 475 mil). Jenže v roce 1989 se v knize Apollo 11 Moon Landing udává vzdálenost jenom 402 979 km (250400 mil) Pak v roce 1996 Baker v knize Spaceflight and Rocketry umísťuje tento neutrální bod do vzdálenosti 62 643 km (38 925 mil) od Měsíce a 345 284 km (214 550 mil) od Země, což dává celkovou vzdálenost k Měsíci 407928 km (253475 mil) Pak, aby se záležitost opravdu zkomplikovala, George Pinter ujišťuje autory Bennettovou a Percyho, že neutrální bod se opravdu nachází přesně v takové vzdálenosti, o jaké mluvil von Braun v časopisu Time, a to 69 998 km (43 495 mil). Leč ještě před oním článkem v časopisu Time a podle „převážné většiny odkazů“ se při výpočtu neutrálního bodu dosud používal onen starý údaj, k němuž došel Newton.

Tato otázka má prvořadý význam, protože každý z údajů, které se vážou k neutrálnímu bodu, znamená naprosto odlišnou gravitaci Měsíce a následně i úplně jiné trajektorie pro každou kosmickou loď, která k němu letí, a co je ještě významnější, zcela odlišné požadavky na palivo a tah pro jakoukoliv kosmickou loď poháněnou raketovým pohonem a startující z měsíčního povrchu, jako byl například LEM (Lunar Excursion Module). Samozřejmě tím vystupuje i celá řada významných otázek. „Není zvláštní,“ ptají se Bennettová a Percy, „že se ani jeden zdroj neshoduje ohledně přesné vzdálenosti k oběžné dráze kolem Měsíce?“ Kromě toho, aby se dala vypočítat trajektorie každé kosmické lodi letící k Měsíci, musela by NASA i Sověti znát tuto průměrnou vzdálenost „do posledního centimetru“. Tak proč je pro NASA tak obtížné potvrdit správnost nějaké řady čísel? „Proč v uveřejněných informacích o Apollu chybí vzdálenost od středu Země ke středu Měsíce? Jak se dá zjistit trajektorie kosmické lodi, když často chybí vzdálenost od Země k Měsíci nebo je tento údaj vágní? Kde se dá zjistit vzdálenost od Země k Měsíci, když trajektorie kosmické lodi často chybí nebo je tento údaj vágní?“ A aby se věci ještě více zatemnily, „vesmírní specialisté v NASA ani jinde neupřesňují, zda používají měření od povrchu k povrchu planety nebo od středu ke středu. Nikdy ani neřeknou, jestli používají jako jednotku námořní míle nebo zákonnou míli. A ani se k žádnému systému nepřiklánějí.“

V krátkosti, jedinou konzistentní shodou ve scénáři měření vzdálenosti od Země k Měsíci zůstává nekonzistentnost dat přicházejících z oficiálních pramenů.

Způsob, jakým Percy a Bennettová vybledávají z této slepé uličky, spočívá v tom, že postulují jako správný údaj - Newtonův údaj - vzdálenost 38 463 km (23900 mil), a tento údaj, který je neutrálním bodem „založeným na zkušenosti“, prozradil von Braun časopisu Time.

NASA i Sověti používali šestinovou přitažlivost Měsíce jako součást výpočtů pro své úspěšné urychlovací manévry kolem Měsíce a také pro výpočty vztahující se k energetickým požadavkům testů na tvrdé a měkké přistání přistávacího modulu, včetně těch, které se pak aktuálně vracely se vzorky do Sovětského svazu. Kdyby bývalo bylo hodnocení lunární gravitace nepřesné, pak by jistě nebyl býval žádný z těchto manévru úspěšný.

Ale co jestli je pravdou přesný opak?

Sotva obstojí zdůvodnění, že von Braun byl nucen „odejít“ z NASA kvůli tomu, že se v rozhovoru pro Time dopustil ohromného omylu. Jediný scénář, který dává smysl, je ten, že byl nucen rezignovat, protože odhalil něco, co neměl.

Pokud přepokládáme, že neutrální bod o vzdálenosti 69 998 km (43 495 mil) byl přesný a nikoliv jen „založený na zkušenosti“, jak to vykládají Bennettová a Percy, pak tu vyvstává řada závažných bodů:

1. Tento výpočet neutrálního bodu byl proveden jak v americkém, tak i sovětském vesmírném programu mnohem dříve, než to na veřejnosti prozradil von Braun. Pokud by, jak tvrdí Bennettová a Percy, býval byl Newtonův údaj použit pro rané kosmické sondy, pak by buď narazily do Měsíce, nebo by po odkloněné dráze odlétly do vesmíru. Telemetrická data by vědcům eventuálně poskytla podklady pro korektní výpočet neutrálního bodu.
2. To však vyvolává další otázku. Neboť kdyby platil výše uvedený scénář, znamenalo by to, že kosmické sondy by bývaly musely být vysílány k Měsíci mnohem dříve, než vykazují zveřejněné záznamy. Otázka tedy stojí, kdy bylo vlastně známo, že se neutrální bod nachází ve vzdálenosti 69 998 km (43495 mil), a kdo jej objevil?
3. Neutrální bod, který vešel ve známost v časopise Time, signalizuje rovněž další obtíž, a to že pokud by neutrální bod byl ve vzdálenosti 69 998 km (43 495 mil), pak by gravitace Měsíce vyskočila na 60 % pozemské gravitace! Jak Bennettová a Percy správně poukazují, to by ovšem dramaticky zvýšilo požadavky na energii a odtud na palivo u každé kosmické lodi, která by přistávala na měsíčním povrchu a následně z něj opět startovala.
4. To naopak vyvolává závažnou otázku týkající se v misích Apollo lunárního výsadkového modulu (LEM), kosmické lodě, která skutečně přistála na povrchu Měsíce a pak z něj odstartovala. Mnoho badatelů poukazovalo na to, že z LEM vyšel malý záblesk z rakety, když startoval z Měsíce, aby se s astronauty navrátil k řídicímu modulu. Mnozí říkají, že je to důkaz, že let na Měsíc byl podvod. Nevěřím, že je toto vysvětlení přijatelné nebo přesvědčivé. Kvůli jedné věci, raketový zážeh ve vakuu zanechává sotva viditelnou stopu výtokových plynů. Co však nepřítomnost raketového výšlehu může rovněž naznačovat, jak věřím, je to, že raketové motory nebyly u LEM primárním zdvižným komponentem.

Jinými slovy, pokud - a jde o velmi významné pokud - je gravitace Měsíce podstatně vyšší, než bylo veřejnosti řečeno, pak by se tomu daly přičítat nejenom neobvykle „pomalé“ pohyby astronautů na Měsíci, ale také by to mohlo naznačovat, že primárním zdvižným komponentem u LEM nebyly vůbec raketové motory na chemické bázi, nýbrž úplně jiná forma technologie. A to znamená tajnou technologii a významný aspekt vesmírného programu, který je rovněž tajný. Jinými slovy, von Braunovi cosi vyklouzlo, něco, co má takový dosah, že pokud bychom to sledovali až k logickému závěru, ukazovalo by to nikoliv na to, že mise Apolla byly mystifikací, nýbrž že k nim došlo pomocí vědy a technologie, které jsou nesmírně odlišné od toho, co je prezentováno na veřejnosti.

Von Braunova poznámka včetně sotva viditelné stopy výtokových plynů z LEM, když startoval z Měsíce, může naznačovat existenci neoficiální planetární vědy - skutečná gravitace Měsíce versus veřejně proklamovaná gravitace - a neoficiální technologie.

B. Závěry a spekulace

Nyní je na řadě letný pohled na základní rysy několika verzí hypotézy dvou vesmírných programů:

1. Torbittova verze má tyto nejdůležitější charakteristické rysy:
 - a) Světová síť fiktivních společností existuje na podporu a ochranu zájmů velkých ropných společností. Tyto organizační jednotky jsou doslova „Murder Incorporated“, neboť se nevyhýbají vraždám ani dalším protizákonným metodám, aby ochránily své zájmy;
 - b) Tato síť je propletena se sítí východoevropských emigrantských komunit, jež jsou naopak výtvořeny německé vojenské zpravodajské služby z východní fronty z doby druhé světové války, které byly přímo odpovědné generálu Reinhardu Gehlenovi a pravděpodobně i jeho nástupcům;

- c) Tato obchodní a emigrantská síť je propojena s americkou zpravodajskou komunitou prostřednictvím FBI, CIA a bezpečnostní agenturou NASA pomocí organizace známé jako Defense Industrial Security Command (DISC) pod vedením Wernhera von Brauna.
 - d) Protože je do toho zapleten von Braun, naznačuje Torbittův dokument účast širšího nacistického okruhu spojeného s Gehlenorg a operací Paperclip, třebaže motivy zapojení nacistů do zavraždění Kennedyho nebyly nikdy zcela jasně vyvětleny. Člověk se může jenom dohadovat, že na nějaké úrovni politika Kennedyho administrativy ohrožovala nějakou skrytou technologickou anebo politickou agendu vesmírného programu.
2. Verze tajné planetární geologie, klimatologie a archeologie:
- a) V každé verzi - v té „absurdní“ nebo i v hodnověrnějších modelech Hoaglanda a dalších - je charakteristickým rysem to, že NASA (a v důsledku i Sověti) ví o artefaktech na Měsíci a na Marsu, reliktech dávno ztracené, technologicky sofistikované civilizace;
 - b) NASA a přidružené agentury tuto informaci potlačovaly, nebo když už je veřejnosti dostupná, pokusila se přiklonit veřejné mínění k názoru, že takový fotografický důkaz je buď jenom „klam světla a stínu“ nebo jde o artefakty nedokonalého vylepšení a úpravy obrazu počítačem;
 - c) Ve stejnou dobu dala NASA k dispozici úmyslně zfalšované fotografie a další data, aby zamaskovala případné artefakty na Měsíci a na Marsu a každý důkaz, který by mohl svědčit o současných projevech životních forem na Marsu;
 - d) NASA nadále opakovaně předkládá fakta časového plánu startů významných misí na dny a hodiny, jež mají astrologický nebo okultní význam, a nadto nepřetržitě používá zednářskou nebo jinou esoterní symboliku pro označení svých misí. Ty naopak naznačují tajný vesmírný program nebo agendu, s níž se manipuluje a plánuje se podle okultních zásad. Mělo by se zdůraznit, že výše uvedené body se vztahují pouze na americký vesmírný program a nejsou sestaveny na základě sovětského vesmírného programu. (Pokud vím, nebyla provedena žádná taková „okultní“ nebo „esoterní“ analýza sovětských vesmírných startů, jako je třeba ta, kterou udělal Hoagland pro NASA. Kdyby se ukázalo, že to platí o sovětském programu právě tak jako o americkém, byl by to důkaz o tajné koordinaci obou programů podle stejné ideologické inspirace, ať už je tato inspirace jakákoliv.)
3. Jim Keith uvádí ve své knize Casebook on Alternative Three Version následující charakteristiky:
- a) Současný televizní „dokumentární“ film a kniha pod stejným názvem, Alternativa č. 3, jsou propracované šprýmy a mystifikace;
 - b) Nicméně v hlavních obrysech obsahuje scénář pravděpodobně nějaké pravdivé skutečnosti;
 - c) USA a Sovětský svaz vypracovali velice tajný společný vesmírný program koordinovaný nějakou neznámou organizační jednotkou;
 - d) Americká zpravodajská komunita byla hluboce infiltrována klasickou operací „trojského koně“, kterou vedla pod pláštěm „boje proti komunismu“ Fremde Heere Ost generála Gehlena, později známé jako Gehlenorg; Gehlenorg si udržovala rozsáhlou zpravodajskou síť ve východní Evropě a její analýzy se staly základem pro americké poválečné odhady sovětské vojenské moci, doktríny i záměrů;
 - e) Podobně důkladně byl nacistickými vědci infiltrován i americký vesmírný program, do kterého byli nacisté začleněni pod záštitou operace Paperclip;

- f) A konečně začalo docházet k velkému počtu záhadných úmrtí a zmizení fyziků, počítačových vědců a dalších techniků prospěšných americkému programu SDI, což Keith jasně připisuje jednomu ze dvou zdrojů: buďto byli Rusové, kteří tak konali v obavách, aby zabránili zastarání svého nukleárního arzenálu, nebo šlo o neznámé nezávislé těleso, jehož technologie a zájmy by byly ohroženy právě strategickou obrannou iniciativou. Zdá se, že v souvislosti s celkovou argumentací v knize měl Keith na mysli to, že toto těleso mělo nějaké vazby na poválečnou „Nazi International“.
4. Verze Williama Lynea: Pro naše účely je Lyneova verze hypotézy dvou vesmírných programů významná ze tří důvodů:
- Lyne vědomě spojuje utajené potlačování alternativní fyziky a její tajné rozvíjení s Nikolou Teslou, jehož ideje, jak tvrdí, následně převzali nacisté, rozšířili je a rozvinuli. Podle Lyneova názoru je tajné potlačování a rozvoj této technologie přímo spojeno s aspekty nacistické ideologie, kterou podporuje „korporační fašismus“;
 - Podle Lyneova názoru se tento tajný vývoj „Teslovy technologie“ týká především zdokonalování výroby energie a vývoje propulzních zařízení a technologií, ve srovnání s nimiž je technologie zkoumání vesmíru pomocí raket na chemický pohon, jak je „předkládána veřejnosti“, naprosto zastaralá;
 - Tento utajený „korporační fašistický“ vývoj alternativní technologie započali nacisté už před válkou a pokračovali v něm - v různých korporacích a americkou vládou sponzorovaných agenturách - i po válce.
5. Verze Jana van Helsinga obsahuje možná nejzajímavější - třebaže neopodstatněné – rysy:
- Německý výzkum v oblasti exotické fyziky a pohonných systémů začal dlouho před druhou světovou válkou pod přímým vlivem inspirací a pod patronátem různých tajných společností;
 - Tyto společnosti naopak zastávaly nauky, jež se později staly součástí ideologie a světového názoru nacistické strany, mezi jiným nauku o rasové čistotě a mimozemském původu „árijské“ rasy;
 - Taktéž tvrdily, že tato rasa a její vysoká kultura se „propadla“ do země nebo zmizela v rozsáhlých podzemních městech pod oběma póly a Himálajemi;
 - Tyto společnosti naopak pomáhaly nacistické straně se etablovat a jejich nejskrytější nauky - o „černém kameni“ a „černém slunci“ - se staly tajnou naukou horních vrstev SS, jež také pokračovala v jejich výzkumu exotické fyziky.
6. Verze odvrácené strany Měsíce: Verze odvrácené strany Měsíce je v mnoha ohledech nejsuštilnější ze všech ostatních, s výjimkou verze Richarda Hoaglanda, protože Mary Bennettová a David Percy jsou daleci toho, že by tvrdili, že žádné přistání Apolla na Měsíci nebylo. Zpochybňují spíše detaily záznamů a technologické a politické dopady, jež se zdají tyto detaily naznačovat:
- Jedním z jejich ústředních argumentů jsou nesrovnalosti ve stanovení neutrálního bodu mezi Zemí a Měsícem. Jak jsme viděli, Bennettová a Percy využili této nesrovnalosti k argumentování - podle mého názoru mylnému - pro „alternativní fyziku“. Třebaže nesrovnalosti ve stanovení neutrálního bodu opravdu tímto směrem ukazují, domnívám se, že je lze považovat za závažný ukazatel toho, co uklouzlo von Braunovi při interview pro časopis Time, a tím byl ve skutečnosti onen údaj, z něhož vyplývala existence velmi rozvinuté technologie pohonného systému lunárního modulu (LEM) vedle - nebo možná místo - existujícího raketového pohonu. Existence takové technologie ukazuje na existenci tajného vesmírného programu;

- b) Podle verze Bennettové a Percyho vykazují dva vesmírné programy USA a SSSR ve skutečnosti veřejné i utajené stránky, respektive jde o jediný program koordinovaný a zmanipulovaný během studené války jako „sled událostí, jež může veřejnost přijmout“. Z toho samozřejmě vyplývá, že ve Spojených státech i v Sovětském svazu existuje nějaké těleso nebo agentura, která jej koordinuje;
 - c) Podle jejich verze byla tato koordinace naplánována během druhé světové války, z čehož vyplývá, že nacisté a jejich vědci pro výzkum vesmíru byli nějakým způsobem spojeni nebo přímo představovali onu skrytou agenturu koordinující oba dva vesmírné programy po druhé světové válce a během studené války.
7. Kombinace těchto verzí: Pokud nyní zkombinujeme hlavní body těchto různých verzí dvou vesmírných programů, začne vystupovat docela poutavý obrázek.
- a) Dvě z těchto verzí - Lyneova a „van Helsingova“ - tvrdí, že ke vzniku obou vesmírných programů došlo před válkou, a že se oba dva objevily ve spojení s nezávislými tělesy provádějícími exotický výzkum;
 - b) Dvě z těchto verzí - Jima Keithe a „van Helsinga“ (!) - tvrdí, že jisté stránce tohoto tajného programu a agendy dominují okultní a esoterní témata;
 - c) Dvě z těchto verzí - Jima Keithe a „Williama Torbitta“ - spojují tento tajný vesmírný program s pečlivě skrývanou a rozsáhlou nacistickou výzvědnou sítí agentů a vědců a vyvozují z toho, že došlo k obsáhlé infiltraci poválečné americké zpravodajské služby, vojensko-průmyslového komplexu a leteckého a kosmického průmyslu ve stylu „trojského koně“;
 - d) Všechny verze buď výslovně nebo mlčky naznačují existenci tajného vývoje nové technologie a základního rámce teoretické fyziky, která je zásadně odlišná od toho, co se nachází v publikacích „předkládaných veřejnosti“;
 - e) Jedna verze - Lyneova - se výslovně zmiňuje o „tajné historii“ fyziky, aby tím Lyne podepřel svá tvrzení, a nabízí interpretaci některých pozdních Teslových prací;
 - f) Jediná verze - Hoaglandova - také výslovně tvrdí, že existuje nové odvětví „hyperdimenzionální fyziky“ spojené s objevením artefaktů na Marsu;
 - g) Jedna verze - Bennettové a Percyho - výslovně tvrdí, že v raných dobách dobývání vesmíru existoval mezi USA a SSSR tajný prvek spolupráce, třebaže jasně nejmenuje těleso koordinující takovou spolupráci;
 - h) Jedna verze - opět Bennettové a Percyho - také naznačuje nějakou podstatnou součást potlačené fyziky a planetární mechaniky tím, že zkoumá problémy obklopující nesrovnalosti při stanovování neutrálního bodu mezi Zemí a Měsícem a z toho vyplývající možnost, že v lunárním modulu (LEM) mohla existovat nějaká alternativní a tajná propulzní technologie.

Díváme-li se na to takto, je jasné, že nezáleží na tom, jak člověk k těmto údajům přistupuje. Vypadá to, že tu jde o závažný případ toho, jak v americkém i ruském vesmírném programu probíhalo a ještě probíhá cosi víc, než bylo veřejně prezentováno.

Kromě toho se zdá jasné, že přinejmenším něco z oné utajené složky zahrnuje planetární fyziku, jež byla před veřejností pečlivě skrývána, nebo když toto selže, jsou údaje tak beznadějně zatemněné, že jakýkoliv matematický nebo fyzikální výpočet je problematický, neboť se spoléhá na již upravené údaje poskytnuté vesmírnými agenturami.

Z toho rovněž vyplývá možnost, že na nějaké úrovni může existovat fungující tajná technologie. Televizní záznamy startů lunárního modulu z měsíčního povrchu, o nichž se autor

domnívá, že jsou pravé a nikoliv podvržené, naznačují jednu ze dvou věcí: nejprve normální vysvětlení: zážeh raketového motoru při startu z povrchu s nízkou gravitací zanechává ve vakuu sotva viditelnou stopu výtokových plynů. Nebo to může naznačovat možnost existence nějaké exotické propulzní technologie. Relativní nepřítomnost výtokových plynů a k tomu téměř stabilizovaná rychlost stoupání může poukazovat na existenci úplně jiných startovacích prostředků z měsíčního povrchu, než nám bylo řečeno.

8. Praviděpodobná organizační tělesa a koordinační nástroje

V rámci tohoto líčení vyvstává ještě další významná otázka: jaké organizační těleso nebo tělesa by byla schopna koordinovat takový impozantní podnik a právě tak masivní kampaň pro „práci s veřejností“, včetně potlačování alternativní vědy a technologií a jejich utajeného vývoje? I kdybychom připustili velice tajnou diplomatickou dohodu na nejvyšší úrovni mezi Spojenými státy a Sovětským svazem, pořád ještě by to nevysvětlovalo ostatní verze této hypotézy, zejména Hoaglandovu, Lyneovu, nebo ty, jež tvrdí, že NASA zatajila významné skutečnosti týkající se planetární geografie.

Takže pokud člověk vnímá, že tyto různé verze spolu nějakým způsobem souvisejí, třeba jako různorodé náznaky téhož dvousměrného vesmírného programu, znovu se ptáme, jaké těleso by ho pravděpodobně mohlo jako celek koordinovat?

Abychom mohli na tuto otázku odpovědět, musíme považovat za samozřejmé, že takové těleso bude muset mít jisté funkce:

1. Adekvátní finanční prostředky a subvencování;
2. Mezinárodní základnu a pobočky jak uvnitř západního tak i východního bloku;
3. Odpovídající infiltraci na různých úrovních rozhodování ve vesmírném programu v USA i v SSSR (a v každé instituci, která by se vyskytla);
4. Ideologický přístup a obrovské finanční závazky při vývoji tajných technologií;
5. Důkladnou znalost okultních věd, ceremoniální magie a astrologie a ochotu rozvrhnout vesmírné lety podle těchto okultních parametrů;
6. Ideologický souhlas s výzkumem a vojenským využitím kosmu; a konečně;
7. Je-li to třeba, schopnost a ochotu použít k dosažení cílů donucovací „aktivní opatření“.

Když se na to podíváme takto, existují na světě opravdu jenom čtyři pravděpodobná tělesa, která v různých kombinacích vládou výše uvedenými možnostmi, ale jenom jediné je vlastní všechny.

1. Mezinárodní finanční a bankovní sektor.; tato skupina postrádá jenom jasné a logické spojení s výše uvedeným aspektem č. 5. Totiž logickou, zřejmou a významnou souvztažnost s okultní činností a praktikami;
2. Mezinárodní bratrstva, jako jsou třeba zednáři; tato skupina postrádá jenom aspekty pod č. 2 a 3 shora, poněvadž rozsah jejich aktivit za železnou oponou během studené války je velkou neznámou;
3. Vatikán; dozajista nepostrádá mezinárodního dosahu, finanční moc či znalost esoterních nauk, tato skupina však postrádá spojení s aspekty č. 6 a 7 shora;
4. Nazi International; je to jediné těleso, jež ve významné míře projevuje držení všech shora uvedených charakteristik, ačkoliv by bylo třeba poukázat na to, že Sověti repatriovali většinu německých vědců do roku 1954 a že KGB byla - pokud je známo - relativně úspěšná při infiltraci východoevropských sítí Gehlenorgu a s řadou z nich skoncovala. (Je úplnou

samozřejmostí, že jen velmi málo je známo o německé Bundesnachrichtendienst. Ona jediná ze všech velkých světových zpravodajských agentur, na rozdíl od izraelského Mossadu, sovětské KGB, britské MI-6, francouzské Sureté nebo dokonce čínské zpravodajské služby, nezveřejnila o svých úspěších nebo selháních nic jiného, než co napsal generál Gehlen ve svých pamětech.) Nicméně těžká závislost sovětského programu, jež zpočátku nastala, byla později prošetřována, protože toto rekrutování mohli způsobit expatriovaní Němci pracující uvnitř Sovětského svazu.

Když se na to podíváme takto, rýsuje se vzdálená možnost, že jedním z klíčových úkolů poválečné „Nazi International“ byla cílená skrytá koordinace oné části vesmírného programu USA a SSSR, která byla na očích veřejnosti. Prostředky, jimiž doložíme tuto hypotézu, nám umožní uvidět, zda existuje nějaká známka toho, že výzkum, s nímž začali nacisté v době války, pokračoval pod jejich vedením po jistou dobu i po válce, a zjistit, zda tento výzkum byl prováděn v očividném spojení ať už s americkým nebo ruským vesmírným programem, nebo ve spojení s oběma.

Pokud však existují dva vesmírné programy a jestliže existuje nějaká zatajovaná fyzika a technologie, a všechno to začíná za druhé světové války, a v jistém smyslu v ní mají i původ, jak potom může taková fyzika a technologie vypadat? Stálo by za to pro ně zabít - dokonce třeba i prezidenta -, aby byly ochráněny?

Část druhá - „Zvon“

Nacisté a okultní fyzika

„Věřím tomu,“ řekl Stanford, „že kanadská a americká vláda, tiše podporovaná britskou, pracovala společně už od konce druhé světové války na vývoji nadzvukových létajících talířů, že mají nyní omezený počet takových strojů ukrytých někde v nepřístupných částech Kanady nebo na zkušebním terénu White Sands, a že tyto talíře jsou založeny na leteckých projektech, jež mají původ v nacistickém Německu - nejsou však spojovány s obrovskou většinou pozorování UFO. A věřím také tomu, že americká vláda zná původ těchto zcela výjimečných talířů, že se hrozí, jakou kapacitu mohou tyto talíře představovat ve vojenském i politickém měřítku, a že konstrukce jejich vlastních talířů je závodem s časem a utajení existence těch prvních znamená vyhnout se celonárodní panice.

Kanadská vláda má létající talíře. Americká vláda má létající talíře. Ale někdo někde má létající talíře tak vyspělé, že se jich nemůžeme ani dotknout. Nejsou výplodem představivosti. Jsou skutečné, jsou přímo tady na zemi a jejich původ je záhadou.“

Postava Stanforda z novely W. A. Harbinsona Genesis, str. 398-399.

„Znervózňující důkaz francouzského úspěchu v americké zóně lze poskládat ze zpráv zpravodajské služby, z nichž vyplývá, že Němci již ve Francii pracovali nezávisle na svých francouzských dozorcích a udržovali tajně styky s ostatními vědci v Německu.“ Tom Bower: *The Paperclip Conspiracy*:

The Hunt for the Nazi Scientists, str. 181.

4. „Das Laternenträgerprojekt“: Zvon a Igor Witkowski

„...jak je možné, že vědci ve 40. letech dvacátého století přesně věděli, kam mají namířeno? Vždyť přece aplikovali myšlenky pocházející z fyziky XXI století? Jak to přijde, že si byli vědomi toho, že uskutečňují zásadní objev? Jaké argumenty museli předložit (před započítím práci), aby uspěli v souboji s velkými a vlivnými zbrojařskými konsorcií o přiklepnutí finančních zdrojů? ... Neobvyklost toho všeho je shrnuta ve skutečnosti, že popisy pohonu na rtuť jsou známy už z prastarých dob - ze starých hinduistických knih a alchymických traktátů... Může se ukázat, že vysvětlení všech technických otázek vztahujících se k práci z doby před válkou zjeví ještě daleko větší tajemství...“

Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe

A. Igor Witkowski o zvonu

Je zásluhou polského vojenského žurnalisty Igora Witkowského a jeho badatelského úsilí i bestselleru *The Hunt for Zero Point* britského autora Nicka Cooka, že se o zvonu vůbec něco ví. A až do vydání Witkowského knihy *The Truth About the Wunderwaffe* byla kniha Nicka Cooka jedinou knihou v angličtině, která obsahovala aspoň nějakou informaci o zvonu, shrnující Witkowského letité pátrání. (Je třeba poukázat na to, že kniha Geoffreyho Brooka *Hitler's Terror Weapons* rovněž obsahuje informaci o zvonu, třebaže uvádí jen velmi málo údajů, podle nichž by se dala interpretovat jeho možná fyzika. Brookova kniha se také přidává na stranu spekulací ohledně toho, kam se asi po válce poděl SS generál Kammler, jak dále uvidíme.) Avšak po anglickém vydání Witkowského výsledků bádání člověk pochopí, proč zvon podléhal za Třetí říše nejvyššímu utajení.

Vskutku dokáže pochopit i to, proč se někteří za cenu ochránění jeho tajemství programově uchýlili i k vraždám.

Abychom však ocenili pravý význam tohoto objektu, je třeba porozumět tomu, co představoval, jak fungoval, jaká fyzika za tím zřejmě mohla být, a tudíž v co asi Němci doufali, že tím dosáhnou. V této kapitole začneme přehledem Witkowského výzkumu a jeho vlastní spekulativní rekonstrukce operačního principu zvonu a na základě jeho důkazů i důkazů dalších lidí nabízejme naši vlastní rekonstrukci a dohady o jeho možném významu a teoretické základně.

1. Význam příběhu o zvonu

Než přikročíme ke shrnutí Witkowského rozsáhlého a hodnotného výzkumu z kapitoly o zvonu z jeho knihy o německých tajných zbraních pod názvem *The Truth About the Wunderwaffe*, je třeba se zmínit o jeho významu.

Jak je dobře známo ufologům, objevila se „nacistická legenda“ o původu UFO už na konci druhé světové války a po vydání knihy majora Rudolfa Lusara o německých tajných zbraních, kde se nachází první zmínka o tomto předmětu, doprovázená prvním „schematickým nákresem“ domnělého „sukčního typu“ německého talíře. Jak mnozí poukázali, příběh se opírá o málo pramenů, a když se jej snaží vysledovat zpět, zdá se, že nevede nikam vyjma oněch pochybných spojení, asociací a agend, jež tyto prameny udávají.

U Witkowského pátrání po zvonu se nám však dostává něčeho naprosto jiného. Tento příběh se podstatně liší od příběhů obklopujících tuto „nacistickou legendu“ a známa jména jako Haber mohl, Miethe, Schriever, Epp, Schauburger a tak dále V příběhu zvonu se dostaneme, jak uvidíme, k jasnému popisu jeho konstrukce, operačního modu a účinků, stejně jako k jasnému jmenovitému

uvedení personálu zapojeného do projektu a k průkaznému podpůrnému důkaznímu materiálu v podobě zařízení a reziduálních fyzikálních signatur.

Abychom se vyjádřili stručně, příběh o zvonu je skutečný předpokládaný základ legendy o nacistických UFO.

2. Obvyklá otázka a ne tak obvyklá odpověď

Pro Witkowskiho začalo veškeré pátrání v srpnu 1997, když mu byla položena úplně běžná otázka, otázka, která se vlastně vznáší nad každým, autorem, který se kdy zabýval investigativním výzkumem záhady nacistických tajných zbraní za války: prostě co přesně bylo takzvanou „záračnou zbraní“ čili Wunderwaffe? Pro Witkowskiho začala tato pouť, když ho polský důstojník výzvědné služby, jenž měl přístup k dokumentům polské vlády týkajícím se nacistických tajných zbraní, poprvé informoval o zvonu.

Mezi jiným se mě zeptal, jestli jsem někdy přišel do kontaktu se zařízením, které vyvinuli Němci, jehož kódové označení bylo „zvon“, a udělal náčrtek. Na kruhovém obvodu byl jakýsi druh krycího zvonu, cylindrického tvaru s půlkruhovým uzávěrem, a nahoře s hákem nebo nějakým podobným upínacím zařízením. Krycí zvon prý byl zhotoven z nějakého keramického materiálu připomínajícího vysokonapěťový izolátor. Uvnitř byly umístěny dva kovové cylindry nebo bubny.

Popis objektu nevzbudil u Witkowskiho žádný zájem, ale nedokázal to hodit přes palubu, protože osoba, která za ním přišla, ho zaujala svými znalostmi. „Nebyl to žádný amatér, který by žil ve vysněném světě. Tím jsem si byl jist.“

Co však vzbudilo Witkowskiho zájem, byl osobitý popis „docela jednoduše fantastických účinků“ zvonu, když byl v činnosti, účinků, jež vyvolávaly v jeho mysli závěrečnou scénu z filmu Stevena Spielberga Dobyvatelé ztracené archy, účinků, které byly „absolutně šokující“. Tento popis, včetně zřejmé upřímnosti a odborného vystupování, učinil onu otázku, kterou položil Witkowski, ještě mnohem závažnější:

Položil mi s odzbrojující upřímností ještě zdánlivě triviální otázku: jestli bych byl schopen s plnou zodpovědností tvrdit, že „Wunderwaffe“ - tj. „záračnou zbraní“ - byla V-1 nebo V-2, jak se to často zmiňovalo. Jestli jsem kdy v nějakých německých dokumentech nebo v původních pramenech narazil na informaci, která by vyjasnila, co tedy vlastně „Wunderwaffe“ byla. Uvedl, že konec konců by se nemohla týkat V-1 nebo V-2, poněvadž prvně nebyly tyto zbraně z vojenského hlediska nijak zvlášť účinné (a tedy ani „záračné“) a zadruhé, že pojem „Wunderwaffe“ se začal objevovat doopravdy teprve poté, co byly „V“ zbraně nasazeny do boje. To bylo opravdu velmi zajímavé. Později pod tímto dojmem jsem prohlížel různé svazky ve své knihovně a opravdu se skutečnost jevila tak, že jakýsi druh neobvyklé zbraně existoval a do dnešního dne zůstala prakticky neznámá.

Jinými slovy, Witkowski narazil najeden díl spojenecké legendy - že se Wunderwaffe vztahovaly k V-1, V-2 a různým dalším raketovým projektům nacistického Německa - a k ničemu jinému.

Jenže historické záznamy tvrdí něco jiného, jak si všímá Witkowski; pojem Wunderwaffe začal být nacisty jasně používán pro něco, co nebylo žádným druhem rakety, dokonce, i kdyby to něco bylo pouhou smyšlenkou ministra propagandy dr. Göbbelse. Ovšem jedinečnost zvonu a odhalení, jež učinil onen muž z rozvědky, nepřestávala Witkowskiho zaměstnávat:

Můj již dříve zmíněný informátor silně zdůraznil, že to, čeho se to týkalo, byl unikátně tajný projekt, ten nejtajnější projekt, který kdy byl ve Třetí říši realizován! Proto je zřejmě jasné, že bez ohledu na rozsah obtíží stálo za to takové tvrzení ověřit.

Jinak řečeno, kromě atomové bomby, vodíkové bomby, palivo-vzduchové bomby, zdokonalené rakety, řízené střely, zvukového kanónu, vzdušného a vířivého kanónu, elektromagnetické paprskové pistole, laserového děla, letadla na nukleární pohon a všech ostatních exotických zbrojních technologií, jež nacisté vyvíjeli, tu byl jeden projekt tak významný v celé své šíři a strašlivém příslibu, že si - jak hned uvidíme - vyžádal svoje vlastní jedinečné utajení, a tímto projektem byl zvon.

Witkowski začal tento příběh zkoumat a odhalil to, co je možná tím nejvýznamnějším příběhem, který vzešel z druhé světové války.

3. Personál a nový hráč z SS na scéně: Forschungen, Entwicklungen, Patente

Když byl Witkowski schopen sestavit alespoň částečný seznam vědců a vojenského personálu zapojeného do tohoto projektu, objevil se náhle velice zvláštní obrázek. Abychom ocenili zvláštnost tohoto obrázku, je třeba pečlivě prošetřit každou osobu, kterou Witkowski postupně odhalil.

SS OBERGRUPPENFÜHRER EMIL MAZUW

Witkowski se velmi rychle dostal k SS, a k jednomu z jeho oddělení, jež bylo ve Třetí říši odpovědné za správu patentů a utajení těch, které jevily potenciál dalšího vývoje:

Celý projekt byl koordinován zvláštní buňkou spolupracující s úřadem SS pro vyzbrojování, který byl podřízen Waffen-SS. Tato buňka byla označována jako „FEP“, což je zkratka „Forschungen, Entwicklungen, Patente“ - výzkum, vývoj, patenty. Šéfem tohoto oddělení byl jistý admirál Rhein, zatímco popisovaný projekt byl koordinován jistým tajemným jedincem - jmenovitě SS-obergruppenführerem (čtyřhvězdičkovým generálem) Emilem Mazuwem. Proč tajemným? Jednoduše proto, že nehledě na to, že mu patřila jedna z nejvyšších generálských šarží uvnitř SS, není o něm známo prakticky nic. Sehnal jsem z USA v roce 1999 jeho kádrový materiál, ale díky němu se stal v mých očích ještě daleko záhadnější postavou. Z jeho kádrového materiálu, stejně jako kádrových karet, vyplývalo, že Mazuw byl na samém vrcholu elity SS. Do šarže obergruppenführera SS byl povýšen 20 dubna 1942, jinými slovy, dosáhl v této době nejvyššího možného postavení v SS (v roce 1944 byla funkce oberstgruppenführer SS dále potvrzena, když do ní byli jmenováni další čtyři lidé). Byl vyznamenán čestnou šavlí reichsführera SS (Ehrendegen des RFSS) a čestným prstenem SS s lebkou a zkříženými hnáty (SS Totenkopfring). Takový prsten uděloval Himmler jenom za zvláštní službu pro tuto organizaci. Jejich nositelé se skládali z nejvyšší kasty esesáků, měli přístup k největším tajemstvím. Každý prsten osobně uděloval Himmler... Mazuw jej měl již v roce 1936. Byl tedy jedním z činitelů moci za trůnem Třetí říše, do dnešního dne téměř neznámým.

Co je zajímavé ve světle mého vlastního předchozího bádání i bádání dalších osob o mozkovém centru pro vývoj tajných zbraní kolem obergruppenführera SS Hanse Kammlera, je to, že projekt Zvon se zdá spadat pod tento tajemný „FEP“, který naopak spadá pod jakéhosi admirála, čímž do toho vstupuje Kriegsmarine, ať už zvon představuje jakoukoliv exotickou technologii i fyziku. Význam této skutečnosti bude dále blíže zkoumán.

SS-obergruppenführer Emil Mazuw

Fotografie z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe

Druhým neobvyklým významným rysem Witkowskiho odhalení je to, že projekt Zvon nebyl koordinován přímo Kammlerem, nýbrž záhadným Emilem Mazuwem, třebaže oba - jak Nick Cook, tak i Witkowski - naznačují, že Kammlerovo spojení s tímto projektem bylo přímé, poněvadž se zdá, že byl přímo začleněn do struktury Bormannova tajného „evakuačního komanda“, které mělo zjevně letecky odsunout zvon, vědeckou dokumentaci a možná i samotného Kammlera na konci války pryč z Evropy.

Witkowski mi v osobním dopise odpověděl a vysvětlil mi zvláštní vztah FEP ke Kammlerstabu a dalším úřadům následovně:

Pokud vím, Mazuw nebyl spojen s Ahnenerbe. Situace byla taková, že bez ohledu na Kammlerův úřad (Rustungsstab) - který, což je třeba zdůraznit, nebyl přímo odpovědný za vývoj a výzkum jako takový, nýbrž za zbrojní projekty všeobecně - existovali uvnitř SS „specializovaní“ odborníci na vývoj a výzkum (nejlepším důkazem, že skutečně byli významní, je to, že bylo doslova nemožné najít o tom nějakou literaturu...). Byla to jednak „skupina pro výzkum a vývoj“ ve zbrojním úřadě Waffen-SS, vedená SS-brigadeführerem Heinrichem Gärtnerem, a tou druhou byla FEP/buňka Waffen-SS, vedená Mazuwem... a ta byla teoreticky odpovědná za ochranu vynálezů v době, kdy normální patentový zákon pozbyl účinnosti.

Všimněme si, že se to dostává do rozporu s příběhem o Kammlerstabu, jak o něm poprvé napsal britský žurnalista Tom Agoston, o čemž obšírně vyprávím ve své knize Říše Černého slunce. Agoston, spoléhající se na důvěrná sdělení předního německého zbrojního experta dr. Wilhelma Vosse, z toho jasně vyvozoval, že to byl samotný Kammler a jeho „skupina zabývající se interdisciplinárním výzkumem“ uvnitř inženýrské divize Škodových závodů v Plzni, kdo vedl výzkum a vývoj. Na takové výjimečné úrovni, jakou byl SS obergruppenführer, by byly bývaly kontakty mezi Mazuwem a Kammlerem nevyhnutelné - neboť oba byli zapojeni do citlivých tajných projektů. A víme jistě, že Kammler sám byl na konci války odpovědný za Bormannovo zvláštní evakuační komando, ono komando, které - zdá se - úspěšně evakovalo zvon z dolního Slezska letadlem Junkers 390, o čemž podrobněji za chvíli.

Avšak co s Witkowskiho tvrzením, že neměl ponětí o nějakém přímém nebo známém spojení Mazuwa s „okultním úřadem“ SS-Ahnenerbedienst? Odpověď musí být v Kammlerově případě spekulativní. Jestliže však Himmler na nějaké nejvyšší úrovni chtěl, aby jeho SS byli jakýmsi druhem „černých rytířů kulatého stolu“ a jestliže jeho vyvolených dvanáct „černých rytířů“ s přístupem k „okultnímu centru SS“ na hradě Wewelsburg muselo být alespoň v (generálské) šarži gruppenführerů, pak se opět zdá nepravděpodobné, že by Mazuw nevěděl nic o okultních činnostech a zájmech SS.

Že čtyřhvězdičkový generál SS, o němž není téměř nic známo, je nejen zapojen do projektu Zvon, ale je zároveň i jeho generálním ředitelem, vyvolává sled otázek. Zmizel podobně jako Kammler v útrobách poválečných tajných projektů nějaké spojenecké země, nebo snad - což je právě tak rovnocenná možnost - jednoduše zmizel, aby pokračoval na tomto projektu nezávisle? A ona přítomnost námořního admirála v nadřazené organizaci FEP vyvolává další otázku: proč toto nepřímé spojení s německým námořnictvem? Naznačuje třeba tento vztah něco o povaze samotného zvonu?

Prof. dr. Walther Gerlach

Na rozdíl od Emila Mazuwa byl a je prof. dr. Walther Gerlach docela známou osobností, a to hned z několika důvodů. Jak poznamenává Nick Cook ve své knize Huntfor Zero Point, byl Gerlach nositelem Nobelovy ceny za svoji práci na objevu a důkazu prostorového kvantování magnetického momentu atomu. Gerlach jako prvotřídní fyzik se na základě svého pionýrského experimentu, který mu přinesl Nobelovu cenu, specializoval na gravitační fyziku. Jak ovšem ví každý badatel zajímavící se o projekt německé atomové bomby, Gerlach rovněž stál nominálně až do konce války v čele výzkumu atomové bomby v nacistickém Německu a byl jedním z vědců internovaných v Anglii ve Farm Hall, jejichž vědecké konverzace byly tajně nahrávány.

Gerlach byl také specialistou na dva další obskurní obory, a oba, jak uvidíme, jsou úzce spjaty se zvonem: na transmutaci prvků a „fluorescenci iontů rtuti v silném magnetickém poli, jinými slovy se tu odkazuje na chování rtuťnaté plazmy“. Gerlach se tímto předmětem evidentně zabýval „po dlouhou dobu, protože už v lednu roku 1925 napsal Arnoldu Sommerfeldovi o spinu ionizované rtuti“. O takových záležitostech byl Gerlach „nepochybně dobře informován“.

Prof. dr. Walther Gerlach ve Farm Hall

A co je ještě tajemnější, Gerlach, jeden z nejpřednějších gravitačních fyziků světa před válkou, se už nikdy k tomuto předmětu po válce nevrátil. Nick Cook učinil ve své dobře známé knize *Hunt for Zero Point* poznámku, že Gerlach se choval, jako by „ho něco nadmíru vyděsilo“. Ačkoliv Cook míní tento svůj komentář spekulativně, skrývá se v něm možná zrnko pravdy. Pokud by se býval doopravdy bál, a je-li tohle důvodem jeho kuriózního mlčení po válce stran spinové polarizace a gravitace, pak by to mohlo mít dvě příčiny.

Prvně, jako přední vědec zapojený do projektu Zvonu a jako loajální nacist by Gerlach mohl mít povědomí o kuriózních a zvláštních následcích činnosti zvonu a možná byl dokonce osobně svědkem některých těchto účinků. Jak uvidíme, tyto účinky by vyděsily každou racionálně smýšlející bytost. Tedy jedno z vysvětlení - to, jež, jak se zdá, vlastně naznačil Nick Cook - je, že Gerlach viděl nebo byl v samotném projektu, jež vedl, svědkem čehosi, co ho přimělo k poválečnému mlčení.

Je tu však druhé, a myslím, že přijatelnější vysvětlení Gerlachova očividného odmlčení. Ve skutečnosti je to vysvětlení, jež - jak se zdá - by mohlo poskytnout faktickou oporu Cookově domněnce, že Gerlach byl nucen se po válce „odmlčet“ kvůli těmto nepochybně esoterním důležitým bodům. Jak Cook sám poznamenává, na základě Witkowskiho výzkumu, SS raději zastřelila bezmála šedesát vědců i s jejich asistenty, kteří na projektu pracovali, než aby se kterýkoliv z nich dostal do rukou Spojencům nebo Rusům. Jak ještě uvidíme, zdá se, že jen pár vědců tento masakr SS přežilo, přičemž dva z nich jsou svým způsobem dobře známi: prvním byl Kurt Debus (více o něm za chvíli), a tím druhým byl Walter Gerlach.

To nám dovoluje provést něco jako rekonstrukci, třebaže půjde nutně o dohad. Předně by se mohlo zdát, že SS tým, že zavraždila vědce z tohoto projektu, s výjimkou Debusa a Gerlacha (a musíme přepokládat, že ještě dalších), měla v úmyslu zachovat nezávislost projektu tak, že zabránila, aby jeho tajemství nepadla do rukou Spojenců. Že jde o nejrozumnější závěr, je zřejmé ze skutečnosti, že kdyby bývala SS obchodovala se Spojenci či Sověty směnou tohoto projektu za své životy, pak by tento proces zmařil své vlastní záměry, kdyby Sověti nebo Spojenci odmítli tytéž techniky, kteří umožnili vznik tohoto projektu. Právě tito vědci a technici by se dostali takřkajíc na seznam „cílů“ sovětské nebo spojenecké „zpravodajské služby při akvizici válečné kořisti“. Touto činností dala SS jasně najevo, že nemá v úmyslu nechat projekt padnout do rukou ani jednoho ze Spojenců. S potěšením jsem zjistil, že Witkowski došel k podobnému závěru ohledně skutečných operačních cílů v záměrech třetí armády generála Pattona na konci války jako já:

Souběžně z tohoto období - z poloviny dubna roku 1945 - pochází poslední známá fotografie Ju 390 - pořízená v Praze během příprav k odletu. Pak tato stopa končí - nebylo žádného letadla ani žádného Kammlera. Třebaže byl po válce intenzivně hledán, úplně se »vypařil«. Převažuje názor, že jenom jedna ze supervelmocí by byla schopna tak efektivně ukrýt vysoko postaveného generála SS. Z jiných zdrojů je známo, že Američané (Pattonova armáda) se zaklínili velmi hluboko do Československa, kromě jiného z toho důvodu, aby získali zaměstnance a dokumenty z Kammlerova »oddělení« a dlouze je vyslýchali. Tyto materiály jsou do dnešního dne přísně tajné. Je to velice záhadné a znovu to poukazuje na »americkou stopu«.

Tak proč tomu Debus a Gerlach unikli? Unikli jednoduše díky své proslulosti a tomu, že byli pro projekt nepostradatelní. Neboť kdyby bývala SS tyto muže zavraždila a hodila je bez dlouhých řečí do neoznačeného masového hrobu ve Slezsku, nevyhnutelně by to přitáhlo pozornost Spojenců i Rusů... a po válce vyšetřování. A toto vyšetřování by nevyhnutelně vedlo zpět ke zvonu. Gerlach a Debus kromě toho představovali odbornou úroveň a zapojení jdoucí za hranice běžného každodenního testování a experimentování týkajícího se tohoto projektu. Obzvláště Gerlach, který byl teoretikem, protože byl schopen vytvořit jeho „velký obraz“, ať už to bylo cokoli, co nacisté se zvonem objevili. Takoví lidé by byli po válce potřební, kdyby měl projekt pokračovat a rozvíjet se.

A opravdu, jak uvidíme o kousek dále v této kapitole, mohl to být Gerlach nebo někdo z jeho kruhu blízkých přátel a spolupracovníků v komunitě fyziků, kdo inicioval projekt Zvon.

Co tedy vyděsilo Gerlacha? Je to prosté: třeba SS „umožnila“ Gerlachovi a Debusovi - a kterémukoliv jinému proslavenému vědci, jenž třeba byl účasten tohoto projektu -, aby byli svědky popravky svých kamarádů. Nebo třeba SS sdělila Gerlachovi a Debusovi jejich osud nějakým jiným způsobem. V každém případě bylo poselství jasné: „Mlčte o tom a spolupracujte.“ Jestliže bylo poselství oběma mužům postaveno takto, pak to určitě fungovalo, protože Gerlach se dokonce ani v detailně zaznamenaných rozhovorech z Farm Hall nikdy nesevěřil o své účasti v nějakém válečném projektu, který by se týkal jeho specializace: gravitace. (Witkowski zmiňuje, že podle jeho zdrojů Gerlach mluvil ve Farm Hall hodně o magnetických polích, atomovém jádru, zemské gravitaci a „vesmírném prostoru“. Je-li to pravda, pak to vrhá úplně jiný pohled na úroveň utajení detailních záznamů z Farm Hall a na to, proč zůstaly tak dlouho utajené. Možná Gerlachovy komentáře také způsobily to, že byl po své internaci v Anglii převezen do Ameriky, protože jak jsme viděli, byl následně vyslýchán v USA, kde jeho vědecké poznámky z doby války zůstaly tajné až dodnes. Z toho by jasně vyplývalo, že USA o těchto věcech něco věděly - více, než byly ochotny sdílet se svými britskými spojenci - a přiměly Gerlacha, aby poskytl obraz zvonu celý.) A co se týče Kurta Debusa, ten se po válce zjevně nikdy nezmínil svému novému zaměstnavateli o exotičtějším technologiích, jak uvidíme dále. V každém případě věřím, že vědci z projektu Zvon zavraždění SS jsou nejlepším vysvětlením postřehu Nicka Cooka, že Gerlach se po válce už nikdy nezmínil o předmětu spinové polarizace a gravitace a choval se, jako by „ho něco nadměru vyděsilo“.

Záhadná dr. Elizabeth Adlerová

Až dosud jsme ve Witkowskiho výčtu personálu kolem zvonu zaznamenali dva poměrně dobře známé vědce a jednoho velmi obskurního čtyřhvězdičkového generála SS. Je tu ovšem ještě další expert, jenž se ho zúčastnil, a tady se opět střetáváme s něčím záhadným:

V souvislosti s jednou z osob (zúčastněných v projektu) vyvstal problém „simulace zeslabení vibrací vycházejících ze středu sférických objektů“. V tomto případě se to týkalo dr. Elizabeth Adlerové, matematicky univerzity v Königsbergu (toto jméno se objevilo jenom jednou).

Kdo byla dr. Elizabeth Adlerová? Jaká byla její matematická specializace? Zdá se, že to nikdo neví. Mé vlastní pokusy zjistit to kontaktováním univerzity v Kaliningradu (Královec) narazily na neprostupnou hradbu mlčení.

Ale její přítomnost - třebaže je ve spojení se zvonem zmíněna jen jednou - je sama o sobě významným indikátorem čehosi. Protože Gerlach sám byl zdatným matematikem a teoretickým fyzikem, musí přítomnost Adlerové naznačovat nějakou opravdu výjimečnou formu matematické expertízy, jež byla v určitém bodě vyžadována. To naopak znamená, že zvon nepředstavoval žádný běžný projekt. To, že SS musela podle všeho „konzultovat“ matematika stojícího mimo projekt, nutně naznačuje fakt, že matematické nadání Elizabeth Adlerové bylo unikátní. Kdybychom zjistili oblast, v níž poskytla matematickou expertízu, rázem bychom získali významnou stopu k odvětví fyziky, kterou Němci ve spojení se zvonem studovali.

Otto Ambros z pověstného závodu „Buna“ v Osvětimi

A jako by tento personální seznam nebyl už dosti zvláštní, Witkowski pak ve stejné souvislosti, při níž zmiňuje zapojení dr. Elizabeth Adlerové, podrobně líčí, kterak do tohoto projektu vstupovalo v jistých fázích i jiné jméno, opět velmi a jaksi i nechvalně známé:

V popisech účinků zvonu na živé organismy se na druhé straně objevovaly zmínky o „ambrosismu“ („ambrosismus“). Bylo to dosti možná pojmenováno na počest jednoho z vědců, jenž

nesporně nebyl členem výzkumného týmu, avšak v jistém smyslu byl s celým projektem spojován. Šlo o dr. Otto Ambrose - tehdy předsedu takzvaného výboru „S“, odpovědného ve Speerově ministerstvu zbrojního průmyslu za výrobu chemických zbraní.

Musím připustit, že jsem od začátku celou zápletku s Ambrosem hodně bagatelizoval, protože to nezapadalo do celkového obrazu. O pár let později bylo zřejmé, že to byl velký omyl - třebaže nebylo nikdy pochyb o tom, že za činnost zvonu nebyly odpovědné žádné chemické zbraně, ani žádný jiný druh chemického přípravku.

Je to tentýž Otto Ambros, který byl dosazen ředitelem I. G. Farben Karlem Krauchem, aby dohlížel na konstrukci a řízení obrovského závodu, nazývaného Buna, na výrobu syntetické gumy v Osvětimi, továrny, o níž Carter Plymton Hydrick docela přesvědčivě dokazoval, že vůbec nešlo o žádný závod Buna, nýbrž o obrovské zařízení na obohacování uranu. Tedy zatímco se zdá, že Witkowski neměl ani ponětí o stavu současného německého a amerického bádání o tehdejších okolnostech vývoje německé atomové bomby, jeho zmínka o Ambrosovi v této souvislosti je z téhož důvodu ještě daleko významnější.

Pokud byl Ambros důvěrně obeznámen s obohacováním uranu u SS a podle všeho i do získávání vzácných izotopů, pak by byl zcela jistě zapojen i do projektu Zvon, jestliže nějaký aspekt onoho projektu vyžadoval využití radioaktivních izotopů. Tato poslední podmínka, radioaktivní izotopy, je, a tomu věřím, důležitým vodítkem k podstatě tohoto zařízení, a čeho tím Němci chtěli dosáhnout, uvidíme ještě v této i následující kapitole. Skutečnost, že jeho postavení v továrně „Buna“ Farben jej rovněž dostalo do sféry vlivu tajného výzkumu SS bezpečnostní jurisdikce táborů v Osvětimi, je také dalším pojitkem, jež by mohlo - zdá se - podporovat Witkowskiho zjištění, že Ambros byl nějak zapojen do projektu Zvon.

BASIC PERSONNEL RECORD
(Alien Enemy or Prisoner of War)

U.S. F. C. # _____

Reference # _____

INVENTORY OF PERSONAL EFFECTS TAKEN FROM INTERNEE

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

11. _____

12. _____

13. _____

14. _____

15. _____

16. _____

17. _____

18. _____

19. _____

20. _____

21. _____

22. _____

23. _____

24. _____

25. _____

26. _____

27. _____

28. _____

29. _____

30. _____

31. _____

32. _____

33. _____

34. _____

35. _____

36. _____

37. _____

38. _____

39. _____

40. _____

41. _____

42. _____

43. _____

44. _____

45. _____

46. _____

47. _____

48. _____

49. _____

50. _____

51. _____

52. _____

53. _____

54. _____

55. _____

56. _____

57. _____

58. _____

59. _____

60. _____

61. _____

62. _____

63. _____

64. _____

65. _____

66. _____

67. _____

68. _____

69. _____

70. _____

71. _____

72. _____

73. _____

74. _____

75. _____

76. _____

77. _____

78. _____

79. _____

80. _____

81. _____

82. _____

83. _____

84. _____

85. _____

86. _____

87. _____

88. _____

89. _____

90. _____

91. _____

92. _____

93. _____

94. _____

95. _____

96. _____

97. _____

98. _____

99. _____

100. _____

101. _____

102. _____

103. _____

104. _____

105. _____

106. _____

107. _____

108. _____

109. _____

110. _____

111. _____

112. _____

113. _____

114. _____

115. _____

116. _____

117. _____

118. _____

119. _____

120. _____

121. _____

122. _____

123. _____

124. _____

125. _____

126. _____

127. _____

128. _____

129. _____

130. _____

131. _____

132. _____

133. _____

134. _____

135. _____

136. _____

137. _____

138. _____

139. _____

140. _____

141. _____

142. _____

143. _____

144. _____

145. _____

146. _____

147. _____

148. _____

149. _____

150. _____

151. _____

152. _____

153. _____

154. _____

155. _____

156. _____

157. _____

158. _____

159. _____

160. _____

161. _____

162. _____

163. _____

164. _____

165. _____

166. _____

167. _____

168. _____

169. _____

170. _____

171. _____

172. _____

173. _____

174. _____

175. _____

176. _____

177. _____

178. _____

179. _____

180. _____

181. _____

182. _____

183. _____

184. _____

185. _____

186. _____

187. _____

188. _____

189. _____

190. _____

191. _____

192. _____

193. _____

194. _____

195. _____

196. _____

197. _____

198. _____

199. _____

200. _____

201. _____

202. _____

203. _____

204. _____

205. _____

206. _____

207. _____

208. _____

209. _____

210. _____

211. _____

212. _____

213. _____

214. _____

215. _____

216. _____

217. _____

218. _____

219. _____

220. _____

221. _____

222. _____

223. _____

224. _____

225. _____

226. _____

227. _____

228. _____

229. _____

230. _____

231. _____

232. _____

233. _____

234. _____

235. _____

236. _____

237. _____

238. _____

239. _____

240. _____

241. _____

242. _____

243. _____

244. _____

245. _____

246. _____

247. _____

248. _____

249. _____

250. _____

251. _____

252. _____

253. _____

254. _____

255. _____

256. _____

257. _____

258. _____

259. _____

260. _____

261. _____

262. _____

263. _____

264. _____

265. _____

266. _____

267. _____

268. _____

269. _____

270. _____

271. _____

272. _____

273. _____

274. _____

275. _____

276. _____

277. _____

278. _____

279. _____

280. _____

281. _____

282. _____

283. _____

284. _____

285. _____

286. _____

287. _____

288. _____

289. _____

290. _____

291. _____

292. _____

293. _____

294. _____

295. _____

296. _____

297. _____

298. _____

299. _____

300. _____

301. _____

302. _____

303. _____

304. _____

305. _____

306. _____

307. _____

308. _____

309. _____

310. _____

311. _____

312. _____

313. _____

314. _____

315. _____

316. _____

317. _____

318. _____

319. _____

320. _____

321. _____

322. _____

323. _____

324. _____

325. _____

326. _____

327. _____

328. _____

329. _____

330. _____

331. _____

332. _____

333. _____

334. _____

335. _____

336. _____

337. _____

338. _____

339. _____

340. _____

341. _____

342. _____

343. _____

344. _____

345. _____

346. _____

347. _____

348. _____

349. _____

350. _____

351. _____

352. _____

353. _____

354. _____

355. _____

356. _____

357. _____

358. _____

359. _____

360. _____

361. _____

362. _____

363. _____

364. _____

365. _____

366. _____

367. _____

368. _____

369. _____

370. _____

371. _____

372. _____

373. _____

374. _____

375. _____

376. _____

377. _____

378. _____

379. _____

380. _____

381. _____

382. _____

383. _____

384. _____

385. _____

386. _____

387. _____

388. _____

389. _____

390. _____

391. _____

392. _____

393. _____

394. _____

395. _____

396. _____

397. _____

398. _____

399. _____

400. _____

401. _____

402. _____

403. _____

404. _____

405. _____

406. _____

407. _____

408. _____

409. _____

410. _____

411. _____

412. _____

413. _____

414. _____

415. _____

416. _____

417. _____

418. _____

419. _____

420. _____

421. _____

422. _____

423. _____

424. _____

425. _____

426. _____

427. _____

428. _____

429. _____

430. _____

431. _____

432. _____

433. _____

434. _____

435. _____

436. _____

437. _____

438. _____

439. _____

440. _____

441. _____

442. _____

443. _____

444. _____

445. _____

446. _____

447. _____

448. _____

449. _____

450. _____

451. _____

452. _____

453. _____

454. _____

455. _____

456. _____

457. _____

458. _____

459. _____

460. _____

461. _____

462. _____

463. _____

464. _____

465. _____

466. _____

467. _____

468. _____

469. _____

470. _____

471. _____

472. _____

473. _____

474. _____

475. _____

476. _____

477. _____

478. _____

479. _____

480. _____

481. _____

482. _____

483. _____

484. _____

485. _____

486. _____

487. _____

488. _____

489. _____

490. _____

491. _____

492. _____

493. _____

494. _____

495. _____

496. _____

497. _____

498. _____

499. _____

500. _____

501. _____

502. _____

503. _____

504. _____

505. _____

506. _____

507. _____

508. _____

509. _____

510. _____

511. _____

512. _____

513. _____

514. _____

515. _____

516. _____

517. _____

518. _____

519. _____

520. _____

521. _____

522. _____

523. _____

524. _____

525. _____

526. _____

527. _____

528. _____

529. _____

530. _____

531. _____

532. _____

533. _____

534. _____

535. _____

536. _____

537. _____

538. _____

539. _____

540. _____

541. _____

542. _____

543. _____

544. _____

545. _____

546. _____

547. _____

548. _____

549. _____

550. _____

551. _____

552. _____

553. _____

554. _____

555. _____

556. _____

557. _____

558. _____

559. _____

560. _____

561. _____

562. _____

563. _____

564. _____

565. _____

566. _____

567. _____

568. _____

569. _____

570. _____

571. _____

572. _____

573. _____

574. _____

575. _____

576. _____

577. _____

578. _____

579. _____

580. _____

581. _____

582. _____

583. _____

584. _____

585. _____

586. _____

587. _____

588. _____

589. _____

590. _____

591. _____

592. _____

593. _____

594. _____

595. _____

596. _____

597. _____

598. _____

599. _____

600. _____

601. _____

602. _____

603. _____

604. _____

605. _____

606. _____

607. _____

608. _____

609. _____

610. _____

611. _____

612. _____

613. _____

614. _____

615. _____

616. _____

617. _____

618. _____

619. _____

620. _____

621. _____

622. _____

623. _____

624. _____

625. _____

626. _____

627. _____

628. _____

629. _____

630. _____

631. _____

632. _____

633. _____

634. _____

635. _____

636. _____

637. _____

638. _____

639. _____

640. _____

641. _____

642. _____

643. _____

644. _____

645. _____

646. _____

647. _____

648. _____

649. _____

650. _____

651. _____

652. _____

653. _____

654. _____

655. _____

656. _____

657. _____

658. _____

659. _____

660. _____

661. _____

662. _____

663. _____

664. _____

665. _____

666. _____

667. _____

668. _____

669. _____

670. _____

671. _____

672. _____

673. _____

674. _____

675. _____

676. _____

677. _____

678. _____

679. _____

680. _____

681. _____

682. _____

683. _____

684. _____

685. _____

686. _____

687. _____

688. _____

689. _____

690. _____

691. _____

692. _____

693. _____

694. _____

695. _____

696. _____

697. _____

698. _____

699. _____

700. _____

701. _____

702. _____

703. _____

704. _____

705. _____

706. _____

707. _____

708. _____

709. _____

710. _____

711. _____

712. _____

713. _____

714. _____

715. _____

716. _____

717. _____

718. _____

719. _____

720. _____

721. _____

722. _____

723. _____

724. _____

725. _____

726. _____

727. _____

728. _____

729. _____

730. _____

731. _____

732. _____

733. _____

734. _____

735. _____

736. _____

737. _____

738. _____

739. _____

740. _____

741. _____

742. _____

743. _____

744. _____

745. _____

746. _____

747. _____

748. _____

749. _____

750. _____

751. _____

752. _____

753. _____

754. _____

755. _____

756. _____

757. _____

758. _____

759. _____

760. _____

761. _____

762. _____

763. _____

764. _____

765. _____

766. _____

767. _____

768. _____

769. _____

770. _____

771. _____

772. _____

773. _____

774. _____

775. _____

776. _____

777. _____

778. _____

779. _____

780. _____

781. _____

782. _____

783. _____

784. _____

785. _____

786. _____

787. _____

788. _____

789. _____

790. _____

791. _____

792. _____

793. _____

794. _____

795. _____

796. _____

797. _____

798. _____

799. _____

800. _____

801. _____

802. _____

803. _____

804. _____

805. _____

806. _____

807. _____

808. _____

809. _____

810. _____

811. _____

812. _____

813. _____

814. _____

815. _____

816. _____

817. _____

818. _____

819. _____

820. _____

821. _____

822. _____

823. _____

824. _____

825. _____

826. _____

827. _____

828. _____

829. _____

830. _____

831. _____

832. _____

833. _____

834. _____

835. _____

836. _____

837. _____

838. _____

839. _____

840. _____

841. _____

842. _____

843. _____

844. _____

845. _____

846. _____

847. _____

848. _____

849. _____

850. _____

851. _____

852. _____

853. _____

854. _____

855. _____

856. _____

857. _____

858. _____

859. _____

860. _____

861. _____

862. _____

863. _____

864. _____

865. _____

866. _____

867. _____

868. _____

869. _____

870. _____

871. _____

872. _____

873. _____

874. _____

875. _____

876. _____

877. _____

878. _____

879. _____

880. _____

881. _____

882. _____

883. _____

884. _____

885. _____

886. _____

887. _____

888. _____

889. _____

890. _____

891. _____

892. _____

893. _____

894. _____

895. _____

896. _____

897. _____

898. _____

899. _____

900. _____

901. _____

902. _____

903. _____

904. _____

905. _____

906. _____

907. _____

908. _____

909. _____

910. _____

911. _____

912. _____

913. _____

914. _____

915. _____

916. _____

917. _____

918. _____

919. _____

920. _____

921. _____

922. _____

923. _____

924. _____

925. _____

926. _____

927. _____

928. _____

929. _____

930. _____

931. _____

932. _____

933. _____

934. _____

935. _____

936. _____

937. _____

938. _____

939. _____

940. _____

941. _____

942. _____

943. _____

944. _____

945. _____

946. _____

947. _____

948. _____

949. _____

950. _____

951. _____

952. _____

953. _____

954. _____

955. _____

956. _____

957. _____

958. _____

959. _____

960. _____

961. _____

962. _____

963. _____

964. _____

965. _____

966. _____

967. _____

968. _____

969. _____

970. _____

971. _____

972. _____

973. _____

974. _____

975. _____

976. _____

977. _____

978. _____

979. _____

980. _____

981. _____

982. _____

983. _____

984. _____

985. _____

986. _____

987. _____

988. _____

989. _____

990. _____

991. _____

992. _____

993. _____

994. _____

995. _____

996. _____

997. _____

998. _____

999. _____

1000. _____

1001. _____

1002. _____

1003. _____

1004. _____

1005. _____

1006. _____

1007. _____

1008. _____

1009. _____

1010. _____

1011. _____

1012. _____

1013. _____

1014. _____

1015. _____

1016. _____

1017. _____

1018. _____

1019. _____

1020. _____

1021. _____

1022. _____

1023. _____

1024. _____

1025. _____

1026. _____

1027. _____

1028. _____

1029. _____

1030. _____

1031. _____

1032. _____

1033. _____

1034. _____

1035. _____

1036. _____

1037. _____

1038. _____

1039. _____

1040. _____

1041. _____

1042. _____

1043. _____

1044. _____

1045. _____

1046. _____

1047. _____

1048. _____

1049. _____

1050. _____

1051. _____

1052. _____

1053. _____

1054. _____

1055. _____

1056. _____

1057. _____

1058. _____

1059. _____

1060. _____

1061. _____

1062. _____

1063. _____

1064. _____

1065. _____

1066. _____

1067. _____

1068. _____

1069. _____

1070. _____

1071. _____

1072. _____

1073. _____

1074. _____

1075. _____

1076. _____

1077. _____

1078. _____

1079. _____

1080. _____

1081. _____

1082. _____

1083. _____

1084. _____

1085. _____

1086. _____

1087. _____

1088. _____

1089. _____

1090. _____

1091. _____

1092. _____

1093. _____

1094. _____

1095. _____

1096. _____

1097. _____

1098. _____

1099. _____

1100. _____

1101. _____

1102. _____

1103. _____

1104. _____

1105. _____

1106. _____

1107. _____

1108. _____

1109. _____

1110. _____

1111. _____

1112. _____

1113. _____

1114. _____

1115. _____

1116. _____

1117. _____

1118. _____

1119. _____

1120. _____

1121. _____

1122. _____

1123. _____

1124. _____

1125. _____

1126. _____

1127. _____

1128. _____

1129. _____

1130. _____

1131. _____

1132. _____

1133. _____

1134. _____

1135. _____

1136. _____

1137. _____

1138. _____

1139. _____

1140. _____

1141. _____

1142. _____

1143. _____

1144. _____

1145. _____

1146. _____

1147. _____

1148. _____

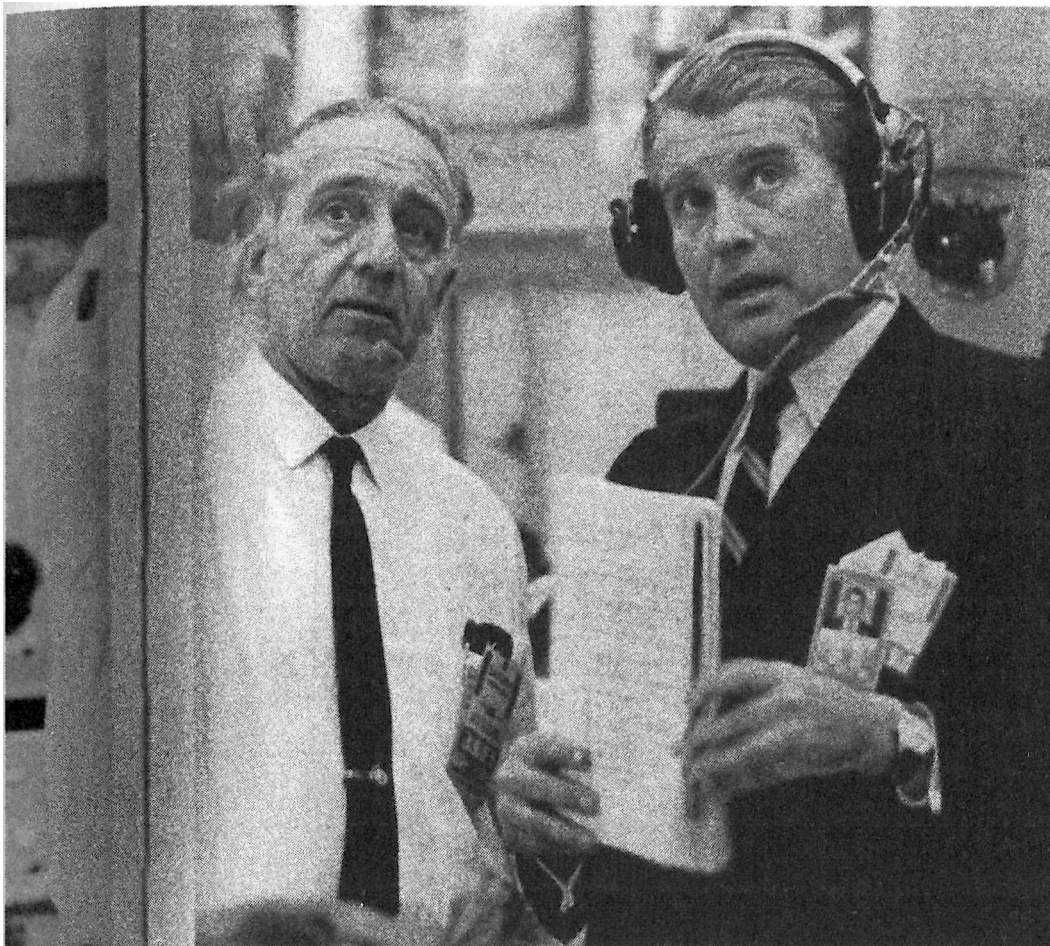
1149. _____

1150. _____

1151. _____

1

Z hlediska nejen různých vědeckých disciplin, ale také rozličných poválečných vztahů a témat zde zkoumaných, je dr. Kurt Debus tím nejzajímavějším vědcem velkého formátu, který měl údajně co dočinění se zvonem, a nikoliv v neposlední řadě i proto, že byl jedním z nejvýše postavených vědců přivezených do Spojených států jakožto součást operace Paperclip. Vzhledem k této skutečnosti je Debus možná taktéž indikátorem toho, že pokud některá ze spojeneckých mocností byla zasvěcena do tajemství zvonu, pak to byly nejspíše Spojené státy, poněvadž Debus se kuriózně stal ředitelem Kennedyho vesmírného centra na mysu Canaveral!

Debus a von Braun v NASA

Debusova účast na projektu Zvon je ještě kurióznější vzhledem ke skutečnosti, že byl důvěrným účastníkem týmu Wehrnera von Brauna v Peenemünde, a jak bylo zmíněno, pokračoval intenzivně zapojen do poválečných raketových projektů ve svém citlivém postavení v americkém vesmírném programu. Tak co tedy dělal raketový vědec v projektu, jakým byl zvon?

Podle Witkowskiho přepečlivého výzkumu nebyl Debus vůbec raketovým vědcem, ale spíše se zajímal o extrémně avantgardní teorii (dokonce i na dnešní poměry) separace magnetických polí. Kromě toho zjevně navrhnul zásobování zvonu energií.

Jeho mateřským ústavem byl Institut pro vysoké napětí na polytechnice v Darmstadtu (Technische Hochschule). V roce 1942 byl převeden do výzkumného institutu konsorcia AEG v Berlíně - Reinickendorfu, nadto také spolupracoval s centrem v Peenemünde. Byl autorem mnoha publikací a patentů týkajících se technologie měření vysokého napětí. Vyvinul mezi jinými věcmi nástroje pro měření vysokého tlaku a měření parametrů výbojů vysokého napětí. Ve výzkumném ústavu AEG zkonstruoval jednotku pro dodávku energie dodávající proud o napětí 1 milionu voltů a účastnil se vybavení nadzvukového aerodynamického tunelu. Podílel se rovněž na vývoji měřicích přístrojů pro zkušební odpalovací rampy V-2.

Je třeba říci, že takové zájmy by z Debuse učinily nejenom neocenitelného spolupracovníka nacistického raketového programu, nýbrž - a to je mnohem důležitější - takové zkušenosti jako měření parametrů výbojů vysokého napětí by z něho učinily experta na fenomén úplně odlišné povahy, fenomén, který lze shrnout pod jedinou všerhající nálepkou: „teslovský“.

Byl to však Debusův charakter coby loajálního nacisty, podobně jako u Gerlacha, co vedlo Witkowskiho k objevu a potvrzení jednoho z klíčových kousků informací od jeho informátora: že se bralo v úvahu, že zvon měl takový potenciál, že se mu mezi všemi ostatními domněle exotickými projekty tajných zbraní Třetí říše dostalo vlastního zcela jedinečného stupně utajení. Debus, podle Witkowskiho, donášel v roce 1942 gestapu na jednoho ze svých spolupracovníků v AEG, jakéhosi Richarda Crämera. Crämer byl odsouzen na dva roky vězení.

Jenže Crämer očividně nebyl žádný obyčejný Němec, a určitě ne obyčejný inženýr, protože předseda výzkumného institutu AEG, prof. dr. Carl Wilhelm Ransauer, napsal dopis gestapu.

Pan inženýr R. Crämer z továrny na transformátory v Oberschöneweide pracuje společně s výzkumným institutem AEG na projektu týkajícím se vysokého napětí (Hochspannungsprojekt), a kontrakt s AEG uzavřel zbrojní úřad pozemních sil (Heereswaffenamt) a je realizován pod kódovým označením „Charite-Anlage“, jako tajné zařízení důležité pro válku. Realizace tohoto projektu je z poloviny závislá na panu Crämerovi, jenž byl jediným zaměstnancem AEG, který měl potřebnou kvalifikaci týkající se tohoto speciálního pole elektřiny. Bez spolupráce pana Crämera je další realizace tohoto projektu nemožná. Práce na výzkumu a vývoji musí být vykonávána s veškerou energií, přinejmenším do konce války.

„Důležitý pro válku“ nebo důležitá věc „rozhodující pro válku“ u tohoto projektu vyplývá z následujících výnosů:

1. Projekt je realizován se zvláštní prioritou SS/1040, jež se uděluje jenom ve speciálních případech.
2. Pan ministerský šéf prof. dr. E. Schumann, ředitel výzkumné divize zbrojního úřadu pozemních sil, udělil tomuto projektu statut nejvyšší úrovně naléhavosti, jež byla popsána jako „rozhodující pro válku“ (srovnejte protokol z brífinku z 21. 07. 1942, který lze na požádání předložit).
3. Zplnomocněný ministerský říšský úředník pro jadernou fyziku, státní rada prof. dr. A. Esay, níže podepsaný prezident říšského fyzikálně-technického úřadu (Physikalisch-Technische Reichsanstalt)... vysvětlil v poznámce dole, že bude schopen demonstrovat, jak nezbytné je dokončit tuto práci v zájmu války.

Takže kdyby nebylo Debusova zanícení pro nacismus a udání na Crämera, vůbec nikdy bychom se nedozvěděli o existenci klasifikace „rozhodující pro válku“ neboli *Kriegsentscheidend*.

„*Kriegsentscheidend*“

Co se týče pojmu *Kriegsentscheidend*, Witkowski poznamenává, že tento výraz byl velmi neobvyklý. Zatímco pojem „důležitý pro válku“ (*Kriegswichtig*) byl technický výraz zahrnující zrušení administrativních restrikcí, aby se obstaral nezbytný válečný materiál, pojem „rozhodující pro válku“ (*Kriegsentscheidend*) se objevuje pouze v tomto dokumentu a jenom ve spojení s veškerým výzkumem, jež dr. Debus a pan Crämer prováděli pro AEG. Witkowski poznamenává, že „osobně dopodrobna analyzoval kubíky německé dokumentace vztahující se k technologii a nikdy nenarazil na tento výraz v jiné souvislosti - jako oficiální označení nějakého jiného výzkumného projektu nebo úsilí“.

Co však je v této souvislosti význačné, je skutečnost, že kdykoliv si nikdo jiný než Martin Bormann dopisoval s Gerlachem, zmiňoval se o Wunderwaffe. Gerlach také napsal na konci roku 1944 Bormannovi, že projekt, na němž pracuje, by mohl být „pro válku rozhodující“! Co je však ještě důležitější, Witkowski objevil práci polského historika Herberta Lipinskiho, který měl přístup k záznamům z Farm Hall v jejich podobě před odtajněním. Z Lipinskiho popisů záznamů, ve srovnání s jejich odtajněnou verzí určenou pro „veřejnost“, „vyplývalo něco úplně jiného“, kdykoliv byl hovor přítomen Gerlach a jeho předmět se stočil k fyzice. Neboť pak byly nejčastějšími náměty hovorů: »jádro atomu«, »vesmírný prostor«, »magnetické pole«, »zemská gravitace«. Je jasné, že Gerlach a jeho společníci byli účastni něčeho mnohem výjimečnějšího, než je pouhá atomová bomba.

Debusova účast na projektu Zvon vyvolává ještě další řadu vzrušujících otázek. Co dělal takový horlivý nacist jako ředitel Kennedyho vesmírného centra na mysu Canaveral, na místě, do něžž byl jmenován v roce 1963? A proč by se vůbec měl zajímat o pouhé rakety, když zvon měl daleko větší potenciál, nejen co se týče pohonného systému, ale i mnoha dalších věcí? Proč by se někdo, jehož kvalifikací byla typicky teslovská oblast měření parametrů výboje vysokého napětí, účastnil nejen napůl tajného programu V-2, ale i mnohem tajnějšího projektu Zvon, ale proč byl po válce tento elektroinženýr zaměstnán jako ředitel Kennedyho vesmírného centra?

4. Dr. Hermann Oberth jede s několika přáteli na výlet

Dr. Kurt Debus však není jediný nacistický „raketový“ vědec, který pracoval na zvonu. Dalším je proslulý dr. Hermann Oberth, jenž, podobně jako Konstantin Eduardovič Ciolkovskij a Robert Goddard, je jedním ze tří otců zakladatelů moderní raketové techniky. Oberthova míra zapojení zůstává obestřena tajemstvím, protože někdy v době mezi 15. a 25. zářím 1944 zjevně podnikl „obchodní cestu“ spolu s dalšími vědci projektu Zvon - Herbertem Jensenem, Edwardem Tholenem a záhadnou dr. Elizabeth Adlerovou -, a to z Prahy do Vratislavi a posléze do oblasti, kde byl samotný zvon testován. Čtenáři obeznámení s dílem Toma Agostona o Kammlerstabu, nebo s mojí předchozí knihou o práci Kammlerovy „skupiny zabývající se interdisciplinárním výzkumem“ na supertajných černých projektech, samozřejmě okamžitě rozpoznají význam Prahy coby domovského místa četných nacistických projektů tajných zbraní a její význam s ohledem na blízkost hlavnímu stanu Kammlerovy „skupiny zabývající se interdisciplinárním výzkumem“ pro tajné zbraně ve Škodových závodech v Plzni. A čtenáři obeznámení s „legendou o nacistických“ UFO stejně rychle poznají Vratislav jako domov domnělého tajného výzkumu „létajícího talíře“, který tu probíhal. Takže je opravdu zvláštní, a tento aspekt je zřejmý už jen na první pohled, že by Oberth, relativně známá postava, měl být doprovázen obskurní matematickou, jejíž specializace je neznámá, a dvěma dalšími poměrně neznámými vědci na cestě, jež je zjevně misí za „sběrem informací“ do středisek nejutajovanějších - a dosud neznámých - projektů tajných zbraní!

Ovšem Witkowskiho komentář o Oberthově angažovanosti je možná ještě mnohem znepokojivější:

Podobně jako dříve v případě profesora Gerlacha nám tato informace nyní zjevuje jistou neobvyklou a význačnou skutečnost - významnou vzhledem k pracím, které tam probíhaly. Hlavně proto, že není známo, čím se prof. Oberth zabýval během války. Člověk by mohl mít dojem, že je to nějaké světlo na konci tunelu, jež bylo až dosud skryto v temnotách noci. Konec koncuje dozajista známo, že Oberth nebyl napojen na centrum v Peenemünde, jelikož v tom případě by nepochybně byl přinejmenším na jednom z velitelských postů jinými slovy, důkazy o jeho pracovním místě by byly známy (tisíce specialistů tamtéž zaměstnaných pracovaly po válce v jiných zemích, od USA a SSSR dokonce až po Egypt, a tak je vyloučeno, aby případné tajemství tohoto druhu bylo udrženo v tajnosti). Zdá se tedy, že musel existovat nějaký druh alternativního programu, který byl uskutečňován po dlouho dobu, a k tomu byl ještě velice závažný.

To jest, Oberthova přítomnost na tomto výletu, obzvláště v přítomnosti tajemné dr. Elizabeth Adlerové, jejíž jediné známé spojení s projekty německých tajných zbraní je právě to se zvonem, vede nutně k závěru, že tu máme přítomnost dvou „vesmírných“ programů již v nacistickém Německu, jednoho pro „veřejnost“, který představovalo V-2 a různé další raketové programy, a druhého, jež představoval zvon. Oberth byl v té době možná předním teoretikem problémů a řešení dlouhodobých pilotovaných vesmírných letů. Jeho přítomnost v kruhu vědců zapojených do projektu Zvon, jakými byli dr. Adlerová, dr. Gerlach a dr. Debus, je možná ještě dalším vodítkem, co se týče pravděpodobných principů jeho činnosti a pravděpodobného účelu tohoto projektu.

Možné záchytné body, jež představují tito jednotlivci a organizační vztahy mezi nimi, jak je načrtl Witkowski, můžeme shrnout následovně:

Osoby nebo organizace	Oblast expertízy
FEP	patenty, výzkum a vývoj
„Admirál Rhein“	spojení na Kriegsmarine
AEG	výzkum vysokofrekvenčního vysokého napětí (Allgemeine Elektrizitäts Gesellschaft)
HWA (Heereswaffenamt)	zbrojní úřad
SS obergruppenführer Emil Mazuw	bezpečnost??? Spojení na Ahnenerbe???
prof. dr. Walter Gerlach	spinová polarizace, magnetismus, gravitace
dr. Kurt Debus	měření a parametry výbojů vysokého napětí, zdroj energie vysokého napětí
dr. Elizabeth Adlerová	matematika (specializace neznámá), univerzita v Královci
dr. Hermann Oberth	teoretik vesmírných letů a raketový inženýr

Z tohoto seznamu personálu a jejich známých oblastí expertízy a hlavních výzkumných zájmů se dá velice slušně složit výsledný obraz, že zvon možná představoval nějaký revoluční prototyp zařízení pro velmi progresivní pohon pro vesmírné lety, který se nezakládal na neúčinných reakcích poháněných chemických raketách. Taková interpretace by jistě vysvětlovala nominální, i když tichou spoluúčasť německého námořnictva, protože pilotované vesmírné lety by vyžadovaly konstrukci tlakových lodí pro lety v kosmickém prostoru, což by vyžadovalo podobný druh expertízy, jaký je využíván při konstrukci tlakového trupu ponorek. V dodatku by pak německé námořnictvo mělo jasně zájem na exotickém pohonném systému pro své ponorky, který by jim dovoľoval delší dobu ponoření stejně jako větší rychlost.

V každém případě přítomnost Debus, AEG a zbrojního úřadu (Heereswaffenamt), který také stojí v pozadí, by se zdála naznačovat téměř výlučně „zbrojní“ zájem o tento projekt. Tento náznak, třebaže se o něm zmiňuje Witkowski, je podle mého názoru poněkud příliš krátkozraký ve prospěch vysvětlení, že šlo o „pohon“, čemuž on, zdá se, dává přednost. Avšak jak se budeme snažit v příštích dvou kapitolách ukázat, člověk nesmí příliš unáhleně pomínout ani tento aspekt projektu.

V každém případě ona interpretace, že zvon byl nějakým druhem průlomového, „silovým polem poháněného“ (field propulsion) zařízení, je samozřejmě oblíbenou teorií britského autora a žurnalisty, pišícího pro Jane's Defense Weekly, Nicka Cooka, a teorie „pohonu“ je pak stejně jasně ta, které je nakloněn a naznačuje ji Witkowski.

B. Činnost zvonu a jeho účinky: Rekonstrukce zvonu podle Witkowského

Při nastínění hlavních rysů z Witkowského prezentace doložených provozních a konstrukčních parametrů a účinků zvonu se pokusím být natolik důkladný, jak jen je to při uvádění citací z jeho výzkumu možné, neboť mnohé z toho, co říká, přímo souvisí s mými vlastními, a to připouštím, spekulativními výklady o některých aspektech zvonu. Činíme-li tak, a trvám na tom, že tomu tak je ve shodě s Witkowským i Cookem, pak zvon představoval průlom v „pohonu na silové pole“, ovšem zastávám názor, že zvon představoval mnohem více než jenom tohle. Věřím tomu, že onen průlomový pohon byl motivem projektu, a věřím rovněž, že po cestě a možná dokonce už na samém počátku projektu, ještě předtím, než byl „zvon“ postaven v celé své velikosti, se Němci také setkali s nepředvídanými účinky, jež se rovněž staly základní výzkumnou oblastí tohoto projektu. Jak se pokusím ukázat ve světle současných modelů a experimentů, zvon vykazuje mnoho charakteristických znaků zařízení důmyslně navrženého koherovat s energií nulového bodu nebo „připojit se“ k ní, a zařízení navrženého fungovat takto nejen za účelem pohonu, nýbrž kvůli přeměně této technologie pro vojenské účely. Proto se dá asi nejlépe chápat jako prototyp „skalárního“ zařízení, jako prototyp technologie extrémně sjednocené fyziky. Budeme-li toto mít na paměti, můžeme se vrátit ke zkoumání, jež prováděl Witkowski.

1. Kde se to všechno odehrálo

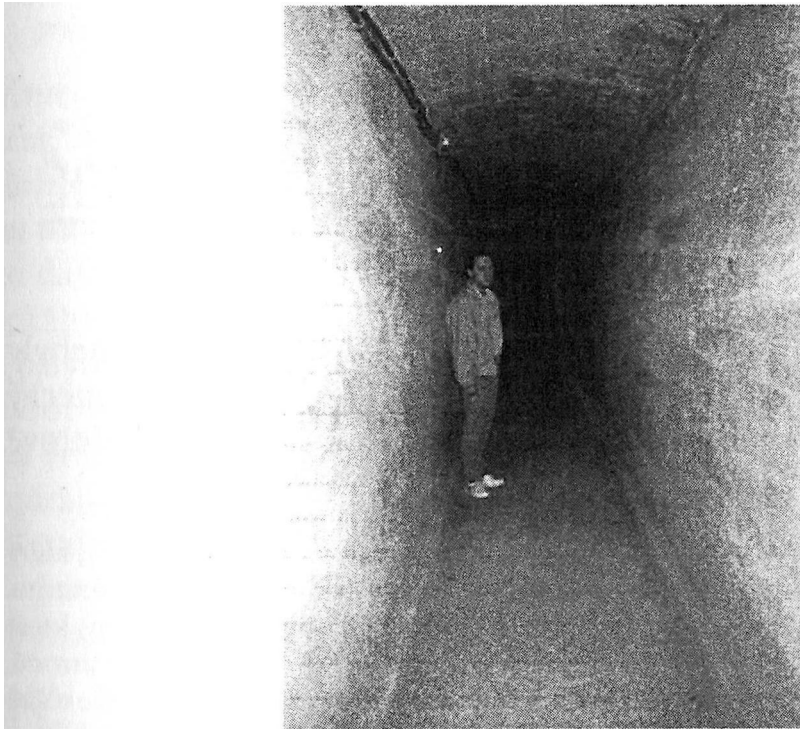
Podle Witkowského byly hlavní laboratoře určené k práci na zvonu v dolním Slezsku, ve městech Neumarkt (dnes Środa Śląska) a Leubus (dnes Lubiąż), ukryté uvnitř podniku Schlesische Werkstätten Dr. Fürstenau & Co., G. m. b. H. Finanční korporaciční podporu získávalo od AEG (Allgemeine Electricitäts-Gesellschaft) a obří elektrotechnické firmy Siemens.

Ještě další podzemní zařízení existovalo v dolním Slezsku v zámku v Książi (dříve Schloss Fürstensteiri) stejně jako jiné, ukryté v uhelném dole ve Waldenburgu (dnes Walbrzych), kde mohl být zvon původně testován.

O kousek dál se nachází další komplex, který je součástí tohoto projektu, důl Václav v Ludwigsdorfu (dnes Ludwikowice Klodzkie). Tady v odlehlém údolí vystavěla SS krysí spleť tunelů a bunkrů, opět ukrytých v uhelném dole, a velmi zvláštní objekt, který vypadá jako veliký betonový monument kruhového tvaru; zcela evidentně jde o nějaký druh testovacího zařízení.

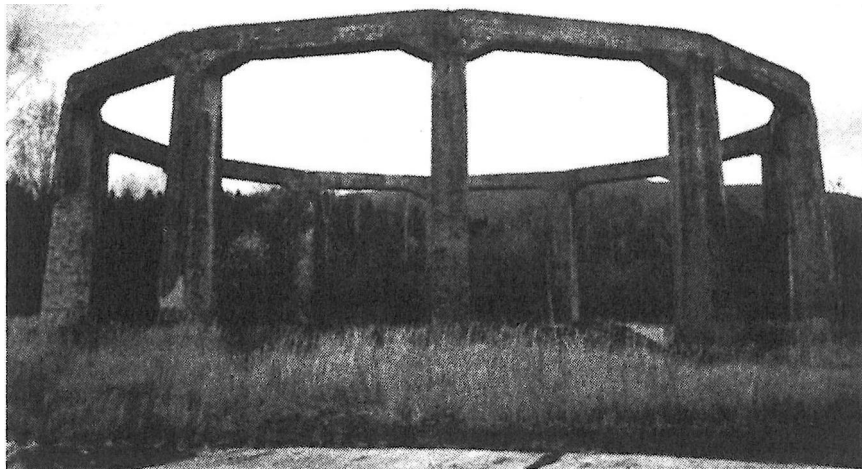

*Zámek Fürstenstein – povšimněte si kopcovitého a zalesněného terénu
(z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe)*

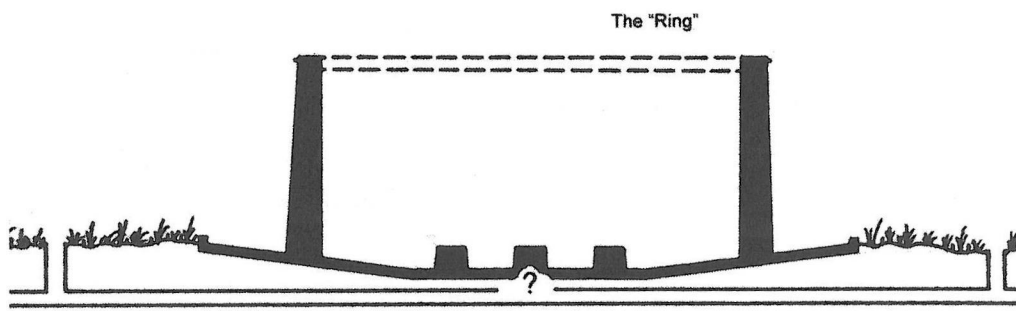

Tunel z války pod zámkem Fürstenstein (z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe; Witkowski je na fotografii zachycen)

Tento kruhový monument stojí uvnitř nádrže nebo bazénu, kolem nějž jsou výstupní otvory pro těžkou elektrickou kabeláž.

*Testovací zařízení v Ludwigsdorfu (Ludwikowice Kłodzkie)
(z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe)*

Witkowskiho náčrtek z knihy

Witkowski rovněž poskytl autorovi více informací, které nebyly k dispozici v době, kdy vyšla jeho kniha. Rainer Karlsch, německý historik, jenž nedávno vydal ve své domovině knihu o Hitlerově jaderném programu, se také ve své knize zmiňuje o týmu fyziků z německé univerzity (v Giessenu), který v Ludwikovicích prováděl mnohá bádání, zejména v kruhovém monumentu. Výsledek je takový, že v konstrukci (ve výztužích) se nacházejí izotopy, které mohou vzniknout jenom jako výsledek ozáření silným proudem neutronů, takže tu tedy musel být nějaký druh zařízení urychlujícího ionty, a spíše těžké ionty. Dalo by se vypočítat, jaká byla intenzita radiace v roce 1945, a celkově vzato byla velmi vysoká.

Jinými slovy, ať už bylo v kruhovém monumentu testováno cokoli - a existuje velmi silný náznak, že to byl zvon -, vyžadovalo to robustní strukturu, aby to bylo pod kontrolou, jenže to vydávalo i mocné tvrdé záření.

2. Historie a krycí názvy projekt

Zatímco první experimenty se zvonem se odehrály v květnu a červnu 1944, projekt samotný byl koncipován o dva roky dříve, což znamená, že to vyžadovalo dlouhé období příprav, aby se teorie - ať už šlo o cokoli, co se na ní podepsalo - převedla do fáze praktické a technické realizace.

Celý výzkumný projekt jako takový vznikl v lednu roku 1942 - pod krycím názvem „Tor“ („Brána“) - a trval až do srpna 1943. Poté byl přejmenován nebo spíše rozdělen do dvou „podprojektů“. Krycí název „Tor“ byl nahrazen krycími názvy „Chronos“ a „Laternenträger“. Oba se vztahovaly ke „zvonu“, ale projekt se rozdělil podle fyzikálních a lékařsko-biologických aspektů. Nejistilo se, který krycí název korespondoval s určenou stránkou těchto prací. Systém pohánějící „zvon“ obdržel pravděpodobně krycí název „Charite-Anlage“.

Krycí názvy jsou sugestivní, protože „Chronos“ znamená řecký „čas“ a „brána“ je sama o sobě sugestivní dostatečně. Složí-li se oba dohromady, naznačují přinejmenším částečně úmysl skrývající se za tímto výplodem, jímž bylo manipulovat s časem. Je-li tomu tak, je to další náznak toho, že nacisté zavrhlí speciální relativitu s jejím lokálně plochým vesmírem. Ve skutečnosti možná experimentovali s jistým druhem „hyperrelativity“ neboli s lokálně manipulovanou časoprostorovou křivkou. Význam krycích názvů pak poukazuje na velmi radikální a exotická odvětví fyziky; takové fyziky, jež - opírajíc se o některé Witkowskiho domněnky - tu předchází daleko přesahovala.

Jenže co s tím dalším krycím názvem, Laternenträger? Doslova to znamená „nosiče lucerny“ nebo „přenašeče lucerny“, tzn. osobu, která rozsvěcovala plynové pouliční svítlny v době, dokud lidé neznali elektrické světlo a fotovoltaický elektrický článek, pak už lampáři nebyli potřeba. Jak ale poznamenává Witkowski, ve volbě takového zvláštního krycího názvu však může jít o něco významnějšího: „Lze se na to podívat z jiného úhlu. Mohlo by jít, jak to napadlo i mě, o volnější překlad jistého prastarého jména - jména »Lucifer«, tzn. »světloňoš«.“

V každém případě je pro náš účel významným bodem nejen to, že krycí názvy mohou ledacos naznačovat, přinejmenším obecně, o exotické fyzice, kterou měl projekt zkoumat, ale rovněž že tento projekt byl zjevně v činnosti přinejmenším dva roky předtím, než přišel praktický technologický výstup - samotný zvon. To ovšem vyžaduje vysoký stupeň teoretického zázemí, které jej inspirovalo, a naopak to znamená, že musíme velice pečlivě prostudovat tato vodítka při pokusu rekonstruovat to, o jaký teoretický základ mohlo jít.

3. Poslední let Ju-390

Co se tedy stalo se zvonem a jeho výzkumným týmem? Jak jsem podrobně vylíčil ve svých dvou předchozích knihách Říše Černého slunce a The Giza Death Star Deployed, většinu vědců zavraždilo SS a technické vybavení bylo evakuováno. Ve skutečnosti existuje silný náznak toho, že „projekt nosiče lucerny“ (nebo dáváte-li přednost označení Projekt Lucifer) byl evakuován v dubnu roku 1945 šestimotorovým letadlem Junkers 390. Je to velmi zajímavé, protože jeden z posledních snímků letadla Junkers 390 byl pořízen přibližně ve stejné době na letišti v Praze Poněvaď na konci války už existoval pouze jediný exemplář Ju-390, znamená to, že odletělo z Prahy do blízkého Ludwigsdorfu (pravděpodobně přistálo na polském letišti v Opole), vyzvedlo tam další náklad a pak - podle důstojníka SS, který byl zapojen do tohoto projektu, a záznamů z vyšetřování, jež Witkowski našel v berlínském dokumentačním centru - odletělo na základnu Bodo v Norsku, a potom jak zvon, tak i generál Hans Kammler jednoduše zmizel.

*Poslední známá fotografie letadla Ju 390, náhodně pořízená v Praze v roce 1945.
(z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe)*

V knize Říše Černého slunce jsem sledoval hypotézu Nicka Cooka, že Kammler vlastně na konci války v Československu nezemřel, nýbrž že se buď zúčastnil poválečných tajných černých projektů v Americe se zvonem jakožto součástí komplexního obchodu, na kterém si plácli Spojené státy a vysoko postavení nacisté, včetně Martina Bormanna, nebo prostě zmizel v nějakém pokračujícím a nezávisle vedeném nacistickém projektu tajných zbraní.

Witkowski odhalil jistou nepřímou informaci, jež se zdá podporovat „americký scénář“. Mezi mnohé další vědce, kteří se podíleli na projektu Zvon, patřil jistý Herbert Jensen, o němž jsme se až dosud nezmínili. Jensen doprovázel dobře známého Hermanna Obertha a velmi záhadnou Elizabeth Adlerovou na jejich „obchodní cestě“ z Prahy do dolního Slezska. Oberth a Jensen byli spolu s Kurtem Debusem jakousi částí hlavní „prémie“, o kterou USA usilovaly po válce. Jinak řečeno, kromě šílené honičky za raketovými vědci z Peenemünde a vypáčení tajemství projektu atomové bomby z nacistů se koordinované úsilí týkalo, jak se zdá, také opětovného sestavení tolika personálu z projektu Zvon, nakolik jen to bylo možné. Vzhledem k extrémně tajné povaze „projektu

nosiče lucerny“ je třeba se domnívat, že znalost personálu zapojeného do tohoto projektu, stejně jako obeznámenost s tím, kdo z různých vědců a techniků unikl popravčím četám SS, mohla pocházet jenom zevnitř samotné SS.

Co se týče Gerlacha a Debusse, již jsme spekulovali, že je před popravčími četami SS uchráněno možná to, že tak přitahovali pozornost světa. Možná je to také důvod, proč Gerlach, byv takto „varován“ před dalším výzkumem spinové polarizace a gravitace, se po válce nikdy veřejně k těmto oborům nevrátil. V tomto ohledu je rovněž zaznamenáníhodné, že Gerlach poté, co byl Brity internován ve Farm Hall, byl také jediným vědcem z Farm Hall, který byl následně převezen do Spojených států k dalším intenzivním výslechům. Podle mého názoru je neobyčejně důležité, že jeho válečné pracovní deníky si přivlastnila americká OSS, a zůstaly tajné i v archivech CIA. O jejich obsahu není známo téměř nic. Skutečnost, že Gerlach byl vybrán k takovému k výslechu a že jeho válečné deníky jsou tvrdě utajovány, hovoří za vše.

Witkowski se rovněž obírá poznámkou, že Ju-390, který byl jedním z prvních letadel na světě vybavených k tankování za letu - technika, již razilo cestu Luftwaffe -, dokázal přepravit náklad letecky do Argentiny, kde se mohlo pokračovat s výzkumem nezávisle na slídících očích Spojenců a pod bdělou ochranou Peronovy vlády Peron opravdu vystavěl v Bariloche pro některé exilové německé vědce moderní laboratoř pro výzkum plazmy a vysokého napětí.

Na rozdíl od Witkowskiho Geoffrey Brooks jednoznačně tvrdí, že zvon, generál Kammler a ztracený Ju-390 putovali do Argentiny a posléze do laboratoře pro výzkum plazmy a vysokého napětí v Bariloche jakožto součást supertajného strategického evakuačního plánu známého jako operace Regentröpfchen (Dešťová kapka), v níž hrál významnou roli Karl Hanke, gauleiter (vůdce místní pobočky NSDAP) dolního Slezska. Ve světle teze Cartera Hydricka, že Martin Bormann vlastně v případě kapitulace ponorky U-234 a jejího drahocenného nákladu obohaceného uranu a komponentů ke stavbě atomové bomby pomohl USA, podtrhávají Brooksovy poznámky zase význam a důležitost zvonu pro nacisty jakožto „zbraně, která ve válce rozhodne o vítězství“:

Nacisté byli obzvláště úzkostliví při ochraně dokumentů obsahujících tajné vědomosti s nejvyšším stupněm utajení, označované jako Geheime Reichssache, které se vztahovaly k vývoji zbraní, letadel a ponorek. Nejvýznamnější ze všech byly spisy vztahující se k leteckému superpalivu a vyspělému letadlu, které přepravil přímo do Argentiny dálkový dopravní letoun Junkers Ju-390.

Z hlediska americké vlády je 260 tun strategického materiálu na palubě německé ponorky U-234 eskortované do státní loděnice v Portsmouthu ve státě New Hampshire 19. května 1945 tak absurdním tajemstvím, že skutečnost, že je klasifikováno jako přísně tajné, je také tajná, stejně jako dokumenty týkající se dr. Heinze Schlickeho a povahy pomoci, kterou poskytl projektu Manhattan během tří měsíců po svém zajetí. Tou nejtajnější položkou, která se nikdy neobjevila na žádném lodním seznamu vykládky amerického námořnictva (USN) nákladu na palubě U-234, zůstává osmdesát malých schránek s uranovým práškem, který se měl stát štěpným materiálem pro základní atomovou nálož. Pokud však jde o německé vrchní velení, misi této ponorky s jejím mimořádným nákladem válečného materiálu a pasažérů nehodnotila tak vysoko, aby se vešla do působnosti generálního evakuačního plánu.

Podle Brookse, jehož informace v tomto ohledu potvrzuje Witkowskiho vlastní objev, že zvon byl klasifikován jako Kriegsentscheidend, byl zvon ve zhodnocení německého vrchního velení oceněn výše než atomová bomba. Třebaže se to může zdát zvláštní nebo neobvyklé, mělo by se připomenout, že podobné klasifikační schéma se v poválečných Spojených státech uvádělo pro ukořistěnou „UFO“ technologii, když byla hodnocena výše než vodíková bomba.

V každém případě pak Brooks doplňuje významný detail o zvonu v Argentině.

Levicový korespondent předního deníku v Neuquen, aktivní při odhalování nacistických válečných zločinců v oblasti Bariloche v Argentině, který dává přednost tomu setrvat v anonymitě z toho důvodu, jak uvedl písemně, že zkoumal oficiální dokumenty potvrzující, že německé antigravitační experimenty SS-E-IV a SS-U-13, společně s neblaze proslulým zvonem..., byly dopraveny v nákladním prostoru dálkového dopravního letounu Junkers Ju-390, který na konci války letěl bez mezipřistání z Norska na letiště Guleguay v argentinské provincii Entre Rios. Je-li to pravda, mohl by to někdo chápat jako náznak, že antigravitační letecký projekt SS měl pro národně socialistickou vědeckou elitu tu nejvyšší poválečnou prioritu.

Je-li Brooksův scénář správný, pak je ve svých vývodech střízlivý, protože naznačuje, že nezávislý a trvajících nacistický vývoj technologií exotických zbránilo válce pokračoval. Jak se ukáže v závěrečných kapitolách této knihy, tato vyhlídka je chladně doložena ještě jiným způsobem. A hypotézu dvou vesmírných programů osvětluje ještě dalším způsobem, neboť „člověk by mohl také pokládat za jisté, že kdyby byly letecké síly USA (USAF) schopny vyznat se v německém antigravitačním projektu, pak by se tři desetiletí poté neotravovaly týmiž starými metodami raketového pohonu na Kennedyho mysu“. Nebo možná, jak jsme viděli v předcházející kapitole, uvnitř vesmírného programu existoval jiný, který rozvíjel a využíval exotickou technologii a okázaleji balil do raket.

4. Konstrukční plán zvonu a účinky jeho činnosti

Witkowskiho anonymní informátor ze zpravodajské služby vzbudil v tomto polském žurnalistovi dost zájmu o to, co skutečně představovala takzvaná Wunderwaffe, takže začal pátrat po skrytých bibliografických údajích, jež by na ni odkazovaly. Šetření započalo ještě u jiného charakteristického výroku ministra propagandy dr. Josefa Goebbelse, který předala jeho manželka Magda své švagrové. Ministr nacistické propagandy viděl zbraň „tak vizionářskou“, že může garantovat konečné vítězství. Taková tvrzení byla samozřejmě v obležené Říši na denním pořádku. Jenže Witkowski brzo zjistil podivné potvrzení z dalšího zdroje, tentokrát od vojenského pobočníka Otto Skorzenyho z dobře známého komanda SS: tím byl Karl Radl. Podle dokumentů, jež Witkowski objevil v amerických archivech berlínského dokumentačního centra, Radl přiznal, že Skorzeny byl v roce 1944 nasazen do četných sabotážních akcí za ruskou linií, protože „přišel do styku se »záračnou zbraní« a následkem toho »byl posedlý« myšlenkou »Sonderkampf« (»boje za zvláštních podmínek«), co se týče použití této zbraně, a to do takové míry, že ji považoval za jediný jistý způsob, jak vyhrát válku“ Jenže tím tato záležitost nekončí.

Po válce - podle zpráv španělského tisku, po nichž brzo následovaly podobné články v americkém tisku - se Skorzeny pokoušel prodat tajemství této neznámé Wunderwaffe Američanům. Články „zmiňovaly, že kromě jiného to, čeho se týkala, byl jistý neobvyklý létající objekt s »elektromagnetickým pohonem«, který byl současně ^odpovědný za vlnu pozorování létajících talířů nad Severní Amerikou toto léto“. Článek pokračoval tvrzením, že tyto „talíře“ postavili ve Španělsku němečtí vědci v exilu a že jejich princip létání se zakládal na gyroskopu.

Nyní byla Witkowskiho zvědavost definitivně vyprovokována, a tak si sjednal další setkání se svým anonymním informátorem. Z těchto setkání vyvstal následující obraz zvonu:

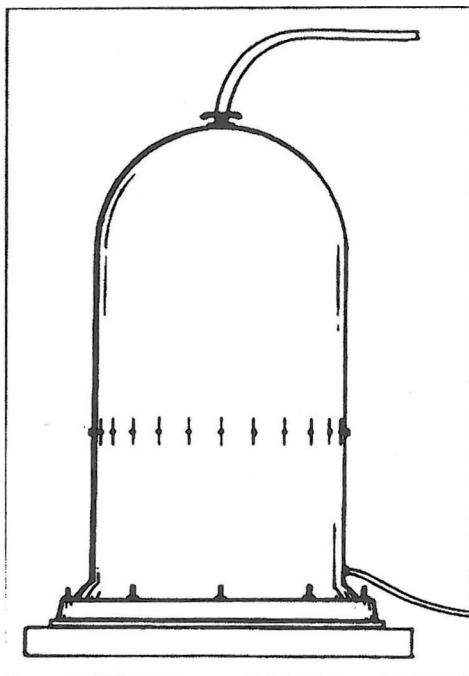
Toto záhadné zařízení - „zvon“ („die Glocke“) - se jevílo na první pohled relativně jednoduché, třebaže tomu neodpovídaly podivné účinky jeho činnosti. Je pravda, že popis je neúplný a nevědecký, protože pochází od vojenského personálu, který neměl přístup ke všem údajům, přesto i tak obsahuje mnoho cenných detailů. Hlavní část „zvonu“ tvořily dva masivní cylindry nebo bubny okolo jednoho metru v průměru, jež se během experimentu otáčely v protisměru úžasnou rychlostí. Tyto bubny byly vyrobeny ze stříbřitého kovu a rotovaly kolem společné osy. Osu tvořilo zcela neobvyklé jádro o průměru asi dvanáct až dvacet centimetrů, které bylo spodním koncem upevněno k masivnímu podstavci „zvonu“. Ten byl vyroben z těžkého

tvrdého kovu. Před každým pokusem byl do jeho nitra umístěn jistý druh keramického podélného kontejneru (definovaný jako „vakuová láhev“...) obložený vrstvou olova silnou přibližně 3 cm. Byl 1-1,5 metru dlouhý a naplněný zvláštní metalickou substancí s fialově zlatým odstínem, která měla při pokojové teplotě konzistenci „lehce koagulované želatiny“. Z uvedené informace vyplývalo, že tato substance měla krycí název „IRR XERUM-525“ nebo „IRR SERUM-525“ a mezi jinými složkami obsahovala oxid thoria a oxid berylnatý.

V dokumentaci se objevuje také název „Xeron“. Šlo o nějaký druh amalgámu rtuti obsahujícího různé těžké izotopy, velkého množství tekutého dusíku a kyslíku, vypadá to, že byly chladicím médiem. Celé zařízení, tj. cylindry a jádro, bylo zakryto dříve zmíněným keramickým krytem zvonovitého tvaru - cylindr byl nahoře zaoblený a byl opatřen jistým druhem háku nebo zámku. Celé zařízení mělo kolem 1,5 metru v průměru a bylo okolo 2,5 metru vysoké...

Osoba, s níž jsem rozmlouval, v každém případě zdůrazňovala, že v souvislosti s popisovaným zařízením nepadlo ani jednou slovo „zbraň“.

Na tomto místě je třeba se zastavit a uvážit tyto detaily, protože se poněkud liší od seznamu, který pořídil Nick Cook v knize Hunt for Zero Point a od mého dřívějšího popisu v knihách The Giza Death Star Deployed a Říše Černého slunce

Igor Witkowski: Nákres zvonu (z knihy The Truth About the Wunderwaffe)

1. Zvon sestával:
 - a) Ze dvou protiběžících cylindrů na společné ose a tyto cylindry byly zjevně naplněny nebo potaženy čistou rtutí;
 - b) Osa samotná sestávala z jádra z těžkého kovu, pravděpodobně bylo duté, neboť sloužilo jako schránka pro mysteriózní směs thoria, beryllia a rtuti známou jako Xerum-525;
 - c) Vnější kryt byl vyroben z keramického materiálu.
2. Rtuť, a patrně i vnitřek zvonu, byla nesmírně ochlazována (podle všeho tekutým) dusíkem a kyslíkem;
3. Zvon byl přibližně (podle tohoto Witkowskiho nejnovějšího bádání) 2,5 metru vysoký (asi osm až devět stop) a měl kolem 1,5 metru v průměru (čili asi čtyři až pět stop), co do velikosti byl menší, než původně oznámil Nick Cook.

Ten poslední detail je možná významný, poněvadž ve své předešlé knize Říše Černého slunce jsem provedl srovnání zvonu a UFO objeveného u Kecksburgu. Zde jsem dospěl k závěru, spoléhaje se na rozměry udané Nickem Coochem - 12-15 stop (3,5 až 4,5 m) výšky a 9-12 stop (2,7 až 3,5 m) v průměru - a obdobné rozměry objektu, který havaroval u Kecksburgu, že šlo možná o jeden a tentýž objekt. I když nové rozměry toto spojení jaksí oslabují, přesto trvám na svých domněnkách a v této knize je ještě rozvíjím: to, co u Kecksburgu havarovalo, byl možná zvon nebo jiné podobné zařízení.

V každém případě vyvolává výše uvedený seznam jisté neodbytné otázky:

1. Jaký účel měly protiběžící cylindry?
2. Byly tyto cylindry seřazeny jeden uvnitř druhého, nebo byl jeden na vrcholu toho druhého?
3. Jaký účel mělo používání rtuti v těchto cylindrech?
4. Jaký účel mělo používání zjevně radioaktivní látky Xerum-525? Bylo Xerum-525 nějakým izotopem rtuti, nebo šlo o izotop rtuti ve sloučenině s jinými prvky?
5. Jaký účel měl keramický kryt?

Jak uvidíme, Witkowski měl pro některé z otázek svá vlastní přijatelná vysvětlení. V následujícím je ověříme a právě tak vyslovíme i své vlastní domněnky.

Ovšem Witkowskiho setkání s jeho informátorem přinesla mnohem více informací nejen o samotném zařízení, ale i o jeho experimentálním provozu:

Každý takový experiment se odehrával ve speciálně připraveně místnosti - nádrži. Ve většině případů byla v podzemí. Její povrch byl pokryt keramickými taškami a podlaha krytinou z těžké gumy. Tato podlahová krytina byla po každém pokusu zničena (!), zatímco tašky byly omyty - deaktivovány růžovou tekutinou připomínající solný roztok. V případě testů prováděných uvnitř místnosti v opuštěném dole v roce 1945 byla taková místnost vždy po dvou třech zkouškách zničena (vyhozena do povětří).

Nejdříve ze všeho byl připraven samotný „zvon“ spolu se značným množstvím doprovodné elektroinstalace. Na zvláštní rampu byla umístěna celá řada fotoaparátů, kamer a jistě také měřících přístrojů k výzkumu samotné místnosti. Kolem pak byla rozmístěna řada vzorků či předmětů, na nichž byl testován účinek emitované energie. Mezi nimi zvířecí organismy (živé ještěrky, krysy, žáby, hmyz, hadi a se vši pravděpodobností také... lidé - vězni z KL Gross-Rosen), rostliny (mechy, lišejníky, kapradiny, přesličky, houby, plísňe) stejně jako celá řada substancí organického původu jako bílek, krev, maso, mléko a tekuté tuky. Přípravy samozřejmě prováděli vědci a technici... stejně jako komando vězňů z koncentračního tábora v Gross-Rosenu, speciálně vybraných pro tuto práci. Šlo asi o stovku lidí... Těsně před začátkem experimentu byl všechn personál odsunut do vzdálenosti 150-200 metrů, zároveň si navlékli ochranné obleky z gumy, helmy nebo tvrdé klobouky opatřené velkými červenými stínítky.

K našemu předešlému seznamu proto můžeme připojit následující body:

6. Experimenty byly prováděny v podzemní místnosti, jejíž částí byla nádrž;
7. Místnost byla izolována gumovou krytinou pokrytou keramickými cihlami;
8. Účinky zvonu během jeho činnosti dosahovaly do vzdálenosti nějakých 650-700 stop (195-210 metrů);
9. Místnosti musely být už po několika málo testech zničeny, zjevně vzhledem k silným reziduálním účinkům jeho provozu;

10. Účinky zařízení na živé organismy a organický materiál byly očividně zásadní oblastí výzkumu;
11. Dokonce i na takovou vzdálenost museli technici nosit gumové obleky (což naznačuje, že když byl zvon v provozu, nebyl elektricky uzemněn);
12. Bylo třeba chránit oči červenými stínítky.

Účinky zvonu, pokud byl v provozu, vyústily v tento zvláštní seznam extrémních opatření; šlo jak o „krátkodobé a dlouhodobé účinky - tak možná i takové, o nichž nevíme“. Co se týče krátkodobých účinků, ty bylo možno vnímat bezprostředně poté, co byl zapojen proud. Šlo jednak o charakteristický zvuk, který lze popsat jako cosi, co se nejvíc podobalo bzučení včel v uzavřené láhvi (odtud neoficiální název „včelín“ - „Bienenstock“, jenž se ve vztahu k „zvonu“ rovněž užíval) stejně jako o řadu elektromagnetických účinků. K nim patřily výboje v okolí 220V elektroinstalace (žárovky „shořely“) pozorované v případě pozemních testů na vzdálenost přesahující 100 metrů, modravá fluorescence (modré zář) kolem „zvonu“ - samozřejmě následek emise ionizující radiace, stejně jako velmi silné magnetické pole zmiňované ve výkazech. Nadto účastníci experimentů pociťovali poruchy funkce nervového systému, jako třeba mravenčení („brnění“), bolesti hlavy a kovovou pachut' v ústech.

Činnost zvonu nepochybně indukovala jakési velmi zvláštní a velmi extrémní účinky, a jak mnozí čtenáři rozpoznají, „kovová pachut'“ v ústech účastníků je jedním z typických příznaků, které zažili všichni, kdo se dostali do těsné blízkosti UFO.

Dlouhodobé účinky byly stejně zvláštní. Účastníci trpěli nespavostí, poruchami rovnováhy, svalovými křečemi a tvořením vředů.

Němci zjevně později „uspěli v tom, že tyto nežádoucí účinky radikálně snížili“.

Šlo však o účinky jeho činnosti na organické materiály, které byly nejzvláštnější a nejsmrtonosnější. Různé rostliny, zvířata a podle všeho i nešťastné oběti koncentračního tábora trpěly „různými druhy“ následků, z nichž dominující byl „rozpad tkáňových struktur, gelování a stratifikace tekutin (mezi jinými i krve) do zřetelně oddělených frakcí a podobně“. Ve skutečnosti během prvních sérií zkoušek, provedených zřejmě během května a června 1944, „způsobil tento druh vedlejších účinků smrt pěti vědců ze sedmi, kteří se jich zúčastnili. Následkem toho byl celý první výzkumný tým rozpuštěn“ a hlavní prioritou projektu se stalo omezení těchto účinků. Jinými slovy, zhoubné účinky zvonu nebyly tím, přinejmenším zpočátku, po čem by Němci šli. Jejich cílem bylo něco úplně jiného. Jak ještě dále uvidíme, takové výsledky a jejich potenciál pro nový druh smrtící zbraně by u Němců nevyšel naprázdno. Zatímco Witkowski se sice kloní k názoru, že zvon představoval tajný projekt jakéhosi druhu pohonu, jeho klasifikace jakožto *Kriegsentscheidend* a jednoznačný nárok na označení „Wunderwaffe“ by se zdály volat v tomto směru o další spekulace, opřené o Witkowskiho odhalení. Za chvíli se k tomuto předmětu vrátíme.

Nejpodivnější změny v organickém materiálu „byly pozorovány v případě zelených rostlin“.

Během první fáze, v rozpětí asi pěti hodin poté, co byl test ukončen, rostliny bledly nebo šedly, což prozrazuje rozklad nebo rozpad chlorofylu. Mimořádné je, že v rozporu s tím takové rostliny normálně vegetovaly, podle všech příznaků, po delší období - v řádu týdne. Potom následovalo bezprostřední, téměř okamžité nebo stupňovité (8-14 hodin) rozložení na mazlavou hmotu „konzistence žlutého tuku“... jež postihlo celou rostlinu. Tento rozklad postrádal všechny charakteristické známky bakteriálního hnití - mezi jiným zápach. Navíc byl příliš rychlý, budil dojem, že se rozpadala celá struktura.

Zároveň byla u kapalných organických substancí pozorována tvorba neurčitých krystalických struktur...

Z toho by mohl člověk vytušit, co se stalo, když bylo zařízení spuštěno poprvé - způsobilo smrt pěti vědců a techniků, kteří ho obsluhovali. Nerozvážně byli vystaveni jeho neobvyklým účinkům a buněčná struktura jejich těl a tělních tekutin se zcela zhroutila. Jak dále uvidíme, jsou takové účinky jasným projevem „skalárního“ zařízení.

Nebyly to však jediné zvláštní účinky spojené se zvonem. V oblasti dolního Slezska kolem Ludwigsdorfu (dnes Ludwikowice Klodzkie), kde měl projekt sídlo, kontaktovali Witkowskiho ti, kdo přežili projekt, nebo ti, kteří za války toto území obývali, a oznámili mu, že viděli „vertikálně přistávající a startující objekty“, které někteří popisovali jako „létající barely“.

5. Witkowskiho rekonstrukce pravděpodobné fyziky zvonu

Je zjevné, že výše uvedený konstrukční inventář tohoto zařízení, jeho funkčnosti a účinků skýtá velmi neobvyklý obrázek. Jaký druh fyziky za tím vším spočívá? Čeho se Němci pokoušeli tímto bizarním zařízením dosáhnout? Samozřejmě mít takové složité zařízení funkční na konci války by vyžadovalo nějaké předchozí testování, plánování a projekční práce, což by si žádalo roky výzkumu, který by musel jít po správné cestě. Co tedy hledali? Co mohlo být jejich inspirací? A konečně proč by mělo být takové zařízení, vedle všech ostatních exotických zbraní z arzenálu Třetí říše - arzenálu, v němž se vyskytovaly palivo-vzduchové bomby, řízené střely, smrtonosné chemické a nervové plyny a možná dokonce i atomová bomba - jedinečným způsobem klasifikováno jako Kriegsentscheidend, „rozhodující pro válku“?

Witkowski se odhodlal, že tyto otázky zodpoví, a postupem času zjistil, že ve zprávách týkajících se tohoto zařízení dominují dvě fráze. A to „vířivá komprese“ a „separace magnetických polí“. Nepochybně něco znamenají, a to cosi obzvlášť exotického, když bylo třeba konzultovat arkánní záležitost „simulace zeslabení vibrací vycházejících ze středu sférických objektů“ se záhadnou dr. Elizabeth Adlerovou z univerzity v Královci. Jenže zvon nebyl sférický a jeho rychle se otáčející válce „nevibrovaly“.

Záhada se prohlubuje...

Jak Witkowski dokládá, zvon „měl tolik charakteristických rysů, že by se zdálo možné najít nějaký druh jednoznačného vysvětlení“. Podle něj jde o následující:

- Použití velmi vysokého napětí.
- Zdůrazňování fenoménu „separace magnetických polí“.
- Výskyt „vířivé komprese“.
- Skutečnost, že zařízení generovalo velmi silné magnetické pole.
- Otáčení hmoty/masivních prvků jakožto prostředku k dosažení výše uvedených efektů (přímo či nepřímo).
- Výsledek: vznik silné radiace.
- Kontinuální charakter fungování „zvonu“ - tj. nepulzní. o Odkaz na transformaci rtuti ve zlato.

Ten seznam je zářející, zejména s ohledem na předposlední bod, kde se vyslovuje hypotéza o „nepulzní“ povaze fungování zvonu. Je to z celého materiálu v bádání Witkowskiho jediná položka, jež postrádá jakéhokoliv doložení. Ačkoliv Witkowski má pravdu, že tohle by velice pravděpodobně mohl být jeho operační modus, je tu jeden záchytný bod, že zvon mohl být i pulzním zařízením, a ten pochází od samotného Witkowskiho: jde o jeho popis zvuku - podobal se prý úlu plnému včel. Takový zvuk je charakteristický pro velmi rychlé zapínání a vypínání stejnosměrného proudu vysokého napětí, jak ho používal Tesla při svých experimentech

„impulzního zesilujícího vysílače“ (Impulse Magnifying Transmitter) se stejnosměrným proudem. Tento „bzučivý“ zvuk je pro takové přístroje typický.

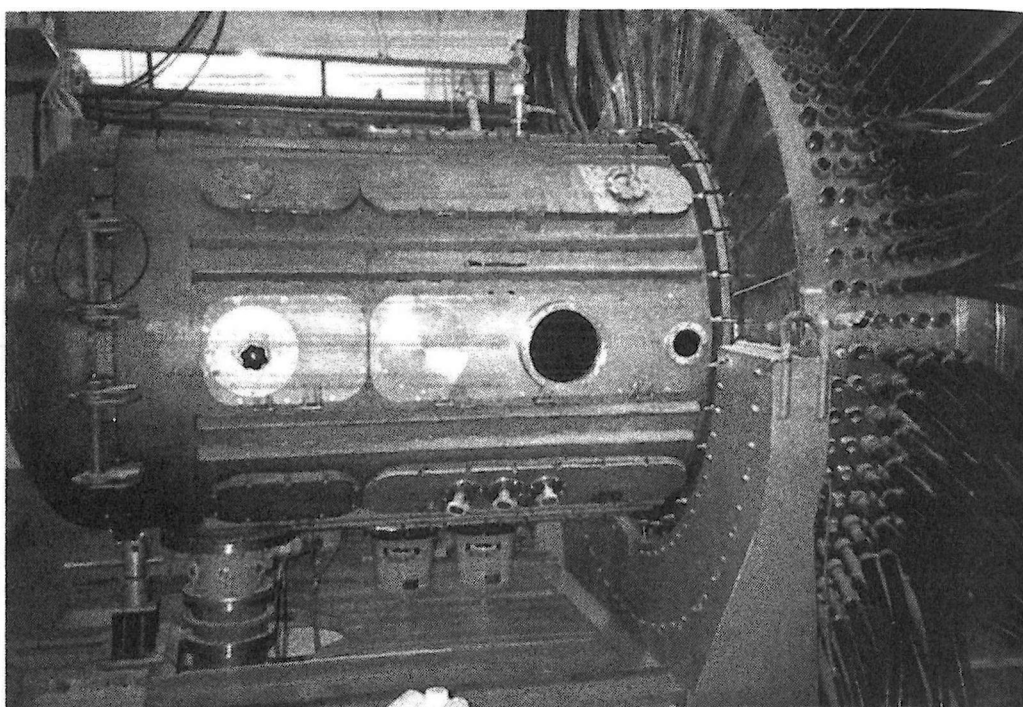
A poslední bod ještě rozšiřuje dlouhý seznam zvláštností spojovaných se zvonem - totiž transmutace prvků. V příští kapitole uvidíme, že ze záznamů z Farm Hall vyplývá, že při dvou odlišných příležitostech byl zaznamenán kuriózní odkaz na „fotochemický proces“ separace izotopů. Domnívám se, že by mohlo jít o nějakou analogii či derivát studené fúze. Zde se však setkáváme s tímto odkazem v souvislosti s projektem, jenž má jen málo společného s fotochemií, vyjma toho nejvolnějšího spojení.

Co se týče odkazu na transmutaci, jde o problém částečně vyřešený, neboť ve večerním vydání Frankfurter Zeitung und Handelsblatt z pátku 18. června 1924 existuje článek právě o transmutaci rtuti ve zlato - dávno před objevením nukleární fúze - od nikoho jiného než prof. dr. Walthera Gerlacha! Gerlach mluví o tom, že taková transmutace je možná bombardováním cíle „paprsky“ nespécifikované povahy, a pak pokračuje, aby nás zpravil o vědecké uskutečnitelnosti alchymie!

Ve snaze poskládat ze všech kousků celek Witkowski kontaktoval polského fyzika Marka Demianskiho, specialistu na gravitační fyziku. Když mu v hlavních rysech ukázal zvláštní vlastnosti zvonu, Demianski dospěl k přesvědčení, že vířivý pohyb může být klíčem ke generování gravitace, a poté dodal, že „nejlépe by tomuto účelu vyhovovala rtuť, neboť je substancí s vysokou hustotou a zároveň je kapalinou“. Pokud ovšem Němci „uspěli v uspořádání rotačních os jader jedním směrem pomocí silného magnetického pole“, pak možná uskutečnili nějaký zásadní objev na poli gravitace.

Witkowski se dále pustil do problému domnělého vysokého napětí užívaného ve zvonu. „Muselo to vést k výbojům a následně tedy nutně šlo o otázku fyziky plazmy.“ Šlo-li opravdu o tento případ, že - jak naznačil Demianski - je tato aktivní substance v takovém zařízení charakteristická svou nízkou viskozitou, pak by měl plyn nižší viskozitu než kapalina a plazma nižší než plyn. Plazma vzniklá elektrickým proudem vytváří víry známé jako plasmoidy, v nichž „siločáry magnetického pole jsou úplně uzavřené“. Za těchto podmínek je plazmový vír téměř úplně izolován před vlivy okolního prostředí. Tím naopak vzniká jistý druh lokálního „časoprostorového kontinua“ neboli lokální zakřivení prostoru.

Během onoho období, kdy formuloval tyto závěry, navštívil Witkowski Ústav fyziky plazmatu a laserové mikrofúze ve Varšavě (IPPLM), kde viděl neuvěřitelné pracoviště, plazmovou past mající veskrze charakteristické vzezření zvonu!

*Plazmová past a plazmafokus v Ústavu fyziky plazmatu a laserové mikrofúze ve Varšavě
(z knihy Igor Witkowski: The Truth About the Wunderwaffe)*

A co je neuvěřitelné, toto zařízení nutně vyžadovalo tytéž keramické tašky a krytinu z těžké gumy, jako tomu bylo i u zvonu.

Přesvědčen těmito fakty učinil Witkowski závěr, že zvon představoval jistý druh „pasti pro vířivé plazma“. Jenže zvon se odlišoval od moderního zařízení, jež Witkowski viděl, v jednom významném ohledu. „Je zřejmé, že to, co chybělo, bylo prostě otáčení.“

Ano, plazma někdy vytváří jakýsi druh víru, ovšem obvykle se jedná o vedlejší účinek. Ještě nikdo, nikdo po válce - nepostavil „plazmafokus“ („Plazmafokus je velmi zajímavé laboratorní plazmové zařízení. Bylo zkonstruováno poprvé koncem 50. let. Tehdy nikdo netušil, že příroda nám to samé zařízení přichystala na měsíci Io planety Jupiter... Jde o koaxiální urychlovač plazmatu - mezi dvěma válcovými elektrodami je plazma urychlováno vlastním magnetickým polem. Po opuštění elektrod vytváří plazma charakteristickou deštníkovitou strukturu, kterou stále teče proud. Tento proud generuje magnetické pole, které stlačuje plazma »rukojeti« do velmi hustého lineárního útvaru, tzv. plazmafokusu. Plazmafokus není nic jiného než velmi hustý pinč.

V plazmafokusu byly uskutečněny první pokusy o termonukleární syntézu a dnes se spolu s moderními laserovými technologiemi k tomuto principu opět vracíme.“) hlavně pro rychle se otáčející těžké ionty... vnitřní stavba každé plazmy je čistě statická. Koncepce rotujících nebo proti sobě rotujících cylindrů zůstává posud neznámá. Nikdo nepřišel na to, jak to udělat!

Witkowskiho to přivedlo k finální rekonstrukci zvonu, principu jeho fungování a důvodům, proč Němci zvolili tuto zvláštní metodu „plazmafokusu“:

Představoval jsem si velký kovový buben, v němž bylo přítomno malé množství rtuti. Buben pak byl akcelerován do rychlosti, řekněme, desítek tisíc otáček za minutu. Vlivem odstředivé síly by rtuť, jakožto kapalina, pokryla stěny bubnu tenkou vrstvou. Po dosažení cílové rychlosti byl mezi obvodem bubnu (vrstvou rtuti) a jeho osou - jádrem - vytvořen elektrický výboj vysokého napětí. Teoreticky by tak mělo dojít k akceleraci iontů rtuti směrem k jádru rychlostí mnoha kilometrů za vteřinu. Ale poněvadž rtuť už měla jistý točivý moment, u příslušného množství přibližujícího se k jádru by došlo ke zvýšení jeho úhlové rychlosti... takže by došlo ke zvýšení rychlosti otáčení. V případě bubnu se rtuť by toto vedlo k dvourychlostnímu přelapování - jedno by tvořilo zachování točivého momentu a druhé by vzniklo jako následek toku elektrického proudu. Podle mých přibližných propočtů by pak došlo k tomu, že těmito prostředky by bylo možné dosáhnout krajní rychlosti „kompresí“ víru v řádu stovek tisíců otáček za vteřinu.

A tato úžasná rychlost otáčení plazmy, jejíž rotační osy byly zcela polarizovány (seřazeny stejným směrem), pak byla příčinou toho, že odtud plynuly ony obrovské kontrabarické (antigravitační) účinky, neboť současná literatura o fyzice naznačuje právě takové spojení mezi hmotou a otáčením.

Co však s onou částí týkající se transmutace? Witkowski tušil, že takové vírové struktury jsou nevyhnutelnou maticí samotné hmoty, a „vzpomněl si na práci ruského vědce Genadije Šipova a práci německého fyzika, profesora Burkharda Heima (pracujícího během války na univerzitě v Göttingenu) V jejich dílech se vyskytoval odkaz na změny vznikající ve struktuře materiálů uměle generovanými gravitačními vlnami“. Jak dále uvidíme, je to signál, že zvon představoval daleko více než jen pouhý plazmafokus, i když se k tomu připojí koncept rotování aktivní substance - vnikající do podstaty věci, aby se dosáhlo maximální spinové polarizace - koncept, který je zajisté v souladu s Gerlachovými zájmy. Kromě jednoho jediného dalšího postřehu, k němuž se dostaneme za chvíli, Witkowski dále nepokročil.

6. příběh z prostředí neonacistické frakce

Překvapivě existuje příběh z prostředí neonacistické frakce ze Severní Ameriky, který je kupodivu v souladu s mnohými detaily Witkowskiho rekonstrukce. Příběh nabývá ještě větší

pozoruhodnosti vzhledem ke skutečnosti, že se objevil před samotným vydáním ať už Huntfor Zero Point Nicka Cooka nebo Witkowskiho knihy The Truth About the Wunderwaffe, které se opírají o výsledky výzkumu a odhalení týkající se zvonu. Příběh vyšel v nakladatelství Samizdat Press známého kanadského „revizionisty holocaustu“ Erica Zündela. Příběh prý pochází od „prof. dr. Friedricha Kuhfusse, kterého spojenci nikdy nechytili a který zemřel v exilu v Barceloně ve Španělsku“.

Hluboko uprostřed téměř staletých, temných a zlověstných lesů, kdesi v jedné z mnoha kopcovitých oblastí Německa byla tajná základna jednoduše nazvaná X. Okolnímu světu se jevila jako stará lovecká chata, posazená na vrcholku malého kopce. K „Jagdschloss“, jak ji nazývali němečtí lesníci a malorolníci z přilehlé vesnice (asi 8 km vzdálené), vedly jenom dvě klikatě se vinoucí cesty. (Kolem ležící) lesnatá oblast byla prohlášena za zakázanou. Bylo jim řečeno, že celá oblast je (během války) pod přímou správou SS. Všichni vesničané byli vybaveni zvláštními propustkami s fotografiemi; museli přísahat, že zachovají mlčenlivost, a nesměl je navštěvovat nikdo z okolí... Viděli... autobusy plné lidí - obvykle chmurně vyhlížejících mužů, jenom pár žen, mnoho jich však bylo v uniformách a mimořádný počet jich měl vyšší důstojnickou hodnost - projíždějící jejich vesnicí.

Protože ve vesnici byla jenom jediná hospoda, zastavilo čas od času před hostincem U zlatých volů (Gasthaus zum Goldenen Ochsen) některé z těžkých aut značek Mercedes a Opel a jejich pasažéři tam poobědvali nebo posvačili. Muži se chovali velice podivně.

Všichni si brali aktovky ke stolu, kde obědvali, mnohé z těchto kufříků byly větší než obvyklé německé aktovky...

Po většinu dne tam bylo poměrně ticho a pak jednoho dne požádali esesáci místního starostu, aby svolal místní obyvatele. Byl jim představen důstojník, který vyhlásil, že poblíž Jagdschloss bylo zřízeno pomocné zařízení koncentračního tábora a že vězňové jsou pracovníky továrny zaměřené na válečnou výrobu a jsou zapojeni do nesmírně důležité práce. Nikdo se s těmito lidmi neměl bratříčkovat a každý cizinec nebo mimořádná událost měli být nahlášeni na SS Ortskommandatur... O pár dní později začal vesnicí projíždět nákladňák za nákladňákem, plně naložený stavebním materiálem pro všechny možné účely...

Brzy nato bylo celé dny slyšet, jak se údolím rozléhají ohlušující a hrozivé detonace. Za pár měsíců vše ustalo. Pak začaly přijíždět rozměrné, pomalu jedoucí širokonosné nákladňáky vezoucí náklady pokryté plachtami, upoutané řetězy a střežené vojáky. To trvalo po mnoho a mnoho týdnů. Celá vesnice byla od té chvíle plná těch nejneuvěřitelnějších historek.

Jedné noci celou ves probudil a strašlivě vylekal zvuk tak vysoké intenzity a frekvence, že si hned každý uvědomil, že se děje něco velmi neobvyklého. Vyběhli spěšně ven a k svému naprostému překvapení a údivu uviděli jasně zářící „věc“ vznášející se ve vzduchu směrem od Jagdschloss. Pak právě tak rychle, jak se zvuk objevil, také skončil, světlo pohaslo a ta podivná „věc“ dosedla někde za vrcholky stromů, mimo dohled místních, kteří pocítili ulehčení, i když byli ještě otřeseni... Zanedlouho tam pak poletovalo pár těchto zvláštních těles, každé trochu odlišné od těch ostatních, nejprve pomalu, později však tak fantastickými rychlostmi, že bylo obtížné sledovat je pouhým okem... Občas, když letěly tak rychle, vydávaly strašlivý hluk, veliký třesk, který se odrazil po údolí jako těžké hromobití.

...A tak měsíce přecházely v roky a jednoho dne dlouhé kolony nákladňáků ucpaly silnice. Protože k Jagdschloss vedly dvě silnice, bylo těžké rozpoznat, co se děje, ale brzo to zjistili. Bylo vidět čím dál méně létajících „věcí“ a zanedlouho byl tábor jen stínem dřívějšího shonu. Jednoho dne práce ustaly a děsivé exploze utichly. Pak se zase údolím nesl kouř z okolí kolem Jagdschloss a o pár týdnů později vstoupili do vesnice Rusové, bez odporu, rabující a plenící vše, co bylo na dohled... Sotva si (Rusové) uvědomovali, že v těch zborcených slujích s elektrickými kabely a

dráty visícími volně z nyní vlhkých stropů, na podlahách pokrytých sutí, ve zdánlivě nekonečných halách s podivnými známkami spálení na betonových podlahách, zdech a stropech se odehrával jeden z divů světa... jenom bezcenné úlomky kovu, matice, šrouby, ocelové tyče, gumové pneumatiky, nějaká kůže a jakási podivně vyhlížející a páchnoucí „mrtvolná“ šedavá substance, kterou bylo možno spatřit mezi vším tím rumištem.

Je tu řada věcí, které by mohly vést k domněnce, že tento příběh je čistou fantazií.

Především, a to je nejdůležitější, představa důstojníků SS veřejně přinášejících aktovky nabitě dokumenty o tajném výzkumu do místního Gasthaus je vysloveně nesmyslná. Pro SS posedlou loajalitou a bezpečností jsou takové rozpory nemyslitelné; pokud by se toho však dopustil kterýkoliv příslušník, rychle a nemilosrdně by s ním skoncovali. Dále, jak Witkowski potvrdil v osobním dopise autorovi, nebyl žádný modernější Schloss či středověký hrad ve Fürstensteinu nikdy využíván jako lovecká chata.

Je tu ovšem také řada věcí, jichž je třeba si zde povšimnout, protože v širším záběru podporují Witkowskiho rekonstrukci zvonu, a tudíž mají sklon naznačovat, že tento příběh obsahuje jisté pravdivé prvky; ve skutečnosti obsahuje mnoho podstatných součástí, jež mají něco společného s Witkowskiho historií projektu Zvon, a shodou okolností se tento příběh stal ještě působivějším vzhledem ke skutečnosti, že předchází vydání Witkowskiho díla a také že pochází ze zdroje hluboce sympatizujícího s nacisty. Ten poslední bod by mohl vlastně naznačovat, že někdo někde a nezávisle na jakékoli vládě zná všechny podrobnosti tohoto projektu a to, čeho bylo dosaženo.

Za první, příběh se dotýká silně zalesněné a kopcovité oblasti Německa, což Schloss Fürstenstein jistě splňuje. Za druhé, tato oblast a potažmo i projekt, o němž příběh vypráví, byl pod správou SS. Za třetí tu byl koncentrační tábor, který se podílel na dodávkách otrocké práce pro výstavbu a podle všeho i na projektu. (Witkowski objasňuje, že tato otrocká práce pocházela z blízkého koncentračního tábora Gross-Rosen.) Za čtvrté, příběh naznačuje, že tam docházelo k mohutným odstřelům, což silně nasvědčuje tomu, že tam probíhala ve značné míře podzemní výstavba. Jak si Witkowski všímá, jsou tu jasné indicie, že celý komplex Fürstensteinu byl protkán sítí tunelů a štol postavených během války. Za páté, je nepochybně zřejmé, že objekt, o němž v příběhu hovoří obyvatelé vesnice, způsoboval nápadné vedlejší účinky, a tady je podobnost se zvonem úplně zřejmá. Za šesté, z příběhu je rovněž jasné, že s tím byla spojena těžká elektrická kabeláž, což je další podobnost s příběhem o zvonu. Za sedmé je tu zmínka o „mrtvolné“ šedavé substancí nacházející se v rumišti, jasně připomínající zprávy o černavé nebo našedlé mazlavé hmotě, pocházející z experimentů se zvonem na organických materiálech. Za osmé, příběh líčí spálená a sežehnutá místa na betonových a kamenných stěnách, což podporuje myšlenku, že ať už tam šlo o cokoliv, vydávalo to silné záření, a to je další paralela ke zvonu, jak vypočítává Witkowski. A konečně příběh zaznamenává skutečnost, že místo bylo očividně spěšně a důkladně evakuováno SS, aby se předešlo tomu, že by cokoliv padlo do rukou Rusům. A tady znovu toto vyprávění v hlavních obrysech souhlasí s příběhem o zvonu, s tím, jak SS provedla odsun objektu a popravu některých vědců a techniků.

Musíme to všechno ovšem také zvážit ve srovnání s oněmi neuvěřitelnými prvky příběhu. Je nejenom nepravděpodobné, ale hlavně naprosto směšné, aby důstojníci SS podílející se na vrcholně tajném černém projektu během svého „volná“ přenášení, jako by se nechumelilo, tajné materiály v aktovkách nebo více či méně otevřeně mluvili o své práci v místním Gasthausu.

7. Pohon na vířivou rtuť... opět na scéně

Jak jsme se zmínili už dříve, Witkowski svoji analýzu zvonu nikam dál neposunul, naznačil jenom, že šlo o unikátní návrh pastí pro vířivou plazmu, jejímž prostřednictvím bylo možná dosaženo mimořádných kontrabarických účinků. Tyto účinky, má-li jeden věřit zprávám obyvatel

této oblasti o „létajících barelech“, nebo pokud by měl dokonce věřit příběhu z výše uvedeného neonacistického zdroje, by byly tak ohromující, že by nacisté na toto zařízení uvalili nejvyšší utajení.

Witkowski si je však vědom faktu, že zvon mohl znamenat mnohem více. V závěru onoho oddílu své knihy, který zkoumá zvon, a ve skutečnosti jím končí i celá jeho neuvěřitelná kniha, si Witkowski klade otázku, jež ho nutí posoudit pochybný zdroj inspirace celého projektu:

(Přesto) zůstává ještě jedna sporná otázka - jak je možné, že vědci ve 40. letech dvacátého století přesně věděli, kam se ubírají? Vždyť přece aplikovali myšlenky pocházející z fyziky XXI. století? Jak to přijde, že si byli vědomi toho, že uskutečňují zásadní objev? Jaké argumenty museli předložit (před započítím prací), aby uspěli v souboji s velkými a vlivnými zbrojařskými konsorcií o přiklepnutí finančních zdrojů? A oni vyhráli na celé čáře.

Zdá se, že za celou záležitostí je cosi víc než jenom technický problém. Neobvyklost toho všeho je shrnuta ve skutečnosti, že popisy pohonu na rtuť jsou známy už z prastarých dob - ze starých hinduistických knih a alchymických traktátů - to se dá snadno ověřit. V „Samarangana Sutradhara“, knize staré přinejmenším 2 000 let, se praví: „Prostřednictvím síly skryté ve rtuti, která uvádí do pohybu vír fungující jako pohon, může člověk sedící uvnitř (stroje) cestovat po nebi na veliké vzdálenosti tím nejúžasnějším způsobem.“

Witkowski jasně naznačuje, že inspirace pro tento projekt mohla pocházet ze zaujetí SS pro okultní vědy a z jeho pátrání v různých okultních a esotemích pojednáních za účelem shrnutí všech možných abstraktních konceptů, které by mohly sloužit jako základ pro vědecké vysvětlení.

Na toto téma jsme narazili již dříve a s ohledem na takzvané „pohony na vířivou rtuť“ řekneme ještě více v kapitole šesté.

Zde však Witkowski se svojí rekonstrukcí zvonu a domněnkami ohledně jeho fungování a skutečných cílů, jichž Němci doufali dosáhnout, končí. S tím však zůstává řada významných otázek nezodpovězena.

Z předcházející prezentace připomeneme, že Witkowski správně rozumí významu rotace rtuti nebo substance Xerum-525 v tomto zařízení. Ale i když se o tom už jednou zmínil, nikdy neuvážil, čeho Němci doufali dosáhnout protisměrnou rotací těžé substance. Krátce řečeno, kontrabarické účinky zvonu jsou vysvětleny jedním rotujícím cylindrem. Tak proč tu byly na společné ose dva cylindry rotující opačným směrem? A stejně významné je i tohle: jaká byla jejich konfigurace? Byl jeden cylindr umístěn uvnitř toho druhého? Nebo byl jeden cylindr usazen na vrcholu druhého?

Související otázkou je i toto: co mohlo být vedle případné esoterní a okultní inspirace tehdejší literaturou o fyzice, jež by vytvořila základ projektu Nosiče lucerny? Jak uvidíme, Němci měli kromě Gerlacha celou řadu vědců, kteří si uvědomovali význam víření (vortexů) pro samotné stavební kameny hmoty. Jakmile už jednou dojde k vyjádření této ideje, člověk nevyhnutelně uvidí její implikaci, protože pokud je toto víření podstatou základních stavebních kamenů hmoty, může se pak rovněž stát šablonou procesu transmutace jedné formy hmoty v jinou, a právě tak i šablonou pro celou škálu dalších procesů.

Ještě jednu otázku je třeba alespoň spekulativně zodpovědět, a to proč bylo toto zařízení uzavřeno do keramického pláště tvaru zvonu? Byla tato volba materiálu a jeho tvaru důležitá?

Taktéž charakteristický zvuk zvonu vznikající v průběhu jeho činnosti se podobal hučení úlu. Tento zvuk by mohl naznačovat velmi rychlé zapínání a vypínání (velmi pravděpodobně stejnosměrného) proudu vysokého napětí uvádějící toto zařízení do pulzování.

Konečně jsou tu účinky zvonu na živé organismy - ať už byly jeho mimořádné kontrabarické a „temporální dilatační“ účinky jakékoliv, u Němců by dozajista nepřišly vniveč. Nepochybně se

vyskytovaly v přítomnosti fenoménu, který lze aplikovat různými způsoby, třeba jako pohonný prostředek, možná dokonce jako komunikační technologie a možná také jako zbraň.

Fenomén, k němuž Němci získali přístup prostřednictvím zvonu, byl fenoménem podle sjednocené teorie pole a ukazuje na základy fyziky sjednocené teorie. Otázkou zůstává, o jaký fenomén tu jde? Co nacisté hledali? Tušili, na co přišli?

Proč se tu stále objevuje přítomnost Gerlacha? Proč je například expertem na spinovou polarizaci, gravitaci, transmutaci prvků, rtuťnatou plazmu, a proč je odpovědný za veřejný projekt atomové bomby v nacistickém Německu? Proč jsou dosud jeho deníky tajné? Proč by se mělo nějaké antigravitační zařízení stát najednou Wunderwaffe? Jaký pravděpodobný obor fyziky mohl stát za všemi těmito věcmi?

Witkowski sám ukazuje cestu k tématu, jež nás bude provázet v příštích kapitolách: víření (vortexů).

5. „Práce v odvětví fyziky, jež byla z všedního pohledá monstrózní“

„(Skalární) zbraně jsou neúčinnější a neflexibilnější zbraně na zemi. Hic jim nedokáže vzdorovat. Každý národ, který nevlastní (skalární) zbraně, je už napříště druhořadou mocností, bez ohledu na to, kolik má jaderných hlavic, bombardérů a ponorek, nebo kolik má vysokoenergetických laserů a velmi výkonných mikrovlnných zbraní.“

Tom Bearden: Fer De Lance: Briejing on Soviet Scalar Electromagnetic Weapons

A. Podivná tvrzení a citace: Náznaky německého válečného výzkumu v oblasti „skalárních“ zbraní

Jakmile narazíme na výstřednější tvrzení dále rozvinutá v některých příkladech exotické literatury o vývoji nacistických tajných zbraní, člověk nabude dojmu, že tu jde o jakési tajné středověké alchymistické laboratoře s alchymisty oděnými do černých uniforem SS a vyhladovělými otroky koncentračních táborů popoháněnými bičem dopadajícím na jejich záda, laboratoře, kde se zdokonalují strašlivé ničivé stroje a zdroje energie. Mají všechny prvky - kdyby nebyla šire lidského utrpení tak skutečná a tak obrovská - špatného hollywoodského „béčka“ s pochmurným Borisem Karloffem v hlavní roli, který organizuje své výstřední spolupracovníky, mezi něž by patřil dále Béla Lugosi, Peter Lorre, Vincent Price a Sydney Greenstreet, sami grandiózní zlosynové, kteří se spikli, aby ovládli svět.

Této situaci však neulehčí podivné citace ze spolehlivých zdrojů, nad nimiž - pokud se jim opravdu věnuje pozornost - by se měl člověk pozastavit. Posuďte dva příklady záznamů rozhovorů německých vědců (které tajně nahrávali Britové), kteří byli internováni ve Farm Hall a kteří se podíleli na vývoji atomové bomby. Tyto přepisy byly odtajněny teprve až v roce 1992. Oba příklady, jež jsem citoval bez rozsáhlých komentářů ve své předcházející knize o nacistických tajných zbraních, Říše Černého slunce, se týkají umělých rubínů a nějakého neznámého „fotochemického procesu“ obohacování izotopů. Obě citace a své poznámky uvádím přímo ze zmíněné knihy.

1. „Umělé rubíny“, pasáž ze záznamů z Farm Hall

Na stranách 142 a 143 knihy Říše Černého slunce si všímám toho, že jeden z vědců internovaných ve Farm Hall učinil poněkud překvapivé prohlášení, prohlášení překvapující nejen svou objektivní pomíjivostí a stručností, nýbrž také tím, že nevyvolalo téměř žádný komentář editora záznamů:

Poté pohledný a cynický Horst Korsching, diskutující s Diebnerem a Baggem o vyhlídkách na živobytí, utrousí 21. července 1945 kuriózní poznámku:

Bagge: „Kvůli penězům bych raději pracoval na atomové bombě; na druhé straně bych rád pracoval na kosmickém záření. Cítím to podobně jako Diebner.“

Korsching: „Oba byste chtěli pracovat na konstrukci atomové bomby?“

Diebner: „Tohle je šance, jak si vydělat na živobytí.“

Korsching: „Každý právník rychle pochopí, že tyhle projekty jsou mimořádně důležité. Proto odtud nemohou plynout žádné peníze. Vydělat peníze můžete jenom na těch myšlenkách, které pustili na veřejnost. Pokud vynaleznete něco takového jako umělé rubíny pro hodinářský průmysl, vyděláte na tom víc peněz než s atomovou bombou.“

K tomu jsem pak připojil následující komentář:

Umělé rubíny? Samozřejmě, takové věcičky se používaly při výrobě hodinek před vynálezem strojku řízeného krystalem. Ale v roce 1945 byla taková myšlenka přímo fantastická. Jistě, v době odtajnění těchto záznamů byl už první laser na světě historií, protože byl vynalezen v roce 1960, a u něj se doopravdy využíval umělý rubín jako hlavní komponent pro optickou dutinu vymezenou zrcadly a vyzařující laserové záření. Jenže v roce 1945 byla na svou dobu tato myšlenka víc než jen trochu napřed. Jde o další možný náznak, třebaže slabý, že se v nacistickém Německu dělo ještě něco jiného? O něco později vyjádřil v tomto rozhovoru Korsching své přání vrátit se do Hechingenu pro svůj teleskop, čočky a hranoly, což může být náznak, že se možná zabýval jak optikou, tak i jaderným výzkumem.

Tato zmínka o spojení mezi lasery a umělými rubíny nebyla náhodná, protože v knize Říše Černého slunce na straně 104 jsem citoval následující úryvek z knihy bývalého zpravodajského důstojníka a současného žurnalisty Toma Agostona, který jako první na Západě přišel v 80. letech s příběhem o Kammlerstabu, skupině expertů SS pro tajné zbraně zabývající se interdisciplinárním výzkumem:

Jejich záměrem bylo razit cestu konstrukci nukleárně poháněného letadla, pracovali na aplikaci nukleární energie pro pohon řízených střel a letadel; laserových paprsků, tehdy se o nich mluvilo ještě jako o „paprscích smrti“: široké paletě raket automaticky naváděných na cíl; a měli také vyhledávat další potenciální oblasti, v nichž by se dal uskutečnit zásadní a špičkový technologický průlom. V moderním „hi-tech“ žargonu by se tato funkce dala pravděpodobně označit jako „výzkumná skupina expertů SS“. Některé práce na druhé generaci tajných zbraní, včetně aplikace nukleárního pohonu pro letadla a řízené střely, byly již v dosti pokročilém stádiu.

To, co je zajímavé na těchto dvou citacích, je jejich vzájemné srovnání, protože i když Agoston nepředkládá žádný důkaz pro své tvrzení, že SS pracovalo během války na vývoji laserů, přesto jasně tvrdí, že to byla právě výzkumná činnost, již vyvíjelo.

Tímto způsobem pak pozdější vydání záznamů z Farm Hall na počátku 90. let podivně dokládá Agostonovy výroky, v nichž zaznívá prazvláštní Korschingův odkaz na umělé rubíny, tehdy nákladný a časově náročný proces, jenž by si jistě zasloužil cosi víc než jen výrobu rubínů pro hodinky. Poněvadž tyto záznamy v době, kdy Agoston psal svoji knihu, ještě nebyly britskou vládou odtajněny, můžeme jenom přepokládat, že Agoston tehdy jejich obsah neznal a zakládal svá tvrzení na důvěrných rozhovorech s dr. Wilhelmem Vossem, který jako první prozradil pozadí příběhu o Kammlerově skupině expertů pro černé projekty tajných zbraní zabývající se interdisciplinárním výzkumem.

Toto vzájemné srovnání výmluvně, ale přece jen podružně svědčí o tom, že SS se opravdu zabývalo výzkumem laserů. I když nevíme, jak daleko s tímto výzkumem pokročili, ani do jaké míry byl úspěšný, není to v žádném případě v našem bezprostředním zájmu, neboť teoretická možnost laserů v té době již v kvantové mechanice existovala.

Co nás však opravdu zajímá, je ono odvětví fyziky, na něž Agostonovy a Korschingovy poznámky - učiněné v rozsahu desetiletí a nezávisle na sobě - nepřímo poukazují, protože jsou důkazem povahy fyzikálních konceptů, které Němci studovali, v tomto případě aspekty kvantové mechaniky a koherence. Jak jsme viděli v knize Říše Černého slunce, samotná nacistická ideologie se s odmítnutím „židovské“ relativistické fyziky přirozeně obrátila k doma pěstované, „čisté árijské“ a stejně úspěšné, teorii kvantové mechaniky jakožto konceptuální bázi, z níž se pak odvíjely vyspělé projekty. K této nanejvýš důležité, třebaže nezřetelné stopě - koherenci - se za chvíli vrátíme. Nyní obraťme pozornost ke druhému zvláštnímu citátu, k dalšímu prapodivnému vzhledu do možných oblastí fyziky, jež SS studovalo.

2. Záznamy z Farm Hall svědčící o německém fotochemickém procesu separace a obohacování izotopů

Jak bylo podrobně vylíčeno v knize Říše Černého slunce, jakmile se internovaní němečtí vědci dozvěděli o spojeneckém atomovém náletu na Hirošimu, začali se dohadovat o tom, jak to Spojenci zvládli „udělat tak brzo“, a tato diskuse se přirozeně rychle obrátí k tématu separace a dostatečnému obohacování uranu izotopem 235. Při jedné krátké výměně názorů mezi Karlem Wirtzem a Otto Hahnem, objevitelem jaderného štěpení, učinil právě Hahn rychlou dedukci, že Spojenci byli schopni vyrobit atomovou bombu na bázi uranu právě jenom takovými procesy. Stejně si posteskl i Wirtz a rychle se ozval s komentářem: „Oni to mají také“ což bylo bleskové přitakání zahrnující přiznání, že metoda separace izotopů byla Němcům známá a dostupná už během války.

Jak jsem však poznamenal v knize Říše Černého slunce, „krátká, leč udivující výměna názorů mezi Hahnem, Weizsäckerem, Harteckem, Wirtzem a Diebnerem pak pokračuje“:

Hahn: „Domnívám se, že je absolutně nemožné vyrobit tunu uranu 235 separací izotopů.“

Weizsäcker: „Co vy děláte s těmi centrifugami?“

Harteck: „Nikdy nemůžete získat čistou »235« pomocí centrifugy. Já ale nevěřím, že by toho dosáhli centrifugami.“

Wirtz: „Ne, jistěže ne.“

Hahn: „Jasně, ale mohli toho dosáhnout hmotovým spektrografem. Ewald má jakýsi patent.“

Diebner: „Existuje také fotochemický proces.“

Jak se kniha Říše Černého slunce dále snaží naznačit, tato krátká rozprava je znamením, že vědci možná pro své britské vězňatele sehráli komedii a že tuto komedii dokonce snad sami Britové ještě prodlužují tím, že tyto záznamy odtajnil.

Co tím míním? Mám na mysli to, že britské odtajnění je význačné vzhledem k tomu, kdy k němu došlo. Ve své předcházející knize jsem prošetřil jen několik možných důvodů:

Všimněte si, že tyto záznamy Britové odtajnil po sjednocení Německa v roce 1990, což je dost možná obligátní přiznání, že už nebylo důvodu pokračovat v jejich utajování, ať už se v nich skrývala jakákoliv tajemství, poněvadž nyní existuje mnoho jiných dostupných zdrojů, jež byly po dlouhou dobu potlačovány a odkud mohlo dojít k úniku informací: že totiž Němci buď byli nebezpečně blízko dokončení atomové bomby, nebo ji dokonce měli dřív než Spojenci.

Abychom pochopili, jakou frašku internovaní němečtí vědci sehráli a co znamená odtajnění (záznamů) britskou vládou, je třeba prověřit důležitou otázku, kterou jsem na četných místech knihy Říše Černého slunce jenom naznačil: co je to „fotochemický proces“?

Další odkaz na záhadný neznámý fotochemický proces se v záznamech objevuje o něco později během krátkého, ale velice sugestivního rozhovoru Harteka s Wirtzem:

Hartek: „Dokázali to hmotovým spektrografem ve velkém měřítku, protože jinak by bývali uspěli s fotochemickým procesem.“

Wirtz: „No, já bych řekl, že fotochemicky nebo difúzí, běžnou difúzí. Bombardovali to zářením o zvláštní vlnové délce (všichni mluví najednou).“

To jsem pak komentoval následovně:

V tomto bodě Bernstein znovu poznamenává, že „není jasné“, co to „fotochemický proces“ je. V každém případě ať už tento proces znamenal cokoliv, zdá se, že Wirtzova zmínka o něm a ozařování na zvláštní „vlnové délce“ vyprovokovala vzrušené dohadování ostatních vědců.

Pokoušeli se záměrně přehlušit a zamaskovat jeho prohlášení tak, aby nebylo nahráno? To už se nikdy nedozvíme.

Možná už ale opravdu víme, co tento záhadný a stejně tak neznámý fotochemický proces obohacování izotopů je.

Záchytný bod nám znovu poskytlo načasování odtajnění záznamů z Farm Hall: došlo k tomu po sjednocení Německa. Jenže k jejich odtajnění dochází rovněž po jiné významné události - po Ponsově a Fleischmannově objevu studené fúze a zveřejnění jejich experimentů. Mnozí nespojují studenou fúzi se separací a obohacováním izotopů, ale skutečností je, že se dá velice snadno řídit proces, jež lze nejlépe a přesně nazvat „elektrolytický“ či „fotochemický“, během něhož byla od té doby pozorována nukleární transmutace prvků v laboratořích po celém světě, za použití materiálu relativně snadno dosažitelného. Tento proces lze zvládnout na jakémkoliv kvalifikované vysoké škole nebo na pracovním stole v laboratoři někde v garáži. Literaturu týkající se těchto transmutací za studené fúze je možno snadno vyhledat na internetu.

Je-li tohle nebo něco podobného vskutku tím, co Němci mínili „fotochemickým procesem“, pak není obsah záznamů z Farm Hall nic máň než revoluční, protože to znamená, že tu máme druhý náznak, z úplně jiné strany, že Němci zkoumali fenomén kvantové koherence médií různými, systematicky vedenými způsoby. (Uvědomuji si, že v tomto bodě má pojem „kvantové koherence“ pramálo co společného se studenou fúzí, ale tento pojem později rozšíříme a popis zpřesníme. Stačí, když řekneme, že jediným myslitelným vysvětlením neobvyklého přebytku energie vyskytujícího se při experimentech se studenou fúzí je, že během experimentu přistoupil nějaký aspekt vakuové energie a zapojil se prostřednictvím mechanismů, jimž ještě plně nerozumíme.) Z tohoto pohledu je načasování povolení k uveřejnění významné hned dvakrát, dochází k němu po sjednocení Německa a po prvním uveřejnění experimentálních údajů o studené fúzi.

Implikace oněch dvou narážek - v záznamech rozhovorů internovaných německých vědců - na takový fotochemický proces v roce 1945 je šokující, neboť jestliže skutečně objevili a prováděli takové experimenty - a dozajista tu byl ideologický impulz ze strany nacistické vlády při hledání „energetické nezávislosti“ - a pokud dosáhli pokroku od počátečního „Pons-Fleischmannova“ aparátu k mnohem sofistikovanější verzi, při níž byla uskutečněna transmutace prvků při pokojové teplotě, jak tomu bylo v nedávných japonských experimentech, pak tu máme druhý, třebaže stále ještě mlhavý náznak toho, že se SS vskutku zabývala nějakými velice mimořádnými koncepcemi pokročilé fyziky. A bylo by toho jen velmi málo, pokud vůbec něco, co by bylo třeba k takovým experimentům a co by neexistovalo ve formě, která byla Němcům za války dostupná.

Není pak divu, že když Wirtz začal mluvit o bombardování záření o zvláštní vlnové délce, začali ostatní vědci mluvit všichni najednou, jako by chtěli v britských magnetofonech přehlušit jeho komentář, přičemž jejich úsilí - chápe-li člověk Bernsteinovu redakční mystifikaci jako jakýsi náznak - bylo docela úspěšné. Takže co tu tedy máme?

Prvně, ze stejného zdroje tu máme narážky na dva rozdílné fenomény - lasery a „fotochemický proces“ jaderné transmutace -, k nimž patří na jisté úrovni i kvantová koherence. Za druhé, v případě odkazu na umělé rubíny a jejich využití v laserech tu máme další potvrzení z nezávislého výzkumného zdroje, od Agostona, jehož dosvědčení „laserové“ stránky příběhu přišlo před vlastním povolením k uveřejnění samotných záznamů (z Farm Hall) a Korschingovy letmé poznámky o umělých rubínech. Konečně odtajnění a svolení k uveřejnění záznamů z Farm Hall může být významné s ohledem na načasování ve dvojím smyslu, neboť k němu dochází po sjednocení Německa a po prvním uveřejnění Ponsových a Fleischmannových laboratorních údajů o studené fúzi.

3. Zpět k Roswellu a dokumentům Majestic-12: Další zvláštní potvrzení možnosti, že nacisté znali studenou fúzi

Tento poslední bod a odkaz na studenou fúzi je vysoce závažný ještě z dalšího důvodu. V knize Říše Černého slunce jsem se rovněž pokusil podrobit některé dokumenty Coopera a Cantwheela Majestic-12 analýze technických popisů - jež obsahují - havarovaného a domněle „mimozemského“ plavidla s úmyslem určit, zda technické údaje ospravedlňují závěr, že havarované(á) a opravené(á) plavidlo(a) bylo(a) pilotováno(a) „ET“, a zda technické údaje shrnuté v dokumentech nezvratně demonstrují mimozemský původ této kosmické lodě.

Rozhodnutí, k němuž jsem dospěl, je neobvyklé - popsané technologie nebyly natolik exotické, aby opravňovaly k podobnému závěru.

Jedním ze získaných a v těchto dokumentech popsaných objektů byla i okrouhlá plastická trubice, v průměru měla asi 2,5 centimetru, jejím středem byla protažena měděná tyč. Zdálo se, že uvnitř trubice byl kapalný roztok, dokument uvádí, že šlo o „vodu“. V tuto chvíli, jak jsem uvedl v knize Říše Černého slunce, byli přizváni nacističtí raketoví odborníci pracující pro „projekt Paperclip“, aby prohlédli kosmickou loď a vyslovili svůj názor. Dva z těchto vědců, kteří údajně zkoumali ono plavidlo, byli von Braun a von Karman, „kteří nebyli schopni identifikovat“ plavidlo jako nacistickou.

V-zbraň. Byli však schopni vyslovit hypotézu, že jeho pohonný systém představoval „velice radikální formu pohonu prostřednictvím nábojového diferenciálu, což naznačuje, že i když možná nebyli schopni jej identifikovat, měli přinejmenším silné podezření“. Nadto skoro cílevědomě „pozemská“ povaha technologie, jež byla popsána, musela být naprosto zřejmá: jednoduchá plastická trubice, o průměru přibližně dva a půl centimetru, byla naplněna látkou, jež byla zřejmě vodou, jejím středem probíhala tyč ovinutá „něčím, co vypadalo jako... měděný materiál“. Kromě toho vyšetřovatelé uskutečnili sdostatek zkoumání či analýz a spekulací, aby došli k závěru, že toroidální reaktorová komora byla jakýmsi druhem reaktoru na „těžkou vodu“ a že pokud jde o reaktor, mysleli němečtí vědci spíše již na fúzi než na štěpení. To je možná docela významné, neboť popsané vybavení nasvědčuje v některých ohledech, v kontextu fúze, stejnému sestavení vybavení jako později v procesu známém jako studená fúze.

Proč vůbec by vědci jako von Braun a von Karman měli myslet v takových pojmech v roce 1947? Jistě, jedním důvodem je, že pokud jsou dokumenty Majestic-12 vskutku pravé, a tedy popisují skutečné události, pak jakákoliv reakce typu horké fúze by prostě každý takový „plastický torus“ zničila v řádu nanosekund. Proto nacističtí raketoví odborníci mysleli v takových nekonvenčních pojmech, což nutně vede k možnosti, že už takovou technologii předtím viděli nebo o ní slyšeli. Je to další náznak, a nadto z úplně odlišné oblasti, že v nitru Třetí říše a jejích tajných projektů mohl být běžně rozšířen velmi odlišný stav „fyzikálního myšlení a chápání pojmů“. A ještě dál to může naznačovat, že v Peenemünde se toho během války odehrávalo mnohem víc než pouhý výzkum raket.

Nyní tu máme opravdu mimořádně zvláštní směsici tvrzení. Jedna skupina německých vědců mluví o „fotochemických procesech“ separace a obohacování izotopů, což zní velice jako studená fúze, zatímco další skupina německých vědců z úplně odlišného zbraňového projektu mluví víceméně o stejné věci, a ještě další vědec z první skupiny je přichycen v okamžiku, kdy pronese krátké, leč velmi provokativní tvrzení o umělých rubínech.

Celkem vzato jde o silné náznaky toho, že v „blízkosti“ SS obergruppenführera Hanse Kammlera a jeho říše černých projektů byla idea kvantové koherence zjevně ústřední a hlavní výzkumnou myšlenkou, a že touto různorodostí přístupů se usilovalo o to, aby se „koherence“ energie nulového bodu (ZPE) - a zbraní na ní založených - stala praktickou možností.

Máme tu však ještě poslední citaci, kterou musíme prověřit s ohledem na to, o co všechno vlastně v případě exotické fyziky sjednocených konceptuálních základů šlo a co asi nacističtí fyzici a inženýři hledali.

4. Výpověď agenta britské zpravodajské služby o monstrózních oblastech fyziky, jež rozpracovával Kammlerstab

Jak se připomíná v knize Říše Černého slunce, badatelé po projektu německé atomové bomby, Edgar Meyer a Thomas Mehner, získali výpověď anonymního zdroje z britské zpravodajské služby, osoby, jež byla součástí britských a amerických zpravodajských týmů vyslaných, aby vyluxovali veškeré patenty a projekty tajných zbraní, které byli s to uvnitř Kammlerovy černé říše v Říši najít. Tento muž se zmiňoval o „čtvrtém týmu“ uvnitř „skupiny (SS obergruppenführera Hanse Kammlera) zabývající se interdisciplinárním výzkumem“. Skutečnost, že se rozhodl setrvat v anonymitě, hovoří sama za sebe; očividně se v onom esesáckém pytlí „alchymické fyziky“ nachází cosi mimořádného a mnohem nebezpečnějšího, než jsou nukleární nebo termonukleární zbraně:

Ano, a pak tu byl také čtvrtý tým, o němž jsme slyšeli zvěsti během posledního období války. Byl tak přízračný a fantastický, že by jej člověk mohl vymyslet jen jako trik. Jenže po válce začalo být zřejmé, že svět se vyhnul kolosální katastrofě jen o vlasek... Tento čtvrtý tým pracoval v odvětví (fyziky), jež bylo z všedního pohledu monstrózní. A když říkám tohle, míním tím, že experimentovali s věcmi, které by i v dnešní době dobře informovaná veřejnost považovala za nemyslitelné a neuvěřitelné, a tedy neskutečné. Mám na mysli to, že to vede nutně k závěru, že tito specialisté pracovali na koncepcích, jež totálně opustily konvenční fyzikální zákony.

Zatímco tato citace jasně poukazuje na některé exotičtější zbraňové projekty, jež byly následně v obrysech naznačeny v knize Říše Černého slunce, zásadní otázka, kterou klade, však zůstává nezodpovězena: prostě n jakém odvětví zvláštní fyziky přesné Němcům záleželo, když se zabývali „implozními motory“, „bezlopatkovými turbinami“, výzkumem materiálů absorbujících radarové vlny a nakonec i zvonem samotným?

Byly všechny tyto projekty pouhou známkou nějakého šíleného, nesmyslného a zoufalého pokusu Říše zachránit stále katastrofálnější vojenskou situaci tím, že se chopí jakýchkoliv prostředků, aby toho dosáhla? Takový výklad by možná leccos vysvětloval, jenže nikoliv všechno a zvláště ne citace, jež zde dopodrobna zkoumáme. Tak tedy, je pro všechny tyto věci nějaký konceptuální základ, jenž by si vyžádal takové střízlivé hodnocení agenta britské zpravodajské služby, konceptuální základ, který by zahrnoval monstrózní oblasti fyziky a zkázu světa v kontextu, z něž by jasně vyplývalo, že nepoukazuje na pouhou atomovou nebo vodíkovou bombu?

Abychom mohli tuto důležitou otázku zodpovědět, musíme prozkoumat tvrzení podplukovníka Toma Beardena (US Army, Ret.) a jeho tvrzení, co přesně je podstatou „skalární“ fyziky, a jeho líčení její historie. Přitom odhalíme pár význačných náznaků, jež opominul nebo možná záměrně nevyřkl, náznaků, jež mohou znamenat to, že skalární fyzika začala být adaptována k využívání coby bojová technika už dříve než teprve v poválečném sovětském Rusku.

B. Beardenova rekonstrukce historie skalární fyziky

Podplukovník Tom Bearden byl důsledným zastáncem možnosti získávání takzvané „energie nulového bodu“ čili ZPE (Zero Point Energy) - pomocí toho, co nazývá „skalární fyzika“ - po téměř dvě desetiletí. Zcela nedávno použil podplukovník Bearden pojmy „energetics“ (energetika) - jež razí samotní Sověti - a „zbraně kvantového potenciálu“, jimiž se odvolává na toto odvětví fyziky. Viz rovněž jeho dvě poslední vyčerpávající knihy o tomto předmětu, *Fer De Lance: Briefing on Soviet Scalar Electromagnetic Weapons* (Santa Barbada, California: Cheniere Press, 2002), a vysoce technický tlustospis *Energy from the Vacuum: Concepts and Principles* (Santa Barbada,

California: Cheniere Press, 2002). Poslední jmenované dílo vědce s akademickou hodností a velikého intelektuálního kalibruje vynikajícím úvodem do fyziky související s energií nulového bodu. A co je důležitější, jeho díla stále a cíleně poukazují na extrémní kapacitu a nebezpečí, jež se v takové fyzice skrývají, jestliže dojde na její využívání v bojové technice. Ve skutečnosti byla mnohá jeho díla iniciována zájmem upozornit Západ a Ameriku na nebezpečí pokračující sovětské snahy o zdokonalení skalárních zbraní. Obširně jsem vyprávěl historii sovětského vývoje takových zbraní ve své knize *The Giza Death Star Deployed*, pojednávající o hypotéze, že Velká pyramida představovala zbraň. Tato historie je tu uvedena znovu v rozšířené podobě.

Abychom pochopili, proč Sovětský svaz vyvíjel takové úžasné zbraně - a jejich potenciální síla bude dále pojednána -, je třeba se vrátit ke konci druhé světové války, k počátku nukleárního věku a studené války. Je třeba porozumět geopolitické a vojenské situaci té doby nejenom z pohledu Rusů, nýbrž z pohledu Stalina. Celá jedna polovina z padesáti milionů vojenských i civilních obětí druhé světové války připadá na Rusko. (Nedávno bylo nutno vyslovit o tomto čísle pochybnost, protože ruská vláda bezprostředně po kolapsu sovětského komunistického státu odtajnila dokumenty, jež naznačují, že ruské ztráty na životech, jakožto přímý důsledek vojenských operací, mohly dosáhnout skoro dvojnásobku oněch 25000000, které se obvykle zmiňují. Směřuje to k tomu, že to povšechně vzato potvrzuje názor, o němž se polemizuje v mé předešlé knize *The Reich of the Black Sun*, že Němci možná použili během svých vojenských operací na východní frontě nějaký druh zbraní hromadného ničení.) Ve druhé světové válce by bez nich nebylo dosaženo vítězství a docela jistě by byla prohrána. Protože čistý poměr operací německého Wehrmachtu na ruské frontě zastínil veškeré další, všechny ostatní fronty, italské a francouzské dějiště, byly pro nacistický vojenský kolos pouhou vedlejší atrakcí. Sveřepost této kampaně a enormní ztráty na životech, jež zapříčinila, byly výsledkem nikoliv souboje mezi bobrem a zlem, ale dvou barbarských, genocidních a paranoidních režimů zaměřených toliko na své přežití a totální porážku toho druhého. Po tříměsíční kampani v roce 1941 přišel Wehrmacht právě o tohle jenom o vlásek, a Rudá armáda, když si po třech a půl letech našla cestu zpět v potocích své vlastní krve, nakonec uspěla.

V důsledku toho se sovětské Rusko na konci války octlo v troskách. Nejenom že ztratilo přibližně šestnáct procent své předválečné populace, ale města v evropské části Ruska byla hromadami sutin; jeho pracovní síla, průmysl a infrastruktura byly katastrofálně narušené a deformované. Lidský potenciál byl vyčerpán, ekonomika v hromadě trosek a jeho lid byl válkou pochopitelně vyčerpán. Abychom učinili tento skličující vojenský obraz ještě bezútešnějším - Amerika úspěšně dokončila atomovou bombu a použila ji ve válce.

Pro západní spojence tedy tento obraz vypadal, jako by Rudá armáda - skvěle vyzbrojená a se schopným velením - měla převálcovat západní Evropu. Jenže pro Stalina a jeho generály byla situace bezútešná. Potřeboval demobilizovat, avšak ve skutečnosti nemohl, poněvadž Rudá armáda byla jeho jedinou přesvědčivou pákou, něčím, co mohl posléze vyměnit za ústupky v dalším jednání. Pouze její ohromující velikost, kvalita vyzbrojení a její velení vyrovnaly americký jaderný monopol. Proto k velkému zármutku sovětských ekonomických plánovačů museli dokázat nemožné. Museli udržovat svoji zdevastovanou ekonomiku na bázi válečného hospodářství, zatímco souběžně s tím znovu budovali infrastrukturu na území evropského Ruska a museli získat atomové bomby v dostatečném počtu, aby se stali přesvědčivou mocností vůči Spojeným státům a jejich spojencům.

V roce 1949 dokázali ruští špióni a vědci opravdu nemožné. Vložili atomovou bombu Stalinovi do rukou. A pár měsíců po první americké vodíkové bombě měl i Sovětský svaz svoji vlastní termonukleární zbraň. Byl tu jediný problém. Sovětský svaz nemohl nikdy doufat v to, že by předhlonil Ameriku v produkci termonukleárních zbraní.

Beardenovu rekonstrukci sovětského tajného projektu na získání skalárních zbraní je třeba vnímat přesně v tomto kontextu. Vykládá to takto:

Jedním z dozvuků amerického vývoje a nasazení atomové bomby bylo i to, že Stalin - vždycky jako totalitní diktátor - zuřivě popoháněl sovětskou akademií věd. Nepochybně poukazoval na to, že osud komunismu byl ohrožen oním velikým technickým průlomem, jehož dosáhli Američané (s pomocí Britů a politických uprchlíků z Evropy).

A opravdu, jak se polemizovalo v knize Říše Černého slunce, je zásadně pochybné, zda by americký projekt Manhattan vůbec býval byl během války vedl k úspěchu, kdyby nebylo toho, že se nacistické Německo vzdalo obohaceného uranu 235 pro svoji atomovou bombu a infračerveného přibližovacího zapalovače pro plutoniovou bombu. Stalin v tomto ohledu „informoval své vědce naprosto jednoznačně, že by bylo lepší, kdyby příští takový průlomový objev patřil Sovětům“. Ve skutečnosti nenechávala přesná Stalinova slova nikoho na pochybách: „Osud komunismu byl ohrožen vývojem americké atomové bomby. Nejde o poslední velkolepý technologický průlom. Ten příští bude sovětský! Dodáte mi ho obratem, nebo vás to bude stát hlavy. Vyjádřil jsem se jasně, soudruzi?“ Stalin takto plánoval udělat přesně to, co udělali Američané: najít novou oblast pro velký technologický průlom a superzbraň, nasadit na to všechny dostupné národní zdroje, vyvinout ji v naprostém utajení a v hodině dvanácté ji svrhnout na USA a jejich spojence...

Následkem Stalinovy hrozby „byla celá sovětská vědecká komunita vyburcována k nejintenzivnější revizi veškeré fyziky“ Šlo o nejmasivnější vědecké pátrání v historii, úsilí velikosti projektu Manhattan, prostě vše zosnováno na prohledání západních vědeckých publikací ve snaze najít záchytný bod, který by mohl naznačit oblast vhodnou k takovému technologickému průlomu při vývoji superzbraně.

Byly rychle ustaveny velké instituce na provádění rešerší, vybaveny nejlepšími sovětskými vědci s podporou překladatelů a týmů. Jeden takový institut zaměstnával skoro 2 000 doktorů přírodních věd spolu s podpůrnými týmy. Sovětské lodě přivážely tuny kopií všech západních vědeckých časopisů - jež byly dostupné a z nich byly připravovány rešerše článků za článkem, stránka za stránkou. Cokoliv novátorského a obsahujícího nové vědecké možnosti, nebo cokoliv, co nebylo adekvátně rozvíjeno, bylo odloženo stranou na »výběrovou« hromadu k dalšímu zhodnocení a rozhodnutí, jež měli učinit ti nejlepší sovětské teoretici, kteří byli po ruce.

Sovětská věda slídila po zapomenutých či skartovaných a v některých případech dokonce i po exotických a esotemích přístupech západní vědy. Sovětská fyzika obzvláště se nacházela vzhledem k izolaci Ruska a komunistické ideologie v téměř podobné situaci, jako tomu bylo s fyzikou v nacistické Říši.

Beardenův argument se nyní rozhodně dostává do spekulativní polohy, je však rozhodně velmi přesvědčivý. Dokazuje, že Sověti mají skalární zbraň, protože jisté události a fyzikální anomálie v poválečné historii nesou jasnou signaturu skalární fyziky, a klade potom otázku, jak a kdy se Sověti dostali k vývoji takových zbraní. Odpovědí je scénář již dříve v obrysech načrtnutý. Bearden pak pátrá po tom, co přesně asi „vědecké vyhledávací týmy“ našly, když šmejdily ve vědeckých časopisech. Našly při nestranném přezkoumávání ve vědecké literatuře něco, co mohlo sloužit jako teoretický základ pro rozvoj „superzbraně“ mocnější než vodíková bomba, kterou měli jak Rusové, tak i Američané?

Jeho odpověď je překvapující. Ruští fyzikové objevili nejen základnu pro sjednocení fyzikálních polí, jež byla před-relativistická, ale našli i takovou, kterou by bylo možno sladit s kvantovou mechanikou, jež by jim dovolila se napojit, neboli „koherovat“, na bezednou „energii nulového bodu“ čili „kvantový potenciál“ (Striktně řečeno, „energie nulového bodu“ a „kvantový potenciál“ nejsou totéž, třebaže dokonce i samotní fyzici mají sklon používat tyto pojmy bez rozdílu k označení energie média či vakua.)

Byla tedy praktická i použitelná jako zbraň. Kromě toho jak dále uvidíme, šlo o velmi flexibilní zbraňovou platformu, umožňující různorodé využití a účinky, šlo ji využívat při různém rozsahu destrukční síly, a to až ke gigantickému zpusťování rozsáhlých oblastí, a jak uvidíme, měla dokonce potenciál zničit celou planetu.

Jenže co přesněji skalární fyzika neboli fyzika „kvantového potenciálu“? Abychom mohli na tuto otázku odpovědět, musíme se podívat na Beardenovo zkoumání klasické elektromagnetické teorie a z ní vyplývající předpoklady, jež byly základem „veřejného pojetí“ fyziky už od dob Maxwella v devatenáctém století. Jeho šetření je další součástí historie skalární fyziky.

1. Beardenův pohled na stav elektromagnetické nebo elektrodynamické teorie a prvky skalární fyziky neboli fyziky „kvantového potenciálu“

Klasická elektromagnetická teorie coby perpetuum mobile Podle Beardena se současná teoretická i experimentální fyzika dostala na scestí už přinejmenším v devatenáctém století, kdy Heaviside editoval skvostné dílo Jamese Clerka Maxwella o sjednocení magnetického a elektrického pole. Ve skutečnosti se fyzika naprosto mýlila, takže elektromagnetická teorie je sama o sobě jedinečným a nejlepším příkladem elementárního znásilnění jednoho ze základních zákonů fyziky: o zachování energie. Je to neuvěřitelné, ale je to tak proto, že standardní elektromagnetická teorie, jak se až do dneška vyučuje na univerzitách na Západě, nemá žádné solidní vysvětlení pro původ elektrického náboje ve dvou nejzákladnějších částicích jaderné fyziky i kvantové mechaniky protonu a elektronu:

Dovolte, abych to vyložil bez obalu: každý náboj ve vesmíru už volně a bez přestání plyne jako (elektromagnetická) energie (v trojrozměrném prostoru) všemi směry, bez nějakého viditelného vstupu energie. To je totiž dobře utajený problém zdroje náboje, známý, avšak ignorovaný představiteli vědecké komunity už více než sto let. Veškerý (elektromagnetický) potenciál, pole a jejich energie pochází podle samotné elektrodynamiky z těchto zdrojových nábojů. Buď se musíme úplně vzdát zákona zachování energie, nebo pak musíme přijmout skutečnost, že nepozorovatelná virtuální (elektromagnetická) masa a energie jsou tímto zdrojovým nábojem neustále nasávány z vakua, převáděny do skutečné pozorovatelné (elektromagnetické) energie, a poté znovu vyzařovány (v trojrozměrném prostoru) všemi směry jako pozorovatelná (elektromagnetická) energie vytvářející asociované pole a potenciál, které přesahují do celého vesmíru.

Výsledkem této absurdní situace je to, že inženýrské modely a přístroje založené na této standardní elektrodynamice prodlužují trvání smyšlenky o tom, „že náboj volně vytváří skutečnou (elektromagnetickou) energii naprosto z ničeho, při totálním znásilnění zákona zachování energie“. Takto fyzikální fakulty, vládní granty a grantové agentury i firemní výzkumné laboratoře „nechtěně obhajují perpetuum mobile v měřítku, které nemá v historii obdoby. Pokračují v podpoře elektrického inženýrského modelu a klasického elektrodynamického modelu, který dokonce ani nemodeluje aktivní vakuum a jeho výměnu u každého náboje, a už vůbec ne narušenou symetrii při této výměně“.

V případě, že to není dost srozumitelné, Bearden, který je bakalářem vědeckého stupně v oboru matematiky, magistrem v oboru inženýrství a má doktorát za vědu, vykládá bídný stav „veřejného pojetí fyziky“ a její elektrodynamiky nikoliv nejednoznačnými slovy:

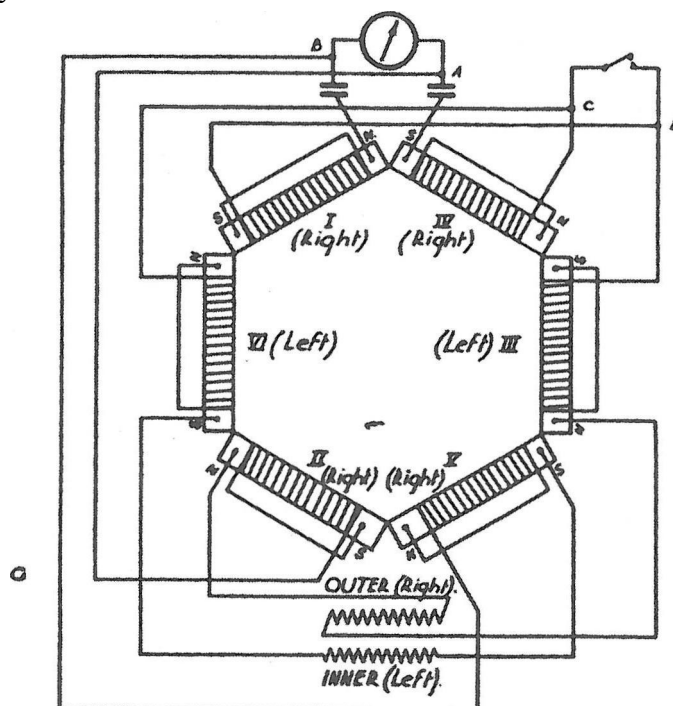
Není tu a nikdy nebyla jediná elektroinženýrská fakulta, profesor či skripta pro elektroinženýrství, jež by vyučovali, co pohání elektrický obvod. Přesto pro to v částicové fyzice existovala základna už od roku 1957, o čemž svědčí udělení Nobelovy ceny teoretikům Leeovi a Yangovi. To, co pohání každý elektrický obvod a systém, je narušená symetrie zdrojových nábojů primárního, elektrinou poháněného systému a zdroje dipólu (tj. tato narušená symetrie opačných nábojů na koncích dipólu) při jejich intenzivní výměně v divoce klokotajícím vakuu, jakmile

vznikne tento dipól... A dále, každý dipól bude volně odvádět (elektromagnetickou) energii z vakua, převádět ji v reálnou, použitelnou a pozorovatelnou (elektromagnetickou) energii a neustále a nekonečně vytvářet reálnou a použitelnou (elektromagnetickou) energii, dokud dipól zůstane intaktní.

Nebo aby se to vysvětlilo po lopatě, všechny elektromagnetické přístroje a obvody „jsou již poháněny - třebaže nepatřičně -(elektromagnetickou) energií volně čerpanou z vakua“. Všechny elektrické obvody jsou, jinými slovy, již přístroje „energie nulového bodu“ či „kvantového potenciálu“. Jsou prostě jenom zoufale neúčinné z důvodů, jež zakrátko uvidíme.

Protože klasická elektrodynamika považuje náboj naprosto nevědeckým způsobem za „perpetuum mobile“, neboť doslova získává energii odnikud, další omyl nevyhnutelně následuje: elektrické obvody a elektromagnetické systémy jsou uzavřené systémy.

Jenže jak by tedy klasická elektrodynamika dokázala vysvětlit Colerovu cívku, zvláštní obvod, jehož schéma bylo otištěno v knize Říše Černého slunce?

Colerova cívka

Jak již zde bylo zmíněno, toto zvláštní šestiúhelníkové uspořádání cívek a magnetů opravdu nemělo absolutně žádný přívod energie, a přesto ji dokázalo produkovat.

Samozřejmě tento obvod, chápeme-li jej v širším kontextu ostatních vývodů podrobených v této kapitole zkoumání, býval mohl podnítit snahu německých vědců hledat vysvětlení v kontextu ideologicky uznávané fyziky nacistického režimu, tzn. v kvantové mechanice i s jejím předpokladem vakuového proudění, neboli energie nulového pole. Když člověk pochopí takový obvod, když pochopí jakýkoliv obvod, shledá jako nezbytné - má-li se vyhnout „perpetuum mobile“ standardní elektrodynamiky - „myslet v pojmech supersystému definovaného jako systém o třech prvcích, jimiž je (i) samotný fyzikální napájecí systém, (ii) aktivní lokální vakuum, a (iii) aktivní lokální časoprostorové křivky“. (Všimněte si, že Bearden naznačuje cosi úplně jiného než speciální nebo obecná relativita: s lokální křivkou neboli dynamikou prostoru lze manipulovat.) Každý elektrický obvod tedy není uzavřeným systémem, nýbrž otevřeným systémem.

Máme tedy tři základní prvky skalární fyziky a technologie:

1. medium, éterický substrát, neboli „aktivní lokální vakuum“,

2. lokální zakřivenou dynamiku prostoru, a
3. chápání obvodů spíše jako otevřených systémů než uzavřených samohybů.

Kromě toho, jak Colerova cívka zřejmě naznačuje, některé obvody jsou pro přenášení energie „aktivního vakua“ účinnější než jiné a člověk se tedy může rozumně domnívat, že tato účinnost je funkcí jejich parametrů obvodu, tzn. její geometrie a „elektrické topologie“ jejího tvaru

Co Rusové (a nacisté) našli během svého vědeckého pátrání: Dekompozice skalárních potenciálů do obousměrného Longitudálního vlnění podle E. T. Whittakera

Přihlédneme-li k těmto postřehům, je čas položit důležitou otázku: co přesně Sověti našli během svého vědeckého pátrání? A ještě více k věci: k čemu došli Němci a co tak pečlivě utajili ze svého zkoumání Colerovy cívky? Abychom na to dokázali odpovědět, musíme navázat na Beardenovu rekonstrukci historie skalárních zbraní tam, kde jsme skončili. Bearden tvrdí, že při prohledávání západních vědeckých žurnálů mohli Sověti narazit na tři relativně obskurní, vysoce matematické, a hlavně před-relativistické a nesmírně neobvyklé práce. Dvě z nich pocházejí od dobře známého matematika a teoretického fyzika E. T. Whittakera a ta další od fyzika jménem Barus. Z oněch tří ty Whittakerovy práce berou dech vzhledem k implikacím, jež z nich plynou, nemluvě o té poslední, protože s nimi lze pracovat v kontextu později rozvíjené kvantové teorie.

První práce, rozsáhlý a vysoce matematický svazek, je mistrovské dílo, jehož celkový význam - bez ohledu na jeho dobrotivý, i když poněkud odstrašující titul „O parciálních diferenciálních rovnicích matematické fyziky“ - je Whittakerem vysloven v závěru práce (významné části, které se opírají o Beardenovu analýzu, jež následuje, jsem zdůraznil kurzivou):

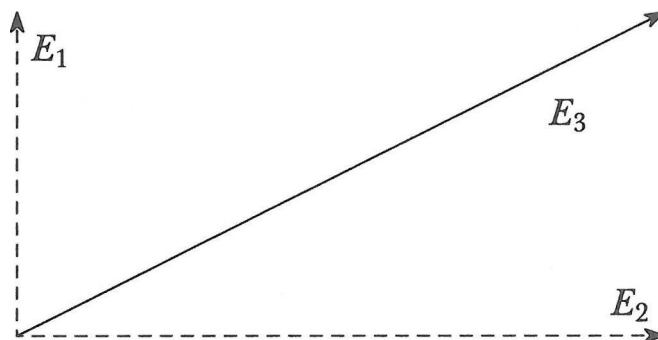
Z předcházejícího je jasné, že silové pole lze „spektrální analýzou“ rozebrat v důsledku gravitačního tělesa, abych tak řekl, na nekonečný počet konstitučních polí; a ačkoliv celé silové pole se v průběhu času nemění, přesto každé z konstitučních polí má vlnový charakter sestávající z jednoduchých vlnových disturbancí šířících se rovnoměrnou rychlostí... v každém z těchto konstitučních polí bude potenciál konstantní v průběhu každé vlnové fronty a následně bude gravitační síla v každém konstitučním poli kolmá na vlnovou frontu, tzn. vlnění bude longitudální.

Význam tohoto krátkého odstavce může uniknout, ledaže by si člověk vzpomněl na to, že E. T. Whittaker byl rovněž fyzikem, který vášnivě věřil v éter, tj. v médium nebo mechanismus šíření elektromagnetické energie. A opravdu, byl to ten samý Whittaker, který napsal klasickou historii konceptu éteru. Všimněte si rovněž, že tato práce byla původně otištěna v Německu, a proto Němci mohli sotva nevědět o jeho existenci nebo jeho významu pro nerelativistickou fyziku, když se snažili vysvětlit kuriózní anomálie Colerovy cívky nebo jejich experimenty s radarem na sklonku války Vskutku, jejich experimenty s radarem a dokonce samotný zvon je důkazem toho, že se z pomstychtivosti zabývali touto „skalární fyzikou“.

Abychom porozuměli tomu, co Bearden míní „skalárními“ vlnami v médiu nebo vakuu, musíme se nyní ponořit hlouběji do historie, k onomu místu, kde fyzika předkládaná veřejnosti začala bloudit. Podle Beardena to poprvé začalo zásadně jít špatnou cestou po Maxwellovi. Maxwell první formuloval své rovnice jazykem matematiky dnes už málem mrtvým, matematickým jazykem nazývaným kvaternionová geometrie. Tento matematický jazyk se významně liší od standardní „lineární algebry“, „tenzorového počtu“ a „analýzy vektorových funkcí“, jejichž pomocí je obvykle formulována standardní elektromagnetická teorie v učebnicích a přednáškách o fyzice. V krátkosti, rovnice, které se dnes člověk učí v učebnicích a kurzech o fyzice jako Maxwellovy, nejsou původní Maxwellovy rovnice! Jsou to upravené rovnice. Abychom však pochopili, jaký dopad měla tato jednoduchá změna matematického jazyka - z kvaternionů na vektorovou analýzu - na fyziku, musíme pochopit několik jednoduchých konceptů.

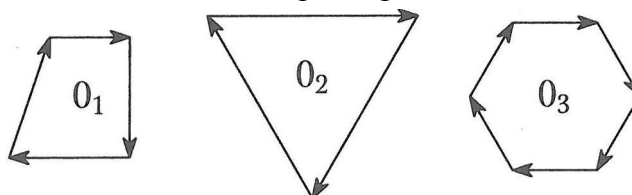
Zprvé existují dva druhy uinku, které může elektromagnetické pole vyvíjet na nabite astice: translace a napětí. Existují dva druhy translace ili pohybu. Prvním typem je jednoduchá translace po pımce vytvarejıcı samotné elektrické pole, neboli „E“ pole. Druhım typem pohybuje pohyb spirální, matematicky symbolizovaný jako „B“ pole. Bezprostředně se nebudeme „B“ polem zabıvat.

Nyní nám dovolute, abychom přepokládali, e existují dva vektory, E_1 a E_2 ? které působí na astici následovně:

Výsledkem je translační pohyb ve směru vektoru E_3 , neboť dochází k součtu dvou vektorů, a docela vystine se nazıva „výsledný“ vektor. Tedy v systémech, kde existuje velký počet translačních vektorů, „může bít celý systém nahrazen jediným vektorem“, výsledkem, který popisuje onu aktuální translaci vycházející z původních vektorů.

Nyní sledujme, že pokud nedojde k adne translaci, výslednicí není „nulový vektor“. Jenže si musíme pıpomenout, že se zabıvame geometrií, a nikoliv jednoduše matematikou nebo ıslly. Lze si tedy představit mnohoetne multivektorove systémy, jejichž výslednicí je nulový translační vektor, a přesto mají nesmırne odlišné vnitřní napětí a geometrií:

Pokud se někdo naučil premyslat jenom na základě konvencí lineární algebry, aby nahradil multivektorove systémy výsledným vektorem, pak v kadem z výše uvedených trı pıpadu í systémů nahradí celý systém nulovým výsledným vektorem. To znamená, že vnitřní napětí systémů a jejich rotační vlastnosti - kady je samozrejmne naprosto odlišný - jsou venkoncem nahrazeny nulovým vektorem, a tedy tyto trı systémy jsou matematickou konvencí chybne redukovány na fyzikální ekvivalenci!

Nyní už dokazeme pochopit, co to je „skalár“ a prot Maxwell po zralé úvaze zvolil kvaternionovou geometrií, aby napsal své rovnice, neboť prave to měl na paměti, když tak presne popsal druhy situaci fyzikálního napětí, jež jsou tak proste znázorněny víry ve výše uvedeném nákresu.

Ve standardní lineární algebře lze kadou ze ıpek ve výše uvedeném systému znazornıt takto:
 v (vektor) = $a_i + b_j + c_k$.

pokud tedy celkovou sumou takových vektorů není adna translace, pak člověk nahradí všechny takové matematické výrazy nulovým vektorem. Jenže jak jsme viděli, kady z těchto systémů má nějakou vnitřní rotaci nebo napětí, takže cosı přetrvává. Otázkou je, jak to vyjadıt matematicky?

V kvaternionové matematice je kvaternion jednoduše „skalár“ plus „vektor“, a „skalár“ je prostě čistá veličina, „číslo“, jež nemá žádný směr. Prostě „je“. Tedy kvaternion (q) je skalár plus vektor (v):

$$q = s + v.$$

Dosadíme-li do toho náš předchozí výraz pro vektor, obdržíme:

$$q = s + a_i + b_j + c_k.$$

Takže pro šestiúhelníkový výše uvedený systém bychom měli šest různých výrazů připomínajících $q = s + a_i + b_j + c_k$. Nyní si představme, že každý z těchto vektorů vynásobíme. Podle zvláštních pravidel lineární algebry pro násobení takových členů víme, že nula krát nula je nula. Tedy v lineární algebře by člověk opět skončil s tím, že nic nemá, tedy u nulového vektoru, protože nedošlo k žádné translaci. Jenže když se v kvaternionové geometrii skaláry, jež nejsou nulou, všechny vynásobí navzájem, dostaneme - podle pravidel kvaternionového násobení - následující výsledek:

$$q \times q = s^2 + t^2 + u^2 + w^2 + x^2 + y^2 + 0V,$$

kde 0 v je nulový vektor a umocněné veličiny jsou znásobené skaláry. Takže v kvaternionové geometrii je vnitřní napětí zachováno dokonce i tehdy, objeví-li se nulová translace. Skaláry tedy představují čisté veličiny síly, která je „uzamčená uvnitř“ struktury a nemá žádný „směr“ nebo „translaci“.

Nyní se dostáváme do pozice, kdy chápeme, co to je skalární fyzika: není to v žádném smyslu standardní vektorová nebo „lineární“ fyzika, nýbrž je to nelineární fyzika vnitřního napětí v lokálním médiu.

Navíc jsme rovněž v situaci, kdy můžeme pochopit obrovské důsledky ze závěru výše citované Whittakerovy práce, důsledky, jež Beardenova analýza staví do zcela jasného světla:

(Tato) interference skalárních potenciálů - z nichž každá je zároveň řadou podélných (elektromagnetických) vln a vůbec ne skalární entitou, nýbrž multivektorovou entitou - vytváří (elektromagnetické) pole a vlny a jejich dynamiku. Odtud můžeme vyjádřit hypotézu, že Whittakerova interference šíření přesměřovaných elektromagnetických energetických veličin se neustále objevuje v každém bodu ve vesmíru a generuje fluktuace energie pole (elektromagnetického) nulového bodu samotného vakua. A opravdu, Evansova práce... již ukázala, že právě taková „skalární interferometrie“ na dálku vytváří příčné (elektromagnetické) pole a vlny ve vakuu.

Jinými slovy, člověk si musí představit každou ze skalárních veličin doprovázejících vektory ve výše uvedených rovnicích jako složené obousměrné longitudální neboli „akustické“ vlny v prostředí. Whittaker tedy „rozkládá“ skalární veličiny do párových tlakových vln nebo „pnutí“ v médiu. Kombinací či „interferencí“ takových vln se tedy vyvolává elektromagnetické pole a vlnění běžně pozorované ve fyzice. A co je nejdůležitější, toto lze provádět „na dálku“. Jenže co to znamená?

Jednoduše řečeno, protože každý atom a každý druh atomu se skládá z částic s nábojem anebo hmotou, pak každý atom má svoji vlastní specifickou „skalární signaturu“ nebo „rezonanci“ (připomeňme si výše uvedené rovnice a představme si matematický záznam, který by každou popsal v kvaternionové geometrii). Takže aby se vyvolal účinek na kterýkoliv z těchto systémů, je prostě nutno, abych tak řekl, „pracovat pozpátku“ a konfigurovat jeho skalární signaturu, rozložit každý ze skalárů do jeho vlastního páru obousměrných longitudálních pulzů a vln.

Nesčetné typy „vektorových systémů s nulovou sumou“, podobných rovnicí nahoře, si lze představit také jako jakýsi druh funkční šablony, nebo to, co Bearden nazývá „kauzální systémový

robot“ čili CSR, šablona pro vytváření žádoucího výsledku v systému na dálku pomocí konfigurace rezonance na její „skalární“ signaturu:

S dostatečným teoretickým zázemím se dá „pracovat pozpátku“, aby se získal žádoucí kauzální systém... korespondující s nějakým fyzikálním systémem... Vytvoří se tak deterministický soubor časoprostorových zakřivení s vloženou dynamikou, který nazýváme „stroj“. ... Vestavbou skalárních interferometrických funkcí lze CSR udělit „zbraňovou“ kapacitu atd.

Reprodukuje se totiž „skalární“ topologická signatura systému, kterou chce člověk ovlivnit (nebo zničit), a nahraje do ní příslušnou informaci:

(Tak) že shromáždí požadované (longitudinální) vlnění dvouvlňných podmnožin, dva skalární potenciály a jejich výsledný vlnový nosič vytvořený interferencí jsou pak vnitřně strukturovány tak, jak bylo požadováno. Jde tu o využití takzvaného vnitřního informačního obsahu pole. Mluvíme o záměrně strukturovaném potenciálu, poli, nebo vlně, která byla upravena, dimenzována, neboli aktivována. Jsou-li tyto pojmy vnímány jako nepatřičné, můžeme prostě použít daleko obecnější pojem „vnitřně strukturované“.

Dobře známým konverzním mechanismem hmota-energie je tedy pak hmota a setrvačnost „přímým výsledkem - a samy o sobě tím jsou - zachycené skalární rezonance“. Jenže co to je „zachycená skalární rezonance“? „Zachycovacím mechanismem je spin částice“, totiž zvláštní vnitřní rotační napětí nebo víření v prostředí různých systémů, jak ukazuje výše uvedená rovnice našeho jednoduchého příkladu!

Více než cokoliv jiného je to tato schopnost konfigurovat šablonu stavějící na této skalární signatuře a jejích rezonančních účincích v prostředí na velkou vzdálenost, jež umožňuje působit na dálku, což nejlépe zapadá do obrazu „monstrózní oblasti fyziky“, jež odhalil britský agent zpravodajské služby německým badatelům Mayerovi a Mehnerovi. Je to vskutku velmi sofistikovaná forma magie, a k tomu ještě sympatetické magie.

Neboť plodem této nové fyziky je to, že samotný prostor má strukturu a obsah; médium neboli „éter“ lze chápat nikoliv jako nicotu, nýbrž jako nekonečnou řadu skalárních potenciálů, které lze rozložit na longitudinální vlnové páry? A poněvadž „skalár“ představuje vnitřní rotační napětí - podle našeho výše uvedeného diagramu je skalární fyzika nejen nelineární, nýbrž je také fyzikou víření.

2. Beardenova tvrzení ohledně „skalární“ fyziky a jejího využití při vývoji zbraní

Úskalí skalární rezonance: Důsledkem je ničení planet jako o „soudném dni“

V dodatku k této vynikající obranné schopnosti je tu i daleko zlověstnější útočný charakter. Jelikož, jak jsme viděli, „skalární vlny procházejí elektronovými obaly atomu a působí přímo na jádro“, znamená to, že „jsou neustále absorbovány a emitovány každým jádrem ve vesmíru“. Následně „jakýkoliv velký soubor jader - takový jako hvězda nebo planeta - je silným pohlcovačem skalární vlnové radiace“. Není třeba o tom hloubat příliš dlouho ani přeceňovat její význam, neboť to znamená, že každá velká hmota jako třeba planeta je přirozeným rezonátorem takových vln, a to znamená, že každá skalární zbraň má destrukční potenciál zničit celou planetu:

(Toto) skalární párování solárního systému umožňuje zásadní zásah do neomezeného užití rozsáhlých sovětských skalárních elektromagnetických zbraňových systémů. Jsou-li závažné skalární účinky vytvořeny na zemi v „pulzním“ módu, pak dochází k pulznímu narušení systému Země-Slunce a Země-Měsíc. Existuje zde nebezpečí, že může dojít k excitaci jedné či více přirozených rezonancí těchto párových systémů. Není-li například stimulace Slunce jakožto výsledek zpětné vazby nevýznamná, může po nějakém čase dojít k velkému vzestupu aktivity

slunečních skvrn, řekněme za jeden až dva dny. Kdyby byla tato příliš silná nebo prudká stimulace namířena na Zemi, byla by zdvojená rezonanční odezva ze Slunce katastrofální. Opravdu, sluneční odezvu by bylo možno stimulovat tak, že by Slunce prudce vybuchlo a vedle jiných účinků by zničilo naši biosféru. Nejjednodušší stimulací, jež by vedla k soudnému dni, by šlo přivodit prudké vyvrhnutí sluneční (elektromagnetické) energie a částic. Kdyby k tomu došlo následkem rezonance, vyvrhování sluneční (elektromagnetické) energie a částic by po nějaký čas zhoubně pokračovalo.

V tom případě by následovala ohnivá zkáza Země, důrazně naznačovaná biblickým proroctvím...

Použití masivních skalárních (elektromagnetických) zbraní je tedy dvojsečnou zbraní. Nezachází-li se s nimi opatrně, použití těchto zbraní by mohlo přivodit strašlivý zpětný náraz uživateli právě tak jako jeho oběti, a dokonce by náhodně mohlo zapříčinit i zánik samotné Země.

Lze si dokonce představit použití skalární zbraň tak, že by akusticky rozkmitala celou planetu za hranice její schopnosti zeslabovat enormní kaskádu kvantového energetického potenciálu až k bodu, kdy by explodovala. Bearden sám si je docela vědom tohoto vzrušujícího potenciálu využitelného jako zbraň:

(Kdyby) se stalo, že by to vybití pošimralo Slunce a zpětná reakce Měsíce by proběhla špatnou kličkou, vyvolalo by to zemětřesení, silné sluneční protuberance by přivodily ohnivou záplavu a síra pekelná by padala z nebes, rapidně by se zvýšila teplota rozžhaveného zemského jádra a průvodním jevem by byly masivní erupce z narušené zemské kůry...

(Kdykoliv) se aktivuje velká skalární (elektromagnetická) zbraň, vystavuje se okamžitě celá planeta smrtelnému nebezpečí. Jen ta nejmenší chybička, a opona se spustí jednou provždy - pro lidi i pro Zemi.

Není problém si představit, že by se tento princip vyhnal úplně do krajnosti, kdy by planeta nebyla schopna zeslabovat tuto extrémní, skalárně vyvolanou akustickou kavitaci. Planeta by se sama strávila v obrovské explozi, proti níž by výbuch vodíkové bomby vypadal jako petarda.

Ovšem v každém případě, jak Bearden důsledně ozřejmuje, má skalární zbraň potenciál ničit celé planety.

Naopak to potvrzuje ještě další, zdánlivě fantastické tvrzení německých badatelů Mayera a Mehnera, k němuž došli při svém pátrání po nacistické atomové bombě. Komentář k výpovědi anonymního agenta britské rozvědky, který vyklopil, že SS pracovalo ještě na něčem daleko větším, než byla pouhá atomová a vodíková bomba, ovšem v oblasti fyziky, která zdánlivě „naprosto popřela konvenční fyzikální zákony“, načež pokračoval, aby k tomuto odhalení dodal ještě následující:

Mohlo by to znamenat jenom jediné, že existovala zbraň, která měla obrovský stupeň účinnosti a dosah, jež přesahovala technologii nukleárních zbraní. Připravovala Třetí říše doopravdy zbraň soudného dne? A je-li tomu tak, kde se tato technologie nachází dnes? Objevili ji Spojenci, nebo číhá ukryta kdesi v hlubinách země a čeká na své znovuoobjevení? Pokud taková definitivní zbraň už více než padesát let existuje, pak je správné se ptát, co dnes vojáci skutečně vlastně mají.

Takový potenciál ničit planety na obrovské vzdálenosti ve sluneční soustavě by se mohl zdát nejlepším a nejschůdnějším kandidátem na tuto roli, neboť je to jediné odvětví fyziky, které spadalo do možností tehdy existující technologie, jež měla požadovanou destrukční sílu a obrovský dosah. Nadto, jak následně dokážeme, je tu mnoho náznaků, že tento druh fyziky je přesně tím, o co šlo v technologii zvonu a četných dalších experimentů, jež nacisté prováděli.

Skalární šablona a použití těchto zbraní

Připomeneme, že každý fyzikální objekt, od atomu až po nějakou zvláštní částici, má „skalární signaturu“, která je jedinečná. Tedy poznámka o „šabloně“ obsahující informaci nahranou do této skalární signatury - nebo by se dalo říci „jejím prostřednictvím modulovaná“ - znamená, že skalární fyzika je extrémně flexibilní fyzikou. V závislosti na konfiguraci signatury a množství použité energie může člověk na dálku indukovat užitečné biologické a psychologické účinky, stejně jako může být schopen indukovat nemoci, traumatické psychologické stavy a duševní nemoci, měnit počasí nebo vskutku vysát energii z cílového objektu a „zmrazit“ ho až k smrti, nebo ho pomalu nabít energií a usmažit ho, nebo okamžitě nechat vybuchnout rozsáhlá území nepřátelské země. Tato šablona je druhem „skalárního magického“ pentagramu s příslušnými zaklínadly a formulkami (rovnicemi), které vyvolávají na dálku požadovanou akci v systému, jež si člověk přeje ovlivnit. (Bearden je naprosto srozumitelný a ve svých dílech důsledný v tom, že skalární fyziku lze použít na bezpočet prospěšných nebo škodlivých způsobů, včetně biologického a psychologického nasazení, jak bylo naznačeno výše.)

3. Důsledky Beardenovy rekonstrukce historie skalární fyziky

Až potud je Beardenova spekulativní historie vývoje sovětských skalárních zbraní naprosto jasná a zdůvodnění Stalinových motivů, proč o ně usiloval, jsou také srozumitelná a přijatelná. Avšak jak jsem poznamenal v knize *The Giza Death Star Deployed*, existoval ještě další zdroj, který probouzel sovětskou zvědavost. Tento zdroj vyvolává jisté otázky, jaké byly skutečné sovětské možnosti a odkud se vlastně vzaly. Ve svém zásadním díle týkajícím se skalárních zbraní, *Fer De Lance*, Bearden tvrdí, že „vedle Ruska vyvinuly zbraně s kvantovým potenciálem ještě dva další národy - Brazílie a »malý spřátelený národ«“. O něco dál připojuje velmi významné detaily:

Brazílie začala uskutečňovat program energetických zbraní poté, co zaměstnala repatriovaného německého vědce dr. Hellmanna, který byl dopraven do Ruska spolu s německým radarovým týmem. Mnoho let poté byl Hellmann repatriován a dostal se zpět do Německa. V rozhovoru, který otiskly noviny, Hellmann oznámil, že přímo pracoval na vývoji tajných sovětských elektromagnetických zbraní, které by dokázaly najednou zmrazit rozsáhlé oblasti povrchu oceánu. Tady samozřejmě jde o skalární interferometrickou zbraň produkující spíše negativní (konvergenční) elektromagnetickou energii než pozitivní (divergenční) elektromagnetickou energii při jejich vzdálené interferenci. Když začal v USA hon na čarodějnice za McCarthyho éry, stal se David Bohm *persona non grata* a byl po nějakou dobu zaměstnán v Brazílii jako učitel a dával přednášky. V té době naši vlastní vědci dál pokračovali v poučování, zda by se jim líbil nebo zda by mohli tolerovat Bohmův kvantový potenciál a jeho četné skryté výklady kvantové mechaniky. Zatím se vědci vyvíjející zbraně pro KGB a brazilský projekt řízený Hellmannem pohotově chopili Bohmovy skryté teorie proměnlivosti, a to hned poté, co publikoval své základní vědecké pojednání. Tyto dvě skupiny vyvíjející zbraně byly již obeznámeny s interním longitudinálním elektromagnetickým vlnovým strukturováním potenciálů, polí a vln (Whittaker 1903) a ihned uviděly ony fantastické možnosti pro vývoj zbraní záměrně strukturovaného kvantového potenciálu obsahujícího podle zadání specifický „stroj“. Většina našich vědců si toho dodnes není vědoma a nejsou si ani vědomi jeho hrozivých možností pro vývoj zbraní, když se zkombinuje Whittakerova práce o super-potenciálu z roku 1904 s jeho prací z roku 1903 o potenciální dekompozici a o teorii kvantového pole.

Z této série odhalení vyplývá řada velmi významných bodů:

1. Hellmann byl zjevně jedním z nacistických vědců, členem „radarového týmu“ dopraveného do Sovětského svazu během jejich vlastní verze „operace Paperclip“, při níž byli po válce využiti bývalí nacističtí vědci k nastartování ruských tajných projektů vývoje zbraní;
2. Hellmann přiznal, že se podílel na vývoji sovětských elektromagnetických zbraní, které by dokázaly najednou zmrazit rozsáhlé oblasti povrchu oceánu, což nese jasnou signaturu

skalárních zbraní vzhledem k modu nasazení „extrakce endotermické energie“; konečně, a to je nejdůležitější;

3. Bearden z toho vyvozuje, že Whittakerových matematických prací a jejich pronikavých implikací si byli vědomi nejen Sověti, ale právě tak i nacisté.

Je tu jasný náznak, že nacisté mohli stát za prvopočátečním vývojem teorie skalární elektromagnetické fyziky a prvního prototypu skalárních zařízení a zbraní.

Ačkoli Hellmannova tvrzení ohledně zmrazení rozsáhlých oblastí povrchu oceánu znějí divoce a fantasticky, ještě významnější je skutečnost, že podobný výzkum prováděli nacisté během druhé světové války při vývoji „studené bomby“, „bomby“, která by vlastně byla schopna vysát energii z území, kde by byla odpálena. Tím je jasně naznačena teoretická základna skalárního elektro-magnetismu, co však je ještě významnější, vede to nutně k závěru, že teoretický a prvopočáteční výzkum začal už v nacistickém Německu. Sověti tudíž nedosáhli vůbec žádného průlomu. Vypůjčili si ho od nacistů. Kromě toho, jak jsem naznačil v knize Říše Černého slunce, nacisté projevíli zájem o „molekulární bombu“ dr. Nowaka, bombu s velikou explozivní silou způsobenou super-ochlazením hmoty, a poté jejím náhlým ohřátím. Skalární elektromagnetismus by byl nejlepší a nejúčinnější cestou, jak uskutečnit jak nezbytné zchlazení, tak i náhlé ohřátí a explozivní rozpínání hmoty. Konečně, jak jsem oznámil ve své druhé knize o hypotéze „skalární“ zbraně ohledně Velké pyramidy, The Giza Death Star Destroyed, byla tu událost, k níž došlo počátkem roku 1943 na východní frontě během německého ústupu od Stalingradu, kde se celý německý pluk vypařil poté, co se nad jednotkou objevila podivná „energetická bublina“. Tato „bublina“ přivedla k explozi veškerou municí německého pluku a celý jej do posledního muže smazala z povrchu zemského. Jak jsem tam poznamenal, okolnosti této podivné události měly veškeré známky testu tajných německých zbraní, rozhodně skalární zbraně, neboť je třeba říci, že ona „energetická bublina“ nese jasně všechny znaky skalární zbraně.

Takové „bubliny“ nebo žhnoucí plazma v ionizované atmosféře jsou jasným znamením „skalárních“ zbraní s poměrně nízkou energetickou ráží, jak Bearden jasně dokládá:

(Existuje) ještě další příhoda nasvědčující gigantickému testu sovětské skalární elektromagnetické houfnice na území Sovětského svazu.

Jde o zprávu CIA, která byla uvolněna na základě zákona o svobodě informací. Člověk si může být jist, že se příhoda odehrála tak, jak je popisována.

Fenomén byl spatřen ze dvou letadel připravujících se k přistání na letiště Mehrabad v Teheránu (Írán) 17. června 1966, a oznámili ho piloti obou letadel.

V dálce na horizontu hluboko na území Sovětského svazu byla spatřena velmi jasná sférická světelná koule, jež tak říkajíc „seděla na horizontu“, světelná koule nabyla obrovských rozměrů, pak pomalu pohasínala, doslova vyplnila oblouk vzdáleného nebe, jak expandovala. Většinu pozemních pozorovatelů na letišti bránil v pozorování tohoto jevu horský masiv, který zamaskoval většinu fenoménu při pohledu ze země.

Tichou expandující kouli bylo možno pozorovat po dobu čtyř až pěti minut, než pohasla.

Opět jde o pozitivní důkaz testu gigantické skalární elektromagnetické interferometrie v akci typu se „střední fází ABM koule“.

Ovšem všimněme si toho data - polovina roku 1966! Sověti tedy testovali takovou skalární zbraň enormních rozměrů a energie nejméně po dobu dvou dekad. To znamená, že vývoj musel začít přinejmenším o dekádu dříve, čili uprostřed 50. let.

Onou „akcí typu se střední fází ABM koule“ odkazuje Bearden na schopnost skalárních zbraní vytvořit vysoce nabitou „bublinu“, která dokáže rozhodit nebo i knokautovat elektroniku

jakéhokoliv prostředku nebo rakety, která do ní vstoupí. Už jenom to by učinilo ze skalární zbraně nedocenitelnou věc pro Sověty - nebo kohokoliv jiného v této záležitosti -, neboť by se tak z nepřátelských raket a nukleárních hlavic stala jenom hromada zbytečného a neškodného šrotu, a tudíž veškerá výhoda by přešla na stranu vlastního nukleárního zastrašení.

Je to ovšem jenom podružný argument, že se nacisté zajímali o skalární zbraně. Aby se z takového případu stal sólokapr, musel by se najít důkaz, že nacističtí vědci a jejich koncepce představovali výchozí bod v projektu sovětských skalárních zbraní. Bearden nás následující informací utvrdí v tom nejhorším:

Jeden z mých nejbližších kolegů ověřil, že německý radarový tým přišel na některé kritické anomálie přístrojové techniky ještě v Německu. Myslíme si, že tu šlo o tohle:

Za druhé světové války Němci vynalezli materiály absorbující radarové vlny, potáhli jimi šnorchly u ponorek a zabránili tak spojeneckým protiponorkovým bombardérům sledovat šnorchly a ničit ponorky. Byla prověřena velká šíře vysoce nelineárních legovaných materiálů. Vedle jednoduchého paprsku plochy radarového záření Němci rovněž vyzkoušeli materiály za podmínek multifrekvenčního radarového záření.

Vypadá to, že u některých multifrekvenčních experimentů s některými materiály byly podmínky tak správně vyladěné, že mnohonásobně osvětlený absorpční materiál fungoval jako fázová konjugace zrcadla (PCM) a objevily se interakce přechodů jednoho vlnění na jiné. Znamenalo to, že absorpční materiál PCM by najednou sesbíral veškerou energii vystřelovaných paprsků, využil by jednoho z paprsků jako signálního vstupního paprsku, aby ukončil experiment a způsobil pohromu v okolním vybavení.

Když německý radarový tým odešel do Ruska, znalost těchto anomálií odešla s ním. V zoufalém ruském vědeckém prostředí najít právě takové anomálie, tento zarážející a anomální fenomén, by znamenalo je vyčerpávajícím způsobem prověřit a prostudovat, jakmile se němečtí radaroví inženýři dostali do Ruska do svých nových laboratoří.

Krátce, zdá se, že Rusové přišli rychle s tím, co se dnes nazývá „nelineární fázově konjugovaná optika“, ale dříve tomu bylo u radarových paprsků než v optice. Vypadá to tedy tak, že Rusové už před rokem 1950 pracovali na fázově konjugovaných paprscích a fázových konjugacích zrcadel pro radarové a jiné paprsky.

Nyní pečlivě sledujme důsledky Beardenových poznámek.

Zprvce, fenomén fázové konjugace zrcadla byl na konci války přímo výsledkem německých radarových experimentů s vysoce nelineárními materiály absorbujícími radarové vlny (RAM), které za války Němci vynalezli pro své ponorky. Všeobecně se uznává, a řekněme to bez obalu, že to nebyli Sověti, kdo s tím přišel, nýbrž nacisté.

Zadruhé, je třeba si všimnout i toho, že Bearden jasně naznačuje, že nacistický radarový tým kápnul na tento fenomén čistě náhodou. Nabídneme důkaz - až se vrátíme k úvahám o spekulativní fyzice samotného zvonu -, že nacisté o to nezakopli náhodou při honbě za technologickým průlomem, nýbrž spíše že se soustavně zabývali všemi dostupnými prostředky, aby získali skalární technologii a zbraně. Jejich objev tudíž nebyl náhodný. Očekávali ho.

Zatřetí, kdyby tomu bylo právě tak, že anomálie, jež nacistický radarový tým zaznamenal, byly jenom výsledkem náhodné shody okolností, pak by to byl nesporný nesoulad mezi poznámkami, jež tu uvádí Bearden, a mými dřívějšími poznámkami, z nichž vyplývalo, že jak Sověti, tak i nacisté si byli vědomi práce E. T. Whittakera z roku 1903, v níž se popisuje dekompozice skalárního potenciálu do dvou protikladných longitudinálních vln.

Jinými slovy, jestliže se Beardenova kauza, že Sověti vyvíjeli skalární zbraně, opírá o:

1. Zvláštní instalace nebo zařízení, která nemají žádné konvenční vysvětlení;
2. Podivné efekty, jež jsou pozorovány a může jít jen o příznaky skalární fyziky a přidružených technologií;
3. Klíčová role míšení vln na nelineárních materiálech, jako tomu bylo při německých radarových experimentech na sklonku války;
4. Podobně klíčová role rotace netranslačních vířivých systémů z teorie skalární fyziky;
5. Spekulativní rekonstrukce historie skalární fyziky založená na pravděpodobné rekonstrukci zapomenutých fyzikálních prací, jako třeba ta Whittakerova, jež byla dozajista známa právě tak nacistům, jako i Sovětům; a
6. Výzkumné nebo rešeršní instituce nebo skupina expertů v Sovětském svazu slídící v západních fyzikálních časopisech po průlomových oblastech a po tom, co lze využít při vývoji zbraní jako post-nukleární superzbraň, pak podle stejných příznaků, jak by už nyní mělo být patrné, platí všechny tyto body stejně i o válečné situaci v nacistickém Německu a jasných charakteristikách Kammlerovy skupiny expertů. Jenže musíme jít ještě dál: každému pozorovanému účinku skalárních zařízení předchází dřívější odezva v událostech druhé světové války a jediné známé experimenty, jež by se daly vyložit jako charakteristické pro skalární zařízení, vedli nacisté. Podle mého názoru to tedy znamená, že ona kauza týkající se nacistického původu skalárních zbraní je v tomto případě mnohem jednoznačnější, než že by hovořila pro Sověty.

Pátral tedy nacistický radarový tým při svých experimentech vědomě právě po takovém účinku? Mohl být radarový tým jenom dalším článkem téhož projektu, jež představoval zvon? Třebaže tu není žádný přímý důkaz, je zde řada faktorů, jež se zdají přesvědčivě mluvit ve prospěch toho, že tomu tak skutečně bylo. Abychom pochopili proč, je třeba se úzce zaměřit na samotný nacistický materiál absorbující radarové vlny a na to, po čem radarový tým původně pátral, na teorii radaru, která v sobě zahrnuje i to, na čem Němci pracovali. Jak dále uvidíme, je to teorie hluboce odlišná od běžné teorie radaru, u níž jde o „odraz“ signálu od zrcadleného cíle.

Jak se uvádí v knize Říše Černého slunce, jeden z těchto materiálů absorbujících radarové vlny sestával z gumy, do níž byly vlisovány během formování malé železné a zinkové koule o určitém průměru. Tyto koule rezonovaly při určitých frekvencích, o nichž bylo známo, že jsou využívány v britských a amerických radarech. U těch úplně prvních materiálů byly „absorbovány“ tímto materiálem jenom určité frekvence. Němci věděli, že Spojenci by časem mohli tyto frekvence změnit, a tudíž by se takový materiál stal bezcenným. Odtud vyvstala potřeba, aby nový materiál absorbující radarové vlny byl schopen absorbovat širší svazek frekvencí, a proto bylo nezbytné testovat na takovém materiálu několik frekvencí. Nyní si však povšimněme toho, že německý tým na tomto materiálu pracoval s interferencí několika svazků různých frekvencí. To v krátkosti znamená, že si uvědomovali dvě věci, jež až dodnes nejsou součástí teorie radaru v žádném běžném textu: (1) že radar není „odraz“ právě tak, jako cíl samotný není „druhotný vysílač“ rezonující při určitých frekvencích. Radarový signál tedy prostřednictvím rezonance stimuluje proud v cíli a ten je poté přenášen zpět k anténě radaru, kde je zesilovačem zesilován; (2) interferencí několika různých frekvencí u stejného cíle - složeného z materiálu schopného absorbovat radarové vlny o různých frekvencích - se snažili určit, zda to má za následek efekt druhotného vysílače, jenž by materiál zbavil „stealth“ vlastností. V krátkosti to znamená, že očekávali nějaký druh „anomálního zpětného účinku“ na anténě. Co však, jinými slovy, přesáhlo jejich očekávání, nebyl výsledek, nýbrž intenzita. Z toho dále vyplývá, že si mohli být také vědomi role longitudinálních vln jakožto prostředku k dosažení tohoto fenoménu.

Abych to shrnul, povaha konfigurace tohoto experimentu naznačuje, že nacisté si byli dobře vědomi „skalární fyziky“ a jejich zvláštních vlastností, neboť zjevně chápali radar jako efekt

„rezonance a druhotného vysílače“ a nikoliv pouze jako „odraz“. Jinými slovy, aby také mohli takový experiment zkoncipovat, musel nacistický radarový výzkumný tým už vědět, že každý materiál, včetně vysoce Němci pracovali. Jak dále uvidíme, je to teorie hluboce odlišná od běžné teorie radaru, u níž jde o „odraz“ signálu od zrcadleného cíle.

Jak se uvádí v knize Říše Černého slunce, jeden z těchto materiálů absorbujících radarové vlny sestával z gumy, do níž byly vlisovány během formování malé železné a zinkové koule o určitém průměru. Tyto koule rezonovaly při určitých frekvencích, o nichž bylo známo, že jsou využívány v britských a amerických radarech. U těch úplně prvních materiálů byly „absorbovány“ tímto materiálem jenom určité frekvence. Němci věděli, že Spojenci by časem mohli tyto frekvence změnit, a tudíž by se takový materiál stal bezcenným. Odtud vyvstala potřeba, aby nový materiál absorbující radarové vlny byl schopen absorbovat širší svazek frekvencí, a proto bylo nezbytné testovat na takovém materiálu několik frekvencí. Nyní si však povšimněme toho, že německý tým na tomto materiálu pracoval s interferencí několika svazků různých frekvencí. To v krátkosti znamená, že si uvědomovali dvě věci, jež až dodnes nejsou součástí teorie radaru v žádném běžném textu: (1) že radar není „odraz“ právě tak, jako cíl samotný není „druhotný vysílač“ rezonující při určitých frekvencích. Radarový signál tedy prostřednictvím rezonance stimuluje proud v cíli a ten je poté přenášen zpět k anténě radaru, kde je zesilovačem zesilován; (2) interferencí několika různých frekvencí u stejného cíle - složeného z materiálu schopného absorbovat radarové vlny o různých frekvencích - se snažili určit, zda to má za následek efekt druhotného vysílače, jenž by materiál zbavil „stealth“ vlastností. V krátkosti to znamená, že očekávali nějaký druh „anomálního zpětného účinku“ na anténě. Co však, jinými slovy, přesáhlo jejich očekávání, nebyl výsledek, nýbrž intenzita. Z toho dále vyplývá, že si mohli být také vědomi role longitudinálních vln jakožto prostředku k dosažení tohoto fenoménu.

Abych to shrnul, povaha konfigurace tohoto experimentu naznačuje, že nacisté si byli dobře vědomi „skalární fyziky“ a jejích zvláštních vlastností, neboť zjevně chápali radar jako efekt „rezonance a druhotného vysílače“ a nikoliv pouze jako „odraz“. Jinými slovy, aby také mohli takový experiment zkoncipovat, musel nacistický radarový výzkumný tým už vědět, že každý materiál, včetně vysoce nelineárního materiálu, rezonuje. Takže žádný „stealth“ materiál není opravdu „stealth“, pokud člověk ví, jak indukovat sekundární vysílací efekt prostřednictvím rezonance a interferometrie. A to se pochopitelně naprosto vymyká „veřejnému pojetí fyziky“.

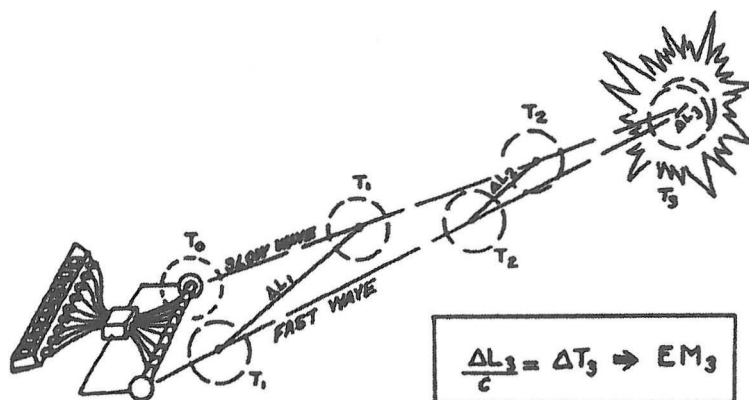
Nazpět k projektům „Freya“ a „See-Elefant“: Německé zahorizontální radary

Němci už dávno vyvíjeli řadu raných prototypů zahorizontálních radarů dlouhého dosahu schopných navádět jejich mezikontinentální střely na cíl. Nákresy systému Freya uložené v Německém muzeu v Mnichově.

Všimněme si nyní, že v onom uměleckém pojetí radarové jednotky má centrální anténa, na kresbě označená číslem čtyři, popisku Sende-u. Empfangs-Antenna, vysílač a přijímač, zatímco druhé dva vysílače (Sende) jsou umístěny po obou stranách této centrální antény (levá anténa je na reprodukci nezřetelná, stěží je vidět v černých šmouhách ve středu obrázku). Jinými slovy, Freya měla tři vysílače, z nichž jeden je zdvojený jako přijímač. Tento systém je na schematickém obrázku poněkud nezřetelný, pokud jej ale člověk studuje podrobněji, vysvitne z toho rovněž, že obě postranní antény radarové jednotky vysílají pulzy.

Proč je tento systém tří vysílačů tak významný? A co to má společného se skalárními zbraněmi? Předně, takový několikanásobný anténní vysílač by byl potřebný pro prototyp sfázované anténní soustavy radaru. Pokud každá anténa vysílá pulz lehce rozfázovaný společně s pulzem z ostatních antén, výsledkem je to, že signál celého aparátu může být jistým způsobem využit k jeho „zakřivení“ nebo „modelování“, a signál tedy lze zakřivit tak, aby se dostal „za horizont“.

Jak už si však povšiml plk. Bearden, další věcí, kterou takový radar dokáže, je schopnost interferovat elektromagnetické vlnění na nelineárním materiálu vytvořením longitudinální či skalární vlny v médiu. Taková radarová zařízení jsou tedy potenciálně prototypem skalárních zbraní, jak ukazuje následující Beardenův obrázek skalárního zařízení vysílajícího dva pulzy, nejen rozfázované, ale opravdu s různým načasováním a rychlostí. Tyto pulzy se d cíli jenom setkají a vytvoří longitudinální vlnu:

TESLOVA HOUFNICE (SKALÁRNÍ INTERFEROMETR)

Beardenův náčrt skalární pulzní zbraně

Jak se ukáže při letmém ověření Beardenova náčrtu ve srovnání s německým náčrtem systému Freya z války, je tu drobný základní konceptuální rozdíl mezi oběma typy operací.

Třebaže se tím nechce naznačit, že Freya byla skalární zbraň, je jasné, že tyto sfázované anténní soustavy radaru utvářejí první stavební prvky takového systému, neboť jednoduchou přestavbou může člověk přejít od myšlenky rozfázovaných pulzů k rozfázovaným pulzům vyslaným v různých intervalech a dopadajících na cíl v jednom okamžiku. Jinak řečeno, nejde o materiální stránku technologie, jež se mění, nýbrž se mění akční šablona. Býval by to byl pro Němce jenom malý krůček, aby tuto změnu učinili, jak už jsme naznačili, a zdá se, že to je přesně to, o co šlo při jejich experimentech s materiálem absorbujícím radarové vlnění (RAM) na konci války.

Existují však ještě nějaká jiná svědectví dokládající tvrzení v této kapitole?

Zvláštní zpráva spojenecké zpravodajské služby naznačující: Nacistické testy skalárních zbraní

Zničení německého pluku na ruské frontě v roce 1943 tím, co se zdá být testem skalární zbraně, zůstává spekulací. Je tu však ještě jiný náznak pocházející z odtajněného dokumentu americké zpravodajské služby. Tento dokument objevil německý badatel Friedrich Georg:

TAJNÉ

ZPRAVODAJSKÝ BULLETIN Č. 2/32
SVODKA ZE ZAJATECKÝCH TÁBORŮ

13. Fantazie: Německé tajné zbraně

Preamble. Následující příběhy pocházejí z pramenů s pochybnou spolehlivostí a mohou být právě tak dobře pouhými výtvary fantazie. Avšak vzhledem k jejich zářející podobnosti jsou uveřejněny právě kvůli tomu, že stojí za přečtení.

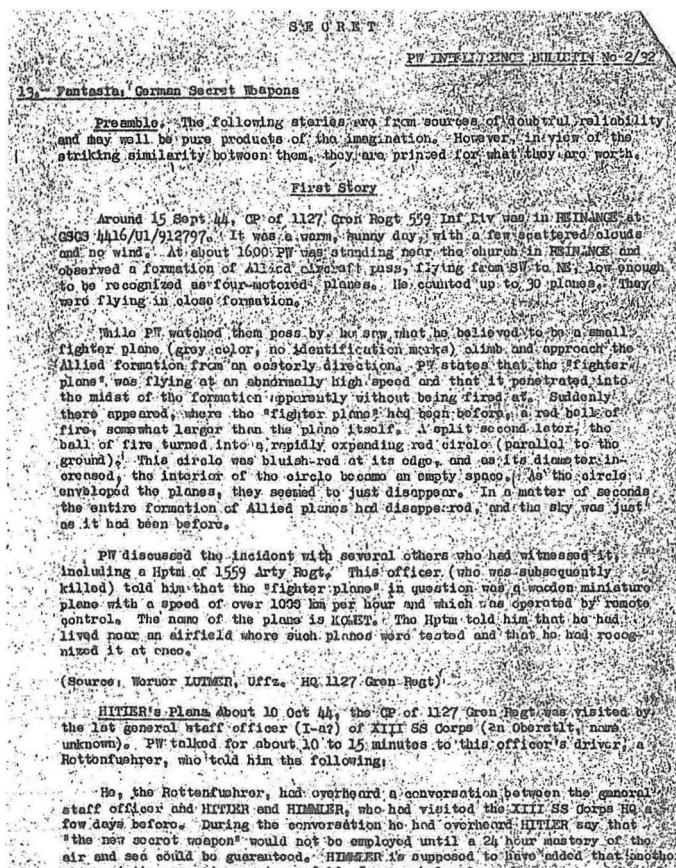
První příběh

Kolem 15. září 1944 byl CP z 1127, Gren Regt 559 pěší divize byl v Reinange u GSGS 4416/U1912797. Byl teplý sluneční den, jen pár obláček na obloze a bezvětří. Asi 1600 válečných zajatců stálo poblíž kostela v Reinange a pozorovali formaci spojeneckých letadel letící od jihozápadu k severovýchodu, dosti nízko na to, aby rozpoznali, že jde o čtyřmotorové letouny. Napočítali asi 30 letadel. Letěli v seřvené formaci.

Zatímco zajatci sledovali, jak je mijejí, on uviděl cosi, co vypadalo jako malé stíhací letadlo (šedá barva, bez poznávacích znamení) stoupající a přibližující se ke spojenecké formaci z východního směru. Zajatec tvrdí, že „stíhací letadlo“ letělo abnormálně vysokou rychlostí a že proniklo doprostřed této formace, aniž by na ni střílelo. Najednou se tam objevila, na místě, kde bylo předtím „stíhací letadlo“, ohnivá koule, poněkud větší než samotné letadlo. O zlomek sekundy později se ohnivá koule proměnila v rychle rostoucí červený kruh (rovnoběžně se zemí). Tento kruh byl na okrajích modročervený, a jak se průměr zvětšoval, vnitřek kruhu se měnil v prázdný prostor. Když kruh obsáhl letadla, tak prostě najednou zmizela. V řádu několika sekund celá formace spojeneckých letadel zmizela a nebe vypadalo zrovna tak jako předtím.

Zajatec diskutoval o incidentu s několika dalšími svědky, kteří pozorování potvrdili včetně hptm z 1559. dělostřeleckého pluku. Tento důstojník (který byl později zabit) mu vyprávěl, že onen „stíhací letoun“, o němž byla řeč, byl dřevěným miniaturním letadlem dosahujícím rychlosti 1000 km za hodinu a byl řízen na dálku. Název tohoto letounu je KOMET. Kapitán mu řekl, že žil poblíž letiště, kde se takové letouny testovaly, a že jej okamžitě poznal.

(Zdroj: Werner LUTMER, UFFZ. HQ1127 Gren Regt)

Co si máme počít s takovým pozoruhodným dokumentem? Prvně, postoj Američana připravujícího zprávu je jasný: jde o pustou „fantazii“, nejčistší fikci.

Zadruhé, není-li to nic než pustá „fantazie“, proč ji tedy potom utajovali až do dubna roku 1998? Buď tedy zůstala tajná z prosté byrokratické setrvačnosti a následně čekalo v americkém Národním archivu odtajnění hotovou horou dokumentů, nebo tu byl důvod ponechat ji v utajení po tak dlouhou dobu. Podle mého názoru jde o ten druhý případ, a to nás přivádí k další věci týkající se tohoto dokumentu.

Všimněme si, že závěrečná anekdota o Hitlerovi a Himmlerovi, jak vedou jalovou diskusi o tajných zbraních a potřebě zajistit čtyřicetihodinové nasazení ve vzduchu i na moři, se odehrává ve zhruba stejné době jako domnělý test nacistické atomové bomby v Baltu, někdy kolem 10 až 11. října 1944. V tomto ohledu by úspěšné dopravení atomové bomby na kterýkoliv strategický cíl Spojenců byl možný pouze bombardérem Luftwaffe, poněvadž V-2 i V-1 by bývaly neměly ani schopnost vynést takovou těžkou zbraň ani vzdálenost doletu, aby zasadily úder na jakýkoliv hodnotný spojenecký cíl. Z toho důvodu má ta poslední anekdota smysl.

Jde však o první příběh, v němž se skrývá důvod pro to, aby byl dokument utajen tak dlouho. Pozoruhodné je, že dvě věci nejsou „pustou fantazií“, poněvadž Messerschmitt 163 „Komet“ vskutku byl malý raketoplán a létal vysokou rychlostí. Kromě toho měl zvláštní tvar, jenž, jakmile ho už někdo jednou viděl, snadno dovoloval jej znovu identifikovat. Takže tohle zní pravdivě.

Druhá věc, jež není „pustou fantazií“, je onen „oblak“, který „bitevní letoun“ zjevně vypálil na spojeneckou formaci. Má všechny známky systému „Kugelblitz“, o němž podal první podrobnou zprávu Renato Vesco, plynu, používaného k zažehnutí nebo neutralizaci zapalování spojeneckých letounů.

Jenže tady spojení se známými projekty německých tajných zbraní končí, neboť „oblak“ se pak chová způsobem plynu nanejvýše nepodobným. Ani neexploduje ani nezpůsobuje explozi nebo prostě nefunkčnost zapalování spojeneckých letadel. Není tu žádných letadel padajících z nebe, žádné srážky se zemí, žádné vraky, vůbec nic. Avšak projevy „plynovitého oblaku“ jsou pozoruhodně podobné projevům žhnoucí koule, která v roce 1943 zjevně zničila německý pluk na východní frontě, a též pozoruhodně podobné projevům koule spatřené různými piloty poblíž bývalého Sovětského svazu a uváděné Beardenem jako demonstrace ruských systémů skalárních zbraní. Zpráva je jasná: spojenecká letadla prostě zmizela. Máme tu tak (z pochybného pramene) ještě další náznak toho, že nacistické Německo velmi pravděpodobně pěstovalo skalární fyziku a vyvíjelo skalární zbraně jakožto součást jeho nejcitlivějších projektů tajných zbraní.

4. Závěry a poválečné skalární postskriptum: Německo a země vlastníci „skalární zbraně“

Mnoho napovídá i to, že Bearden původně tvrdil, že vedle Sovětského svazu tu byly ještě další tři národy vlastníci skalární zbraně. Zcela nedávno už Bearden zastával názor, že:

Přátelský malý cizozemský národ má takové zbraně včetně zbraní kvantového potenciálu, jež fungují v mnohonásobně propojeném časoprostoru... Tento malý národ měl podíl na našem dalším přežívání a stále odstrašuje KGB od plánovaných strategických úderů zbraněmi kvantového potenciálu (energetics) proti Západu. Jsou tu náznaky..., že přinejmenším jeden - anebo možná i dva - další přátelské západní národy také vlastní takové zbraně.

Můžeme se pouze dohadovat - třebaže je to spíše jasné že „přátelským malým národem“ má Bearden na mysli Izrael.

Důvod, proč je to velmi pravděpodobně Izrael, vyžaduje jisté vysvětlení. Ve své druhé knize *The Giza Death Star Deployed* jsem dokazoval, že ony tři národy byly nejspíše Francie, Japonsko a tehdejší Západní Německo.

Jak se zde tvrdilo, Německo by mohlo mít naléhavé geopolitické a vojenské důvody pro vývoj takových zbraní, neboť nemohlo nikdy doufat, že by se vyrovnalo Američanům či Rusům - nemluvě o Francouzích a Britech - majících přesilu v nukleárních a termonukleárních zbraních, i kdyby se rozhodlo vyvíjet svoji vlastní atomovou a vodíkovou bombu. Nadto Německo mělo mimořádné smluvní závazky, že nesmí vyvíjet atomové zbraně. Skalárních zbraní se tato ujednání netýkala, a to tedy skýtalo Německu nejrychlejší a nejlevnější metodu k získání strategických zbraní, jež mohly vyrovnat poměry na hracím poli ovládaném supermocnostmi. Jejich existence v současném německém arzenálu by vysvětlovala dvě nedávné události: prvně, z poslední doby pochází rozhodnutí německé vlády postavit všechny své jaderné elektrárny mimo provoz, poněvadž „zbylé plutonium“ už nebude třeba pro žádnou bombu; (Samozřejmě, že nejde o oficiální vysvětlení rozhodnutí německé vlády. Oficiální vysvětlení je formulováno politicky přijatelným oznámením, že rozhodnutí padlo „z důvodů ochrany životního prostředí“. Tím není řečeno, že to nebyl pravý důvod rozhodnutí německé vlády, pouze se tím však říká, že pravděpodobně nešlo o základní motivaci.) a zadruhé, náhlé „sjednocení“ dvou německých států po sérii devastujících zemětřesení, jež zasáhly Sovětský svaz v roce 1989. (Zemětřesení, jak bude připomínáno, jsou příznakem použití skalární zbraně na nejnižší hranici jejího destrukčního potenciálu.) Jinak řečeno, Německo mohlo oslabenému Sovětskému svazu poslat jasnou „skalární zprávu“, aby nezasahovalo do procesu sjednocení. (To, že Německo vypadá jako jasná volba, přece jenom vyžaduje chvilkové zastavení. Na rozdíl od Ruska se nedá poctivě tvrdit, že by Francie nebo Velká Británie byla nějak zvláště nadšená z německého znovusjednocení. Japonsko, Čína a Spojené státy by se velice pravděpodobně k tomu stavěly indiferentně. Izrael by býval mohl být nesmiřitelně proti, ale pravděpodobně by nakonec rezignovaně souhlasil, a Jižní Afrika by byla apatická nebo možná jen mírně proti. Jedině Brazílie mohla mít jisté sympatie k tomuto znovusjednocení, s ohledem na závislost na německých vědcích ve svém vlastním skalárním programu. V konečné analýze však, pokud byla tato neobvykle ničivá zemětřesení indukována, ukazuje prst na skalární zbraně, a to na nikoho jiného než na Německo.)

To všechno však jsou pouze nepodstatné argumenty a spekulace. Existuje nějaký konkrétní důkaz naznačující, že zrovna Německo je jednou z prvních mocností majících „skalární zbraně“?

Opravdu tu takový je a přichází od samotného Beardena. V úplných počátcích svého bádání Bearden „zvýšil“ počet národů vlastnicích skalární zbraně, nebo to, čemu říkal národy „triády“, ze tří na zhruba deset národů:

Asi 10 národů má nyní například skalárně interferometrické zbraně, a dokonce i japonská jakuza, která má v Japonsku i svá vlastní výrobní zařízení, včetně malých přenosných zařízení vyvinutých za účelem vraždění a jako zbraň teroristického charakteru na území cílového státu - Spojených států amerických.

Prozatím musíme nechat tyto obludné důsledky nezávislého zločineckého syndikátu vlastnicího takové zbraně stranou. K této věci se vrátíme, až budeme zvažovat problém přežití nacistů na svobodě a pokračující autonomnost jejich černých projektů.

Nyní je třeba si všimnout, že počet „skalárně zstrašujících“ národů významně vzrostl, a to nás naopak vede k tomu, abychom posoudili program atomové bomby Jižní Afriky, Izraele a Západního Německa. A vskutku, Bearden sám ukazuje prstem naznačeným směrem:

Podle (žurnalisty novinářského konsorcia Jacka) Andersona a (Lee) Van Atty se jihoafrický námořní kontingent nacházel „v oblasti“ (testu) v roce 1979 v době, kdy (satelit pro detekci jaderných výbuchů) Vela odhalil možný jaderný test, a Izrael a Jižní Afrika spolupracovali na

projektu atomové bomby už od roku 1966. Oznámení Američanů o hrozícím jihoafrickém atomovém testu v poušti Kalahari v roce 1977 zjevně vedlo k takovému pobouření, že byl test odvolán. Anderson a Van Atta připomínají následné návštěvy izraelských vědců, techniků a úředníků ministerstva obrany v Jižní Africe. Jenže proto, že současné údaje satelitu Vela vykazují jisté odchylky ve srovnání s tím, co lze očekávat při jaderných testech, člověk se může dohadovat, že Anderson i Van Atta předložili důkazy o vývoji skalárních elektromagnetických zbraní dalších dvou zemí. Je možné ještě dále spekulovat o tom, že by to mohlo znamenat, co odrazovalo Sověty od toho, aby prostě vytáhli skalárními elektromagnetickými zbraněmi proti Západu.

Zatímco tedy žurnalista Jack Anderson věděl, že v pozadí izraelsko-jihoafrického projektu působil ještě „třetí partner“, nebyl schopen s jistotou nikdy vysvětlit, o koho šlo. Avšak díky výzkumu v knize Zdeňka Červenky a Barbary Rogersové, *The Nuclear Axis: the Secret Collaboration Between West Germany and South Africa*, už nyní víme, že oním skrytým partnerem bylo Německo.

Pokud tedy má Bearden pravdu, že satelit Vela nezaznamenal jaderný výbuch, nýbrž explozi vzniklou následkem testu skalární zbraně, pak dojdeme k závěru, že Německo z tohoto pohledu bylo „mocností vlastními skalární zbraně“.

Je-li to právě tento případ, pak jsme tu konfrontováni se vzrušujícím náznakem, neboť by se jevilo, že výzkum skalárních zbraní započal v nacistickém Německu buď před začátkem, nebo během světové války, a v zásadě pokračoval po válce se stejným personálem - v různých zemích a na jejich náklady, včetně samotného Německa. To naopak dovoluje z toho dovozovat, že možná všechny tyto jednotlivé projekty „skalárních zbraní“ a k nim se vážící fyzika, která „nebyla určena k rozšiřování na veřejnosti“, byly koordinovány z nějakého skrytého centra.

V každém případě se nyní nacházíme v situaci, kdy můžeme učinit závěr, proč musí být korigována Beardenova historická rekonstrukce vývoje skalárních zbraní, aby se poukázalo na jejich původ, a ten nenajdeme v poválečných sovětských programech, nýbrž za války v černých projektech tajných zbraní v nacistickém Německu.

1. Zaprvé existují odkazy na zájem nacistického Německa o vývoj „studené bomby“ a Hellmannovo tvrzení, že Sověti zkonstruovali zbraň schopnou zmrazit rozsáhlé oblasti oceánu. Takové „endotermické“ zbraně jsou jasně signaturou skalární zbraně, jež byla použita v režimu extrahování energie z velké vzdálenosti.
2. Zadruhé existuje zpráva o zničení německého pluku na východní frontě během druhé světové války jakousi „energetickou bublinou“. Jak už bylo naznačeno, i to je signatura nějaké skalární zbraně v úplně odlišném režimu nasazení.
3. Zatřetí tu máme onen zvláštní charakter německých experimentů na samém sklonku války s multifrekvenční interferencí radarového záření na nelineárním materiálu, což je experiment naznačující, že pochopili význam efektu rezonance u nelineárního materiálu pro skalární fyziku.
4. Začtvrté jde o přítomnost jednoho z hlavních vědců působících v těchto radarových projektech a projektech skalárních zbraní, dr. Hellmanna, jak v německých, sovětských, tak následně i brazilských programech.

Celkem vzato tyto záležitosti naznačují dosti přesvědčivý vedlejší důkaz toho, že v nacistickém Německu byl pravý počátek skalárních zbraní a že během války Němci vskutku „pracovali v odvětví fyziky, jež byla z všedního pohledu monstrózní,“ a usilovali o zbraň soudného dne, která by dokázala zničit celou planetu. A co je významné, jeví se, že přinejmenším Západní Německo energicky usilovalo o takové zbraně po válce.

(Dovoluje to další spekulativní rekonstrukci historie. Je známo, že kancléř Adenauer souhlasil se znovuvyzbrojením Západního Německa a v mezinárodní dohodě se Spojenými státy, Francií a Velkou Británií se zaručil, že na německé půdě se nebudou vyvíjet atomové, biologické nebo chemické zbraně jakožto součást znovuvyzbrojení. Co však je samozřejmě málo známo, že Adenauer dal ostatním západním spojencům velmi jasně najevo, že Německo, jako suverénní stát, by neváhalo takové zbraně vyvíjet, pokud by to mezinárodní situace vyžadovala. Mohlo tedy být Adenauerovým motivem k takovému trpnému souhlasu to, že západoněmecká vláda už věděla o možné existenci zbraní daleko ničivějších a daleko lacinějších než atomové a termionukleární zbraně? Jistěže ano, neboť je těžko uvěřit, že s tolika bývalými nacisty ve své vládě, nemluvě o generálu Reinhardu Gehlenovi a převzetí jeho rozsáhlé sítě špiónů z války, by dokonale zapomněli na tyto možnosti nebo zapomněli na úspěchy „skupiny expertů“ z černých projektů SS generála Kammlera.

Podobně lze těžko uvěřit i tomu, že by se nějaká německá vláda mající sebeúctu spoléhala na slušnost Británie, Francie nebo Spojených států, aby zajistila svoji bezpečnost. Jak jasně naznačuje kniha Červenky a Rogersové o západoněmecké bombě, západoněmecká vláda začala velice záhy v tichosti a za velikého utajení vyvíjet své vlastní nezávislé jaderné odstrašující prostředky přímo pod nosem aliance NATO, když ve stejnou dobu prezentovala postoj naprosto korektního „zřeknutí se jaderných zbraní“, a když se německá média dostala příliš blízko k těmto projektům, jednoznačně je popřela navzdory jasnému důkazu o opaku. Podobně Schmidtova vláda intenzivně financovala soukromou německou firmu OTRAG a její „korporativní Oblast 51“, finančně zabezpečenou v Zaire až několika miliony německých marek. A důvod tohoto finančního zabezpečení? Pripustili, že šlo o výzkum biologických zbraní a střel s plochou dráhou letu. Dá se předpokládat, že to představuje jenom vrchol ledovce. Nakonec tedy může mít Bearden pravdu, že satelity Vela nedetekovaly zkoušku atomové bomby, nýbrž test skalární zbraně. Jenom nepochopil zásadní politický význam tohoto testu, hlavně to, že se za Izraelem a Jižní Afrikou skrýval daleko mocnější hráč: Německo.)

Jde o přesvědčivý, třebaže stále vedlejší důkaz. Existuje nějaký jiný náznak, že „skalární fyzika“ byla onou zhoubnou bestií ukrytou v útrobách říše černých projektů SS obergruppenführera Hanse Kammlera? Opravdu tu takový je.

Samotný zvon.

6. „Komu zvoní hrana“: Skalární fyzika, energie nulového bodu a vířivý éter: Spekulativní rekonstrukce Fyziky zvonu

„Mytologie a skutečná historie technologie směřovaných paprsků začíná u Egypťanů, jejichž povědomí o vitalistické sluneční energii vedlo k pohanskému uctívání slunečního boha Ra.“

Gerry Vassilatos: Declassified Patents of the Cold War and SDI

A. Odtajněné americké patenty z období studené války a SDI

V poněkud obskurní, nicméně však pozoruhodné knize Declassified Patents of the Cold War and SDI naznačil badatel v oblasti vědy a patentů Gerry Vassilatos v hrubých obrysech neuvěřitelnou šíři exotických zbraní, které byly objeveny v nedávno odtajněných patentech Spojených států Vassilatosův vlastní úvod k tomuto vysoce technickému materiálu je sám o sobě hoděn ceny této knihy, neboť v něm podrobně rozebírá celou řadu málo známých úspěchů v experimentální fyzice, jež by si rovněž zasloužila samostatnou studii, a navíc se přímo zmiňuje o zvonu a jeho operačním principu.

Samozřejmě, že Vassilatosovo zkoumání se odehrává na poli SDI prezidenta Ronalda Reagana, známé jako strategická obranná iniciativa (Strategie Defense Initiative), a obzvláště pak exotických zbraní se směřovanou energií, o nichž vládla představa, že budou schopné nejen obranných akcí proti nepřátelským mezikontinentálním balistickým raketám (ICBM), ale koneckonců že je i nahradí jako nová generace post-termonukleárních strategických útočných zbraní.

Práce na nich začala už během druhé světové války, kdy se v různých „impulzních“ zbraních, jež dokázaly vyslat na cíl náhlý extrémní pulz smrtící vysokofrekvenční radiace, využívaly paprsky X (rentgenový paprsek) a gama záření. Ovšem v dozvucích této války a s příchodem jaderného věku, a zejména poté, co Sovětský svaz získal svoji vlastní atomovou a vodíkovou bombu, vyvstala bezprostředně potřeba nějaké obrany proti nim.

Jednou z prvních snah zdokonalit tyto „impulzní“ zbraně byl patent, pod číslem 2.904.692 amerického patentového úřadu, německé firmy Siemens v roce 1957 - od německého vynálezce Wilhelma Gscheidlena - k soustředění gama paprsků pomocí řady kovových tlumičů opatřených dírkami velikosti špendlíkové hlavičky, následně seřazených tak, aby bylo dosaženo efektu čoček, které by soustředily vysokofrekvenční gama fotony do paprsku za použití zdroje kobaltu 60.

Jenže jak Vassilatos poznamenává: „Takové systémy ztratily mnoho ze své původní energie, než prošla mnohočetnými tlumiči samotného kolimátoru. Nakonec tyto systémy dírkovitých kamer selhaly vinou podstatných problémů základní nekoherentnosti samotného zdroje, což je zajímavý inženýrský problém vyžadující objev nového fenoménu k jeho řešení.“ Zdroj gama paprsků v těchto systémech byl totiž spíše podobný žárovce vysílající gama paprsky o různých frekvencích. Nezáleželo na tom, jak účinný byl tlumicí systém kolimátoru, paprsek se pořád rozptyloval - jako „záblesk gama záření“ v paprsku - a tím ztratil mnoho ze své energie. Cílem byla koherence gama záření, jakýsi laser s gama zářením, jehož úžasná účinnost by snesla srovnání s běžnými optickými lasery, které dokážou proříznout ocel obyčejným světlem.

K dalšímu pokroku došlo počátkem 60. let dvacátého století s tzv. systémem „čistého atomického světla“ (Clear Atomic Light), který spočívá na systému podzemních tunelů a reflexních zrcadel schopných usměrnit k povrchu světlo generované jadernou explozí tunelem v koncentrovaném paprsku. Takové systémy, jinak řečeno, odeberou jadernému výbuchu radiaci a

nasměřují ji do paprsku. Je potřeba říci, že použitím této zbraně také dojde k jejich zničení, takže nikdy nelze dosáhnout více než jediného výstřelu. Nicméně než došlo k vývoji daleko lepších a mnohem zhoubnějších radiačních zbraní, neměla tato CAL (Clear Atomic Light) paprsková zbraň sobě rovnou. K jejímu odtajnění v roce 1973 došlo 15 let poté, co byla shodou okolností souběžně testována s projektem Plowshare (Radlice), „mírovým“ využitím jaderných zbraní. Tyto experimentální zbraně byly součástí projektu Defender (Obránce), původní SWDI (Star Wars Defense Initiative) prezidenta Eisenhowera. Tento projekt zkoumal využití usměrněného horkého jaderného plazmatu (projekt Casaba), vysokoenergetických částic (projekt Howitzer) a prvních experimentů s lasery na paprsky X a gama záření.

Tyto CAL neboli systémy „čistého atomického světla“ (Clear Atomic Light) se rychle přesunuly z podzemních tunelů a bunkerů na mnohem pohyblivější zbraňové platformy, případně též do vesmíru.

Veřejnosti dobře známé laserové systémy s rentgenovým paprskem z počátku 80. let stavěly právě na těchto CAL systémech; malé jaderné zařízení bylo umístěno ve struktuře „podobné tanku“ nebo ve tvaru polokoule obklopené pruty radioaktivního materiálu. Když bylo zařízení odpáleno, z prutů se staly vysílače totálně koherentních, nebo jako laser působících rentgenových paprsků, spalujících téměř okamžitě na popel vše, co jim stojí v cestě. Za předpokladu, že lze takovým zařízením vytvořit paprsek s obrovským průměrem, „dokážeme generovat“ vysokofrekvenční rentgenový laser s paprskem velkého výkonu „pro specifické účely ničení řízených střel nebo měst. Délka těchto prutů rozhoduje o zesilovacím činiteli“. Tyto zbraně by mohly mít další výhodu ve srovnání s mnohem nevybíravějšími vodíkovými bombami v tom, že v cílovém prostoru nezanechávají žádný radioaktivní spad.

Američtí inženýři a vědci z černých projektů tedy byli konfrontováni se dvěma nepříjemnými skutečnostmi. Na jedné straně starší metoda generování takových intenzivních paprsků pomocí „elektrických impulzů“ - metoda využívaná během světové války, která - i když dodávala intenzivní paprsky - vyžadovala také konstrukci rozměrných zařízení ke generování paprsků, čímž z nich učinila zbraně zcela nepraktické. Na druhé straně rentgenové lasery byly smrtonosné, s dostatečnou kapacitou, aby mohly být využity pro obranné strategické účely, a byly daleko účinnější než bez rozdílu působící atomová nebo vodíková bomba. Jenže ty se daly použít také jenom jednou, neboť odpálením této zbraně je tato také zničena.

Do provozování laserů s rentgenovým zářením a gama zářením (laser s gama zářením se nazývá rovněž „graser“) vstoupil ještě další problém. Poněvadž toto vysokofrekvenční záření (gama paprsky mají mnohem vyšší frekvenci než rentgenové paprsky a odtud schopnost udeřit ještě razantněji) má schopnost proniknout téměř všemi formami hmoty, bylo obtížné vytvořit optický rezonátor k dosažení koherence (děj, při němž vzniká běžný laserový paprsek). Běžná zrcadla a čočky nemají na rentgenové paprsky a gama záření účinek.

Pátrání, jinak řečeno, se ze zřejmých důvodů obrátilo směrem ke znovu použitelným a „přenosným“ rentgenovým a gama laserům: „Protože uvedení těchto zbraní do činnosti je možné pouhým stisknutím tlačítka, představují potenciálně mnohem větší hrozbu než jediná útočná jaderná hlavice. Z každé jednotlivé elektronukleární zbraně lze opakovaně vystřelit, a to s odpovídající palebnou silou několika bojových hlavice.“

Na jednu metodu se přišlo docela rychle, šlo o využití plazmy vytvořené náhlým vypařením těžkých kovů po ostřelování běžným optickým laserem. Jakmile se už jednou z takového materiálu vytvoří plazma, je poté lasery okamžitě přivedena do stavu pulzování, aby došlo k zesílení a kaskádovému efektu, jehož výsledkem je rentgenové záření nebo gama záření, jež má buď koherentní, nebo laserovou povahu. „Tyto plazmové přístroje s názvem »Z-Pinch« vystřelují paprsky, jež snadno dokážou v silné zdi z kovu a kamene vypálit čistý otvor.“

1. Seznamte se s Mössbauerovým jevem

Při hledání znovu použitelných rentgenových a gama laserů se setkáme s fyzikálním jevem, který přímo souvisí s fyzikálně-teoretickým myšlením u zvonu. Tento jev je znám jako Mössbauerův jev a týká se vztahu mezi akustickým a zpětným rázem a jejich účinků na vznik laserového gama záření u radioaktivních materiálů. Bude lépe, když budu citovat Vassilatose v celé šíři:

Dr. Rudolf Mössbauer, sotva promováný absolvent univerzity, objevil, že u specifických radioaktivních prvků lze stimulací dosáhnout rezonanční jaderné absorpce gama záření. Mössbauer usměrnil vnější zdroj monochromatického gama záření na různé radioaktivní izotopy a zjistil, že u nich dochází k tvorbě identického monochromatického záření. Tento jev rezonanční jaderné absorpce gama záření vedl ke zjištění, že jisté radioaktivní izotopy lze stimulovat tak, že vydají vyšší hladinu gama záření, než je ta, která jim byla dodána. Mössbauer zjistil, že dokáže izotopy stimulovat do přesyceného stavu tím, že jim soustavně dodává potřebná kvanta. Poté, co byly přivedeny do přesyceného stavu, Mössbauer upozoroval, že dojde k náhlé emisi gama záření o několik řádů vyšší než na vstupu. Dále pak, když se patřičně usměrnilo, byl impulz gama záření vyslán jako jediná koherentní emise. Mössbauer našel prostředky k vytvoření skutečného laseru s gama zářením.

Poté, co Rudolf Mössbauer objevil primární aspekty svého zvláštního jevu, začali další nacházet přidružené jevy... někteří experimentátoři objevili, že už jen pouhým přiblížením hmoty absorbující gama záření ke zdrojovému izotopům s gama zářením dojde k efektivní modifikaci zdroje, což je anomálie. Koherentní gama emise Mössbauerových rezonančních stimulací byly zvláštním způsobem spojeny se svými absorbenty, šlo tedy o vztah modifikovaný samotným pohybem.

Na zvláštních rotorech s vysokými otáčkami nechali rotovat speciální radioizotopy, načež došlo k projevu fázového modulačního efektu. Byly vyrobeny štěrbinové clony, které za vysokých otáček rotovaly mezi zdrojovými izotopy a absorbenty, aby se dokázalo, že došlo opravdu k výskytu fázových posunů... Tyto důkazy silně naznačily možnost řízené modulace proudu gama záření samotným pohybem... pouhou aplikací náporu síly na vzorky izotopů bylo odhaleno, že vzniká řada impulzů gama záření. Byl tu jakýsi nečekaný „piezonukleární“ důsledek Mössbauerova jevu. Vzorky izotopů byly nanášeny na konus reproduktorů a fyzikální cestou uvedeny do vibrování v přítomnosti absorbujících materiálů... A skutečně, někteří experimentátoři odhalili podivný účinek vibrací na samotné izotopy. Aplikací stále větší intenzity produkovaly izotopy fixované na reproduktory opakující se impulzy koherentní energie gama záření. Byl to důkaz, že pouhou kompresí specifického izotopního materiálu lze vytvořit intenzivní gama přesycení. To, co bylo zjištěno, se stalo základem lavinového procesu, neboť člověk začal být schopen organizovat koherentní gama emise.

Aplikace audio-signalů (400 cyklů/sec) způsobila u těchto izotopů pozoruhodně intenzivní gama emise. Brzy se zjistilo, že nadzvukové vibrace vedou ke vzniku ohromujících kvant gama záření... Rostoucí vlna gama fotonů je tedy jak stimulována, tak i poháněna samotnými tlakovými vlnami...

Výzkumníci, kteří studovali kompresní jev, nebyli možná připraveni na výsledné hodnoty gama záření, když se na izotopy aplikoval šokový nápor. Docela malé izotopové jádro produkovalo enormní koherentní impulzy gama záření, a intenzita záření, jež vzniklo v průběhu prvního neřízeného „náhodného projevu“ gama záření, představovala explozi čistého a pronikavého gama superzáření. Vývoj „výbušnin“ pro impulzní gama záření zůstal nadobro zahalen naprostým mlčením.

Z Mössbauerova jevu vyplývá, že prudký náraz - akustický nebo jiný - může u jistých radioaktivních izotopů nebo jiných látek způsobit radiační záření, čímž dojde ke koherenci, podobně jako u laserového paprsku, a uvolnění smrtelných účinků. Lze si pak představit, v případě zvonu, že pokud byl takový radioaktivní materiál spinově polarizován a následně opakovaně přiveden k pulzování, jaký druh smrtelných účinků by asi vznikl. Člověk by získal jistý druh „super graseru“.

V každém případě Mössbauerův jev představoval obrovské množství implikací pro vývoj strategických obranných zbraní na usměrněnou energii, neboť tento jev umožnil existenci znovu použitelných laserů s gama zářením. Pořád tu však byly překážky, jež bylo nutno překonat, a ten, kdo to dokázal, se jmenoval Josef Eerkens.

Eerkens objevil, že aplikací silných axiálních magnetických polí na vzorky specifických lanthanoidů ve tvaru tyčí se může vytvářet vysoce koherentní organizace záření gama paprsků. Z obou konců tyčí vycházela, jak se zjistilo, zářivá energie ve formě paprsku. Tento objev, že záření gama paprsků lze vyladit tak, aby proudilo požadovaným směrem, přesto byl nahrazen metodami, jež zároveň zefektivnily usměrnění gama impulzů jedním koncem tyče. Eerkens zjistil, že je možné pozměnit tok koherentních gama impulzů tak, aby vycházely z předem určeného konce tyče, tím že se tyč ovlivní pulzováním ultrazvuku v řádech gigacyklů. Vytvořením posuvných tlakových vln aplikovaných na izotopovou tyč se zjistilo, že je zároveň možné usměrnit zvyšující se kaskádu gama záření od jednoho konce k druhému. Bylo tedy možné usměrnit silný koherentní výstřel gama paprsků, což byla možnost, která dříve nepřicházela v úvahu.

V Eerkensově návrhu spatřujeme opravdový laser s gama zářením neboli graser... Eerkens přichází i na to, že stejné radioaktivní materiály lze donutit k vyzáření jejich radioaktivity v náhlém rozsáhlém sledu impulzů, jsou-li patřičným způsobem stimulovány. Tento jev narušil představu, že radioaktivní poločas rozpadu je neměnnou konstantou, protože bylo shledáno jako možné kontrolovat rychlost rozpadu zvláštním „vylepšujícím procesem“ zahrnujícím akustickou energii... Frekvence nezbytné pro kontrolu radioaktivity se udávají v rozmezí mezi i až 10000 gigacykly.

Znamená to, že akustická modifikace a pulzující prostředí se staly metodami, jak stimulovat gama fotonovou kaskádu a proces laserového záření. Jinými slovy, radioaktivita je reakcí prvku na své prostředí. Kromě toho, skutečnost, že toho bylo dosaženo akusticky, naznačuje, že tento efekt je skalární, poněvadž akustické vlny jsou trojrozměrnou obdobou longitudinálních vln v médiu.

B. Plazma, rotace, pulzování a energie nulového bodu

1. Plazma a transmutace

Jsou tu další spojení mezi zvonem a podivným světem alternativní a potlačené fyziky, tentokrát k jednomu z nejslavnějších jmen, vedle Nikoly Tesly, v „alternativní a potlačené fyzice“ je jím T. Henry Moray. Moray, jak mnozí vědí, zdokonalil přístroj, jenž se zdál čerpat energii z aktivního média. Moray často mluvil o „oceánu energie bez hranic“ a dokonce o tom napsal i knihu, kterou budeme listovat. A podobně jako Tesla i Moray navrhl své vlastní přístroje, stroje, a co je pro naše účely nejdůležitější, i plazmové trubice.

O řadu let později se Morayův výzkum soustředil na zkoumání zvláštní anomálie, která se objevila na elektrodách uvnitř jeho plazmových trubec: u některých z kovových elektrod docházelo k transmutaci na jiný prvek. Projevovala se tu jaderná reakce, jako by jádro absorbovalo proton nebo vyzářilo beta částici. Protože Moray byl ohledně svého výzkumu velice tajnůstkářský, je o tom známo poměrně málo. Záchytným bodem se zdá být Morayův patent; je tam jeden odstavec, který popisuje, jak přesně připravit směs sirníku olovnatého tak, aby byl použitelný jako materiál pro elektrodu. Objevil Moray, jakým způsobem transmutovat olovo ve zlato? Této anomálii týkající se

transmutace prvků se dá těžko uvěřit, vyjma toho, že to bylo pozorováno v posledním desetiletí u katod při experimentech se studenou fúzí, a tyto experimenty lze bez problémů zopakovat i dnes.

Všimněte si zde výskytu jaderné transmutace - prostřednictvím nějakého neznámého mechanismu - v kontextu s plazmou, což je další návaznost na Gerlacha a zvon.

Je tu však ještě něco dalšího. Inženýr Ken Shoulders učinil významný objev. Shoulders vyřešil způsob, jak uvést v chod svého druhu „koherentní plazmu“, která je prostě „klastrem nábojů převážně jedním směrem polarizovaných“, on totiž přišel na tentýž princip spinové koherence, jaká se vyskytovala u zvonu, poněvadž náboj je fenoménem spinu, víření (vortexu). Když taková „koherentní plazma“ dopadne na hliníkový plát, prokáže skenování elektronovým mikroskopem, že miniaturní kráter vzniklý v kovu po dopadu plazmy měl za následek „transmutaci izotopů“, jež jsou „neobvyklé a v přírodě se nalézají jen vzácně“. Nadto lze snadno vidět, jak se dá takový proces identifikovat - zajisté poněkud volně - jako „fotochemický“, což potvrzuje možnost, že podobný proces nebo fenomén objevili za války Němci a byl příčinou nepochopitelných výroků o „fotochemickém“ obohacování izotopů v záznamech odposlechů z Farm Hall. Kromě toho bylo z těchto odposlechů jasné - z Wirtzova sdělení, jež bylo kvapně ututláno dalšími vědci -, že tento proces zahrnoval „bombardování zářením o zvláštní vlnové délce“. Pokud byl zvon částečně využíván ke zkoumání obohacování izotopů nebo transmutaci prvků, pak jeho rotování během činnosti jasně naznačuje, že jedním z aspektů při vymýšlení jeho konceptu byla právě rezonance, nebo frekvence.

Protože Gerlach se zajímal o otázku transmutace, můžeme bezpečně předpokládat, že zvon byl více než jen pokročilým projektem pohonného systému. Byl též pokročilým projektem při zkoumání základní struktury hmoty a toho, jak ji transformovat. Byl to rovněž projekt navržený ke zkoumání potenciálů fyziky sjednoceného pole. Otázkou zůstává: co bylo základem tohoto sjednocení?

Jedinečnost zvonu je opět manifestuje, a to dokonce i tehdy, je-li porovnán s těmito současnými příklady, neboť zvon, třebaže se zjevně týkal plazmy a jasně se týkal i změny koherence nebo polarizace, jako v Shouldersově práci, týkal se zřejmě ještě jednoho dalšího aspektu: protiběžícího rotování a s tím spojené frekvence, a vynulování elektromagnetických vektorů k vytvoření skalárního potenciálu.

2. Čtyři tajemství a iontová oscilace

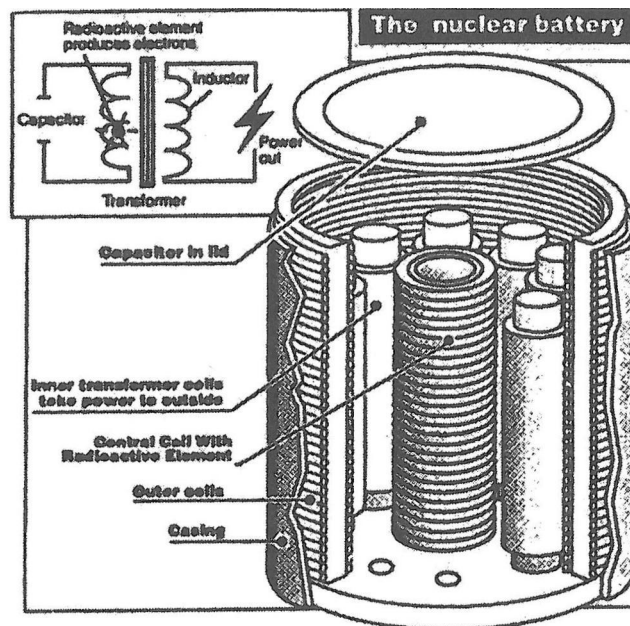
Podle fyzika a inženýra Moraye B. Kinga chápal sám T. Henry Moray, že ve spojení s jeho strojem existovala čtyři tajemství:

1) Co je zdrojem energie pohánějící jeho zařízení? 2) Jak mohou tenké dráty vést „studené proudy“, které procházejí sklem? 3) Jak může zařízení odposlouchávat běžný rozhovor na ulici vzdálené mnoho kilometrů? 4) Jak může dojít k transmutaci prvků při nízké hladině energie? Všechny tyto anomálie se zdají soustřeďovat kolem vlnění nebo oscilování iontů v plazmě, a to je téma, jež Moray zdůrazňoval v celé své knize.

Jinak řečeno, Henry Moray pochopil, že tyto čtyři anomálie byly spojeny s „oscilující plazmou“, totiž s pravidelně pulzující plazmou. Jsou však ještě další konceptuální základy zvonu.

3. Oscilátor plazmatu Paula Browna

Při četbě knihy *The Energy Machine* o/T. Henry Moray od Moraye Kinga jsem narazil na tento obrázek „jaderné baterie“ dr. Paula Browna a docela jsem žasl nad působivou konceptuální - a zároveň fyzikální - podobností mezi ní a zvonem.

Oscilátor plazmatu

Kondenzátor ve víčku

Vnější vinutí

Vnitřní cívka transformátoru k převedení energie ven

Obal

Ústřední vinutí s radioaktivním materiálem

**Paul Brown, patent pod číslem 4.835.433
amerického patentového úřadu (1989)**

Všimněme si principu vnitřního a vnějšího vinutí s ústředním vinutím, jako u zvonu, které jsou stimulovány radioaktivním materiálem. Cívky také naznačují, že v Brownově nápadu šlo také o rotování. Moray King poznamenává, že General Electric s typickou horlivostí spolupracovat při výrobě této baterie vyslali svého jaderného fyzika, aby ji prozkoumal. Paul Brown sdělil fyzikovi, že týden nespál, neboť nedokázal vysvětlit nadbytečnou energii. Následně po tomto vyšetřování teprve nastaly pro Paula Browna problémy, jež se vyznačovaly snahami potlačit jeho vynález, protože se zdá, že úspěšně sestrojil samoběžící zařízení na energii nulového bodu. Lze-li to říci o Brownově zařízení, je to jen krůček k tomu, abychom mohli tvrdit totéž o samotném zvonu, poněvadž fungoval na podobném, i když jistě ne úplně stejném principu.

4. Nerovnovážná termodynamika a samoorganizace

Ve svých knihách o Velké pyramidě, kterou vysvětlují tak, že má vlastnosti podobné stroji, a rozvíjím hypotézu, že šlo o zbraň, jsem se dotkl jednoho aspektu nově vznikajícího odvětví fyziky nazývaného „nerovnovážná termodynamika“. Tato fyzika se vyvinula z pionýrské práce Ilii Prigogina, jenž si povšiml tendence systémů samoorganizovat se, pokud jsou vystaveny extrémním stavům nerovnováhy. K tomu, aby se nějaký systém mohl začít samoorganizovat, je zapotřebí, aby byly splněny tři požadavky:

1. Musí být nelineární,
2. nesmí být rovnovážný, a
3. musí jím procházet proud energie.

Teoretické modely popisující energii nulového bodu splňují tyto požadavky. Spojení teorie energie nulového bodu s teorií o samoorganizaci systému otevírá vědeckou možnost aktivace koherentní interakce energie nulového bodu, jež by se mohla stát základem nové technologie.

Jak si King všímá, tyto požadavky „naznačují cestu k objevu systému, z něhož by se dala čerpat energie nulového bodu“:

1. Je třeba pracovat s vysoce nelineárním systémem, např. Plazmou,
2. donutit ji fungovat v nerovnovážném stavu přerušovaným elektrickým výbojem, a
3. pracovat s odpovídajícími elementárními částicemi, které maximalizují svůj vliv, až vstoupí do interakce s energií nulového bodu.

Všimněme si, o co tu jde: plazma, která musí fungovat v nerovnovážném stavu vlivem přerušovaného elektrického výboje nebo musí pulzovat, a částice, které - podle názoru Wheelera a dalších, jak uvidíme později - jsou jenom vířivými strukturami v éteru. Dva prvky zvonu jsou tu přítomny - plazma a rotování -, a pokud si člověk vzpomene na bzučivý zvuk „podobající se úlu“ spojovaný se zvonem, zvuk charakteristický pro rychlé zapínání a vypínání stejnosměrného proudu vysokého napětí onoho typu, ježž Tesla užíval při svých experimentech, můžeme se s jistotou domýšlet, že třetí prvek tam byl přítomen rovněž, onen prvek, ježž Witkowski, jak jsme postřehli, nebere v úvahu, přerušované a velmi rychle se opakující pulzování stejnosměrného proudu o vysokém napětí. Byl-li tento další prvek u zvonu přítomen - což je podle mého názoru pravděpodobné pak by to mohlo znamenat, že nešlo jen o sofistikovanou „plazmovou past“, nýbrž o cosi více: bylo to zařízení pro energii nulového bodu, v němž se střídavě využívaly dva různé druhy elektrické energie, stejnosměrný a střídavý proud. Jak poznamenává King, každý „přerušovaný pohyb hmoty se stává aktivátorem energie vakua“, protože jde vlastně o pulzování víru v tomto vakuu.

5. Oscilace plazmy a koherence energie nulového bodu

Dostáváme se tak k jedinému možnému závěru ohledně samotného zvonu:

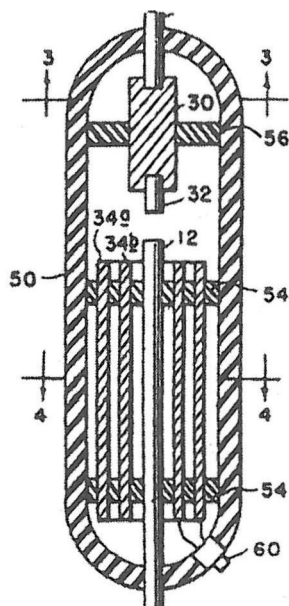
Jestliže přerušovaný pohyb jediného jádra (atomu) může aktivovat energii vakua, co se stane, když budeme uvádět do pohybu velkou masu? To je totiž přesně ten případ, kdy se to děje v plazmě během iontově-akustické rezonance.

To jest, pokud Němci dokázali objevit jev nízkoenergetické transmutace - a záznamy odposlechů z Farm Hall naznačují, že ano - a spojit tuto ideu se spinově koherentní plazmou nebo s nábojovou polarizací plazmy, což by shodně naznačoval Gerlachův výzkum, pak je to jen krůček k ideji, že způsob, jak maximalizovat tento fenomén, spočívá ve velké agregaci hmoty - jako u plazmy - a v další stimulaci této aktivace prostřednictvím pulzování radioaktivní substance, což demonstroval předchozí výčet ohledně Mössbauerova jevu.

Všechny tyto faktory svědčí o tom, že Němci pomocí zvonu experimentovali se samotnou strukturou a stavbou hmoty, energie, gravitace a časoprostoru, a to z různých důvodů: kvůli pohonným a zbraňovým systémům, a tak dále.

6. Grayova trubice pro skalární kompresi

V Kingově knize je prověřován ještě další přístroj, u něž lze vysledovat nápadné konceptuální paralely se zvonem, a tím je Grayova „trubice pro skalární kompresi“.

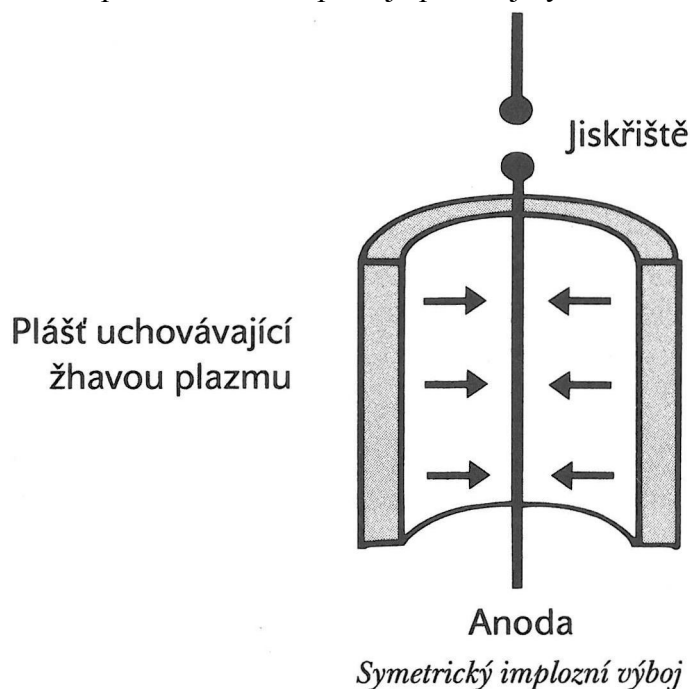
Trubice pro skalární kompresi

**E. V. Gray, patent pod číslem 4.661.747 amerického patentového úřadu (1987)
a číslem 4.595.975 (1986)**

Konceptuální podobu se zvonem lze pochopit ze srovnání Kingových komentářů s obrázkem nahoře:

V roce 1986 (a ještě roku 1987) Gray patentoval obvod a trubici. Trubice je zásadním prvkem a vykazuje charakteristické znaky podobné katodovým spínačům a trubici, jež vyvinuli Correa a Moray. Tenká anoda, vedoucí dolů středem osy trubice, obsahuje jiskřiště. Anoda je obklopena cylindrickou dvojitou mřížkovou katodou se dvěma mřížkami elektricky navzájem propojenými. Tato dvojitá mřížka se chová jako dutá katoda a obsahuje žhavou plazmu. Je to klíčový komponent... Pulzování studeného proudu vychází z rozžhavené plazmy uvnitř této katody.

Princip Grayovy trubice pro skalární kompresi je pak zřejmý z tohoto následujícího nákresu:

King tvrdí, že okolní cylindrická dvojitá mřížková katoda podporuje radiální, dovnitř směřující iontový rázový impuls. To by mohlo ukazovat na „skalární kompresní“ pulz, když je pozitivní polarizační vlna symetricky namířena směrem dovnitř, aby obklopovala anodu. Výraz „skalární“ znamená skalární potenciál, který se objevuje tehdy, když se vyruší protikladné vektory elektrického pole. Kvůli symetrii jsou vektory radiálního elektrického pole z iontů v dokonalém protikladu, čímž vzniká jehlový impuls, přechodný skalární potenciál, když pulzují směrem dovnitř.

Podoba s Witkowského vlastní rekonstrukcí principu fungování zvonu je zcela zřejmá, stejně jako konceptuální podobnost s Witkowského vlastním nákresem zvonu, který zobrazuje krátký vodič nebo kabel vycházející z vrcholu zařízení, jako by šlo o zvětšenou verzi Grayovy trubice.

7. Protiběžící elektromagnetická pole, koherence energie nulového bodu a kontrabarický stav

Fyzik Wheeler si myslel, že fluktuace u energie nulového bodu -nebo dáváte-li přednost pojmu „oscilace v éteru“ - jsou „základem veškeré hmoty a energie v našem vesmíru“. Když je tato „fluktuace v éteru“ spinově koherentní - když se totiž „v nicotě objevuje vír“ pak je v normálním prostoru detekována jako elementární částice.

V tomto ohledu nabízí King svoje vlastní shrnutí inženýrských principů, jež se týkají nejen koherence energie nulového bodu, ale také klíčové oblasti stimulování žhavého plazmatu, oné nutné „ingredience“ v alchymii fyziky éteru:

- Je vyžadován přerušovaný pohyb jader žhavého plazmatu; toto žhavé plazma se musí nacházet v maximálně možném stavu polarizace nábojů (spinová koherence);
- Žhavá plazma musí mít patřičný tvar a musí být symetricky zhuštěna;
- Žhavá plazma by měla být udržována v kompenzačních elektromagnetických polích, to jest, musí jít o pole s nulovým vektorem; toho se nejlépe dosahuje pomocí
- Protiběžících rotací a „vířivými formami“.

Z těchto bodů jsou tři obzvláště kritické pro stimulaci žhavého plazmatu. Prvně je tu přerušované elektrické pulzování (o němž je třeba předpokládat, že se bude rychle opakovat, má-li být plazma udržována v potřebném stavu; zde máme jiné vysvětlení hučivého zvuku připomínajícího „včelín“, s nímž - jak nás o tom zpravuje Witkowski - byl zvon spojován, poněvadž takový zvuk je charakteristický pro velmi rychlé zapínání a vypínání stejnosměrného proudu). Druhým zásadním prvkem jsou „kompenzační elektromagnetická pole“, a třetím jsou protiběžící elektromagnetická pole dosahující symetrické komprese pomocí rotování.

Zvážíme-li velmi pečlivě tento seznam, bude hned jasné, že operační modus zvonu a jeho konstrukce, jak je popisoval Witkowski, obsahují všechny tyto prvky vyjma onoho přerušovaného a opakujícího se pulzování. Dokonce i z Witkowského popisu a spekulativní rekonstrukce jeho operačního módu a konstrukčních parametrů se dostaneme do blízkosti zařízení se záměrně navrženou kvantovou koherencí. Jestliže člověk zahrne k mé vlastní domněnce přerušovaných a opakujících se elektrických impulsů ještě i víření - vznikající rychlým zapínáním a vypínáním stejnosměrného proudu je obrázek toho zařízení a jeho fungování téměř úplný. (A s nimi se naopak dá počítat, že jsou v rezonanci s iontovou akustickou rezonancí tajemné látky „Xerum 525“.)

C. Vířivá mechanika éteru: teorie O. C. Hilgenberga a Carla F. Kraffta

V každé plnohodnotné teorii mechaniky éteru, nebo každé skutečné „hyperdimenzionální“ fyzice, která se o tuto teorii opírá, existují tři zákony. Zde jsou:

1. Rotace;
2. Rotace; a
3. Rotace.

Možná je tento humorný detail přehnaný, pokud však existuje nějaký jednoduchý koncept, který se jako konzistentní téma prolínal předcházejícími kapitolami - od Witkowskiho rekonstrukce zvonu v kapitole čtvrté k Beardenově skalární fyzice zneužívané při zbrojení a našemu jednoduchému schematickému vysvětlení netranslačních vnitřních sil „skalárů“ versus „vektory“ v kapitole páté -, je to rotace, nebo pokud dáváte přednost přesnějšímu pojmu: vířivá mechanika.

Existuje však nějaký doklad, že by se Němci za války soustředili na takovou fyziku, kromě práce a zájmů samotného velkého Gerlacha?

Vskutku takový existuje, a jak uvidíme, je tento vířivý model jaderné fyziky důkladně rozvinutou teorií, třebaže jistě nejde o teorii hlavního proudu A není překvapující, že Němci jsou pro ni zapálení a soustředí se na ni. Dva vědci - jejich jména jsou pečlivě vymazaná z učebnic fyziky tak jako jméno Nikoly Tesly - se na ní podíleli obzvláště: O. C. Hilgenberg a Carl Friedrich (nebo Frederick) Krafft.

Tuto teorii lze nazývat „teorií vířivého éteru“.

Úplnou teorii vířivého éteru i s alternativním vysvětlením fenoménů v podstatě vypracoval dr. Hilgenberg už před válkou a ta se často citovala jako opora pro relativitu. Hilgenberg vypracoval tyto ideje v řadě příruček vydaných v Berlíně: *Über Strömungsversuche mit Senken und Quellen, die das Wesen der Schwerkraft grundlegend erklären* (1939, „Esej týkající se proudění se vstupy a výstupy, objasňující principiální podstatu gravitační síly“), *Über Gravitation, Tromben, und Wellen in bewegten Medien* 1931, („O gravitaci, pulzech a vlnách v pohybujícím se médiu“), *Über den Magnus-Effekt und seine Umkehrung* (1933, „O Magnusově jevu a jeho zvratu“) Následoval je zevrubný výklad modelu vířivého éteru atomové struktury ve významné poválečné brožuře nazvané *Quantenzahlen, Wirbelring-Atommodelle und Helium-Sechsering-Aufbauprinzip des Periodensystems der chemischen Elemente* (1959, „Kvantové číslo vířivého modelu atomu a princip konstrukce hexagonálního hélia periodického systému chemických prvků“)

Zde se budeme spoléhat hlavně na Krafftovu méně technickou prezentaci, neboť v jeho knize *Ether and Matter* (Éter a hmota) je představen hlavní obsah Hilgenbergových idejí.

Do teorie víření (vortexu) jsou začleněny některé kritiky teorie relativity, což by se dalo očekávat od teorie, jež se vyvíjela před nástupem nacistů k moci a během nacistické vlády. Podobně jako ostatní kritizuje i Krafft dogmatický matematický formalismus relativismu, tím že poukazuje na její tautologickou povahu:

Bez ohledu na to, zda je rychlost světla ve skutečnosti konstantní, je to v Einsteinových rovnicích přepočítaná konstanta za použití variabilních jednotek měření. Není tedy překvapující, že tyto rovnice speciální relativity vyhověly všem takzvaným „experimentálním testům“, protože v zásadě nejsou nic víc než matematickým ověřováním, a každé znásilnění matematického ověřování je nemyslitelné.

Německý fyzik Hermann Fricke byl k matematickému formalismu relativity a k novým dogmatům, jež do fyziky zavádí, ještě nemilosrdnější:

Namísto éteru tu nyní máme vzorce a rovnice, podle nichž jsou některé hvězdy milionkrát hustší než Slunce, třebaže se skládá ze stejných chemických prvků. Předpokládá se, že budeme nyní schopni zjistit (pomocí matematiky) průměr celého světa a rovněž počet protonů a elektronů v něm. A konečně se předpokládá, že budeme schopni vypočítat přesný čas, kdy svět (včetně samotného časoprostoru) vznikl explozí z jediného bodu. Co se toho všeho týče, fyzik 20. století si může

dovolit dělat kázání, jak je mu libo. Všechno je to akceptováno jako skoro jisté. Jenom nesmí psát o mechanice éteru a vířivé teorii atomů nebo je začít vážně studovat - na to je uvalena klatba.

Možná však tento dogmatismus povstal z oné skutečnosti, že, „jak O. C. Hilgenberg podrobně vysvětlil ve svých nedávno vydaných příručkách“, ony často nabízené „důkazy relativity“ - Dopplerův červený posuv, stáčení perihelia planety Merkur, a samozřejmě selhání Michelson-Morleyho experimentu k detekci éterického větru - „lze přičíst na vrub hydromechanické teorii éteru, a to daleko lépe než Einsteinově relativitě“.

Zastavme se tu na chvíli a přemýšlejme, co to znamená. Přinejmenším jeden vědec v Německu, Hilgenberg - a ve skutečnosti jich bylo mnohem více - vyvinul teorii opírající se o vířivý model éteru, jenž představoval nejenom vyčerpávající vysvětlení gravitace a poskytl uspokojivé vysvětlení „relativistického fenoménu“, ale jak uvidíme, právě tak podal uspokojivé vysvětlení stavby atomu, a v některých případech tak učinil mnohem zdařileji než „nukleární“ teorie. Takové v podstatě bylo teoretické milieu, v němž fyzikové v nacistickém Německu pracovali - jakási zvláštní směsice avantgardních představ o kvantové mechanice a víření a starších idejí týkajících se základní stavby, která je společná myšlení, energii a hmotě: totiž éteru. (Mělo by být zřejmé, že tímto postulováním vířivé struktury éteru jakožto základního prvku hmoty a energie se tito vědci velice silně odchýlili od klasického konceptu statického, nehybného a nestlačitelného éteru devatenáctého století, jímž se inspiroval Michelson-Morleyho experiment.)

Jak Krafft upozorňuje, jedna ze širavých Hilgenbergových kritik patřila relativistické interpretaci Dopplerova červeného posuvu, postulováním éteru Hilgenberg v roce 1931 stanovil v protikladu k Einsteinovu objevu teorie „rozpínajícího se vesmíru“ zákon, který se tehdy teprve začínal rýsovat a jež Krafft shrnuje následovně:

Následující je tedy všeobecně platné pro všechna média: kdykoliv se sled vln pohybuje napříč médiem, jímž prochází proud, pak pozorovatel, který se nachází v relativním klidu vůči zdroji záření, zpozoruje úbytek frekvence a simultánní refrakci paprsku z opačného směru, než je směr, odkud přichází proud.

Hypotéza vířivé struktury v éteru coby konstituující základny pro všechny pozorovatelné částice a energii se rovněž příhodně spojuje s ideou proudění ve vakuu neboli energií nulového bodu, neboť „pokud elementární či subatomární částice jsou v éteru víry, pak by bylo docela rozumné předpokládat, že takové víry udržují tento éter v podmínkách turbulencí a proudění“.

Jak také Krafft podotýká, vířivý model také dobře funguje jako zdůvodnění persistence individuality jakékoliv dané částice.

Tou úplně nejmimořádnější vlastností všech elementárních částic hmoty je jejich lokalizovaná persistence individuality a je nepochopitelné, jak se to dá vysvětlit jinak než na základě vířivého pohybu, vlnění či pohybu ke středu působení (nebo od něj), kde zaniká nebo vychází.

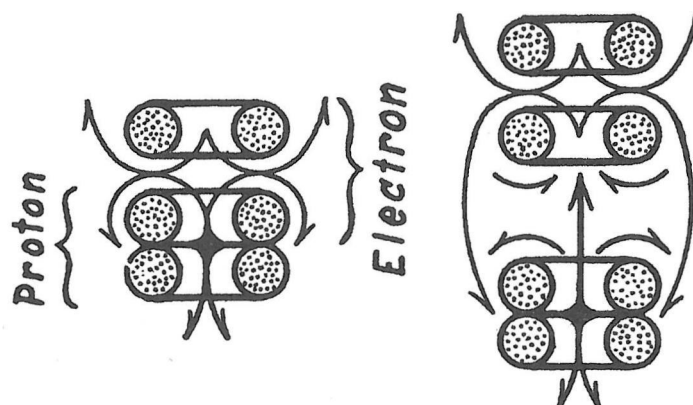
Je-li éter nestlačitelný, pak může mít jenom dva druhy pohybu, jež jsou dynamicky soběstačné, především vířivý pohyb a vlnění. Stabilita těchto dvou forem pohybu není způsobena nějakou jedinečnou vlastností média, nýbrž je inherentní ve formě samotného pohybu. Navíc tento model přepokládá další důležitou charakteristickou vlastnost, vlastnost překypující implikacemi nejen ohledně „skalární fyziky“ a zvonu, nýbrž také jediného správného chápání díla Nikoly Tesly:

Dá se například přepokládat, že vířivý atom je schopen přenášet stojaté vlny v podobě uzlů a smyček v proudnicích cirkulujícího éteru, jak o tom svědčí vzory difrakce elektronů, je to však cosi úplně odlišného než obvyklý koncept „vlnění atomu“.

A znovu, uvažme, co to znamená: byla vypracována základní teorie spojující vířivé struktury v éteru nejen s elementárními částicemi a prouděním vakua, ale toto proudění se nyní spojuje se

stojatými vlnami v samotném médiu, se strukturami, jejichž přičiněním vznikají v médiu „uzly a smyčky“, takže začne připomínat krystalickou mřížku.

Krafft využívá k vysvětlení základní vířivé struktury elektronů a protonů následujících nákrešů.

Krafftův vířivý model neutronu (vlevo) a atomu vodíku (vpravo)

Další následky plynoucí z této koncepce, z nichž jedna má zřejmý význam pro zvon:

Hmota protonu musí mít původ v gyrostatickém účinku cirkulujícího nebo rotujícího éteru, buď uvnitř, nebo vně vířivých prstenců. Větší hmotu protonů, je-li porovnána s elektronem, lze připsat buď větší rychlosti cirkulačního pohybu éteru, nebo větší rychlosti cirkulujícího éteru, nebo rozdílu v geometrických strukturách. Alterace či koherence rotace částice nebo shluku částic tedy naopak ovlivní cirkulaci éteru a následně se promítne do hmoty tohoto shluku.

Krafft pak vysloví ohromující řadu tvrzení, jejichž podobnost se zvonem a oním oborem fyziky, jehož se dotýká, je zřejmá:

Jestliže jeden proton a jeden neutron vytváří systém proudění éteru, jak vidíme na obrázku atomu vodíku (nahore), pak by mělo mnoho protonů a mnoho elektronů vytvořit podobný systém proudů éteru, jenomže ve větším měřítku. Abychom otestovali přítomnost takových proudů éteru, lze použít (níže) předvedený aparát. Interferometr přibližně čtvercové základny má duté kovové koule nebo cylindry umístěné do dvou z těchto rohů. Tyto koule nebo cylindry jsou poté elektrostaticky nabíjeny, jak vyplývá z obrázku, takže vznikne elektrostatický gradient potenciálu (potenciálový spád) podél jednoho z rozbočených paprsků. Existuje-li proud éteru podél elektrostatických siločar, jak to naznačují krátké rovnoběžné šipky, pak mělo dojít k posunu interferenčních prstenců, jakmile vznikne elektrostatické pole, za předpokladu, že éter proudí s dostatečnou rychlostí, aby vznikl účinek, jež lze pozorovat.

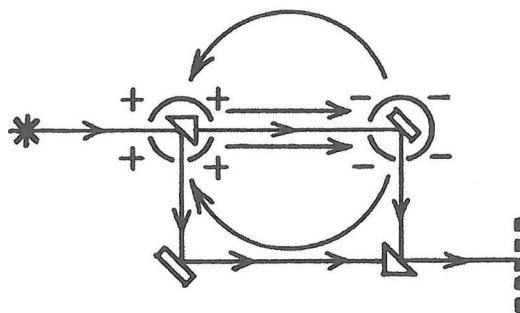
Odtud je už jen krůček k představě, že by se mohly oba cylindry točit proti sobě jak mechanicky, tak i elektricky, docházelo by k anulování vektorů a „rotační bublině“ lokálního prostoru kolem zvonu, aby se daly studovat anomálie hmoty.

V každém případě v době publikování své práce o „kvantovém čísle“ byl Hilgenberg schopen znovu vytvořit téměř celou periodickou tabulku, včetně vlastností velmi těžkých prvků, které ještě nebyly objeveny.

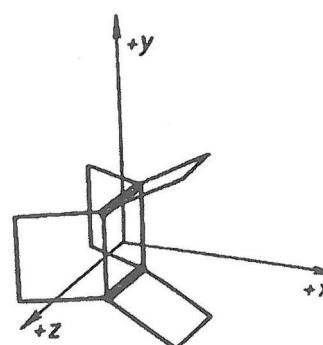
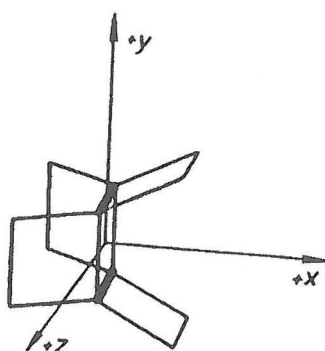
Co z toho vyplývá?

V zásadě to, že během rozhodujícího období před druhou světovou válkou a během ní se v nacistické Říši nacházely hlavní obrysy teorie - některé vypracované ještě před nástupem nacistů k moci - hmoty, gravitace, atomové a subatomární struktury hmoty a fluktuací vakua nebo energie nulového bodu. Kromě toho se tato teorie opírala o velmi jednoduchý konceptuální základ, velice odlišný od relativity. A je pozoruhodné, zajednou z významných předpovědí této teorie je, že lokální

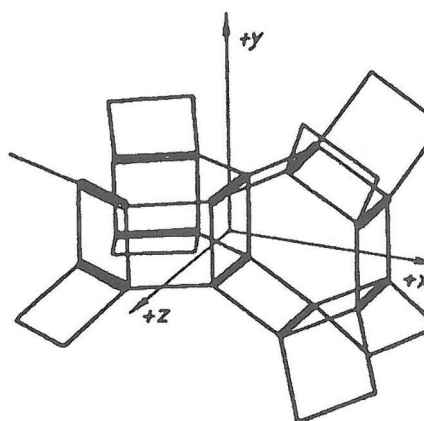
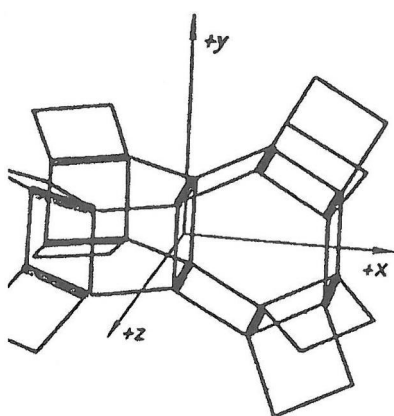
zakřivení prostoru lze modelovat a že jevu stlačení hmoty lze dosáhnout protiběžným rotováním plazmy.

Krafftův interferometr

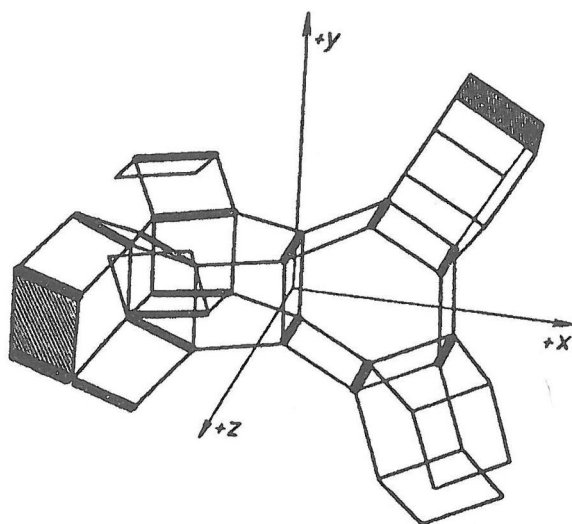

Hilgenbergův model neonu (číslo 10, hmotnost 22)

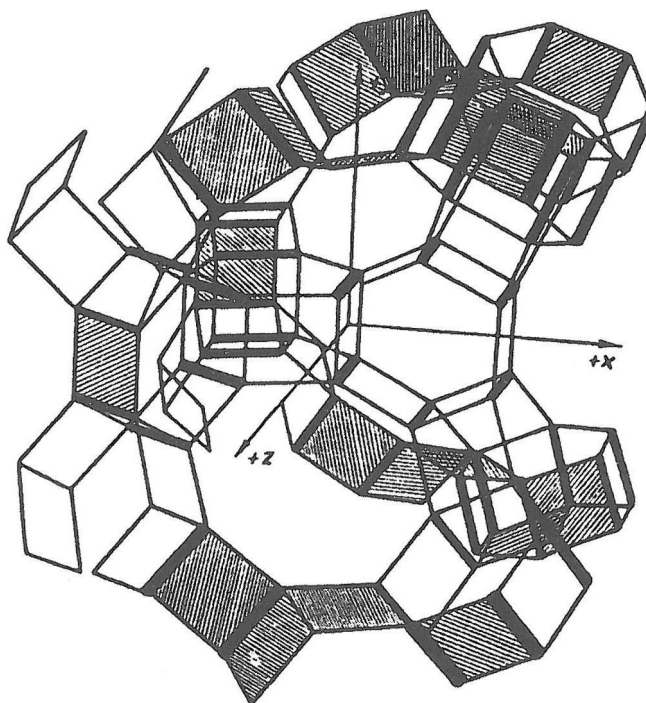

Hilgenbergův model kryptonu (číslo 26, hmotnost 82)

V krátkosti, pokud přepokládáme, že zvon byl pulzním zařízením, pak je důvod se domnívat, že během experimentů se zvonem, při jeho běhu, objevili nacisté vedlejší, naprosto smrtící účinky připomínající Mössbauerův jev, účinky, jež naznačovala skalární fyzika Toma Beardena.

Hilgenbergův model xenonu (číslo 54, hmotnost 132)

Hilgenbergův model prvku 118 (hmotnost 336)

D. Zpět k pohonům na vířivou rtuť

Je tu však ještě jedna stopa, kterou je třeba prověřit.

Připomínáme, že Witkowski se zmiňoval o mysteriózní substanci „Xerum 525“, a že to byl jeho názor, že šlo o radioaktivní izotop rtuti ve směsi s dalšími prvky:

Před každým pokusem byl do jeho nitra umístěn jistý druh keramického podélného kontejneru (definovaný jako „vakuová láhev“...) obložený vrstvou olova silného přibližně 3 cm. Byl 1-1,5 metru dlouhý a naplněný zvláštní metalickou substancí s fialově zlatým odstínem, která měla při pokojové teplotě konzistenci „lehce koagulované želatiny“. Z uvedené informace vyplývalo, že tato substance měla krycí název „IRR XERUM-525“ nebo „IRR SERUM-525“ a mezi jinými složkami obsahovala oxid thoria a oxid berylnatý (beryllia).

A jak dále uvidíme, Witkowski také končí své pátrání po zvonu komentářem, že nacisté byli při svém výzkumu vedeni nanejvýše neobvyklým zdrojem:

(Přesto) zůstává ještě jedna sporná otázka - jak je možné, že vědci ve 40. letech dvacátého století přesně věděli, kam se ubírají? Vždyť přece aplikovali myšlenky pocházející z fyziky XXI. století? Jak to přijde, že si byli vědomi toho, že uskutečňují zásadní objev? Jaké argumenty museli předložit (před započítím prací), aby uspěli v souboji s velkými a vlivnými zbrojařskými konsorcií o přiklepnutí finančních zdrojů? A oni vyhráli na celé čáře.

Zdá se, že za celou záležitostí je cosi víc než jenom technický problém. Neobvyklost toho všeho je shrnuta ve skutečnosti, že popisy pohonu na rtuť jsou známy už z prastarých dob - ze starých hinduistických knih a alchymických traktátů to se dá snadno ověřit. V „Samarangana Sutradhara“, knize staré přinejmenším 2 000 let, se například praví: „Prostřednictvím síly skryté ve rtuti, která uvádí do pohybu vír fungující jako pohon, může člověk sedící uvnitř (stroje) cestovat po nebi na veliké vzdálenosti tím nejúžasnějším způsobem.“

Ale je tu ještě cosi navíc.

„Xerum 525“ má jisté podivné vlastnosti, z nichž tou nikoliv poslední byl jeho „fialově zlatý odstín“. Prastarý sanskrtský text o vimanu, starodávném indickém létacím stroji, obsahuje následující zajímavou větu: „Na severní stranu je třeba umístit zkapalněnou směs magnetovce, slídy a hadí kůže. A krystaly by se měly nacházet v předepsaných centrech.“ Ať už „hadí kůže“ představovala cokoli, u prastarých „pohonů na vířivou rtuť“ jde jasně o víc než jen o běžnou rtuť. Je to rtuť ve směsi s dalšími prvky, neboť o kousek dál tentýž text naznačuje, že je to opravdu hodně zvláštní kapalina: „Šaktipaniaraka mán i je třeba vpravit do směsi magnetovce, rtuti, slídy a hadí kůže.“ Naznačuje se tím, že „fialově zlatý odstín“ substance „Xerum 525“ může být výsledkem směsi rtuti s kvazi-krystalickými nebo krystalickými prvky suspendovanými do mikroskopických vloček v tekutině. Podobnost substance „Xerum 525“ s tímto prastarým sanskrtským textem precizně popisujícím neobvyklou formu pohonu, jehož bylo dosaženo použitím rtuti, jistotně naznačuje, že někdo v nacistické Říši, na nějaké velmi vysoké a utajené úrovni, pročítal starodávné texty očima velice zkušeného fyzika. V každém případě tato další skutečnost přispívá k větší věrohodnosti Witkovského náznaku o esoterním základu zvonu.

Ale ještě je tu jedna poslední věc, již je třeba zvážit.

Bili Clendenon, dobře známý ufolog a zastánce „pohonu na vířivou rtuť“, kdysi podobným způsobem narazil na prastaré sanskrtské texty o vimanech a došel k podobným závěrům. Tehdy se někteří Clendenonovým idejím vysmívali a samozřejmě v době, kdy psal svoji knihu Mercury: UFO Messenger of the Gods - v převratné době po znovu sjednocení Německa - nebyl příběh o zvonu ještě veřejně dostupný.

A tyto skutečnosti činí Clendenonovy citace a analýzy (kurzivou zvýrazněné části v následující citaci) textů o vimanech ještě zajímavější:

V sanskrtské Samarangana Sureadhara se říká: „Uvnitř musí být umístěn pohon na rtuť, pod nímž se nachází železný zahřívací aparát.“ Dvnitř kruhového letounu umístíte pohon na rtuť s elektrickou/nadzvukovou komorou uprostřed dole.

„Prostřednictvím síly skryté ve rtuti, která uvádí do pohybu větrný vír fungující jako pohon, může člověk sedící uvnitř (stroje) cestovat po nebi na veliké vzdálenosti tím nejúžasnějším způsobem.“ - Uvolněná tepelná energie z horkého rtuťového odpařovače uvede vzdušnou pumpu/turbínu do pohybu.

„Do vnitřní struktury musí být vestavěny čtyři masivní kontejnery na rtuť. Když se ohřejí řízeným plamenem z železných kontejnerů, viman začne prostřednictvím rtuti vyvíjet burácející sílu. A rázem vypadá jako perla na obloze.“ - Do pohonného systému uprostřed kruhového letounu

musí být instalován jeden rtuťový kotel a tři sensorové jednotky s magnetickou indukční sondou. Jakmile se tyto rtuťové kontejnery ohřejí elektricky řízeným plamenem (odparník na horkou rtuť) z kontejnerů, letoun pomocí rtuti vyvine nadzvukovou rychlost. A ionizovaný recirkulovaný vzduch náhle na obloze vypadá jako perla.

Pokud si toho Bili Clendenon dokázal tolik představit, pak není třeba mnoho představivosti k tomu, abychom viděli, jak by Walther Gerlach, sám odborník na gravitaci, spinovou polarizaci a problematiku plazmatu rtuti, interpretoval takový text. Vskutku, pokud srovnáme Witkowskiho popis zvonu s těmito starověkými texty - bez zprostředkujících Clendenonových spekulací začne být podobnost ještě zřetelnější.

A pokud to všechno zní neuvěřitelně, měli bychom si připomenout článek, který se 3. ledna 1969 objevil v časopisu Science, kde vědci Schubert, Gerald a Whitehead „oznámili, že když se pomalu rotující tepelný zdroj umístí pod miskou se rtuťí, rtuť se začne otáčet opačným směrem a nakonec nabere rychlost tak, že se otáčí rychleji než plamen“.

Zdálo by se, že v případě zvonu - ať už jde z čistě vědeckého hlediska o něco jiného - šlo z hlediska esoterní historie o dobře uvážený pokus rekonstruovat starodávnou a ztracenou technologii - technologii daleko pokročilejší, než byla ta, která existovala ve 30. a 40. letech dvacátého století.

E. Spekulace: Zvon jakožto zařízení skalární fyziky

Když tedy dáme dohromady veškeré alternativní poznámky z předcházejících kapitol, copak tu máme?

Lze snad spekulovat o následujících řádcích:

1. Základní strukturou všech elementárních částic je to, že jde o vířivé struktury v éteru;
2. Hmota a „částice“ nebo samostatný „systém“ vzniká a je uchováván prostřednictvím tohoto vířivého pohybu;
3. Vzhledem k tomu, že vír je stabilní na úrovni média (tzn. neodchyluje se žádným směrem), a přesto stále rotuje kolem své osy, dá se pak o jakémkoliv specifickém víření jakékoliv velikosti a v jakémkoliv systémovém kontextu říci, že má skalární signaturu. V zásadě vzato je vlastně skalární signatura jakéhokoliv systému co do struktury a podstaty vířivá;
4. Lokální časoprostorové „médium“ neboli éter lze tedy ovlivňovat a - v protikladu k relativitě - není nutné, aby se v přítomnosti těles velké hmotnosti zakřivoval nebo jinak modeloval či namáhal prostor a objekty v něm se nacházející; (Mělo by být zřejmé, že to má závažné důsledky pro vývoj zbraní a pohonných systémů.)
5. Koherenci atomického spinu by tedy měl vznikat nejen jev přesunu hmoty, jehož lze využít při konstrukci pohonu, ale i další jevy, které lze adaptovat pro využití při vývoji zbraní, protože vířivé struktury mohou v médiu vyvolávat stojaté vlny;
6. Tato koherentní aktivita může být dále stimulována použitím radioaktivních izotopů vystavených rázově opakovaným pulzům či stresům „elektroakustické“ povahy, jako v případě Mössbauerova jevu, nebo soustavným namáháním protiběžnou rotací vůči elektromagnetickým vektorům s nulovým vektorem, nebo libovolnou kombinací obou výše uvedených postupů. Věřím, že zvonu se týkal pulzní aspekt povahy právě takové, jak jsme je uvedli shora, vzhledem k výpovědi Witkowskiho o jeho charakteristickém zvuku;
7. Protože atomy jsou shluky víření (vortexů), je podobně možné si představit, jak transmutuje jeden prvek v druhý rekonfigurací své skalární signatury -, tj. jeho „éterickou“ strukturou longitudinálního vlnění. A protože víření je takovými strukturami doprovázeno, alterace v jedné z nich by se mohla projevit implikací alterace u jiné, a proto v samotné struktuře

hmoty. Alterací této vlnové struktury by šlo případně transmutovat jakoukoliv hmotu, na niž by působila, což lze přičíst jevu „nízkoenergetické transmutace“.

Zatímco zvon prokazatelně rozvíjí mnoha různými způsoby paradigmatu alternativní fyziky probírané v této a předcházejících kapitolách, nemůže být pochyb o tom, že Němci - vedeni Gerlachem, jehož výjimečný student Hilgenberg v hlavních obrysech naznačil vyvíjející se teorii víření (vortexů) - na něm pracovali a zajímali se nejen o propulzní využití své nové fyziky a technologie, nýbrž také o blahodárné i zhoubné použití ve smyslu dodavatele energie, a konečně též o zbraně úděsné síly. Byl to prototyp „skalárního“ zařízení pro novou a sjednocenou fyziku a nemůže být ani na chvíli pochyb o tom, že Němci znali celkový potenciál - ať už pro naprosto kreativní dobro i zcela destruktivní zlo - toho, co měli v rukou. Skutečnost, že zvon a jeho pán - Kammler - zmizeli po válce neznámo kam, skutečnost, že Gerlachovy zápisníky - jež nepochybně obsahují mnoho informací k tomuto předmětu - zůstaly tajné až do dneška, skutečnost, že on a jedině on - přes všechny ty palivo-vzduchové bomby, plyn Sarin a atomové bomby - byl klasifikován jako „rozhodující pro válku“ (Kriegsentscheidend), je dostatečným důkazem, že „pracovali v odvětvích fyziky, jež byly z všedního pohledu monstrózní“.

7. „Gerlachova nová alchymie“: Mysteriózní sérum 525

„Ačkoliv základní sloučenina je téměř nezdokumentovaná, kovové prvky (obsažené v červené rtuti) se rýsují v šeru dějin alchymie a jejich popis zlověstně připomíná kámen filosofů, až úplně zpět k jeho bytí ve formě »fixované«, tj. termálně stabilní rtuti, kterou pak lze »projektovat«, tj. amalgamovat s tekutou rtutí“

S. M. Shires: Mercuric Pyro-Antimonite

A. Článek ve večerním vydání novin

V pátek 18. července 1924 uveřejnil prof. dr. Walther Gerlach, nositel Nobelovy ceny za fyziku, zajímavý článek ve večerním vydání Frankfurter Zeitung, nazvaný „Transmutace rtuti ve zlato“ (viz obrázek na str. 280). Článek, třebaže stručný, otevírá Pandořinu skříňku možností a spekulací černající se propastným příslibem. Redakční úvod začíná docela nevinně:

Ke včerejší telegraficky přenesené glose o „Moderní alchymii“ připojujeme následující příspěvek jakožto vítaný dodatek a komentář.

A s tímto krátkým oznámením následuje Gerlachův hlavní text s veškerou svou závažnou úsečností:

V č. 29 týdenního magazínu „Physical Science“ nás prof. A. Miethe z Vysoké školy technické v Charlottenburgu spolu s dr. Staumreichem obeznámili (se skutečností), že by mohlo být možné indukovat dezintegraci rtuti relativně jednoduchou fyzikální metodou a jasně identifikovat zlato jako jeden z chemických a fyzikálních produktů této dezintegrace. Až doposud jsme znali pouze dva druhy atomových vazeb: spontánní rozpad, k němuž nedochází žádným druhem externího vlivu. Takový externí radioaktivní dezintegrační proces poprvé uskutečnil anglický fyzik Rutherford a krátce nato byl zopakován ve vídeňském institutu pro výzkum rádia (Institut für Radiumforschung) dezintegrací lehčích atomů (např. u prvků, jako je lithium, bór, křemík, hliník a tak dále) pomocí bombardování „paprsky“. Všeobecná možnost „alchymie“ už více nevyžaduje důkazů, protože atomický výzkum demonstroval, že všechny atomy jsou sestaveny z velmi jednoduchých stavebních bloků, z vodíku a helia, těch nejlehčích věcí...; různé chemické prvky lze napříště rozlišit počtem komponentů a možná podle typu atomů, na něž se (nejrychleji) navazují.

Původním bodem Mietheova zkoumání bylo pozorování, že rtuťnaté lampy... prostřednictvím velmi silného a rychlého bombardování vytvořily na vnitřním vinutí tmavou krustu. Výzkumný tým získal ze rtuťnatých lamp větší množství takové inkrustace - bylo ověřeno, že tyto lampy neobsahovaly žádné zlato, a přesto během 70-200 hodin při napětí 70 voltů a výkonu 400-2 000 wattů - vzniklo měřitelné množství zlata! ... Množství jsou malá, vždy se pohybují mezi 1/10 až 1/100 miligramu, jsou však konkrétně vážitelná a analyzovatelná... Je naděje, že vědecké zkoumání bude ve zvýšené míře pokračovat, protože je to v každém směru náznak, že tito autoři učinili jedinečný a přesný zásadní objev, zvláště když uvážíme překvapivě nízkou stabilitu rtuti, je-li vystavena stresu.

Při prvním čtení vypadá článek jako mnoho jiných populárně-vědeckých článků této doby, kdy jaderná fyzika byla na pokraji objevu štěpení (uskutečnil je Otto Hahn o čtrnáct let později v roce 1938): mnoho příslibů, ještě naivní nevědomost o složitostech kvantové mechaniky, které číhaly zrovna za rohem. Dnešní fyzik by jej velice pravděpodobně odmítnul jako „zbožné přání“, jež tak často provází vědecký objev, než se dostaví realita následných pozorování.

Avšak i u tohoto hlediska se vyskytují problémy, z nichž nikoliv poslední je ten, že článek pochází od Gerlacha a že se opravdu objevil před samotným objevem jaderného štěpení. Jednoduše řečeno, tato transmutace, zaznamenaná profesory Miethem a Straumreichem, se zdá být vyvolávána právě „elektrolytickými“ metodami, poněvadž ono „bombardování“, na něž se odkazuje, je vyjádřeno běžnými pojmy, jako jsou „volty“ a „watty“. Navíc kontext také naznačuje, že mají rovněž na mysli radioaktivní bombardování - velice pravděpodobně pomocí elektricky generovaných paprsků X.

10. Jahrgang. I. r. 532. | Abendblatt. | Freitag, 18. Juli 1924.

Frankfurter Zeitung

Frankfurter Handelsblätter und Handelsblatt. | Druckerei von Joseph Sonnemann. | 1000 Frankfurter Editionen. | Nr. 29718. Am Nam 512.

— [Die Verwandlung von Quecksilber in Gold.] Zu der gestern uns telegraphisch aus Berlin übermittelten Notiz „M o d e r n e Alchimie“ bringen wir als willkommenen Ergänzung die folgenden sachkundigen Ausführungen: In Nr. 29 der Wochenschrift „Die Naturwissenschaften“ teilt Prof. A. Mieth von der technischen Hochschule in Charlottenburg mit, daß es ihm gemeinsam mit Dr. Stammreich gelungen sei, den Zerfall des Quecksilbers mit relativ einfachen physikalischen Mitteln herbeizuführen und als eines der Zerfallprodukte das Gold chemisch und physikalisch eindeutig zu identifizieren. Bisher kennt man zwei Arten von Atomverwandlungen: die spontan verlaufenden, und durch keinerlei äußere Einwirkungen beeinflussbaren radioaktiven Zerfallsprozesse und die von dem englischen Physiker Rutherford zuerst ausgeführt und kürzlich im Wiener Radiuminstitut wiederholte Zertrümmerung leichter Atome (z. B. Lithium, Bor, Silicium, Aluminium u. a.) durch Bombardement mit α -Strahlen. Die generelle Möglichkeit einer Alchimie ist nicht mehr nachzuweisen, seit die Atomforschung gezeigt hat, daß alle Atome aus sehr einfachen Bausteinen aufgebaut sind, von denen Wasserstoff und Helium, die leichtesten Gase, sicher nachgewiesen sind; die verschiedenen chemischen Elemente unterscheiden sich hiernach durch die Anzahl dieser Bestandteile, und vielleicht durch die Art, wie sie zum „Atom“ verbunden sind. Der Ausgangspunkt der Untersuchungen von Mieth war die Beobachtung, daß Quecksilberlampen besonderer Konstruktion (nach Zanenke) bei sehr starker Belastung schnell schwarze Beschläge auf der inneren Wandung bekommen. Die Untersuchung solcher Beschläge, die in größerer Menge aus dem Dampnquecksilber gewonnen wurde, ergab einen sicher nachweisbaren Goldgehalt. Es wurden nun solche Quecksilberlampen aus sicher goldfreiem Material hergestellt und während 20–200 Stunden bei 170 Volt Nennspannung mit 400–2000 Watt belastet. Nach Abschluß jedes mit weitgehenden Vorsichtsmaßnahmen ausgeführten Versuchs wurde Gold im Quecksilber nachgewiesen. Der nach Abdestillation des Quecksilbers zurückbleibende wägbare Niederschlag war goldgelb und kristallin oder krustenförmig. Der Goldnachweis erfolgte durch chemische Analyse (Unlöslichkeit in Salpetersäure, löslich in Königswasser, Cassiusprobe, Habersche Analysenmethode u. a.), durch den Goldstrich, durch die typische optische Goldreflexion und die Kristallform (Würfel und Oktaeder). Die Mengen sind klein, aber immerhin bei $\frac{1}{10}$ bis $\frac{1}{20}$ Milligramm durchaus beachtenswert, wägbare und analytisch fassbar. Eine wirtschaftliche Bedeutung dürfte die Entdeckung nach Angabe des Verfassers kaum haben — (mit einem Strompreis von 10 Pfg. für 1 Kilowatt würde das Gramm auf etwa 100.000 Mark kommen!), desto größere wissenschaftliche Ausbeute ist aber zu erhoffen; denn die Angaben des Verfassers machen einen durchaus zuverlässigen Eindruck — wenn auch die Verwunderung über die überaus geringe Stabilität des Quecksilberatoms vorerst noch steht.

Prof. Dr. W. Gerlach.

Gerlachův článek o transmutaci rtuti ve zlato
ve večerním vydání Frankfurter Zeitung z roku 1924

A máme tu v článku ještě další zvláštnosti, které bychom neměli přehlédnout, a totiž jméno profesora, který údajně tento objev učinil: A. Miethe. Čtenáři obeznámení s legendou o nacistickém původu UFO rozpoznají Mietheovo jméno jako jedno z těch, jež se prý pojí se Schrieverem, Habermohlem, Eppem, Schaubergerem a Bellonzem, kteří pro nacisty pracovali na výzkumu létajících talířů. Mohl by to být tentýž Miethe, nebo je to dokonce příbuzný?

A konečně, představuje Gerlachovo volání po „zvýšeném úsilí“ při zkoumání tohoto jevu konkrétní podstatu tvrzení Jana van Helsinga, že současná práce na kosmické lodi s radikálním pohonem založeným na systému polí započala v tajných společnostech, jež se vyrojily v Německu kolem roku 1920, dlouho předtím, než nacisté přišli k moci?

Ať už se z těchto otázek vyklube jakákoliv odpověď, jedna věc je z Gerlachova článku jistá, a to že nepřemýšlí v rámci standardních modelů transmutace pomocí neutronového bombardování, jež se dalo získat po objevu jaderného štěpení, jednoduše proto, že takové modely dosud neexistovaly, a on přesto myslí na základě jakési formy transmutace uskutečněné pomocí radioaktivního a elektromagnetického bombardování, nebo spíše stresu. Ve skutečnosti musely Gerlachovi, jehož experiment s magnetickou rezonancí a elektronovým spinem v roce 1921 mu vynesl Nobelovu cenu za fyziku, tyto výsledky v hlavě hučet poplašnými signály kvůli možnostem, jakého spinu a rezonance by bylo možno za extrémních podmínek dosáhnout, kdyby získal dostatek financí, pozornosti a podmínek pro výzkum. Věřím, že tohle je to, na co tehdy musel myslet.

Tato nahlédnutí činí z jeho závěrečných dvou komentářů ponurá odhalení. „Je naděje, že vědecké zkoumání bude ve zvýšené míře pokračovat,“ naléhá Gerlach, „protože je to v každém směru náznak, že tito autoři učinili jedinečný a přesný zásadní objev, zvláště když uvážíme překvapivě nízkou stabilitu rtuti, je-li vystavena stresu.“ Je to známý výkřik vědce naléhavě žádajícího o další financování výzkumu. A vzhledem k proslulosti jeho i novin, v nichž uveřejnil svoji žádost, může být zamýšlený cíl jeho poznámek jediný: německá vláda a mnozí její příznivci z řad finančních společností.

Všimněme si však závěrečné poznámky týkající se „překvapivě nízké stability rtuti, je-li vystavena stresu“. Gerlach tu několika slovy oznamuje, jakým směrem by si přál takový výzkum vést: vystavit viskózní kov o vysoké měrné hmotnosti a s nízkou stabilitou, jako je rtuť, stresu. A vzhledem ke kontextu víme, jaký druh stresu má na mysli: radioaktivní a elektrický. Gerlach zřejmě vydedukoval následující: může-li takovými jednoduchými prostředky dosáhnout toho, aby se nepatrná množství rtuti transmutovala ve zlato, pak to musí znamenat, že tyto podmínky vyvolávají ve rtuti jistý druh nestability. A tím se před ním otevřel úplně nový svět možností, svět, jež nazývá „alchymickým“.

Nahlíženo v kontextu předcházejících kapitol vyvstává nyní před námi netušená a velice sugestivní konstelace vztahů. A na konci tohoto příběhu tu máme Gerlacha:

1. jak vede nejtajnější zbrojní projekt nacistického Německa (Zvon);
2. tento projekt podle všeho zahrnuje užití extrémně vysokého napětí vzhledem k tomu, že zařízení samotné mělo porty pro kabeláž vysokého elektrického napětí, vzhledem k tomu, že onen kruhový monument s nádrží měl rovněž podobné porty, a vzhledem k tomu, že členem vědecko-výzkumného týmu projektu Zvon byl dr. Kurt Debus, odborník na vysoké napětí;
3. projekt zjevně využíval nějaký kapalný materiál o vysoké měrné hmotnosti, mysteriózní „Xerum 525“, jež bylo velmi pravděpodobně nějakým izotopem rtuti, jak Witkowski věrohodně argumentuje;
4. tato kapalina byla umístěna ve zvonu v lahvích obložených vrstvou olova, protože ten vydával silnou radiaci naznačující, že sěrem či kapalinou mohla být rtuť silně obohacená radioaktivními materiály;

5. tato kapalina byla uvedena do rotace při extrémně vysokých otáčkách mechanické (a možná i elektrické) povahy;
6. a poté byla pravděpodobně vystavena rázově opakovaným pulzům stejnosměrného proudu, jak jsem se snažil dokázat.

Tím vším se chce říct, že Gerlach vedl na sklonku druhé světové války projekt, který zjevně zahrnoval nějakou kapalinu s vlastnostmi podobnými rtuti, jež byla poté vystavena stresu právě tak, jak to zdůrazňoval jeho článek.

Ovšem na počátku tohoto příběhu tu máme Gerlacha, jak píše pro oblíbené německé noviny článek naznačující v hlavních rysech velmi podobné možnosti a dožaduje se nenápadně, přesto zcela jasně vědeckého úsilí ve velkém měřítku, aby mohl zkoumat právě rtuť vystavenou radioaktivnímu a elektrickému stresu.

Následně to vypadá, že někdo někde uvnitř výmarského Německa četl Gerlachův článek a rozhodl se jeho projekt podpořit. Zvon byl tedy možná projekt, který byl v roce 1945 v běhu pravděpodobně již jednadvacet let! Jinými slovy, „zvon“ představuje vyvrcholení projektu, který začal devět let předtím, než Třetí říše vůbec začala existovat.

A co je důležitější, že Gerlachovy poznámky rovněž zvláštním způsobem potvrzují mysteriózní rozpravu vědců internovaných ve Farm Hall, kteří mluvili o „fotochemickém“ procesu obohacování izotopů, jež Spojenci neznali, procesu, který evokuje „studenu fúzi“, neboť Gerlach v roce 1924 myslí právě v takových náležitostech: k transmutaci prvku s nízkou stabilitou dojde tak, že se vystaví velkému stresu elektrické a radioaktivní povahy. A pro případ, že by se na to zapomnělo - ze všech vědců internovaných ve Farm Hall to byl právě Gerlach, kdo byl vyznamenán pochybnou poctou dalšího vyslýchání ze strany amerických úřadů ještě dlouho poté, co byli jeho kolegové propuštěni a odesláni do okupovaného Německa. Ze všech vědců internovaných ve Farm Hall to byl právě Gerlach, kdo - jak se zdá - se uzavřel do svého vlastního světa „separace magnetických polí“ a „gravitace lokálního prostoru“, což jsou poznámky, nad nimiž, jsem si jist, museli zvednout obočí nejen jeho britští vězňové, nýbrž také jeho kolegové vědci.

Existuje však v literatuře něco, co by naznačovalo, že taková forma „radioaktivně obohacené“ rtuti by mohla mít nějaké zvláštní fyzikální vlastnosti? Jak jsem napsal už ve své předcházející knize o nacistických tajných zbraních, Říše Černého slunce, mohlo by to vypadat, že právě taková substance opravdu existuje:

Co bylo to mysteriózní „Xerum 525“? Když jsem poprvé četl o tomto zvláštním materiálu, myslel jsem, že by mohlo jít o nějaký radioaktivní izotop rtuti, nebo možná silněji radioaktivní substanci v jakémsi druhu chemického roztoku.

Stojí možná za povšimnutí, že se nedávno uvádělo, že zvláštní substance známá jako „červená rtuť“, neboli oxid rtuťnato-antimoničitý, se údajně vyznačuje vlastností silně vyzařovat neutrony, je-li vystavena náhlému explozivnímu stresu, a má se za to, že je neštěpnou metodou spouštění obrovských fúzních reakcí vodíkové bomby, stejně jako sama o sobě umožňuje ... explozi v řádu několika kilotun. Možná Němci během války na podobnou substanci narazili.

Jenže co přesně vlastněji červená rtuť? Je to nějaký nový druh konvenční třaskaviny schopné spouštět fúzní reakce v deuteriu a tritiu bez nutnosti atomové bomby coby roznětky, jak tvrdí někteří, čímž se z „čisté fúzní“ bomby stává děsivá možnost? Nebo to je, jak tvrdí jiní, jen fantastická smyšlenka z období po studené válce?

B. Pyroantimonit rtuťnatý neboli červená rtuť (oxid rtuťnato-antimoničitý)

1. Krycí jméno DOVE

Červená rtuť, nebo oxid rtuťnato-antimoničitý - chemickým vzorcem $\text{Hg}_2\text{Sb}_2\text{C}_7$ - měla krátkou, i když slavnou životní dráhu jakožto jaderná hrozba v devadesátých letech dvacátého století. Příběh začal více či méně souběžně v různých částech světa, protože mysteriózní substance stála, zdá se, v pozadí série vražd na černém trhu se zbraněmi v Jižní Africe po pádu apartheidu, překažené pokusy o pašování v tehdy právě znovu sjednoceném Německu, a podle některých zpráv byla předmětem zájmu takových „zájmových zemí“, jako byly Libye a Irák, jimž měla sloužit jako základ pro jejich vlastní jaderné zbrojní programy. Pak téměř tak rychle, jako se tato mysteriózní substance objevila, vydala Americká komise pro atomovou energii prohlášení, jímž samotnou substanci a celou věc označila za mystifikaci, a stejně to učinily četné národní a mezinárodní úřady pro jaderný dozor.

Jenže jedním fyzikem, který tuto záležitost neodmítl jako pustý výmysl, byl americký vynálezce neutronové bomby, dr. Sam Cohen. Cohen byl přiveden na myšlenku „čisté fúzní“ bomby - to znamená vodíkové bomby, jež nevyžaduje atomovou bombu jako roznětku - během své návštěvy v Lawrence Livermore Laboratories, kde pobýval na jaře roku 1958. (Důvodem, proč je v běžné vodíkové bombě potřeba jako „roznětky“ atomová bomba, je to, že podle běžné jaderné a termionukleární teorie je nutný obrovský žár a tlak, aby se rozběhly fúzní reakce, a toho lze dosáhnout jenom atomovou bombou, která ohřeje atomy deuteria a tritia - těžkých vodíkových izotopů s jedním a dvěma neutrony v jádru navíc - dostatečnou energií, aby u velkého množství došlo ke srážce a fúzi z nich vznikly atomy hélia, s čímž koresponduje uvolnění obrovské explozivní energie a neutronů. Tyto neutrony, jež atomy hélia nepotřebují, jsou „vykopnuty“ ven, aby vytvořily smrtonosnou, leč krátkodobou radiaci. Tedy většina dlouhodobého záření u běžných vodíkových bomb nepochází z fúzní reakce, nýbrž ze štěpné reakce atomové bomby, která spouští vodíkovou bombu.) V průběhu této návštěvy byl Cohen informován o projektu čisté fúzní bomby.

Toto zařízení, s krycím názvem DOVE (holubice), mě fascinovalo. Neobsahovalo žádný štěpný materiál; spíše se jeho explozivní síla odvozovala od těžkého vodíku - deuteria a tritia. Vzhledem k extrémně nízkým jaderným nákladům a velkému účinku - srovnatelnému s opravdu velkou konvenční bombou - by při vojenském využití znamenalo revolučně novou třídu zbraní. Zařízení této povahy má účinek rovnající se 10 tunám TNT a mohlo by zlikvidovat oddíly nepřítele do vzdálenosti stovek metrů, aniž by došlo k podstatnější destrukci a kontaminaci měst.

Mít takové zařízení představovalo pro americkou armádu víc než jen teoretický zájem, neboť takové zařízení by stálo „zhruba setinu toho co bojová štěpná zbraň, což znamená, že by se dalo vyrábět po stovkách“.

Teoretické pozadí takového zařízení bylo přitom prosté.

Nejslibnějším začátkem bylo použít velkou, sférickou a vysoce explozivní nálož ke koncentraci explozivní energie ve velmi malém pouzdru obsahujícím deuterium a tritium. Teoreticky by mělo vyvolat požadovanou termionukleární reakci. Program po řadu let pokračoval, až konečně byl zastaven pro nedostatek pokroku. Později se k němu laboratoř v Los Alamos musela vrátit. K mému i jejich zklamání se však problém nepodařilo vyřešit. Program byl definitivně ukončen.

Teoreticky by totiž mělo být možné použít implozní detonátor k běžné atomové bombě, a místo toho, aby byl použit ke kompresi kritického množství plutonia k iniciaci štěpení, dalo by se toto plutonium nahradit deuteriem nebo tritiem, dostatečně je zhustit, aby se uvolnila energie a

zvýšila se denzita, a následně i statistická pravděpodobnost kolize (fúze) těžkých vodíkových atomů, a ejhle! Dostali bychom „malou“ vodíkovou bombu bez potřeby atomové bomby, která by se měla odpalovat.

Jenže tohle úsilí nikam nevedlo a mělo by být jasné proč: žádná konvenční třaskavina nemá dostatečnou brilanci (Tj. ničivé působení třaskaviny na své bezprostřední okolí rázem detonačních zplodin.) na to, aby došlo ke kompresi těžkého vodíku, která by iniciovala fúzní tlak a reakce. Tím je nám poskytnuta stopa, o čem dr. Cohen ve svém článku nevypráví: Spojené státy hledaly konvenční třaskavinu s dostatečnou brilanci, která - použije-li se v implozním detonátoru - by dokázala stlačit těžký vodík tak, aby se uvolnila fúzní energie a tlak. Pokud by byla nalezena, atomová bomba by byla na vyhynutí stejně jako blboun nejapný, a to ze dvou dobrých důvodů. Zprvé, pokud by bylo možné takovou konvenční třaskavinu nalézt, pak by se dala použít jako silná třaskavina i sama o sobě, čímž by vyrušila potřebu strategických a taktických zbraní s nízkou účinností, poněvadž by byla daleko menší než palivo-vzduchová bomba podobného účinku a méně nákladná než její štěpný protějšek. Zadruhé, pokud by byla taková třaskavina nalezena, pak, jak se Cohen svěřuje, by se dala použít jako detonátor pro velmi malou, „čistou“ neutronovou vodíkovou bombu, nebo, a s tím se Cohen nesvěřuje, jako detonátor pro senzační strategickou vodíkovou bombu s účinností velikosti města nebo okresu. V každém případě by stála daleko méně než konvenční termonukleární bomba.

Tady ovšem příběh, jak jej líčí Cohen, končí, a to až do chvíle, kdy se rozpadá Sovětský svaz a nové ruské republiky jeví větší ochotu sdílet informace o svém výzkumu jaderných zbraní.

Několik let předtím, než byl v laboratořích Livermore spuštěn (projekt) DOVE, začali Sověti se svým vlastním vývojem „čisté fúzní“ bomby. Na rozdíl od Američanů téměř nic neskrývali a prohlašovali, že jde o výzkum zaměřený výhradně pro mírové účely. V roce 1957 prezentoval I. A. Arcimovič, sovětský konstruktér jaderných zbraní, v Ženevě svoji práci, popisující experimenty uskutečněné v roce 1952 a opírající se o stejnou vysoce třaskavou implozní technologii, jaká byla použita u DOVE. Prohlásil, že se jim podařilo dosáhnout pokroku. Krátce nato se však sovětská badatelé přestali o tomto projektu na veřejnosti zmiňovat.

Na druhé straně sovětská armáda bez váhání psala o takových zařízeních ve svých dostupných vojenských materiálech. V roce 1961 popisoval plukovník M. Pavlov, píšící pro Rudou hvězdu, téměř doslova to, o čem jsem zpravil Paula Nitze. Pavlovovy výpočty účinnosti zbraně se téměř kryly s mými, jež byly tajné. Znamenalo to, že třebaže Sověti o výzkumu na DOVE nemluvili, pokračovali v něm.

Potom v roce 1992 odhalil ruský expert na jaderné zbraně detaily o tom, co Rusové nazývali „třetí generací jaderných zbraní“, zbraní, jež by mohly mít „dvojnásobný účinek“ při „stonásobném snížení hmotnosti ve srovnání s existujícími zbraněmi“. Cohen cituje jiného ruského odborníka na toto téma, který tvrdí: „Shodíte pár set malých bomb na cizí území, nepřítel je zničen, ale útočníkovi nehrozí žádné následky,“ neboť u takových zbraní nedochází k tvorbě smrtonosného, dlouho působícího radioaktivního spadu, který by se trousil po celé zemi až k hranicím toho, kdo je shodil. Člověku znovu přijdou na mysl nacistické palivo-vzduchové bomby v raketových bateriích na východní frontě, jenomže v tomto případě to opravdu je kombinace slovních spojení „taktické atomové zbraně“ a „kobercové bombardování“.

Jak Cohen vysvětluje, „dvojnásobný účinek“ při „stonásobném snížení hmotnosti“ jasně naznačuje, že Rusové nemluvili o běžných bojových taktických jaderných zbraních, protože dokonce i nejčistšího plutonia by prostě muselo být přinejmenším několik set gramů, aby bylo dost materiálu ke vzniku spontánního štěpení. Pod jistým prahem hmotnosti je štěpení nemožné a stonásobné snížení by zbraň postavenou na štěpení činilo nemyslitelnou. Rusové tedy museli mluvit o „čisté fúzní“ zbraně, o „nějaké verzi DOVE, postavené na detonační technologii, která ve Spojených státech neexistuje“.

Jinak řečeno, byly tu jen dvě možnosti, jak interpretovat ruské poznámky: buď lhalí, nebo objevili svatý grál sestrojení termonukleární bomby, konvenční třaskavinu s dostatečnou brilancí, aby došlo ke kompresi těžkého vodíku, která by iniciovala fúzní tlak a reakce.

A tady Cohen zpravuje, třebaže jen stručně, o úplně novém druhu konvenční třaskaviny, u níž je červená rtuť jedinou látkou:

V předchozích letech se veřejný výzkum zaměřil na novou třídu materiálů (včetně červené rtuti), o níž se mluví jako o balotechnice. Tyto materiály využívají řady prvků v práškové formě o nízké densitě. Jsou-li vystaveny šokové kompresi za vysokého tlaku, dojde k chemické reakci, během níž se může za jistých podmínek uvolnit takové množství energie, které je znatelně větší než u silných výbušnin. Balotechnika tedy nabízí významně větší naději na úspěch pro získání čisté fúzní zbraně s velmi nízkou účinností než technologie silných výbušnin, které jsme spolu s ostatními národy zkoumali.

Cohen rovněž poznamenává, že červená rtuť byla v bývalém Sovětském svazu údajně vyvíjena jako detonátor pro jaderné hlavice. Ve skutečnosti byla její účinnost coby detonátoru tak velká, že bomba velikosti ručního granátu by postačovala k tomu, aby velkou zaoceánskou loď odfoukla z hladiny. Když si povšiml skutečnosti, že CIA a různé další americké agentury odbyly události kolem „červené rtuti“ jako smyšlenky, které nicméně braly vážně - „ať už to znamená cokoliv,“ vtipkuje Cohen -, už se k tomu dále nevslovuje.

2. Čistá fúzní bomba s účinností setiny kilotuny: Logika vývoje fúzních zbraní

Co má ale tohle všechno společného s červenou rtutí a se zvonem? Odpověď je docela složitá, a abychom pochopili proč, je třeba umístit poznámky dr. Cohena do kontextu veřejné historie vývoje jaderných zbraní. Zařízení na čistou fúzi představuje tu poslední z četných generací jaderných zbraní. Shrnout je lze následovně:

První generace zbraní:

Tato generace zbraní prošla třemi rozdílnými fázemi, od nejjednodušší k té komplexnější:

1. Radiologické zbraně („špinavá bomba“): Nejjednodušší druh jaderné zbraně, kde výbuch klasické trhaviny rozpráší smrtelný radioaktivní spad do širokého okolí. Exploze je čistě konvenční, ačkoliv vyžaduje primitivní jadernou technologii k vytvoření požadovaných radioaktivních izotopů v množství dostatečném pro takovou zbraň. Toto je onen typ zbraně, jíž - jak se mnozí chybně domnívají - Třetí říše jako jediné jaderné zbraně vlastně kdy dosáhla;
2. „Bomba s nedokonalým jaderným štěpením“ nebo „slabá atomová“ bomba: tento typ zařízení opravdu vyvolá jakési jaderné hoření štěpného materiálu, vytvoří obrovskou explozi, ale k úplné štěpné reakci nedojde. Je to kříženec mezi výše uvedenou „špinavou“ bombou a dokonalým štěpným zařízením, jak se o něm mluví dole. Exploze, protože nedošlo k úplnému spálení jaderného materiálu, je rovněž velmi špinavá. Účinek bomby by se mohl pohybovat ve zlomcích kilotuny, podle běžných měřítek je sice stále ještě obrovský, ale velice vzdálen opravdové atomové bombě. Atomový efekt takové bomby, jakési „selhavší výbušné žabky“, vypadá jako typická exploze a projevuje se tlakovou vlnou, nicméně pořád jde o „selhání“.
3. Čisté štěpení nebo atomová bomba: tento typ zařízení je první pravou jadernou bombou, u níž jsou (pod)kritická množství uranu 235 nebo plutonia 239 proti sobě vymrštěna dostatečně rychle, aby začala emitovat rychlé neutrony, jež potom začnou štěpit atomy kritického množství geometrickou řadou řetězové reakce, a dojde ke kolosální explozi

atomové bomby. Podkritická množství jsou obvykle stlačena implozním detonátorem trhaviny obklopující kouli plutonia, která je stlačena do nadkritické hmoty. Nicméně něco z kritického množství zůstane explozí nespáleno bez ohledu na to, jak účinná byla, a vedlejším produktem takových zbraní je vždy smrtonosný radioaktivní spad. Všimněme si toho, že aby se dosáhlo tohoto konečného stádia, je žádoucí - nikoliv nutná - technologie základního reaktoru, neboť neúčinnějším štěpným materiálem pro takové zařízení je plutonium, jež může syntetizovat jenom plně funkční reaktor. Až pokročíme, nabude tento bod významu.

Druhá generace zbraní:

Další generace zbraní prošla třemi různými časovými fázemi:

1. Posílené štěpné zbraně: Jak se jaderná technologie vyvíjela a zdokonalovala pomocí separace izotopů a obohacováním, bylo dosahováno lepší jakosti štěpných materiálů pro výrobu jaderných zbraní dovolujících daleko účinnější spalování kritického množství během exploze a tomu úměrný pokles množství smrtonosného radioaktivního spadu. Dodatečně se některými materiály, které emitují neutrony, jako třeba deuterium nebo tritium, „přisolí“ kritické množství, čímž vznikne dodatečná exploze vysoce energetických neutronů, jimiž se zvýší množství neutronů v řetězové reakci a účinek bomby, což umožňuje výrobu menších bomb s větším účinkem. Je to první krok směrem k miniaturizaci atomové bomby stejně jako první krok směrem k plnohodnotné vodíkové bombě. Atomové bomby tohoto druhu mohou být rovněž velmi velké s účinkem několika desítek kilotun. Je to onen druh zbraně, o němž někteří tvrdí, že byl nacistickým Německem testován v březnu 1945 na vojenském cvičišti v Ohrdrufu v Durynsku.
2. Dvoufázová jaderná zbraň na bázi „štěpení-slučování“ nebo třífázová na bázi „štěpení-slučování-štěpení“, nebo plnohodnotná vodíková bomba: Dalším krokem po posílené štěpné zbraní bylo přinutit těžký vodík, komponent bomby, aby se stal hlavním činitelem explozivní reakce této zbraně, takže se bomba napakuje dostatkem termonukleárního materiálu, a když se odpálí atomová bomba, vzniklý enormní tlak a teplota stlačí tento materiál do té míry, že jeho atomy do sebe začnou narážet a slučovat se, nebo „fúzovat“ (spíše než se štěpit a rozdělovat), uvolňuje se opravdu úžasná množství energie a volných neutronů. Účinek prvních exemplářů takových zbraní se uváděl v desítkách megatun (jeden milion tun TNT se rovná mega tuně, zatímco atomová bomba se pohybuje pouze v řádu kilotun, čili tisíců tun TNT). Když fúzní reakce uvolňuje obrovské záření, jde o gama záření, X-záření a volné neutrony, které - třebaže smrtící - se po explozi rozptylují daleko rychleji ve srovnání s radiací způsobenou atomovou bombou použitou k odpálení vodíkové bomby, jež přetrvává roky. Teoreticky neexistuje žádná hranice velikosti vodíkové bomby. (Největší vodíkovou bombu, jež byla kdy testována, o síle 57 megatun, vyrobili v Sovětském svazu, kde byla odpálena 30. října 1961.) Tento druh bomby může mít přidanou druhou atomovou bombu pro zvýšení účinku a radioaktivního spadu. Předpokládá to existenci vysoce rozvinuté jaderné technologie jak pro miniaturizaci atomové bomby, tak i pro vytvoření dostatečného množství termonukleárního materiálu - deuteria a tritia, izotopů těžkého vodíku - k termonukleárnímu výbuchu.
3. Neutronová bomba: U tohoto druhu bomby je atomová bomba coby detonátor sestrojena v tak malé velikosti a účinnosti, jak je to jen možné, neboť jde o součást těžkého vodíku. Cílem je iniciovat co nejmenší atomovou explozi a radioaktivitu ze štěpné reakce, zatímco radioaktivita z neutronů těžkého vodíku má být co největší. Následky výbuchu takové zbraně jsou relativně malé, zatímco její radioaktivní účinky jsou značné. Cílem je minimalizovat škody na budovách, jednotky nepřítelů jsou však zlikvidovány. Co do účinku

je neutronová bomba pravým opakem posílené štěpné zbraně. U posledně jmenované se těžký vodík využívá k „posílení“ účinku samotné atomové exploze, ale u neutronové bomby je atomové exploze využito ke „zvýšení“ emise neutronů těžkého vodíku. Záměrem posílené štěpné bomby je zesílit explozi; smyslem neutronové bomby je redukce dlouhodobé radioaktivity a atomové exploze, kdežto krátkodobá smrtelná neutronová radiace je umocněna. Tento typ bomby vyžaduje jak tu nejrozvinutější jadernou technologii k produkci velmi čistého štěpného materiálu, tak i konvenční třaskaviny používané ke kompletaci, vědecké poznatky o geometrii pro shromažďování kritického množství a technologii k produkci těžkého vodíku nebo jiného termonukleárního materiálu ve velkém množství.

4. Bomba „soudného dne“ nebo hlavice „se zesíleným, zamořením“. I když přímo nemluvíme o bombě ve vlastním smyslu tohoto slova, je třeba se o tomto druhu jaderných hlavic zmínit. Hlavice „se zesíleným zamořením“ je prostě plnohodnotná atomová nebo vodíková bomba, která se „nadopuje“ nebo „přisolí“ vysoce radioaktivním materiálem, jako je třeba kobalt-60 nebo stroncium-90. Cílem není jenom dosáhnout velké exploze s maximálním fyzikálním účinkem, nýbrž také vytvořit velké kvantum smrtelného a dlouhodobého radioaktivního spadu, který zasáhne rozsáhlé oblasti nebo území nepřítele. „Přisolit“ lze jakoukoliv plně štěpnou nebo fúzní hlavici, třebaže se mělo za to, že pro takové účely je nejlepší normální vodíková bomba, poněvadž hřibovitý mrak z exploze dosáhne vysoko do stratosféry a roznese spad na obrovské vzdálenosti. Tyto typy zbraní soudného dne měly samozřejmě stejné následky pro národ, který je použil, stejně jako pro národ, na nějž byly zacíleny. Šlo o zbraně soudného dne z konce 50. a počátku 60. let dvacátého století. Tento druh zbraně, i když obludné, představoval důležitý krok k vytvoření třetí generace zbraní, neboť „přisolit“ bombu exotickými izotopy vyžaduje existenci dostatečně velké a rozvinuté jaderné technologie, aby bylo možno vytvořit takové izotopy v potřebném množství. Vyžaduje to sofistikovanou reaktorovou technologii.

Třetí generace zbraní:

Čistá fúzní nebo čistá vodíková bomba.

Toto je onen typ zbraně, o níž snil projekt DOVE a na níž činí narážky ruští vojenští experti citovaní Cohenem. Jak jsme již viděli, úplně se obejde bez atomové bomby, jež má zažehnout termonukleární explozi. Lze tedy vytvořit velmi „malý“ jaderný výbuch, jehož jediným cílem je uvolnit smrtelnou, i když jen krátkodobou neutronovou záření na ploše o průměru několika set metrů, jež likviduje všechno živé, ale způsobuje jen minimální materiální škody. Tento druh termonukleární zbraně nevyžaduje jen schopnost vyrábět těžký vodík v potřebném množství, ale také zásadní objev na poli konvenčních třaskavin k dosažení nutného tlaku a energie, které atomy vyžadují pro spuštění fuze, aniž by bylo třeba atomové bomby jakožto „roznětky“.

To, o čem se zmiňuje dr. Cohen, jak jsme už viděli, je malé zařízení s ekvivalentem účinku exploze deseti tun TNT, což je podle jaderného měřítka „malý“ výbuch. Jenže představa, že taková exploze nezpůsobí žádné materiální škody, je nesmysl. Jenom si představte, co by se stalo, kdyby se odpálilo deset tun TNT, a pochopíte to. V každém případě, pokud by bylo možné takovou zbraň sestavit, naprosto jasně by to představovalo jadernou noční múru, protože už by nebylo nutné se snažit získat atomovou bombu, když můžete mít mnohem účinnější zařízení za méně peněz. Kromě toho, když už nepotřebujete atomovou bombu, jsou radiční účinky velice krátkodobé, neboť zbraní uvolněné neutrony posléze (a to velmi rychle) ztratí „páru“ a svoji letalitu. Krátce a dobře, nejsou tu v podstatě žádné radioaktivní následky jaderného úderu.

A tady se skrývá rozhodující, třebaže těžko představitelné nebezpečí. Připomeneme, že účinek termonukleární zbraně může být obrovský, v řádu desítek, ne-li stovek megatun. Takže v mezích těchto - navíc ještě neznámých - možností každého takového průlomového objevu na poli balotechnických třaskavin by takové fúzní bomby byly, jak si lze představit, naprosto ohromující. Máme tu co dělat se strašlivou vyhlídkou na termonukleární bombu, která by dokázala zničit výbuchem celé město (nebo oblast), a přesto by byla levná, lehká a poměrně malá, ovšem také téměř bez radioaktivních následků pro národ či skupinu, jež by ji použila, a téměř bez radioaktivní signatury, jež by umožnila, aby bylo takové zařízení detekováno.

3. Legenda o červené rtuti, návod (k její výrobě) a „Xerum 525“

Vstupujeme teď do temného a ponurého světa výzkumu jaderných zbraní na sklonku dvacátého století, světa se svým vlastním, velice sugestivním napojením na zvon, protože přesně takový průlom v konvenčních třaskavinách se údajně povedl u tajemné sloučeniny nazývané „červená rtuť“. Stojí tedy za to podrobně vylíčit její příběh, „návod“ na její sestavení a možný vztah ke zvonu i k mysteriózní látce „Xerum 525“.

Legenda o červené rtuti

Legenda o červené rtuti začala bezprostředně po dozvucích „pádu“ komunistického Ruska. S jeho zhroucením se řada ruských jaderných vědců ocitla bez práce i peněz a začali na černém trhu rozprodávat ruská jaderná tajemství. Jedním z nich byla červená rtuť. Moc by se o tom nevědělo, kdyby se tento příběh nevynořil ve spojení s řadou prapodivných vražd v Jihoafrické republice, vražd, jež posílily možnost, že pokrok v jaderném zbrojení v Jižní Africe pokročil za vlády apartheidu mnohem dál, než si kdo předtím dokázal představit. Příběh se vcelku příhodně vynořil rovněž v Německu, když německá vláda úspěšně překazila celou řadu pokusů o pašování jaderného materiálu, včetně údajného pašování červené rtuti. (Hounam a McQuillan si všimli, že ruský špiónážní satelit neustále sledoval západoněmeckou verzi Oblasti 51, tajnou oblast v Zaire ve střední Africe, kterou provozovala německá firma OTRAG (Orbital Transport and Rockets, AG), což je západoněmecká společnost zabývající se výzkumem střel s plochou dráhou letu. Podle Hounama a McQuillana Rusové rovněž znali mnohé o rozsahu jihoafrického programu jaderné bomby. „Lze to spojovat,“ poznamenávají, „s výměnou špiónů, jež se odehrála mezi Moskvou a Bonnem v roce 1969. Podle čínských (!) zpravodajských zdrojů bylo několik západních Němců, zadržovaných v Sovětském svazu, vyměněno za sovětského špióna Viktora Loginova. Matoucí je pouze to, že Loginov byl chycen při špiónáži v Jižní Africe a tajně předán do Západního Německa“. V důsledku toho ukazuje prst zase jednou do Západního Německa, a nikoliv na Izrael, jako na skutečného technologického zprostředkovatele vývoje jaderné bomby v Jižní Africe. Závěr je jasný: Západní Německo využívalo Jižní Afriku jako zástupce při vývoji vlastního jaderného arsenálu, zachovávajíc do písmene přesný výklad závazků plynoucích ze spojenecké smlouvy s NATO, přičemž souběžně obcházelo ducha této smlouvy. Nemá to očernit konání západoněmecké vlády, neboť žádná mocnost nacházející se v pozici Německa by se nemohla rozumně spoléhat na dobré úmysly svých dřívějších nepřátel, Francie, Velké Británie, Spojených států nebo Sovětského svazu, kdyby hrozila válka nebo jaderný úder mezi Východem a Západem.)

Historika o červené rtuti však nemá přímo nic společného s řadou úmrtí, jež se ve spojení s ní záhadně vyskytla, ale se samotnými jejími vlastnostmi, protože jde údajně o jednu z ceněných „balotechnických třaskavin“, tj. „konveční“ třaskavinu schopnou iniciovat termonukleární fúzi bez atomové bomby.

Autoři Peter Hounam a Steve McQuillan, kteří báдали a publikovali to, co je možná jediným šetřením tohoto předmětu v knižní podobě, *The Mini-Nuke Conspiracy: Mandel's Nuclear*

Nightmare, vystopovali původ této látky až k tajným ruským jaderným zařízením v okolí města Sverdlovsk. Byli kontaktováni Rusem jménem „Georg“, jenž je rychle seznámil s mnoha jejími vlastnostmi:

„Když se vyrobí, má podobu prášku, který je tmavě červený. My jej však ozáříme v jaderném reaktoru, čímž se změní ve velmi těžkou kapalinu vínové barvy. Je velice, velice drahá, protože je tak obtížné ji vyrobit...“

Georg přešel do šepotu: „Ty víš, příteli, že červenou rtuť lze mimo jiné využít při výrobě jaderných zbraní. Můžeš je ovšem sestrojít úplně jinak, než jak jste na Západě zvyklí, a použít je mohou i zaostalé země. A to je důvod, proč je naše mafie na černém trhu.“

Zápletka houstne, neboť Sverdlovsk či Jekatěrinburg je samozřejmě místo, kde byl v květnu 1960 sestřelen pilot U-2 Francis Gary Powers, když se pokoušel pořídit snímky právě těchto jaderných zařízení. A abychom nezapomněli, mnozí prohlašují, že Lee Harvey Oswald během svého zběhnutí do Sovětského svazu vyzradil potřebná radarová tajemství a operační parametry letounu U-2, což Sovětům umožnilo Powerse sestřelit.

V každém případě Georg rovněž vylíčil, že červenou rtuť lze použít v atomové bombě v implozním detonátoru ke kompresi plutoniového jádra, přičemž zároveň generuje silný neutronový impuls, čímž způsobí, že „štěpení je mnohem účinnější“. „Georg“ také prozradil skutečnost, že mnohé země se tajně snaží získat dodávku od ruské mafie, aby ji využili ve svých vlastních jaderných programech, včetně, jak se dá snadno předpokládat, iráckého prezidenta Saddáma Husajna, a co je ještě významnější, i Japonska.

Co je hodně zvláštní, že příběh o červené rtuti se poprvé vynořil na veřejnosti v postkomunistickém Rusku, kde Boris Jelcin prezidentským výnosem č. 29 pověřil společnost s názvem Promecology, vedenou nějakým Olegem Sadykovem, aby prodávala do deseti tun této látky ročně, což je množství rovnající se částce 3,5 miliardy dolarů! A jako by toho nebylo dost, Sadykov oznámil další neobvyklé vlastnosti této látky, uplatňující se mezi jiným na „rychlejších polovodičích“ a nověji na „lacinějších metodách výroby energie“.

V tu chvíli se „Georg“ uvolnil a prozradil, že červená rtuť, v podobě, v jaké se dostala na černý trh, po pár měsících vzala za své a stala se nepoužitelnou - ledaže by měli kupující přístup k zařízení, kterým by ji mohli obnovit. Když dorazila z výrobního zařízení, byla ve formě tmavě červené, medovité tekutiny, ale jak degeneruje, mění se v kal vzezření pudru.

Podle všeho se „obnovením“ myslí opětovné vložení této látky do jádra reaktoru, a to by mohlo vysvětlit důvod, proč sovětská armáda vyvinula řadu malých přenosných reaktorů vhodných k transportu, patrně k využití na bojišti.

Všechna ta tvrzení, s nimiž vystoupili Rusové hned v počátcích postkomunistické éry, o „dvojnásobném účinku“ při „stonásobném snížení hmotnosti“, o „červené rtuti“ a nových polovodičích a lacinější energii, vedla britského jaderného fyzika Franka Barnabyho k tomu, aby došel ke stejným závěrům jako dr. Sam Cohen; všechna tvrzení „musí znamenat to, že Rusko používá novou technologii nezveřejněnou v západních vědeckých časopisech“, poněvadž „takový miniaturní druh jaderné hlavičky by nebylo možné sestrojít s použitím štěpných materiálů, jakými jsou plutonium-239 a uran-235“.

Recept a „Xerum-525“

Potom, a to je ještě podivnější, jak se historky o záhadné látce začaly objevovat v západním tisku, sami Rusové začali její vlastnosti zatemňovat, protože podle velmi tajné zprávy KGB, kterou získal britský žurnalista Gwynn Roberts - zprávu připravil první náměstek technického odboru KGB pro samotného Jelcina - provádělo několik západních společností svůj vlastní velmi tajný

výzkum této látky, včetně Rockwellu, General Dynamics, British Aerospace a - možná to má jakousi temnou souvislost - německé zbrojařské a letecké společnosti Messerschmitt-Bölkow-Blohm a německé obří společnosti Siemens. Totéž memorandum také uvedlo, že sloučeninou byla „rtuťná sůl antimonitu se vzorcem $\text{Hg}_2\text{Sb}_2\text{C}_{7>}$ “ a že poprvé byla vytvořena v roce 1968 v Sovětském svazu poblíž výzkumného institutu fyziky vysokých energií v Dubně, v němž se nacházel reaktor „vhodný k vpravení stroncia, cesia a dalších izotopů do tohoto materiálu“. Tento reaktor byl, jinak řečeno, vhodný k „osolení“ nebo „nadopování“ červené rtuťi dalším vysoce radioaktivním materiálem. V tomto bodě by podobnost této substance - těžké kapaliny, vysoce radioaktivní, temně vínové barvy - se záhadnou látkou „Xerum 525“, pojící se se zvonem, měla být zřejmá. (Zdá se, že další formou „osolení“ je oxid rtuťnato-antimonitý, „který přišel s uranovými tyčemi, jež jím byly obaleny od shora dolů“. Pokud jde o „přisolení“, učinil jeden jihoafrický badatel v odpovědi na všechna tvrzení, jež padla ve spojení s touto látkou, závěr, že bez přítomnosti jistého radioaktivního izotopu, „je-li vůbec (červená rtuť) používána v jaderných zbraních, pak jedině jako nosič radioaktivních izotopů... Bez obohaceného uranu nebo plutonia je červená rtuť jenom toxickým rizikem“).

Ať už je červená rtuť chemicky čímkoliv, lze nyní učinit jisté závěry ohledně jejich přísad a jejího „receptu“:

1. Rtuť samotná byla téměř jistě obsažena v jakési sloučenině, jež byla skutečně připravena - ať už touto sloučeninou byl oxid rtuťnato-antimonitý nebo ne - protože jako tekutý kov s vysokou hustotou, jenž může mít své vlastní formy radioaktivních izotopů, je to ideální prostředek pro „osolení“ nebo „nadopování“ dalšími radioaktivnějšími materiály;
2. Rtuť má také své vlastní mimořádně stabilní vlastnosti, jež se projeví, pokud je vystavena silnému stresu, jak to naznačil Gerlachův článek a jak se to tvrdí v prastarých textech vztahujících se k „pohonům na vířivou rtuť“;
3. S takovou silně „osolenou“ sloučeninou, jakou se zdá být „Xerum 525“, využívanou v zařízení, jako je zvon, mohli Němci objevit celou řadu zvláštních vlastností; a konečně ze všeho nejdůležitější;
4. Se jeví, že podstatný krok při jejím sestavování představuje to, že se vystaví působení jádra reaktoru, ať už je červená rtuť čímkoliv. K tomuto zásadnímu bodu se za chvíli vrátíme.

Britský fyzik Frank Barnaby na základě tajných zpráv získaných z Ruska došel k názoru, že chemické složení této látky předtím, než se ponoří do jádra reaktoru, je rovněž významné, protože tato sloučenina, oxid rtuťnato-antimonitý, se poté údajně „rozložila na běžnou kovovou rtuť, jaká se používá v teploměrech. Pak se uložila do schránek, které byly umístěny na zhruba dvacet dní do nitra jaderného reaktoru. Za silného bombardování neutrony, a možná i s přidáním katalyzátorů, byl tento materiál transformován a stala se z něho velmi hustá a těžká třeshňově rudá kapalina“. Autoři Hounam a McQuillan přicházejí se zajímavým komentářem:

Tato procedura byla zjevně velice komplikovaná a vyžadovala smíšení tohoto prášku s obyčejnou rtuťí o zhruba stejné molekulární hmotnosti, poté byly přidány další chemikálie, jejichž recept byl přísně střeženým tajemstvím. Po ozáření byla tato směs zahřátá, aby se odpařila zbývající kovová rtuť, načež tam zůstal jenom gel.

Lze se dohadovat, že „tajnými ingrediencemi“ byly možná izomery hafnia nebo tantalu, a to z důvodů, jež budou za chvíli zřejmé.

Všimněme si opět zásadního požadavku na uložení této látky do reaktoru, jehož přesným cílem je její vystavení vysoké intenzitě neutronového bombardování. Dostáváme se k místu, kde budeme muset spekulovat o důvodu, proč se uvádí, že má ten materiál takovou vysokou měrnou hmotnost a proč se zdá, že po pár měsících „degeneruje“ a vyžaduje „obnovení“ opětovným

vložení do reaktoru, neboť chemické složení může být takové, že umožňuje této sloučenině absorbovat výjimečně vysoký a abnormální počet neutronů, který pak opět pomalu klesá. To by vysvětlovalo její extrémně vysokou měrnou hmotnost. Podobně si čtenáři mé předchozí knihy o nacistických tajných zbraních, Říše Černého slunce, vzpomenou na zmínku o odposlechnuté japonské zprávě podrobně rozvádějící německý výzkum materiálů s extrémně vysokou měrnou hmotností, jaká se nachází v určitých typech hvězd, což je možná narážka na přesně takovou práci Němců s radioaktivními látkami s vysokou měrnou hmotností vkládanými do jaderných reaktorů.

A konečně, jestliže „návod“ na sestavení červené rtuti zní trochu povědomě, je to správně, vždyť přece to byl Gerlach, kdo naznačoval, kde se k té inspiraci dostal: byla to alchymie.

Jaderné izomery, spin, graser a Gerlach

Proč však hafnium a tantal jako „tajné ingredience“? Tyto látky jsou zvláštní formou radioaktivního izotopu známého jako jaderný izomer, a izomery mají vskutku některé velmi zvláštní vlastnosti. Byly objeveny v roce 1921 a mají prostě metastabilní či „extrémně stabilní“ formu atomů, a podnět k tomu dává takový stav excitace protonů či neutronů jednoho nebo více nukleonů, jež vyžaduje změnu v jejich spinu, dřív než mohou uvolnit přebytečnou energii (a přejít do základního stavu). Dostáváme se o kousek blíže k chápání zvonu, poněvadž to nyní vypadá, že toto zařízení, s ohledem na přítomnost „Xerum 525“, bylo něčím víc než protisměrně rotující plazmovou pastí o vysokém napětí, jak se dohadoval Witkowski. Jistě, byl i to, ale právě tak šlo o svého druhu reaktor, navržený k uvolňování jaderné energie extrémně velikým stresem, který způsobovala vysoká rychlost otáčení a podle mé teoretické rekonstrukce přerušované a velmi rychle se opakující pulzování stejnosměrného proudu o vysokém napětí.

Většina izomerů má neobvykle krátký poločas rozpadu, avšak v případě tantalu-180m je jeho poločas rozpadu extrémně dlouhý, 10 na patnáctou let, čili deset miliard let. A co je velmi zvláštní, má se za to, že tantal-180m má jakousi spojitost s explozí hvězd, se supernovami.

Hafnium-178-2m je dalším metastabilním izomerem s poločasem rozpadu skromných 31 let, je ovšem očividně také izomerem s největší excitační energií vzhledem k tomu, že jeden kilogram se rovná přibližně účinku energie jedné čtvrtiny megatuny, hlavně v podobě gama záření. Proto jde o jednu z látek, které testuje DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency, Agentura pro výzkum pokročilých obranných projektů) jako možnou balotechnickou třaskavinu, již lze použít nejen pro „čistou fúzní“ bombu, ale také jako prostředek pro napumpování laseru s gama zářením čili „graser“, připomínající Mössbauerův jev vysvětlený v předcházející kapitole.

Sledujme nyní, co tu máme:

1. Izomery uvolňují energii prostřednictvím změn ve svém spinu;
2. Nukleární magnetická spinová polarizace a gravitace jsou specializované obory prof. dr. Walthera Gerlacha, šéfa projektu Zvon;
3. Ve zvonu byla použita těžká kapalná látka nazývaná „Xerum 525“, pravděpodobně „osolená“ sloučenina, jejímž základem byla zejména rtuť;
4. Tato sloučenina, jelikož byla „osolená“, vděčila za svůj vznik vložení do jádra reaktoru, čímž byl materiál vystaven neutronovému bombardování a vznikla substance s abnormálně vysokou měrnou hmotností;
5. Odposlechnuté japonské zprávy z druhé světové války se vztahují k nacistickému výzkumu materiálů s vysokou měrnou hmotností, které byly určeny pro výzkum fúze;

6. Popisy červené rtuti se děsivě podobají látce „Xerum 525“ a červená rtuť je údajně „balotechnickou“ chemickou třaskavinou, kterou lze použít při výrobě fúzní bomby, aniž by bylo třeba atomové bomby (jako roznětky);
7. „Xerum 525“ bylo uvnitř zvonu vystaveno stresu anebo vysoké rychlosti protisměrného rotování;
8. „Xerum 525“ mohlo být uvnitř zvonu rovněž vystaveno přerušovanému a velmi rychle se opakujícímu pulzování stejnosměrného proudu o vysokém napětí;
9. Devět let předtím, než se nacisté chopili moci, psal Gerlach o potřebě velkorysého projektu na zkoumání jevu transmutace rtuti, při němž byla rtuť vystavena právě takovému stresu;
10. četné „okultní“ a „esoterní“ zdroje dlouhou dobu tvrdily, že nějaké podobné projekty vedly v Německu v tajnosti různé tajné společnosti už před nástupem nacismu.

Když se to všechno zkombinuje dohromady, podpoří se tím názor, že zvon představoval nejen projekt uskutečňovaný po dlouhou dobu, projekt, jež nacisté zdědili z výmarského Německa a nikoliv, že by jej iniciovali, nýbrž se tím také potvrdí, že přinejmenším aspoň část této technologie, pravděpodobně v nějaké elementární formě, byla po válce převezena do Sovětského svazu, kde se stala základem vlastního výzkumu Rusů v balotechnice a oněch zvláštních vlastností balotechnických látek.

C. Zpět k německé atomové bombě: Přezkoumání důsledků testu v Ohrdrufu

Jenže to všechno nejenom naznačuje, nýbrž i vyžaduje použití reaktoru při přípravě této sloučeniny, a to je problematické, neboť nacisté, konec konců, údajně nebyli při stavbě reaktoru úspěšní. Po tom všem, dokonce i po nejdůkladnější rekonstrukci jejich jaderného programu, toho, jenž by jim umožnil sestrojít uranovou atomovou bombu, by nikdy nemohli mít plutoniovou bombu, protože by nebyli schopni tento prvek syntetizovat v reaktoru. Kde není reaktor, nemůže být plutoniová bomba. Bez reaktoru není „balotechnika“, nelze „přisolovat“ sloučeninou jako „Xerum 525“ pomocí neutronového bombardování - a neutronové bombardování a absorpce neutronů je jediným myslitelným a účinným způsobem, jak získat materiály s abnormálně vysokou měrnou hmotností, ať už jsou tyto myšlenky jakkoli silně spekulativní.

A všechny tyto úvahy nás nevyhnutelně vedou zpět k domnělému německému testu malého kritického množství, vysoce účinné atomové bomby na vojenském cvičišti v Ohrdrufu, nebo v jeho blízkosti, 4. března 1945.

1. Tvzení ohledně testu v Ohrdrufu

Abychom si byli vědomi významu testu atomové bomby v Ohrdrufu v příběhu o zvonu, který se tady rozvíjí, je nezbytné, abychom zopakovali zmínky, jež jsem sepsal ve své předešlé knize o nacistických tajných zbraních, Říše Černého slunce, a to kvůli čtenářům, kteří ji třeba nečetli a nebo nejsou obeznámeni s příběhem o Ohrdrufu. Tento test poprvé přitáhl pozornost německých badatelů Edgara Meyera a Thomase Mehnera, když jim Adolf Bernd Freier, přestárlý Němec vystěhovaný do Argentiny, krátce před svojí smrtí vyprávěl o testu atomové bomby na vojenském cvičišti v Ohrdrufu 4. března 1945. Tady je třeba rozsáhleji citovat z knihy Říše Černého slunce, abychom vypíchlí problémy, jež předkládá:

V každém případě nejproblematictější aspekt údajného testu atomové bomby, který provedli nacisté v Ohrdrufu, v oblasti Trojmezí v Durynsku, pochází z poněkud zarážejícího tvrzení. Podle Freiera se test odehrál 4. března 1945 na starém cvičišti v Ohrdrufu. Byla tam vztyčena malá,

šestimetrová konstrukce, na jejímž vrcholu byla umístěna malá „atomová zbraň“. Tato zbraň podle Freiera vážila „100g“, pouhých sto gramů!

Jde o jedno z nejvýznamnějších a velice problematických tvrzení, které se týká skutečné povahy projektu německé atomové bomby a které učinil někdo, kdo se testu pravděpodobně zúčastnil, protože jak za chvíli uvidíme, 100 gramů je daleko méně než 50 nebo více kilogramů kritického množství potřebného pro atomovou bombu na bázi plutonia, a nadto jde pořád ještě o množství menší, než je třeba pro kritické množství u typické plutoniové bomby. Kromě toho Freier na tomto bodě trvá a navíc uvádí, že všichni „otroci“, nebohé oběti koncentračního tábora donucené se testu zúčastnit, byli zabití v okruhu 500-600 metrů od místa výbuchu. To by asi odpovídalo tlakové vlně zasahující oblast 1 až 1,2 kilometru, což je zhruba účinek moderní taktické jaderné bomby. Takový poloměr výbuchu by vyžadoval enormní množství tehdy dostupných konvenčních třaskavin a toto množství by daleko přesahovalo množství pouhých 100 gramů, jež Freier udává ohledně tohoto zařízení. To naznačuje, že tato „A-Waffe“ čili „atomová zbraň“ byla opravdu plnohodnotnou atomovou bombou. Jak tedy lze vysvětlit ono mimořádně malé kritické množství, zvláště když projekt Manhattan byl zaměřen na kritické množství uranu kolem 50 kilogramů?

Odpověď si vyžádá seriózní úvahu, neboť skýtá další možný záchytný bod - jestliže máme věřit, že je toto tvrzení přesné - ke skutečné povaze projektu německé atomové bomby. Už jsme poznali, že tento projekt byl uskutečňován přes řadu nenápadných skupin, částečně z bezpečnostních důvodů a částečně vzhledem k praktické stránce německého programu... Skutečný vývoj atomové bomby se odehrával daleko od slídivých zraků spojenecké rozvědky, pod záštitou Reichspost, a co je ještě důležitější, pod přímou ochranou SS.

Na druhou skutečnost německého projektu atomové bomby jsme už taktéž narazili: důraz na to, co bylo prakticky dosažitelné během války. Proto i když Němci znali možnosti plutonia a atomové bomby postavené na bázi plutonia, a tudíž věděli, že funkční reaktor využívaný k výrobě plutonia určeného pro bomby by Německu umožnil vyrobit více bomb při stejném vkladu štěpného materiálu, věděli také, že přes tuto cestu leží hlavní technická překážka: na prvním místě jde o úspěšný vývoj reaktoru. Takže, jak už jsme předtím dokazovali, zvolili pouze vývoj uranové bomby, protože uran bylo možné obohatit do zbraňové čistoty bez nutnosti vývoje reaktoru, a poněvadž už měli technologii, jak to provést, pokud by šlo o to zavést hromadnou výrobu. Podobně jako u amerického protějšku, v projektu Manhattan, se program provozovaný SS spoléhal na masivní počet obohacovacích jednotek k separaci a čištění izotopů.

Rozšířme nyní tuto řadu argumentů ještě dál. Německo se také snažilo, aby dokázalo použít takové bomby i jako bojové hlavice pro své rakety. A to znamenalo, vzhledem k omezeným možnostem jejich nosnosti, že bylo potřeba jaksi snížit hmotnost těchto bojových hlavíc o několik řádů, aby je tyto rakety dokázaly nést. A je tu i ekonomický faktor. Víme-li, že jejich průmyslová kapacita byla napnutá až k prasknutí, a to dokonce i s pomocí desítek tisíc pracujících otroků z koncentračních táborů, mohl Němcům vyvstat další problém, problém, který se jim osvětlil díky vlastnímu poznání možností, jež plutoniová bomba skýtala: Jak by bylo možné dosáhnout za říšské marky větší explozivity bez použití plutonia? Existuje způsob, jak shromáždit kritickou hmotnost, pokud bychom se spoléhali na menší zastoupení uranu, než se považuje za běžné?

A v tuto chvíli necht' si čtenář vzpomene na historii generací jaderných zbraní podanou zkraje této kapitoly, protože taková cesta tuje - pomocí „posíleného štěpení“, tj. přidáním nějakého zdroje silně vyzařujícího neutrony k atomové náloži, aby se řetězovou reakcí začaly uvolňovat velmi rychlé neutrony, což by se nemohlo odehrát v samotném kritickém množství. Stručně řečeno, Němci už uvažovali v rámci druhé generace jaderných zbraní. A jedním z takových zdrojů silně vyzařujících neutrony je právě deuterium a tritium;

„Posílené štěpení“ by tedy německému programu (jaderné) bomby umožnilo prakticky zvýšit počet bomb, jež by měli k dispozici, a šlo by o spolehlivou metodu k dosažení neřízené štěpné

reakce s nízkou kvalitou obohaceného materiálu. Pak je možná docela významné, že Freierovo svědectví týkající se podzemních zbrojovek v oblasti trojmezí zmiňuje rovněž existenci podzemní továrny na výrobu těžké vody do těchto zařízení, neboť těžká voda samozřejmě obsahuje atomy deuteria a tritia (těžké vodíkové atomy s jedním, resp. dvěma neutrony v jádru navíc).

A tady necháme tu věc být, aniž bychom se nějak dále hlouběji zabývali vědeckými a historickými vývody Freierových tvrzení. Že se nějaký druh atomového testu v Ohrdrufu odehrál, je patrné z fyzikálních důkazů v této oblasti: pařezy starých stromů jsou radiálně vyvráceny směrem od středu, jako by byly stromy vyvráceny tlakovou vlnou nějaké obrovské exploze. A tato oblast vykazuje také nejvyšší přirozenou radiaci ve srovnání s ostatními regiony dnešního Německa; přirozená radiace, jež je anomálií.

Přemýšlejme však chvilku o hlubším smyslu oněch 100 gramů. Kdyby těch 100 gramů představovalo plutonium, pak je jen sotva myslitelné, že by zbraň testovaná v Ohrdrufu byla plně funkční atomová bomba s „posíleným štěpením“, protože to je sotva minimální množství plutonia potřebné pro konvenční moderní taktickou jadernou bombu s „posíleným štěpením“.

Je tu však také další problém, neboť takové velmi malé množství plutonia by vyžadovalo jeho velmi vysokou kvalitu. Bylo by třeba nejen technologie reaktoru, ale spíše by muselo jít o dost pokročilou technologii, a samozřejmě německé neúspěchy při budování konvenčního grafitem moderovaného reaktoru jsou dobře známé, stejně jako Heisenbergovy velmi nemotorné pokusy při konstrukci reaktoru moderovaného těžkou vodou na konci války. (Vyličení Heisenbergových proslulých „lipských“ experimentálních reaktorů je dalším dědictvím a součástí spojenecké legendy. Skutečnost, že reaktory začaly hořet a málem se je nepodařilo vypnout, a tedy šlo o jakési proto-černobylské roztavení reaktoru, se opírá o domněnku, že Heisenberg se pokoušel zkonstruovat konvenční reaktor. Jenže jak potvrdí bližší zkoumání experimentů a cílů, jichž se snažil dosáhnout, Heisenberg, podobně jako jeho protějšky v projektu Manhattan, „lechtal dračí ocas“ a pokoušel se změřit neutronový účinný průřez, to všechno pravděpodobně kvůli získání „té nejlepší věci“, zejména „slabé atomové“ bomby nebo „bomby s nedokonalým jaderným štěpením“. V tomto ohledu byly Heisenbergovy experimenty mimořádně úspěšné a nepochybně naznačily cestu k nejrychlejšímu získání takové bomby. Tato bomba, umístěná navíc v bojové hlavici V-2, by nevyžadovala onen těžký mechanismus hlavně vystřelující kritické množství proti sobě, protože by se dalo využít okamžité kinetické energie vzniklé při dopadu hlavice na zem, čímž by došlo k „slabé atomové“ explozi, mnohem větší než u největších konvenčních bomb, avšak pořád ještě slabších než u atomových bomb shozených na Hirošimu nebo Nagasaki. Přesně takový koncept je vidět za návrhy německé atomové bomby. Následující obrázek je ve skutečnosti reprodukcí z knihy Samuela Goudsmita a má demonstrovat „neúspěch“ fyziků stojících během války za německou atomovou bombou, poněvadž takové zařízení by těžko dospělo k dokonalému štěpení. Všimněte si, že bomba obsahuje střídavě vrstvy U235 a parafinu, který je využíván jako moderátor k zastavení horkých neutronů v počátku štěpení uranu, dokud není bomba shozena na zem, kdy dojde k sestavení kritického množství. Tady, podobně jako je tomu u jejího protějšku, bomby „Fat Man“ z projektu Manhattan, se nachází interní neutronový iniciátor, tzv. „ježek“, což je materiál emitující neutrony, jenž je nárazníkem roztříštěn, čímž dojde k uvolnění většího množství horkých neutronů v řetězové reakci. Stručně řečeno, tato bomba je navržena jako „slabá atomová“ bomba nebo „bomba s nedokonalým jaderným štěpením“ s kolosální explozí, a co je ještě důležitější, protože jde o zařízení, které má dopadnout na zem, je schopna vychrlit obrovský smrtelně radioaktivní mrak. Nadto je tu naprosto nepatrná možnost, že by kritické množství sestavené do tohoto zařízení, třebaže je asymetrické, mohlo vyústit v úplné jaderné štěpení, ale pořád ještě se znatelně menší účinností, než jakou měla bomba Little Boy.) To všechno směřuje k tomu, že třetí generace jaderných zbraní - nikoliv neutronová bomba, jak se domnívá William Lyne, a ani bomba s „posíleným štěpením“, jak jsem vyvozoval v knize Říše Černého slunce, nýbrž čistá fúzní nebo čistá vodíková bomba - mohla být ve skutečnosti oním druhem zařízení, jež bylo testováno v

Ohrdrufu a jež spočívalo nikoliv na štěpení, nýbrž na Juzi těžkého vodíku, čímž měla zbraň dosáhnout svého účinku. Jedině takové zařízení má velice malou hmotnost a opravdu velký účinek, jenž byl také zaznamenán. Je známo, že Němci měli technologii k výrobě těžké vody pro takové zařízení. Jenže vyrobit konvenční třaskavinu, jež by dosáhla oné extrémně vysoké hustoty a fúzní energie potřebné pro takový proces, je další věc, ledaže bychom se, samozřejmě, upamatovali na zvon a mysteriózní „Xerum 525“ a jeho nezvykle mimořádnou podobnost s údajnou balotechnickou třaskavou látkou - červenou rtuť.

Ale ještě jsme tomu docela neutekli, neboť každá zmínka o balotechnice, od údajné „červené rtuti“ až po exotické jaderné izomery, vyžaduje v určitém bodě receptury proces syntézy této látky za bombardování neutrony a jejich absorpci v nějakém reaktoru. Krátce řečeno, člověk potřebuje reaktor. Takže jak test v Ohrdrufu, tak i ono „Xerum 525“ spojované se zvonem poukazuje neomylně na existenci dobře propracované, dle pořád ještě naprosto tajné a neznámé reaktorové technologie uvnitř nacistického Německa. A poněvadž je známo, že jejich grafitem moderované reaktory selhaly, a protože Heisenbergův reaktor moderovaný těžkou vodou a jeho „selhání“ je dobře známým předobrazem černobylského „neštěstí“, jaké zbývají další možnosti?

2. Dovození existence reaktorové technologie: Hartekovy a Houtermannovy „studené“ reaktory a „receptura“

Co je hodně zvláštní, že to byl fyzik Fritz Houtermann a jaderný chemik Paul Hartek, kteří jasně a jednoznačně poukázali na existenci některých velmi neobvyklých, a snad i velmi vytríbených idejí v nacistickém Německu, jež se vztahovaly k reaktorům s velmi neobvyklými a přitom snadno dostupnými moderátory.

Hartek už dříve přišel na jednoduchý trik využívající tuny suchého ledu jakožto moderátoru v reaktoru. Toto řešení by vyloučilo problémy s chlazením a energií u konvenčních grafitových reaktorů a mimo to by posloužilo dosti dobře svému účelu: vytvořilo by se velké množství jaderného odpadu, který by se mohl rozhazovat nad nepřátelskými městy.

A co je ještě důležitější, jak jsem v hrubých obrysech naznačil v deváté kapitole knihy Říše Černého slunce, že Houtermann ukázal cestu k metanem chlazenému a moderovanému reaktoru. V každém případě vidíme v obou konceptech fungovat stejné principy a cíle: sestrojít relativně „studený“ reaktor, který by se vyhnul problémům spojovaným s grafitem, a mít reaktor pro specifické účely získávání velkých množství izotopů. V každém případě by oba koncepty vyhovovaly poměrně snadnému vkládání materiálů pro „přisolování“ prostřednictvím neutronového bombardování. Jinak řečeno, oba typy reaktorů, a zvláště jistá verze Houtermannova metanového reaktoru, by byly ideálním konstrukčním řešením k vytvoření „nadopované“ látky, jako je třeba červená rtuť nebo Xerum 525.

Otázka, zda nacisté zkonstruovali a provozovali nějakou verzi jednoho z těchto dvou typů reaktorů či nikoliv, je diskutabilní, neboť existence tajných projektů pod vedením SS by byla bývala utajena stejně dobře, jako tomu bylo v případě zařízení na obohacování uranu v Osvětimi. Vzhledem k povaze tohoto programu je nanejvýš nepravděpodobné, že by se SS nepokusilo už od samého počátku zkonstruovat a provozovat nějakou uskutečnitelnou verzi reaktoru. Existence testu v Ohrdrufu a mysteriózní „Xerum 525“ pocházející ze zvonu jasně poukazují, pokud ne přímo nezvratně, na existenci právě takové tajné a fungující reaktorové technologie uvnitř Třetí říše, technologie, jež - podobně jako to naznačuje existence „Xerum 525“ - byla použita při řízené výrobě některých velmi exotických materiálů. Samotný zvon se tudíž nemusí vztahovat jenom k takové technologii, nýbrž si lze docela dobře představit, že mohl být - abychom použili slovní hříčku - jejím jádrem. Nejen že Němci objevili v „Xerum 525“ jakýsi prototyp balotechnické látky, ale objevili také nějaký jev podobný Mössbauerovu jevu.

D. Krátce zpět k Roswellu a Majic-12: Znovu přetřásaná zpravodajská analýza nejvyšší důležitosti generála Nathana Twininga

Čtenáři mé předchozí knihy Říše Černého slunce budou nepochybně přemýšlet o tom, že jim veškerá tato rozprava o radioaktivně „nadopovaných“ materiálech, jako je červená rtuť a „Xerum 525“, jakož i celá diskuse o elektrických výbojích vysokého napětí a spinu, zní jaksi povědomě. Avšak pro toho, komu to nic neříká, jsme připravili následující dokument ze svazku Majic-12, „zpravodajskou analýzu nejvyšší důležitosti“, obsahující technický popis stroje a technologií objevených v Roswellu, který tu citujeme ve stejném rozsahu, jak byl uveden v knize Říše Černého slunce:

18. Uvnitř ULAT-11 v malém neutronovém pohonu byly zjištěny následující prvky:

- (a) UF₆ v metalické formě;
- (b) fluorovodíkový plyn;
- (c) voda a tetrafluorid uranu;
- (d) práškové magnesium a chlorid draselný;
- (e) čokoládově hnědý kov podobný olovu;
- (f) U-235 v metalické formě;
- (g) plastická hmota podobná NE 102;
- (h) beryllium;
- (i) čistý hliník;
- (j) (sic) materiál identifikovaný jako izotop thoria;
- (k) (sic) práškové plutonium.

Jak jsem na to upozornil v knize Říše Černého slunce, tento seznam materiálů, třebaže poněkud exotických, nebyl ve 40. letech ať už v Německu nebo v Americe mimo technologické možnosti výroby. Co však je zarážející, že veškerý materiál představují komponenty toho, co je v samotném dokumentu specificky označováno jako „neutronový pohon“. Nadto, jak osvětlují další dokumenty Majic-12, mezi řadou oněch vědců, které požádali o konzultaci první vyšetřovatelé případu v Roswellu, se nacházeli právě expatriovaní účastníci projektu Paperclip, a to von Braun, Steinhof a další.

Jak už jsme si všimli v knize Říše Černého slunce, tato exotická směska materiálů, jako i mnohé další popsané v technické dokumentaci vraku z Roswellu, poukazuje na technologie jasně spojené se zvonem, na technologie podobné „Xerum 525“, a tedy jasně ukazující na nacistické Německo.

E. Souhrn a závěry

Takže, když přehlédneme celou druhou část, co tu máme?

1. Zvon představuje kulminaci projektu, který byl pravděpodobně zahájen v polovině 20. let dvacátého století z podnětu a inspirace Walthera Gerlacha;
2. Zvon byl původně, pokud dáme dohromady Witkowskiho zasvěcené názory s mými domněnkami, navržen jako „plazmová past“ a oscilátor, v němž byly silně nadopované radioaktivní prvky ve směsi se rtuť vystaveny extrémní mechanické rotaci a extrémnímu elektrickému napětí;

3. Účelem tohoto zařízení mohlo být zčásti testování Gerlachových implikací gravitační, vířivé a „skalární“ fyziky, jež učinil společně se svým studentem Hilgenbergem, testování, které se týkalo názorů na vířivou strukturu hmoty a samotného éteru, základních složek jakékoliv zbraně soudného dne, která by dokázala zničit celou planetu;
4. Projekt tedy mohl být zčásti inspirován paleofyzikální „rekonstrukcí“ prastarých esoterních i klasických textů týkajících se vlastností rtuti a toho, že ji lze lehce transmutovat, čemuž nasvědčuje Gerlachův odkaz na „alchymii“;
5. Projekt tedy mohl být zaměřen nejen na studium využití této teorie a technologie k výrobě energie a pohonu, nýbrž, jak o tom svědčí existence „Xerum 525“ a jeho podobnost s údajnou „balotechnickou“ látkou - červenou rtutí, mohlo jít rovněž o záměr vytvořit anebo prozkoumat oblast stavů extrémně husté hmoty a jejího využití coby potenciální zbraně v závislosti na jejích možnostech, jež se liší od potenciálu „skalárních“ zbraní, jejichž existence se může skrývat pod bodem 3.

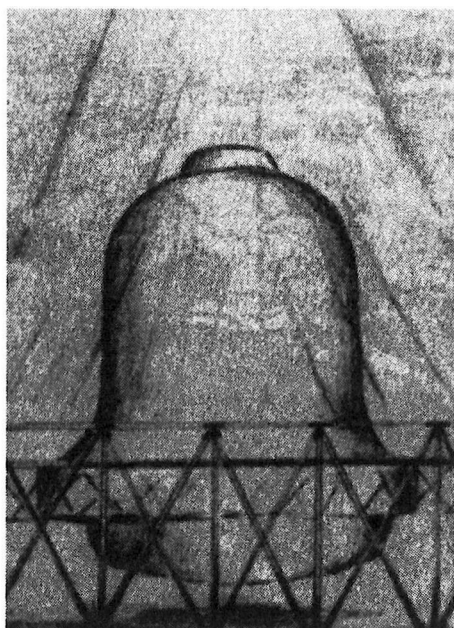
Když to takto shrneme, lze se jen málo divit tomu, že SS sáhlo k tak extrémním opatřením na zabezpečení a udržení tajemství zvonu. Konec konců to málo co víme, je známo pouze z jediného soudu pro válečné zločiny, jenž se konal v poválečném Polsku, konkrétně z výpovědi generála SS obviněného ze spáchání zločinů proti jeho vlastní organizaci SS, a díky hrstce přeživších obětí koncentračního tábora, které na tomto projektu nebo v jeho bezprostředním dosahu pracovaly a mohly svědčit o jeho účincích. A samozřejmě od člena původního týmu účastníků dr. Kurta Debuse, který byl později zaměstnán v NASA na velmi rozhodující pozici: jako ředitel Kennedyho vesmírného centra na Floridě. Rozhodně je zajímavé, že Debus se ani jednou nezmínil o nějakém spojení, nebo že by poskytl nějaký náznak ohledně existence projektu tak tajného a přitom tak vyspělého, jakým byl zvon. Kdyby nebylo aktu polské vlády, jímž odtajnila výpověď SS generála Sporrenberga pořízenou během soudu pro válečné zločiny - onoho generála, který byl ve skutečnosti pověřen úkolem zavraždit výzkumné pracovníky pracující pro SS -, a kdyby nebylo příběhů několika zbylých očitých svědků a úsilí Igora Witkowskiho, nebylo by o něm dnes už známo vůbec nic.

Co ovšem vskutku vypovídají, úplně postačuje, jestliže člověk sleduje technická a teoretická vodítka až k jejich moderním fyzikálním analogiím, neboť vypovídají o fyzice, technologii, pohonu a zbraních tak pokročilých a potenciálně tak destruktivních, že jejich konceptuální základna zůstává skrytá a zamaskovaná v pozadí „veřejného pojetí“ relativistické fyziky a stejným způsobem, pokud ještě ne více, pokroucené elektrodynamiky století devatenáctého.

V nacistickém Německu se odehrálo něco zhola odlišného; dávno předtím si osvojili jaksi úplně jiná paradigma a soustavně v něm pokračovali s využitím všech ekonomických a vědeckých zdrojů a intelektuální duchaplnosti, takže by si z toho mohly vzít příklad i moderní a technologicky sofistikované velmoci. Vypadá to, že v hlavních rysech bylo nejen vytýčeno naprosto nové paradigma fyziky - kombinace fyziky víření (vortexů), skalární, kvantově elektrodynamické a jaderné fyziky -, nýbrž bylo i konceptuálně a experimentálně rozvíjeno. A pokud jsou úvahy zde rozvedené správné, mohl zvon představovat projekt, který začal přibližně devět let před nástupem nacistů k moci.

A SS zavraždilo své vlastní lidi, aby to udrželo v tajnosti.

Rozumí se pak samo sebou, že žádná důležitá osoba, nezáleží na tom jak vysoko postavená, si nemůže být jista, že by unikla podobnému osudu, pokud by hrozilo, že by došlo k odhalení existence takové technologie nebo k odhalení skupin pokračujících v jejím vývoji v naprostém a nejhlubším utajení.

*Myronův náčrtek cylindru z Kecksburgu, údajně přepraveného
na leteckou základnu Wright Patterson, kde jej zahlédl.*

Část třetí „Bratrstvo“

Nacisté v NASA, JFK a Majic-12

Barney (Snaží se volit slova velice pečlivě.)

„Byla tam řada oken. Obrovská řada oken. Oddělovaly je jenom příčky -nebo konstrukce, jež zabraňovala tomu, aby byly vnímány jako jedno jediné souvislé okno. Nebo snad - mohlo to být jedno jediné souvislé okno. A zlověstný výraz onoho -(Nejprve řekne »vůdce«.)

Vypadá jako německý nacist. Je to nacist...“

(V hlase zazní tázavý tón.)

Doktor „Je to nacist. Má nějakou uniformu?“

Barney „Ano.“

Doktor „Jaký druh uniformy?“

Barney „Kolem krku má černou šálu přehozenou přes levé rameno.“

Barney Hill v hypnóze u psychiatra Benjamina Simona, M. D. John G. Fuller: The Interrupted Journey, str. 16.

„Staří váleční magnáti se vracejí zpět. (Jižní Amerika) je těchhle nácků plná! Pochopí, že existuje jenom jeden druh lidí, který dokáže udělat takovou věc... že to budou muset být nacisté a že půjde o toho, kdo je právě u moci.“

Jack Ruby o atentátnících JFK.

Kenn Thomas a Lincoln Lawrence: Mind Control, Oswald & JFK: Were We Controlled str. 102.

8. „Corso a den poté“: Další dokumenty Majic-12 ve světle nacistické technologie

„Můj šéf, generál Trudeau, mne požádal, abych přizpůsobil výzkumný program a nadcházející vývoj armádních zbraní způsobem, který by začlenil technologii z Roswellu do hlavního proudu průmyslového vývoje prostřednictvím smluvních programů pro ministerstvo obrany.“

„Skutečnost, že tento stroj a další létající talíře... se zdají být svědeckým technologií, kterou jsme zaznamenali u nacistů, způsobila, že ministerstvo má důvod se domnívat, že tyto létající talíře mají nepřátelské úmysly a mohly by během války zasahovat do dějin lidstva.“

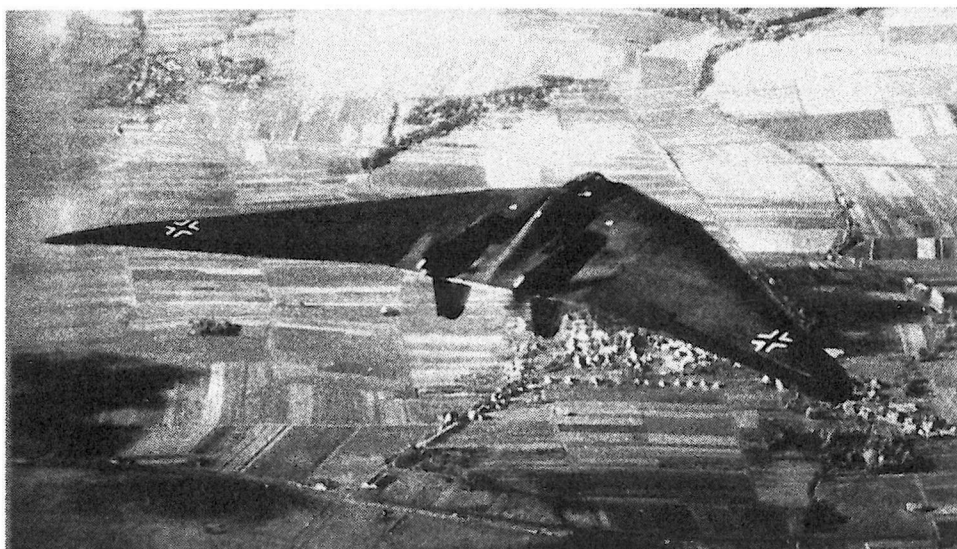
Plk. Philip J. Corso

Staré přísloví praví, že obrázek sdělí více než text. V této kapitole, kde předložíme rozsáhlou analýzu dokumentů a porovnáme jejich obsah se známou nacistickou technologií, nám možná dva obrázky poskytnou odpovídající pozadí pro naši rozpravu. Nejsem první, kdo přináší toto srovnání, a dovedu si představit, že nebudu ani poslední. Nicméně stojí za to se opět zmínit o skutečnosti, kterou zná většina ufologů: že „moderní éra“ UFO začala, když pilot Kenneth Arnold při letu svým soukromým letadlem nad státem Washington zahlédl několik stříbřitých kovových objektů, které bezhlučně klouzaly průzračným vzduchem. Arnoldovo pozorování, pouhých pár dnů před pověstným incidentem v Roswellu, zahájilo moderní éru UFO.

Kenneth Arnold a jeho nákres UFO (1947)

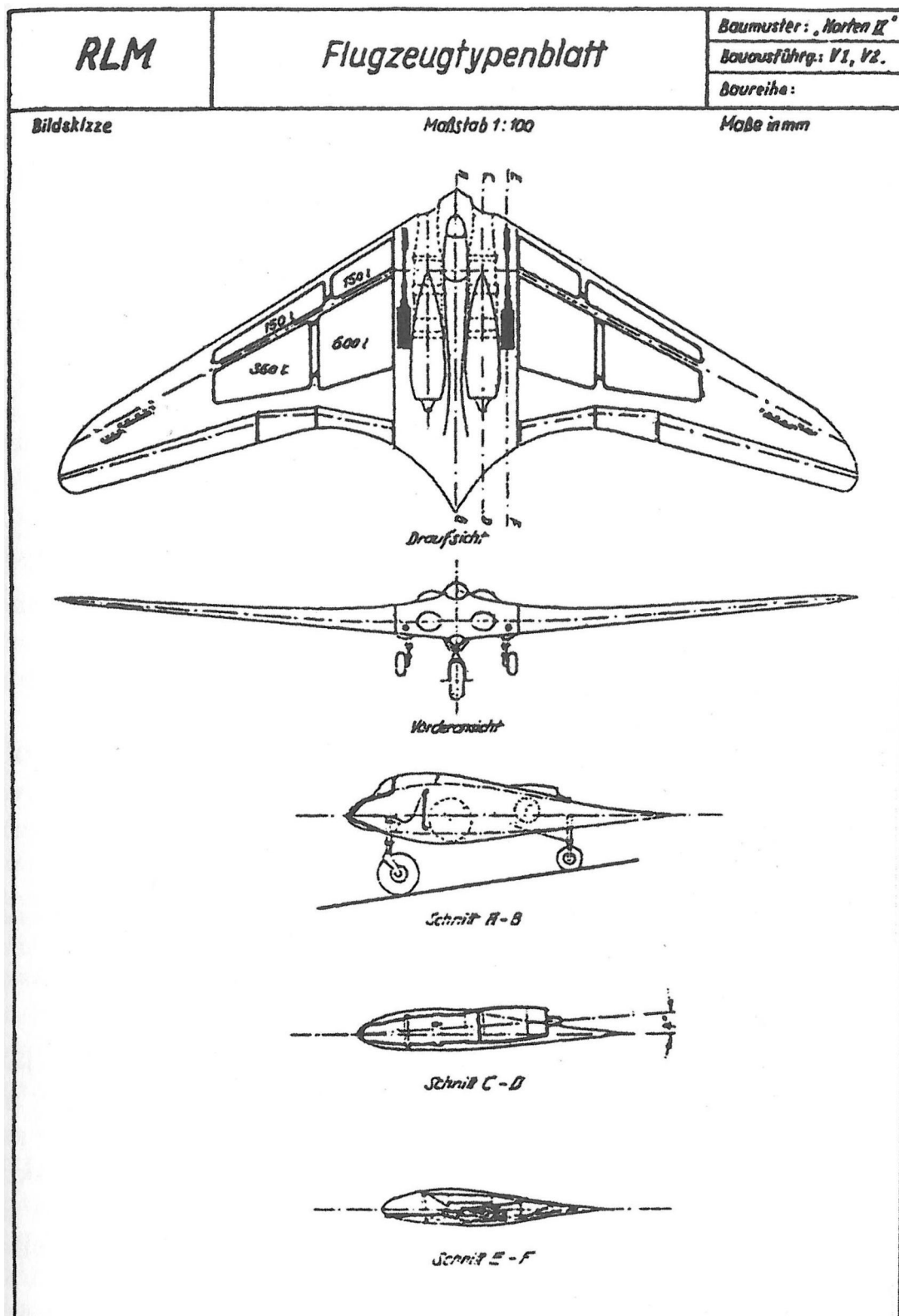
Avšak jenom pár lidí si je vědomo zvláštní podobnosti Arnoldova „UFO“ s jistým velice skutečným, a nadto německým strojem létajícím již v roce 1939, létajícím křídlem bratří Hortenů

Létající křídlo bratří Hortenů nad Göttingenem v roce 1939

Pečlivé porovnání Arnoldova nákresu s modelem tryskově poháněného létajícího křídla bratří Hortenů ukáže podobnost ještě naléhavěji.

Nyní tedy se znalostí těchto obrázků se můžeme pustit do přezkoumání některých nejznámějších dokumentů Majic-12.

Konstruktivní plány tryskově poháněného létajícího křídla bratří Hortenů

A. Analýza dokumentů Majic-12

Mnoho ufologů získalo podnět z bestselleru Franka Edwardse *Flying Saucers, Serious Business*, v němž se tvrdí, že raná poválečná aktivita UFO měla za účel rekognoskaci našich vojenských základen a zejména testů atomových zbraní:

K beztak už rozsáhlému seznamu takových „náhod“ je třeba samozřejmě přidat následující případy:

Explozi prvních atomových bomb v roce 1945 následoval nárůst výskytu UFO počínaje rokem 1949...

V roce 1947 byl zaznamenán hromadný výskyt UFO na území celých Spojených států včetně četných pozorování kolem našich atomových zařízení v Hanfordu a Oak Ridge, stejně jako nad testovacím územím poblíž Alamagorda (Nové Mexiko), kde jsme odpálili naši první atomovou bombu.

Tuhle ideu přibrál Stanton Friedmann a další, kteří podporovali docela hodnověrný scénář, že mimozemská inteligence monitorovala naše vzkvétající jaderné, a zanedlouho i termonukleární vojenské kapacity, stejně jako by každá jiná obezřelá inteligentní společnost monitorovala vojenskou činnost představující potenciální hrozbu. Až potud je vše v pořádku.

Jenže potom Friedmann a další selhali v tom, že si nevšimli významu vsunutých tvrzení, jichž se dopouští sám Edward ve výše uvedené citaci, tvrzení, jež jsem schválně vynechal, a která se velkým obloukem vracejí zase zpět k počátku:

[Nad Japonskem explodovaly dvě bomby: v roce 1946 se UFO vyskytovalo nad Skandinávií a Ruskem. Kdyby bývaly pátraly po původu těchto atomových záblesků, nacházely by se na správné zeměpisné šířce, avšak na špatné zeměpisné délce.]

Jenže vzhledem ke spekulativní historii uvedené v mé předcházející knize o tajných nacistických zbraních, Říše Černého slunce, a v ní citovaném nepřímém důkazu o německých testech jaderných zařízení v roce 1944 a počátkem roku 1945 na Baltu a v Durynsku, se logicky dostává všechno do úplně nových souvislostí, a to se zlověstným významem. Kdyby „mimozemská civilizace“ opravdu monitorovala atomové testy a záměry lidstva, pak by byly „přelety“ nad Baltem a Skandinávií v roce 1946 vskutku namístě.

A pokud přitlačíme na logiku ještě trochu více, pak by to mohlo vypadat, že mimozemská civilizace a její průzkumná UFO nebudou příliš daleko od místa, kam se svojí rozvinutou technologií odešli nacisté.

Což nás nakonec přivádí k Roswellu, Majic-12, plk. Philipu J. Corsovi a jeho dobře známé verzi těchto událostí a vysvětlení „skutečného původu“ jistých technologií, a samozřejmě k nacistům z Nového Mexika.

Za chvíli se dozvíme více o tvrzení plk. Corsa, jež se týká mimozemského původu některých technologií z Roswellu a jež je typické pro období od poloviny do konce dvacátého století. Stojí za to nechat zde zaznít jeho vlastní slova, neboť míří přímo k údajným dokumentům Majic-12, které budou prověřovány:

Můj šéf, generál Trudeau, mne požádal, abych přizpůsobil výzkumný program a nadcházející vývoj armádních zbraní způsobem, který by začlenil technologii z Roswellu do hlavního proudu průmyslového vývoje prostřednictvím smluvních programů pro ministerstvo obrany. Dnes jsou takové věci jako lasery, integrované obvody, síť z optických vláken, urychlovače částic, a dokonce i neprůstřelné vesty z kevlaru úplně běžné. Přesto jejich původ lze vysledovat v mimozemském stroji havarovaném v Roswellu a v mých dokumentech se objevily čtrnáct let poté.

Toto tvrzení je docela zřejmé, byla zajištěna mimozemská loď havarovaná v Roswellu v Novém Mexiku a získaná mimozemská technologie vedla prostřednictvím reverzního inženýrství přes tranzistor přímo až k integrovanému obvodu, optickým vláknům, laseru a spoustě dalších zařízení a technologií. To je třeba mít na paměti, až budeme analyzovat dokumenty Majic-12, protože se k tomuto tvrzení vrátíme na konci této kapitoly.

Dr. Robert Wood a dr. Ryan Wood jsou dobře známí díky svému úsilí, jež věnovali ověřování „Cooper-Cantwheelových“ dokumentů Majic-12. Některé z těchto dokumentů vydali knižně a podle výroků z jejich webové stránky svědčí nezvratně o existenci „mimozemské civilizace“ a exotickém „mimozemském“ původu havarovaného a znovu obnoveného stroje.

Jenže některé dokumenty Majic-12, jež nejsou součástí knihy Roberta a Ryana Wooda Majestic-12, údajně silně naznačují - pokud ne rovnou nezvratně - pokračování nezávislého nacistického vývoje vyspělých letounů a pohonných systémů, který začal během války. Tyto dokumenty dále naznačují jasné spojení mezi MJ-12 a atentátem na prezidenta Johna F. Kennedyho a následnou tajemnou smrtí dřívějšího ředitele CIA Williama Colbyho.

K těmto dokumentům, jednotlivě analyzovaným v této kapitole, patří:

1. Zápis z Velitelství zásobování letectva (Air Materials Command) ve Wright Field (Dayton, Ohio), klasifikovaný jako TAJNÝ a s datem ze září 1947, pro brigádního generála George Schulgena z úřadu generálního štábu amerických leteckých ozbrojených sil (USAAF);
2. Zápis týkající se létajících talířů z „Výzkumné a vývojové laboratoře“ podřízené generálnímu štábu, Velitelství zásobování letectva (Air Material Command, AMC) ve Wright Field (Dayton, Ohio), a určený rovněž brigádnímu generálovi C. R. Cabellovi na velitelství USAAF ve Washingtonu, ze dne 2. září (1947), bez stupně utajení;
3. Zjevně NSA odposlechnutý rozhovor mezi americkým agentem s krycím jménem „Joshua“ a jeho sovětským protějškem, v němž se zmiňuje „33 investorů“ jako možný nezávislý zdroj financování výzkumu a vývoje sovětské strategické obranné iniciativy;
4. Sdělení „Thomase Cantwheela“ týkající se opravy, konstrukčních prací a testovacího letu takzvaného stroje „S“, postaveného na základě oživení stroje havarovaného v Louisianě v roce 1942;
5. Dopis „zdroje 1“ Timothy Cooperovi spojující MJ-12 s atentátem na prezidenta Kennedyho s datem 23. června 1999;
6. Druhý dopis „zdroje 1“ Timothy Cooperovi, v němž v hrubých obrysech naznačuje detaily operací MJ-12, včetně jeho údajné privatizace prezidentem Nixonem v roce 1969 s datem 7. července 1999;
7. Naléhavý dopis dr. Edwarda Tellera prezidentu Reaganovi ohledně SDI, bez data a stupně utajení;
8. Část Dodatku C naznačující zapojení MJ-12 do atentátu na ministra obrany Jamese Forrestala;
9. Dopis prezidenta Franklina D. Roosevelta generálu Marshalovi, dvakrát označený jako „Přísně tajné“, týkající se stroje zajištěného v Cape Girardeau v roce 1941, s datem 22/24. února 1944;
10. Přísně tajný dopis prezidenta Franklina D. Roosevelta generálu Marshalovi týkající se opravy havarovaného stroje s datem 27. února 1942;
11. „Bowenova encyklopedie UFO“.

Při analýze těchto dokumentů jsem je opisoval slovo od slova v té podobě, v jaké se nacházejí na Woodově webové stránce, zachoval jsem i četné druhy fontů, konec stránek v těchto dokumentech je naznačen následovně: „===KONEC===“ nebo „====KONEC VEŘEJNĚ OBDRŽENÉHO DOKUMENTU====“ či podobným způsobem. Veškeré zvýraznění kurzivou jsem v textu učinil dodatečně, abych upozornil na aspekty, o nichž se hovoří v části věnované

analýze, která následuje bezprostředně po každém dokumentu. Přímo v dokumentech se kurzivou zvýrazněné části textu neobjevují, ledaže by to bylo uvedeno v poznámce. Začerněný text jsem označil řadou otazníků - ?????? - a také jsem se snažil zachovat vše, co bylo napsáno velkými písmeny.

Konečně pro účely této kapitoly se tu nerozvádí sporné otázky autentičnosti, poněvadž by tuto už beztak rozsáhlou knihu ještě více zatížily. Namísto toho se předpokládá, že dokumenty se pohybují v jakési neurčité oblasti, někde mezi „naprosto nezpochybnitelnou pravostí“ a „důmyslně vymyšlenou dezinformací“, tj. že dokonce i v onom druhém případě obsahují jisté skutečné informace. Nevěřím, že jsou tyto dokumenty jednoznačnou mystifikací. A protože to podstatné už bylo řečeno, můžeme přejít k samotným dokumentům.

1. Dokument č. 1: Tajný zápis z Velitelství zásobování letectva pro brigádního generála George Schulgena, září 1947

Text dokumentu vypadá přesně tak, jak je uvedeno, veškeré zdůraznění bylo přidáno:

TAJNÉ

VELITELSTVÍ ZÁSOBOVÁNÍ LETECTVA (AMC)

1. ZPÁTEČNÍ ADRESA JAK PRO STYK, TAK I KATALOGIZACI NA VRCHNÍM VELITELSTVÍ LETECTVA. VĚNUJTE POZORNOST NÁSLEDUJÍCÍ SLUŽEBNÍ ZNAČCE TSDIN

TSDIN/HMM/ig/6-4100

WRIGHT FIELD, DAYTON, OHIO

PŘEDMĚT: Expertiza AMC týkající se „létajících talířů“

Vrchní velení

Vojenské letectvo

Washington 25, D. C.

Komu: brig. generál George Schulgen

AC/AS-2

1. Na žádost AC/AS-2 předkládáme níže pečlivě uváženou expertizu tohoto velitelství týkající se takzvaných „létajících talířů“. Expertiza se zakládá na závěrečné zprávě pořízené z dotazníků připravených AC/AS-2 a předběžných studiích personálu z T-2, letecké laboratoře a inženýrské divize T-3. Tato expertiza byla připravena pro konferenci personálu z Institutu letecké technologie (Air Institute of Technology), šéfa úřadu technické rozvědky T-2 (Intelligence T-2, Office, Chief of Engineering Division) a laboratoř technické rozvědky T-3 pro letectví, energii a pohonné systémy (Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-3).

2. Závěr zní:

- a) Hlášený fenomén je něco skutečného a nikoliv imaginárního nebo fiktivního.
- b) Jsou to objekty blížíící se pravděpodobně nejvíce tvaru disku, patrně takové velikosti, že se zdají být téže velikosti jako člověkem vyráběné letouny.
- c) Existuje možnost, že některé události byly způsobeny přírodními vlivy, jako jsou např. Meteory.
- d) Hlášené technické parametry, jako prudký úhel stoupání, schopnost manévrovat (zejména při změně směru), chování, jež je třeba považovat za únikovou akci, jsou-li spatřeny nebo kontaktovány spojeneckými letadly nebo radarem, nás vede k přesvědčení, že některé objekty jsou ovládány buď manuálně, automaticky nebo na dálku.
- e) Zřejmě obvyklý popis objektů je následující:
 - (1) Kovový nebo světlo odrážející povrch.

U-39552

TAJNÉ

====KONEC STRÁNKY=====

TAJNÉ

Základní dopis pro CG, AMC, WF až CO, AAF, Wash. D. C., předmět: Expertiza AMC týkající se „létajících talířů“.

- (1) Nepřítomnost kondenzačních par, vyjma několika případů, kdy objekt operoval v podmínkách vysokého výkonu.
 - (2) Okrouhlý nebo eliptický tvar, na spodku plochý, v horní části vypouklý.
 - (3) Některé zprávy uvádějí pečlivě seřazenou formaci letících objektů v počtu 3 až 9.
 - (4) Normálně nevydávají žádný zvuk, vyjma tří případů, kdy bylo slyšet značné dunění.
 - (5) Letová rychlost je normálně odhadována na více než 555km/hod.
- b) Za současného stavu americké úrovně poznání je možné - za předpokladu, že budou dostupné podrobné detaily o konstrukci - sestavit pilotovaný letoun, který by měl všeobecné vlastnosti objektu popsaného ve výše uvedených odstavcích a při nadzvukové rychlosti by měl přibližný akční rádius 11000 kilometrů.
 - c) Jakýkoliv vývoj v této zemi uskutečňovaný podle naznačené sestavy by byl při současných nezanedbatelných výdajích na již běžící projekty finančně a časově extrémně nákladný, a tak pokud by k němu byl vydán povel, musel by být sestaven nezávisle na existujících projektech.
 - d) Patříčné zvážení se týká zejména:
 - (1) Možnosti, že tyto objekty jsou domácího původu - že jde buď o produkt projektu s vysokým utajením, jenž není znám AC/AS-2 či tomuto velení.

- (2) Nedostatků přímých důkazů v podobě havarovaných a zajištěných letounů, jež by nepopíratelně dokázaly existenci těchto objektů.
- (3) Možnosti, že nějaký cizí stát vyvinul druh pohonu, pravděpodobně nukleárního, o němž nemáme žádné povědomí.

3. Doporučuje se, aby:

- a) Velení leteckých ozbrojených sil vydalo nařízení stanovující prioritu, klasifikaci zabezpečení a krycí jméno pro podrobnou studii této záležitosti, jež by zahrnovalo přípravu kompletní sestavy všech dostupných a souvisejících údajů, které pak budou dostupné pozemnímu vojsku, námořnictvu, Komisi pro atomovou energii, JRDS, vědeckému poradnímu sboru leteckých sil, Národnímu poradnímu sboru pro letectví (National Advisory Committee for Aeronautics, NACA), a projektům RAND a NEPA ohledně komentářů a doporučení, s předběžnou zprávou, jež by měla být doručena do 15 dnů od přijetí těchto údajů, a podrobnou zprávou, jež by od té doby měla následovat každých 30 dnů, jak (bude) šetře-

TAJNÉ

U-39552

- 2 -

=====~~konec~~=====

Analýza

1. Všimněte si, že co se týká původu technologie zajištěného stroje, nepadla jakákoli zmínka o hypotéze mimozemského původu. To je velmi zvláštní, neboť tato skutečnost zařazuje zprávu do stejné třídy, jako je „zpráva o vzdušném incidentu“ generála Twininga, o níž jsem psal ve své knize Říše Černého slunce. Ještě zvláštnější je skutečnost, že datum zde odpovídá přibližně stejnému časovému rámci, do něž je zasazena tato „zpravodajská analýza nejvyšší důležitosti“, která podle analýzy z knihy Říše Černého slunce obsahuje dvě protikladné řady údajů - tvrzení technologické povahy ohledně pozemského původu a tvrzení biologické povahy ohledně mimozemského původu -, které jsou otupeny ve prospěch hypotézy mimozemského původu. Zvláštní vynechání jakékoli zmínky o mimozemské hypotéze jakožto vysvětlení původu stroje lze vysvětlit dvěma způsoby:
 - a) Jak samotný dokument dosvědčuje, původ stroje je pozemský, třebaže jeho technologie je dost exotická;
 - b) Nebo může být nepřítomnost zmínky o mimozemské hypotéze známkou nižší úrovně zapojení, tj. je zmiňována pouze ve vyšších vrstvách organizace, která se začíná vynořovat jako „MJ-12“. Nižší úroveň zapojení však je sama o sobě zvláštní, poněvadž podle některých podání byl havarovaný stroj dopraven do Wright Field přímo z Texasu, kam byl letecky přepraven z AAFB v Roswellu. Takže pokud jde o vnitřní obsah dokumentu, je ze dvou interpretací přesvědčivější ta, v níž pro veliké utajení příběhu není třeba žádné „mimozemské hypotézy“.
2. Jistá tvrzení v této zprávě, zvažovaná jak jednotlivě tak i souhrnně, poukazují na pozemský původ tohoto stroje, a vzhledem k exotické povaze objevené technologie mohly pocházet toliko z nacistického Německa:

- a) Stroj má „tak přijatelné rozměry, že se zdá být právě tak velký jako člověkem pilotované letouny“; nic totiž Velitelství zásobování letectva (AMC) nenaznačuje mimozemský původ; jeho velikost odpovídá velikosti a potřebám lidské fyziologie;
 - b) „Hlášené technické parametry, jako prudký úhel stoupaní, schopnost manévrovat (zejména při změně směru), chování, jež je třeba považovat za únikovou akci, jsou-li spatřeny nebo kontaktovány spojeneckými letadly nebo radarem, nás vede k přesvědčení, že některé objekty jsou ovládány buď manuálně, automaticky nebo na dálku.“ Toto tvrzení lze vysvětlit odkazy na známé, třebaže exotické technologie nacistických tajných zbraní a jejich údajné parametry výkonu (prudký úhel stoupaní), stejně jako německý vývoj letounu řízeného na dálku;
 - c) „Nepřítomnost kondenzačních par, vyjma několika případů, kdy objekt operoval v podmínkách vysokého výkonu,“ podobná tvrzení lze najít v knihách Operation Intercept od Vesca nebo Man-Made UFO's od Childresse, že tzv. talíře Mark 1 byly exotickým, přesto však standardním tryskovým letadlem nasávajícím vzduch, jež zanechávalo řečené kondenzační stopy. Tvrzení, že „normálně nevydávají žádný zvuk, vyjma tří případů, kdy bylo slyšet velké dunění“ by mohlo poukazovat na německý vývoj výškových tryskových motorů a dalších motorů s vysokým výkonem pod vedením prof. dr. Lippische a konečně;
 - d) Tvrzení, že „letová rychlost je normálně odhadována na více než 555km/hod“ zas a znovu naznačuje příliš nízkou výkonnost na jakékoliv meziplanetární plavidlo, daleko spíše ovšem poukazuje na cosi, co je pozemského původu. Je třeba si také všimnout, že tato rychlost je hluboko pod rychlostí 1931 km/h (1200 mph), jež byla hlášena ve zpravodajské analýze nejvyšší důležitosti ze zhruba stejného časového období. Zabýváme se tedy dvěma různými stroji, nebo stejným strojem, který byl pozorován za odlišných okolností. Onen údaj o nízké výkonnosti může podobně naznačovat povahu samotného dokumentu, který byl záměrně šířenou dezinformací, jelikož taková rychlost by sotva vyžadovala tajnou zprávu. Podle mého názoru však může jít prostě o pozorování za podmínek nízké výkonnosti.
3. Dokument končí třemi dechberoucími prohlášeními, jež silně narušují mimozemskou hypotézu: „Patříčné zvalení se týká zejména:
- a) Možnosti, že tyto objekty jsou domácího původu - že jde buď o produkt projektu s vysokým utajením, jenž není znám AC/AS-2 či tomuto velen.
 - b) Nedostatek přímých důkazů v podobě havarovaných a zajištěných letounů, jež by nepopíratelně dokázaly existenci těchto objektů.
 - c) Možnosti, že nějaký cizí stát vyvinul druh pohonu, pravděpodobně nukleárního, o němž nemáme žádné povědomí.“

Povšimněme si, že Velitelství zásobování letectva ve svých prohlášeních pod body a) a c) ani nepřemýšlí o havarovaném plavidlu jako o mimozemském, tj. na zaznamenané technologii není nic tak exotického, že by to vyžadovalo vysvětlení o mimozemském původu. Všimněme si však také, že mimořádné kuriózní tvrzení pod bodem b) naznačuje, že buď v Roswellu nebylo zajištěno nic - což je závěr, který autor odmítá - nebo že AMC vlastně nevidělo to, co bylo zajištěno, nebo že to, co bylo zajištěno, nebylo ve skutečnosti UFO. Prohlášení pod bodem c) by se mohlo přiklánět ke zmírnění onoho výkladu, že AMC nevidělo to, co bylo zajištěno, když byla formulována tato zpráva, poněvadž jakákoliv zmínka o mechanismech pohonu by se těm, kdo ji sepisovali, sama nabízela směrem k AMC, při neexistenci skutečného stroje, který se měl zkoumat. To jest, AMC mohlo právě tak snadno navrhnout magnetický, elektromagnetický pohon nebo jinou formu silového pole

(field propulsion), pokud by se jeho závěry opíraly o zprávy o letových vlastnostech a výkonu UFO Proto je dost možné, že AMC ve skutečnosti stroj vidělo a opírá svoji zprávu o faktickou analýzu jeho pohonné jednotky V této souvislosti nabývá tvrzení c) mnohem většího významu, poněvadž jedinou další zemí s doloženým zájmem o jaderné řešení pohonu letadla bylo v té době nacistické Německo. Je třeba připomenout, že jednou ze specifických oblastí výzkumu Kammlerstabu byl právě jaderný letecký pohon.

Proto bude třeba vysvětlit tvrzení Patříčné zvažování se týká zejména: Možnosti, že tyto objekty jsou domácího původu - že jde buď o produkt projektu s vysokým utajením, jenž není znám AC/AS-2 či tomuto velení. Především je nutné si všimnout, že tam nepadla ani zmínka o možnosti, že by třeba za touto technologií stáli Sověti Zadruhé je ze samotného tvrzení jasné, že AMC považuje za možné, že za ní stojí projekt tak utajený a tajný, že jim prostě není znám. Tak by také bylo možné, aby tato technologie byla výsledkem zcela nezávislého projektu. Krátce, dovoluje myšlenku pokračujícího a nezávislého vývoje válečných projektů nacistů.

4. Tyto závěry naznačují, že AMC je v rozpacích, má-li vysvětlit skutečný původ onoho stroje, ačkoliv je zřejmé, že jej vnímá jako naprosto jasně pozemský. Tedy kombinovaná závažnost tvrzení a) a c) na konci tohoto dokumentu poukazuje na existenci programu exotického leteckého výzkumu a vývoje, který je naprosto neznámý USAAF a také jeho prvořadě jednotce analýzy leteckých technologií, tj. AMC ve Wright Field. Vzhledem k tomu, že dokument se nikde nezmiňuje o domnělém uzdravení biologických jednotek, ET, vede nás to k závěru, který podporuje závěry představené v knize Říše Černého slunce, a to, že nic z nabyté technologie anebo zaznamenaných letových vlastností neschází o tom, že by stroj byl mimozemského původu. A opravdu, z dokumentu se dá vyvodit existence programu pravděpodobně naprosto nezávislého na americké vládě, o němž AMC neví zhora nic.

2. Dokument č. 2: Analytická zpráva laboratoře pro výzkum a vývoj z 2. září (1947)

Laboratoř pro výzkum a vývoj (RDL)

Analytická zpráva IJKAD-2B/AO

Předmět: Létající talíře

Komu: Vrchní velení

Velitelství zásobování letectva

Wright Field

Dayton, Ohio

Určeno pro:

AC/A2-g

brigádní generál C. P. Cabell

ústředí, Vojenské letectvo

Washington 25, D. C.

1. Na základě písemné žádosti z 16. července 1947 vypracoval tento úřad své závěry týkající se výroby, funkce a možného původu výše uvedeného předmětu. Při vypracování naší analýzy byly využity předběžné údaje získané studiem na místě a poskytnuté personálem T-2 a T-3, vyšetřujícím a zajišťovacím týmem AFSWP, personálem z projektu „Paper Clip“, vybraným personálem z Vědecké poradní skupiny vojenského letectva a personálem poradního sboru Komise pro atomovou energii.
2. Do analýzy Úřadu pro výzkum a vývoj patří:
 - a) Studie aerodynamiky a hodnocení designu, provedená laboratorii technické rozvědky T-2 pro letectví, energii a pohonné systémy (Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-2), se závěrem, že některá země dosáhla takového stupně vývoje letectví, v jehož světle jsou nynější představy naprosto zastaralé.
 - b) Je zřejmý pozoruhodný pokrok při redukci čelního odporu a vztlaku, specifického zatížení křídla při srovnávání zhušťování a zředování proudnic za extrémních podmínek. Absence nýtování a přeplátování na povrchu naznačuje „simplistický“ koncept, který konfrontuje naši technologii s tím, jak dát dohromady „pečlivě a dobře uvážené. kompromisy, pokud se týče hmotnosti, řešení aerodynamické odporové a vztlakové síly, a designu“.
 - c) Designéři dokázali kompenzovat důsledky Bemoulliho věty, což umožnilo, aby byl „celkový odpor proudění“ ve všech ohledech snížen - můžeme to připodobnit konceptu „zachování energie“ - a tak potlačili ztráty vyplývající z tření, při němž dochází k uvolňování tepla.
 - d) Design profilu kulatého křídla se podobá řadě NACA 230 s tou výjimkou, která se týká půdorysu křídla a požadavků na mocnost rozpětí. Související odpor prostředí se zdá být kontrolován srovnáváním zhušťování a zředování proudnic díky designu a eliminaci protuberancí. Indukovaný odpor se inverzně zmenšuje kruhovým rozpětím při nízkém poměru šířky k výšce křídla.
 - e) Trup se zdá zapadat do konceptu vodního letounu, neboť jeví vynikající hydrodynamické vlastnosti s nízkou tendencí k „poskakování“. Běžná směrová kormidla a stabilizátory na křídle a u kabinových dílů u zajištěných částí úplně chybí, třebaže se dají rozeznat křídélka a klapky. Vzhledem k tomu, že u stroje nejsou žádné vertikální nebo horizontální stabilizátory, neexistuje ani žádné podélné postavení křídla ve vztahu k trupu. Náběh křídla se zdá být předvolen a upravován za letu pomocí počítače, čímž se redukuje odpor prostředí vůči letové poloze, pokud křídlo vyžaduje při vysoké rychlosti změnu úhlu náběhu a zajištění stability během stoupání s ohledem na hmotnost stroje.
 - f) Souhrnný popis stroje udává:
 - (1) Kovový povrch v konečné úpravě vysoce leštěný. Srovnání s AI3I H1112 naznačuje, že kovy použité ke konstrukci stroje předstihují strukturou, chemickým složením a mechanickými vlastnostmi ty, jež jsou v současné době ve vývoji. Vzorky kovu byly s negativním výsledkem podrobeny testům na opracování strojem, a to: AI3I S620, AI3I 3140, AI3I 4140, AI3I E4340, AI3I 5149 m AU3U 5640, AI3I E 52100 a AI3I AI3I 430, 410 a 347.
 - (2) Stroj navržený k letu ve velkých výškách. Byly identifikovány automatické výfukové otvory. Gyroskopicky řízený stabilizátor křídla zjevně udržuje stroj v režimu vznášení se na místě.
 - (3) Pohonná jednotka sestává ze sférického reaktoru (typ na izotop vodíku) spojeného s propulzním motorem.

- (4) Jeho průměr je 30 m a centrální sekce je vysoká cca 6 m. Centrální kabina má tři prostory (paluby) pro posádku: horní sekci pro řízení letu; prostřední pro vybavení a spodní sekci pro pohonnou jednotku a přistávací zařízení. Kruhové křídlo má rotující sekci a nastavitelnou přední hranu.
- (5) Vršek (kopule) se může během provozu za vysokého výkonu zasunout do centrální části. Pozorovací okénka jsou zatahovací (sic!) a umožňují sledovat vršek a spodek křídla.
- (6) Konstrukce má základ v poměru 6:1.
- (7) Letové přístroje a systémy řízení letu jsou aktivovány optickými vlákny podobnými skleněným tyčinkám, vyjma toho, že jsou flexibilní a mají plastický plášťový prvek. Všechny funkce jsou řízeny dotykovým ovládním vysílajícím povely. Nástroje jsou pokryty plastickým povrchem a jsou zřejmě barevně odlišeny.
- (8) Stroj má schopnost navigace za každého počasí, což umožňuje „let naslepo“. Pravděpodobné používání televizního snímání.

- 2 -

=====konec=====

Analýza

1. Opět nenacházíme v dokumentu žádnou zmínku o hypotéze o mimozemském původu, jímž by se vysvětloval původ rekonstruovaného stroje, třebaže jak naznačuje úvodní zpráva, právě otázka jeho původu je skutečným důvodem vzniku tohoto sdělení: „Na základě písemné žádosti z 16. července 1947 vypracoval tento úřad své závěry týkající se výroby, funkce a možného původu výše uvedeného předmětu.“ Ve skutečnosti je dokument ve svém závěru naprosto jednoznačný, když říká, že „některá země dosáhla takového stupně vývoje letectví, v jehož světle jsou nynější představy naprosto zastaralé“. Pokud by byla bývala hypotéza o mimozemském původu zohledňována jako možné vysvětlení, pak by musela být tato věta příslušně formulována. A ještě, je významné, že něco, co souviselo s touto technologií, muselo vojenskému letectvu napovědět, že by na tuto záležitost mohl vrhnout nějaké světlo německý personál spadající pod operaci Paperclip. Němci, jak jsme postřehli z kapitol v první části, dosáhli velkého pokroku při vývoji vysoce výkonného letounu, který byl určen pro velké výšky. Cosi na této technologii tedy vypadalo „německy“.
2. A tak naopak to směřuje k potvrzení poznámky, že na nějaké vyšší úrovni skupiny MJ-12 byl v dokumentech samotných záměrně uveřejněn důmyslný příběh pojednávající o mimozemském původu (stroje), aby se tak utajilo to, co nyní už začíná být zřejmé: takový letoun s vysokým výkonem určený pro velké výšky byl spadal do kompetence a provenience vysoce utajeného experimentálního výzkumu prováděného nacistickým Německem, poněvadž to bylo v té době jedinou zemí na světě, která měla, rozvíjela a testovala takovou technologii. Takže toto tvrzení samozřejmě předpokládá hlubší smysl, že v těchto projektech po válce dále pokračovalo, nezávisle nebo skoro nezávisle, nějaké nezávislé těleso, a také na neznámém místě nebo místech.
3. Přesné metody tohoto úspěchu jsou poté jasně popsány: „Designéři dokázali kompenzovat důsledky Bemoulliho věty, což umožnilo, aby byl »celkový odpor proudění« ve všech ohledech snížen - můžeme to připodobnit konceptu »zachování energie« - a tak potlačili ztráty vyplývající z tření, při němž dochází k uvolňování tepla.“ Zmínka o Bernoulliově větě naznačuje, že letoun byl navržen s vysokým výkonem v atmosféře, nejspíše také pro velké výšky. Kromě toho krátká a sugestivní zmínka o zachování energie a potlačení ztráty

vyplývající z tření silně svědčí o německém výzkumu podtlaku hraniční vrstvy, o němž se zmiňuje Vesco a Childress v knize Man-Made UFOs, a dokonce ještě mnohem podnětněji svědčí o experimentech s nerovnováznou termodynamikou, což byl na tu dobu revoluční fyzikální koncept. Tyto teoretické ukazatele zase jasně ukazují na vývoj v nacistickém Německu, což byla jediná země, která se takovým výzkumem zabývala. V tomto ohledu možná zase významné, že zajištěný stroj byl přepraven na Velitelství zásobování letectva ve Wright Field, kde - jak známo - byl v té době zaměstnán určitý počet vědců a techniků z Paperclipu. Tato skutečnost znovu naznačuje, že americkému personálu zapojenému do jeho oživení a analýzy cosi na letounu okamžitě napovědělo, že se jedná o německou provenienci.

4. V tvrzení, že „náběh křídla se zdá být předvolen a upravován za letu pomocí počítače, čímž se redukuje odpor prostředí vůči letové poloze, pokud křídlo vyžaduje při vysoké rychlosti změnu úhlu náběhu a zajištění stability během stoupání s ohledem na hmotnost stroje“, se výslovně zmiňuje o letovém počítači. Tento fakt může jít proti našim tezím o pokračujícím nezávislém nacistickém vývoji takových technologií. Třebaže je pravda, že jak Spojenci, tak i Němci vyvinuli během války první digitální počítače, byly tak rozměrné a veliké, že složité výpočty potřebné pro úpravy náběhu křídla by byly u takového letounu neproveditelné, a to i tohoto nekonvenčního, ledaže by Němci pro takové účely zapracovali svoji polovodičovou technologii do vývoje mnohem menších počítačů. I když nemáme žádné důkazy, že by tomu tak bylo, skutečnost, že měli už za války jak výpočetní techniku, tak i tranzistorovou technologii, znamená, že zbývalo už jenom tyto dvě technologie zkombinovat. Jak jsme dokazovali v knize Říše Černého slunce, taková kombinace vysoce rozvinutých technologií je příznakem a oblíbenou metodou Kammlerstabu. A jak jsme viděli v kapitole druhé, nacisté vyvinuli během války veliké úsilí, aby miniaturizovali televizní kamery pro řízené střely. Ta nicméně zůstala rozměrným zařízením, a proto tato záležitost mluví přesvědčivě ve prospěch mimozemského nebo jiného exotického původu.
5. Jak bylo poznamenáno, tento „stroj (byl) navržen k letu ve velkých výškách. Byly identifikovány automatické výfukové otvory. Gyroskopicky řízený stabilizátor křídla zjevně udržuje stroj v režimu vznášení se na místě“. Let ve výškách byl zase charakteristickým znakem vývoje dr. Lippische, dr. Sangera a dalších během války a zmínka o „výfukových otvorech“ má tendenci podporovat závěr, že se jedná o jakýsi druh stroje na bázi náporového tryskového nebo sukčního motoru. Všimněme si však, že stroj je zjevně schopen vznášet se na místě, což je skutečnost, která se zdá vylučovat jakýkoliv konvenční stroj s náporovým tryskovým motorem.
6. Popis sférického reaktoru zjevně založeného na vodíkové fúzi se hodí pro podobné popisy, jež udává „zpravodajská analýza nejvyšší důležitosti“ a „zpráva o letecké havárii“ generála Twininga, o níž byla řeč v knize Říše Černého slunce.
7. Věnujme pozornost tomu, že „kruhové křídlo má rotující sekci“ nebo nějakého druhu turbínu. A to opět ukazuje na výzkum Bellonza (jak o tom zpravuje Vesco a Childress v knize Man-Made UFOs), Schaubergera, Fleissnera a dalších ve Třetí říši.
8. „Konstrukce má základ v poměru 6:1“, což je stejný poměr, o němž podávají zprávu dokumenty MJ-12, prověřované v knize Říše Černého slunce. To by mohlo docela silně mluvit ve prospěch skutečnosti, že se zabýváme jedním a tímž strojem.
9. Zaregistrujme také, že „letové přístroje a systémy řízení letu jsou aktivovány optickými vlákny podobnými skleněným tyčinkám, vyjma toho, že jsou flexibilní a mají plastický plášťový prvek“, tzn. že jsou na bázi optických vláken. Připomeňme, že plk. Corso se rovněž zmiňuje o takové technologii, o níž po zralé úvaze prohlašuje, že má mimozemský původ a byla získána z Roswellu.

zaměstnávali komunitu UFO. ?????????????? že Směrnice MJ-12 se k vám dostanou a doufám, že s nimi budete nakládat odpovědně.

Myslím si, že vaše rozhodnutí spolupracovat s dr. Woodem bylo správné. Je důvěryhodný a má dobrou vědeckou rutinu. Doufám, že jste četl zprávu BLUE BOOK/MAJIC s otevřenou myslí i kritickým smyslem pro detail. Řeknete si možná, že tohle jsou ony chybějící spisy BLUE BOOK (neplet'te šije s projektem Modrá kniha). Potřebujete důkaz a tady jej máte. Myslím, že si to neuvědomujete, ale vy a dr. Wood jste šlápli do pěkných sraček. Nixonův SCEO nařídil zbavit se a zničit veškerou dokumentaci k MJ-12. Těto jediné se to nedotklo. Tato kopie přes průklepový papír je jedinou spojnici k MJ-12 a nečekám, že by se v budoucnu objevily nějaké další. Všechno je nyní v počítačích a podle toho, co vím, neexistuje žádný další dokumentární záznam. Budete-li si počínat obezřetně, mohl byste se s tím, co máte, dostat ještě mnohem dál. Varuji vás, abyste byl opatrný ohledně toho, s kým mluvíte, a důvěřoval této informaci.

PS.: Ne každý má právě dobré úmysly, tak si dávejte sakra pozor.

=====KONEC=====

Analýza

To, co nás tady zajímá, je stručné sdělení hned z kraje dokumentu: „tajné dokumenty ?????????????????????????????????????? citlivé údaje, jež by mohly spojovat MJ-12 s vraždou JFK“. V analýze předcházejícího dokumentu jsme viděli, že existuje jasné spojení mezi programem na oživení UFO a zavražděním JFK v souvislosti se zprávou odeslanou brigádnímu generálovi C. P. Cabellovi. Dokládá to i Cooperův anonymní zdroj, který jde ještě o krok dále, když se vyjadřuje k existenci dokumentů spojujících samotný MJ-12 s atentátem. Důsledek je ten, že na své nejvyšší úrovni je tato operace Majic-12 jeho krajní pohnutkou, která není v rozporu - je však v pozadí a vážnější - s ostatními méně závaznými motivy rozvíjenými v literatuře týkající se atentátu na JFK, tzn. pomstu mafie, CIA a tak dále. Potvrzuje to a ještě i rozšiřuje o několik dní později druhý dopis Cooperova „zdroje“.

4. Dokument č. 4: Dopis z anonymního zdroje Timothyho Cooperovi ohledně privatizace MJ-12

DŮLEŽITÉ

9. července 1999

1999

Timothy J. Coope

Prosím, abyste si přečetl vše, co vám hodlám říct, a považoval to za pravdivé. Nejsem žádný vtípálek nebo blázen. Mým důvodem, že vám píši tento dopis, je poskytnout vám informace o skutečnostech, jak je znám já. Jsem ten, komu se ve špionážní hantýrce říká „chodec“ (špión, který iniciuje ilegální emigraci z vlastní země do jiné, obvykle nepřátelské, aniž by k tomu povzbuzoval). Tím jsem se stal v roce 1982, když jsem se dozvěděl o Billu Mooreovi a jeho informátorech v „letectvu“, což byli ve skutečnosti agenti OSI. Na rozdíl ode mne a ostatních Moore přijal podvod s Majestic Twelve a EBE (Extraterrestrial Biological Entity, mimozemská biologická entita) důvěřivě. Byly mu slíbeny informace „zevnitř“ ohledně případu z Roswellu. Z toho, co vím o

Mooreovi a jeho touze dostat se na „vnitřní stranu“, dovedla ho k tomu, že se nechal napálit nějakými dokumenty zakládajícími se na materiálu, který mu doručila OSI. Myslím, že byl tím materiálem tak zaujat, že mu sám uvěřil a rozčílil se. Vy, podle toho, co mi bylo řečeno a co jsem o vás četl na internetu, se mi zdáte být duševně vyrovnaný chlapík s opravdu solidními základy a dobrými informacemi ve věci UFO. Třeba to ani netušíte, ale máte opravdu zajímavý materiál, jehož předmět vytváří v komunitě UFO pěkné napětí. Pokud u vás nikoliv, tím více jej oceníte. Dostala se k vám informace, jakou nemá nikdo. Abych se vyjádřil trochu jasněji, vzpomeňte si, že před pár lety, když se k vám dostala zpráva týkající se JFK, figuroval v ní William Colby a kdosi se rozhodl, že ho raději zastřelí, dřív než mu bude moci někdo klást otázky. Náhoda? V žádném případě! Nebyl první, kdo byl odstraněn, a ujišťuji vás, že ani poslední. Zůstal jste na většinu práce sám, jak mám dojem, protože v komunitě UFO vás nikdo nezná a nejste pro ně důvěryhodný, a to je dobře. Myslím, že to takhle „chtěli“. Osobnost přitahující pozornost není vždy dobrá věc. Podívejte se, jak se STF (velmi pravděpodobně dobře známý ufolog Stanton T. Friedman) dostal do „seznamu (osob) sledovaných“ OSI.

Příliš přitahuje pozornost, zdůrazňuje národní identitu a příliš okatě se hlásí o slovo. Dalším příkladem je Linda Howeová.

DŮLEŽITÉ

=====KONEC STRÁNKY=====

- 2 -

DŮLEŽITÉ

Když začnou takoví jednotlivci dělat rozruch různými tvrzeními a těžkotonážními důkazy, dostanou sami sebe do velmi složitých situací, kdy se pak musí neustále bránit. Ústup řady klíčových osobností právě v posledních pěti letech by vám mohl leccos napovědět.

Nyní vám chci doplnit pár věcí ohledně specifických témat a závěrů, k nimž došla zaniklá skupina MJ-12.

- a) MJ-12 neexistuje jako vládní zpravodajské těleso. Přestala existovat v roce 1966 a stala se privátní firmou financovanou technovědou (big science) a z velkých peněz.
- b) Tato skupina měla řadu jmen. Z roku 1992 pochází úplně poslední pojmenování JEHOVAH. Jednu dobu se nazývala ZODIAC a kolem roku 1995 se mohla opět přejmenovat.
- c) UFO ZEBE Working Group je mezinárodní konsorcium financované a podporované některými z největších finančních institucí a soukromých průmyslníků na světě.
- d) MJ-12 vznikla konsolidací dvou pentagonských projektů, MAJESTIC a JEHOVAH, na niž dohlížela skupina dvanácti nejvyšších osobností z armády, zpravodajské služby a vědeckých institucí uvnitř ministerstva obrany, odtud MJ-12. Každý krycí název měl klasifikaci vyšší než PŘÍSNĚ TAJNÉ a spadal do klasifikace ABSOLUTNĚ TAJNÉ.
- e) JEHOVAH byl projekt DoD pro reverzní inženýrství výzkumu materiální stránky technologií ve fyzice. Dr. J. Roberta Oppenheimera navrhl do čela tohoto projektu dr. Bush. Název projektu prosazoval Albert Einstein v roce 1949. Oppenheimer zastával tuto funkci do roku 1953, kdy ho AEC začalo považovat za nespolehlivého, odebralo mu bezpečnostní prověrku a v roce 1954 toto vládní místo ztratil.
- f) Einstein se stal nespolehlivým v roce 1955 a zemřel na „rakovinu“.

- g) Oppenheimer byl členem MJ-12 až do své smrti, zemřel na „rakovinu“.
- h) V roce 1960 učinila MJ-12 závěr, že UFO představuje možnou hrozbu při obraně USA a mohlo by podněcovat masovou paranoii. Usoudili, že by EBE mohly získat kontrolu nad obranou USA během nukleární krize tím, že by zasahovaly do naváděcího a zaměřovacího počítačového systému Atlas ICBM na základně v Turecku.
- i) V roce 1960 schválil prezident Eisenhower společný obranný plán sepsaný MJ-12, že v případě jaderného útoku SSSR na USA vyvolaného klamným manévrováním EBE by nesáhly USA k odvetným opatřením navrhovaným USAF SIOP (SIOP byl zaměřovači grafikon amerického letectva určený k nukleárnímu a termonukleárnímu zničení strategických cílů v Sovětském svazu), a teprve po potvrzení, že nedošlo k chybné interpretaci vinou UFO, by byly vypáleny střely k cíleným úderům na území SSSR. Účelem takových úderů by bylo zabránit SSSR mít velení a kontrolu nad infrastrukturou, a tak předejít rozpoutání totální jaderné války.
- j) Během kubánské krize byl prezident Kennedy instruován MJ-12 a bylo mu řečeno, že klamné manévrování EBE bylo důvodem pro to, že Sověti chtěli na Kubě rozmístit rakety středního doletu s jadernými hlavicemi určené k prvnímu úderu, a proto zabránil americkým jaderným silám, aby VELKOU POUTÍ zahájily údery bombardérů. Generál Lemay se na JFK rozzuřil, že potají vydal SAC rozkaz, aby pokračovali v SIOP v případě, že USA dostanou varování prvního úderu Ruska.
- k) V roce 1963 se JFK snažil zmírnit velké napětí tím, že rozšířil spolupráci se SSSR při výzkumu UFO v kosmickém prostoru prostřednictvím společného projektu při dobývání Měsíce.
- l) V roce 1964 byl prezident Johnson prostřednictvím MJ-12 seznámen o nebezpečných kontaktech s EBE a o tom, jak ovlivňují doktrínu a politiku USA v mezinárodních vztazích. MJ-12 úspěšně zabránila představitelům NICAP v předání svých závěrů o UFO hlavním vládním představitelům a blokovala veškeré pokusy NICAP seznámit Johnsona s hrozbou, kterou UFO představuje. MJ-12 byla za tento tah odpovědná.
- m) V roce 1969 byl prezident Nixon prostřednictvím MJ-12 obeznámen se všemi aspekty činnosti UFO a problému EBE od roku 1947. Z obavy z možného úniku informací z NSC a od poradce k otázkám národní bezpečnosti Kissingera schválil Nixon zvláštní tajné správní nařízení, v němž se po americké zpravodajské komunitě požadovalo, aby ve svých svazcích ohledně UFO vymazala veškeré údaje o spojení s MJ-12 a zničila dokumenty, jež by ho mohly spojovat se zavražděním JFK prostřednictvím MJ-12. Jako viceprezident schválil Nixon projekt ZR/RIFLE sepsaný Výborem 40 (MJ-12 vydala nové nařízení, jímž sankcionovala vraždu JFK) pro operace týkající se politických vražd.
- n) Když se tisk dozvěděl o aféře Watergate a krádeži dokumentů, jež by mohly vést k odhalení spojení MJ-12 s Výborem 40, namočila MJ-12 Nixona do spojení s ZR/RIFLE, a pak jej vydírala, což vedlo k jeho rezignaci.
- o) MJ-12 připravila odstranění ředitele FBI J. Edgara Hoovera v roce 1972 pomocí „přirozených příčin“, protože „věděl příliš mnoho“ a použil své nájemné vrahy, aby eliminoval řadu nespolehlivých jedinců, kteří mohli prozradit existenci MJ-12 a činnost.

DŮLEŽITÉ

=====KONEC STRÁNKY=====

DŮLEŽITÉ

A takhle bych mohl pokračovat pořád dál, pane Cooper, myslím však, že jste pochopil jádro věci. Nemohu podložit důkazy vše, co jsem zde napsal, když však budete trochu číst a pátrat, myslím, že si můžete udělat úsudek sám pro sebe, zda je to vše pravda či nikoliv. Přemýšlejte například o vraždě JFK. Každý věří tomu, že se stal obětí vraždícího „osamělého blázna“, jak se to praví ve zprávě Warrenovy komise (což byl, mimochodem, pustý výmysl). Nešlo ani o kubánský problém či Kubánce. Kuba se stala krycím manévrem, který měl udržet civilní badatele a Kongres stranou od skutečného motivu jeho smrti. Stručně řečeno, Kennedy se začal plést do úsilí MJ-12, která chtěla přijít s obhajitelným a hodnověrným vysvětlením problému UFO/EBE, což byla příliš citlivá záležitost, než aby do ní mohl zasahovat, byť by to byl i prezident. Každý věří tomu, že prezident je odpovědný za svůj úřad. To prostě NENÍ PRAVDA! Prezidenti mohou být donuceni k ústupkům a dělají je v případech, kdy není třeba, aby o problémech věděli. Je to prostě tak jednoduché. Poskytuje jim schopnost něco uvěřitelné tvrdit, jako třeba ředitelům CIA, jimž je často kladena otázka: „Co víme o UFO?“ Jakmile jsou seznámeni s fakty, změní se a začnou váhat nad problémem: „Co řeknu prezidentovi?“ Nemůžete to říct prezidentovi, aniž by se to mezitím nedověděla i řada ostatních. V Bílém domě neexistuje něco takového jako tajemství. Jenom se podívejte na případ špionáže ve prospěch Číny. Dokud není třeba, aby něco věděl, nic se nedozví a tak to prostě je. Je to pravé dilema pro ty, kdož „vědí“, protože EME (materializované mimozemské entity) mají naprostou kontrolu nad UFO (nepleťte si to s člověkem vyrobenými UAV, často zaměňovanými za UFO, protože ty se kolem nás pohybují už od 50. let 20. století a řídí je USAF, CIA a NRO) a mohou se objevit kdekoliv a kdykoliv v jakékoliv podobě. Už chápete? Tato inteligence skrytá za skutečnými případy pozorování UFO se může zhmotnit a ????????????

DŮLEŽITÉ

====KONEC STRÁNKY=====

DŮLEŽITÉ

zjevit podle libosti komukoliv, kdekoliv a kdykoliv. Proč si myslíte, že chtělo letectvo, aby byl projekt Blue Book ukončen? Protože nebyli schopni vysvětlit UFO běžnými pojmy, aniž by se dočkali výsměchu vědců. Po 12 000 případech měli veškerý důkazní materiál, který potřebovali, a předali jej CIA a NASA. Bylo pouhou náhodou, že Blue Book byl ukončen poté, co Apollo 11 přistálo na Měsíci? A myslíte si, že šlo o pouhou náhodu, že se svitky z Mrtvého moře objevily zhruba ve stejnou dobu, kdy se UFO objevilo v Novém Mexiku? Všechno, co se pojí s UFO, má nějaký smysl a doposud si nikdo neuměl představit, jaký. Objevení se UFO v našem století není žádnou náhodou. Proč myslíte, že další projekt dostal jméno JEHOVAH? Dejte si to dohromady a uvidíte sám. Je to DUCHOVNÍ (záležitost). V MJ-12 to udělali a dost je to vystrašilo. Těch 12 apoštolů vybrali a dvanáctku vytvořili v roce 1947. Jedno je netypickým odrazem druhého, akorát že v případě těch dvanácti netypických nešlo o duchovní (bytosti) a nedokázali pochopit význam a důležitost toho, co se dělo na světové scéně. Chápu, že to zní bláznivě a neuvěřitelně, ale je to pravda, věřte mi. Mám ze spolehlivých pramenů, že CIA použila knihy Jacquese Valleeho jako

směrnici k interpretaci lidské reakce na problém kontaktu s UFO, a doporučuji vám, abyste udělal totéž. Studují ho v CIA i NSA a je v jejich dokumentech citován. Jedna z věcí by vás měla znepokojovat a tou je možný podtext zničení pověsti a ztráty image, což by mohlo být použito proti vám, kdyby vás média a tisk začaly brát příliš vážně. Nebudete-li mít silnou podporu odpovědných členů ufologické komunity a médií, mohl byste skončit podobně jako někteří jiní, kteří se pokoušeli využít těchto vědomostí k osobnímu prospěchu. Varuji vás rovněž před vážnými psychologickými a duchovními následky vyplývajícími ze zkoumání UFO. Někteří dobře známí badatelé trpěli zpochybněním osobní identity a ztrátou rodinných vztahů, a dokonce i samotné víry. Nedovolte, aby se to přihodilo i vám. Musíte si udržet rovnováhu a nadhled, až budete zkoumat tento fenomén. Někteří zcela ztratili smysl pro realitu a následkem toho byli postiženi šílenstvím. Nedoporučuji ani hledat řešení pouze z povzdálí. EME se nedá věřit a jsou docela záludné. Sdělím vám jedno tajemství, na něž přišlo MJ-12 v samotných počátcích. Životní prostředí Země prodělalo podstatné změny a ty jsou součástí PROSTŘEDÍ! Redigovaná část knihy z knihovny (??) nalezené v Novém Mexiku předpovídá celosvětovou invazi EME v roce 2030 podle lunárního kalendáře, který začal někdy po roce 1999. CIA se pustila do projektu s názvem PROSTŘEDÍ (ENVIRONMENT) prostřednictvím civilního projektu nazvaného MEDEA, aby se zjistilo, jaké škody napáchalo UFO kontrolované EME zvláště v okolí jaderných elektráren a produkcí průmyslových odpadů. Z toho, co vím, byla lidská populace na Zemi kontaminována a naše DNA byla pozměněna znečištěním prostředí, což se promítlo do vzduchu, který dýcháme, potravin a vody. Digitální trojský kůň zanedlouho přivodí velkou přírodní pohromu a my to svalujeme na EME (ve skutečnosti je za to odpovědná armáda). Abychom to shrnuli do několika slov, JSME DOBYTEK A EME NÁS VEDOU NA PORÁŽKU. Takový je plán hry. „Zasvěcenci“ to vědí a využívají situace. Naší jedinou nadějí je mimozemská intervence. Světoví vůdci nevidí žádné jiné schůdné řešení než

DŮLEŽITÉ

=====KONEC STRÁNKY=====

- 6 -

DŮLEŽITÉ

kontrolu populace pomocí biologických zbraní a regionálních konfliktů. Pokud UFO způsobí jadernou válku řekněme třeba mezi Indií a Pákistánem, nebo Čínou a Japonskem, nebo Severní a Jižní Koreou, nebo mezi Izraelem a Irákem, země patřící do NATO toho jistě využijí a pokusí se s nimi skoncovat. Sledujte Rusko a Čínu. Mohou spustit něco, co pojede podle tohoto scénáře, a pokusí se do toho zatáhnout i USA. Aby se ospravedlnil tento druh kontroly populace, mohou si vymyslet krizovou situaci přicházející z kosmu. Mohou se pokoušet přesvědčit svět, že mimozemšťané chtějí okupovat naši planetu a vyhubit lidskou rasu, a proto dislokují svoji obranu do vesmíru a během toho zlikvidují jisté množství lidí. Už tu máme události odehrávající se na území celých Spojených států i v dalších zemích, jež mají vztah k UFO, a ty to podpoří. Jsme očkováni proti jistým biologickým zbraním a zároveň upraveni (naprogramováni) pro kontakt s mimozemšťany. To bylo a stále je na pořadu dne v přípravách na vystoupení tajné vlády. Vědí, že to přichází, ale nevědí, kdy a jak k tomu dojde.

Doufám, že to všechno nepovažujete za výplody choré mysli. To, co jsem napsal, se zakládá na tom, co jsem se v průběhu let dozvěděl i díky svému spojení se zpravodajskou komunitou, která - co se týče konečného řešení - rovněž tápe ve tmě. Připojil jsem pro vás pár lahůdek, které shledáte jako vhodnou pomůcku. Přeji vám hodně štěstí a vydržte v tom pachtění. Odpověď může být prostá.

DŮLEŽITÉ

=====KONEC=====

Analýza

Tento dokument obsahuje řadu neopodstatněných tvrzení týkajících se MJ-12 a povahy jejich právě probíhajících operací, nemluvě o tom, že je znovu ochotna vraždit, aby udržela v hluboké tajnosti utajený vývoj „technologie získané reverzním inženýrstvím“:

1. Bývalý ředitel CIA William Colby je údajně zavražděn kvůli tomu, že se jeho jméno ocitlo v dokumentech MJ-12 ve spojení s atentátem na JFK („Třeba to ani netušíte, ale máte opravdu zajímavý materiál, jehož předmět vytváří v komunitě UFO pěkné napětí. Pokud u vás nikoliv, tím více jej oceníte. Dostala se k vám informace, jakou nemá nikdo. Abych se vyjádřil trochu jasněji, vzpomeňte si, že před pár lety, když se k vám dostala zpráva týkající se JFK, figuroval v ní William Colby a kdosi se rozhodl, že ho raději zastřelí, dřív než mu bude moci někdo klást otázky. Náhoda? V žádném případě! Nebyl první, kdo byl odstraněn, a ujišťuji vás, že ani poslední.“).
2. Vypadá to, že MJ-12 byla privatizována prezidentem Nixonem, částečně proto, aby se chránil před tím, že by se mohlo naznačovat, že byl zapojen do přípravy tohoto atentátu, ovšem když čtete mezi řádky, bylo to částečně i proto, aby byly MJ-12 a nezávislé zdroje financování zcela utajeny. Jinými slovy, Cooperův anonymní zdroj tvrdí fantastickou věc: MJ-12 dosáhla takové moci, že už nespadá pod kontrolu americké vlády, ale stala se privátní a mezinárodní firmou svými vlastními silami a je korporacemi štedře financována. Tento zdroj to rozpracoval ve třech samostatných sděleních:
 - a) „MJ-12 neexistuje jako vládní zpravodajské těleso. Prestala existovat v roce 1969 a stala se privátní firmou financovanou technovědou (big science) a z velkých peněz“
 - b) „UFO/EBE Working Group je mezinárodní konsorcium financované a podporované některými z největších finančních institucí a soukromých průmyslníků na světě.“
 - c) V roce 1969 byl prezident Nixon prostřednictvím MJ-12 obeznámen se všemi aspekty činnosti UFO a problémem EBE od roku 1947. Z obavy z možného úniku informací z NSC a od poradce k otázkám národní bezpečnosti Kissingera schválil Nixon zvláštní tajné správní nařízení, v němž se po americké zpravodajské komunitě požadovalo, aby ve svých svazcích ohledně UFO vymazala veškeré údaje o spojení s MJ-12 a zničila dokumenty, jež by ho mohly spojovat se zavražděním JFK prostřednictvím MJ-12. Jako viceprezident schválil Nixon projekt ZR/RIFLE sepsaný Výborem 40 (MJ-12 vydala nové nařízení, jímž sankcionovala vraždu JFK) pro operace týkající se politických vražd.
 - d) Tyto body naznačují nezávislý a velmi tajný vývoj rozvinutých technologií. Pozoruhodné je datum 1969, téhož roku přistálo první Apollo na Měsíci. Člověk tedy může jenom hádat, jaký byl následující scénář: Gehlen, von Braun a tucty dalších nacistických vědců a agenti rozvědky si plácli na slavný „obchod“ s americkým vojensko-průmyslovým komplexem a naopak nejenom že pokračovali ve svých projektech, ale postupně pronikli do citlivých oblastí samotné vlády, jež se domnívala, že nad nimi má kontrolu, když jim udělila „částečnou nezávislost“. V roce 1969 možná dosáhl jejich vliv takového rozsahu, že byl tento vztah narušen a Majic-12 se stala naprosto nezávislou, snad i splýnula s nějakou formou „Nazi International“ se štědrým korporátním financováním.

3. Einstein a Oppenheimer byli údajně zavražděni MJ-12 tak, že u nich „způsobila onemocnění rakovinou“, jakmile začali být „nespolehliví“, což podle všeho znamená, že už nesympatizovali s cíli nebo metodami skupiny MJ-12. Je možná zásadní, že Jack Ruby, vrah domnělého vraha JFK, prohlásil, že jej „zabíjejí injekcemi s rakovinou“, aby ho umlčeli.
4. Měsíční program Apollo má zjevně nějaké spojení s plánem nejen Měsíc militarizovat společně s Rusy, nýbrž jde také v jádru o specificky navržený program - třebaže účel zůstává skrytý - ke zkoumání UFO: „V roce 1963 se JFK snažil zmírnit velké napětí tím, že rozšířil spolupráci se SSSR při výzkumu UFO v kosmickém prostoru prostřednictvím společného projektu při dobývání Měsíce. MJ-12 se proti tomu postavila, protože se domnívala, že militarizace Měsíce by mohla dostat USA do nebezpečné situace kvůli EBE, kteří kontrolují odvrácenou stranu Měsíce.“ Jinak řečeno, dokument podává svoji vlastní verzi hypotézy dvou vesmírných programů.
5. Kennedy byl zavražděn kvůli pokusům zasahovat do plánů a cílů skupiny MJ-12: „Stručně řečeno, Kennedy se začal plést do úsilí MJ-12 přijít s obhajitelným a hodnověrným vysvětlením problému UFO/EBE, což byla příliš citlivá záležitost, než aby do ní mohl zasahovat, byť by to byl i prezident.“
6. Havárie a oprava stroje z Roswellu získaného v roce 1947 a objev svitků od Mrtvého moře v témže roce není náhodným souběhem událostí, vyplývá z toho, že je tu i duchovní rozměr tohoto problému. Nadto uzavření projektu Blue Book po přistání Apolla 11 se dává do spojitosti: „Bylo pouhou náhodou, že projekt Blue Book byl ukončen po přistání Apolla 11 na Měsíci? A myslíte si, že bylo pouhou náhodou, že se svitky od Mrtvého moře objevily ve stejnou dobu, kdy bylo v Novém Mexiku nalezeno UFO?“ Tento vývod se podobá mé vlastní analýze v knize Říše Černého slunce, když expedice (admirála) Byrda při operaci High jump v Antarktidě a následné výroky, jichž se dopustil v chilském tisku, jsou spojovány s událostmi v Roswellu a s vraždou ministra obrany Jamese Forrestala Cooperův zdroj kromě toho naznačuje „duchovní“ rozměr, když dává do spojitosti svitky od Mrtvého moře se vším ostatním.
7. Cooperův zdroj tvrdí, že část zachráněných „svitků“, jež je začerněna ve veřejně dostupné verzi „zpravodajská analýza nejvyšší důležitosti“, obsahuje informaci týkající se plánované invaze EBE a hromadného vyvraždění lidstva v roce 2030: „Sdělím vám jedno tajemství, na něž přišlo MJ-12 v samotných počátcích. Životní prostředí Země prodělalo podstatné změny a ty jsou součástí PROSTŘEDÍ! Redigovaná část knihy z knihovny (??) nalezené v Novém Mexiku předpovídá celosvětovou invazi EME v roce 2030 podle lunárního kalendáře, který začal někdy po roce 1999“ Zajímavá je shoda této genocidní agendy s Hitlerovými vlastními plány na genocidu, kterou uchystal světu, kdyby býval uspěl v jeho dobytí: „Abychom to shrnuli do několika slov, JSME DOBYTEK A EME NÁS VEDOU NA PORÁŽKU. Takový je plán hry.“ Tedy dokonce i ideologicky se zdá, že nacismus a jemu podobné směry jsou spojeny s „duchovním“ aspektem, jak to udává Cooperův zdroj. Tato „globální genocida“ se však zdá být výsledkem plánovitého klamání lidstva: „Aby se ospravedlnil tento druh kontroly populace, mohou si vymyslet krizovou situaci přicházející z kosmu. Mohou se pokoušet přesvědčit svět, že mimozemšťané chtějí okupovat naši planetu a vyhubit lidskou rasu, a proto dislokují svoji obranu do vesmíru a během toho zlikvidují jisté množství lidí.“ Je to v souladu s von Braunovým varováním dr. Carol Rosinové, jak je zaznamenala ve svém místopřísežném prohlášení a jak jsem je citoval v knize Říše Černého slunce. Jinak řečeno, poznámky tohoto zdroje mohou poukazovat na přežití a „internacionalizaci a privatizaci“ nacistického kultu smrti prostřednictvím privatizace a internacionalizace samotné MJ-12.

5. Dokument č. 5: Přísně tajná zpráva zachycená při odposlechu mezi Jehovah a NSA

Cituji z následujícího dokumentu v celé šíři, třebaže jenom jedna krátká část je mimořádně zajímavá:

????????????????

RY

Kopie

PŘÍSNĚ TAJNÉ JEHOVAH

KATEGORIE = 12

ZPRÁVA = 12697232

DL #3421121123

????????????

YNYN EEI LAN ANL EXC OPC UTY OCS MDI SHP XP FM ????

TO MAJSEC REM

PŘÍSNĚ TAJNÉ MAJESTIC-12/33. CITACE 227882. VAROVNÉ OZNÁMENÍ - V NÁSLEDUJÍCÍ INFORMACI SE NACHÁZEJÍ CITLIVÉ ZPRAVODAJSKÉ ZDROJE A PLÁNY. BYLA ZACHYCENA BĚHEM KONTROLOVANÉHO TAJNÉHO ODPOSLECHU A PŘI INFORMAČNÍ SCHŮZCE PŘEDÁNA JAKO VYHODNOCENÁ ZPRÁVA Č. 112-98: JAK SE UKAZUJE, RUSKÝ VLÁDNÍ VĚDEC ODPOVĚDNÝ ZA PROJEKT „KOHTOPA“, KTERÝ JE EKVIVALENTEM SDI, BYL ZAVRAŽDĚN POTÉ, CO BEZ OPRAVNĚNÍ PROZRADIL PROJEKT AMERICKÉMU PROTĚJŠKU TTCC

1. V MOSKVĚ - S4 SS Z LISTOPADU 96, OSOBA S KRYCÍM JMÉNEM „MAJ“ Z MOSKEVSKÉ STÁTNÍ UNIVERSITY MLUVILA S AMERICKÝM PROTĚJŠKEM S KRYCÍM JMÉNEM „JOSHUA“.
2. „MAJ“: „V (PROJEKTU) KOHTOPA JSME ZAZNAMENALI PARETO A TESTOVÁNÍ UŽ NEMŮŽE DÁL POKRAČOVAT. JAKÉ MÁTE VÝSLEDKY VY? NAŠE SKUPINA POŽADUJE VAŠE DATA KVŮLI POROVNÁNÍ. MŮŽETE TO ZAŘÍDIT? NAŠE VÝSLEDKY BYLY V PROSTORU VORONÉŽ MĚNĚ EFEKTIVNÍ A DOŠLO K PROZRAZENÍ MOD A PRACOVNÍKŮM KGB. DOUFALI JSME V POZITIVNÍ KONTAKT, ALE NEBYLO TOMU TAK. NEDOKÁZALI JSME UDRŽET TISK STRANOU. ZAŽÍVALI JSTE TOTÉŽ V DREAMLANDU?“
3. „JOSHUA“: „MĚLI JSME PODOBNÉ VÝSLEDKY JAKSI POZITIVNĚJŠÍHO RÁZU, AVŠAK KONTAKT SE UKÁZAL BÝT TĚŽKO Pochopitelný a my si nejsme jisti, zda se nám naše úsilí vyplatí tak, jak jsme doufali. Jak víte, Oblasti 54 a 17 nejsou neprodyšně uzavřené proti slídění veřejnosti a média se tématu věnují stále více kvůli přinejmenším 95 prozrazením, jichž se dopustil Teller Sagan se snažil řízení kvality pevně podchytit, abychom se posunuli dál, nejsme však přesvědčeni, že tomu tak může být ve světle našeho současného snižování stavů. Je mi líto, když slyším špatné zprávy, ale na mé straně s tím sotva dokážu něco udělat. kontrola je absolutní a

27. února 1942

BÍLÝ DŮM
WASHINGTON

27. února 1942

ZPRÁVA PRO VELITELE ŠTÁBU ARMÁDY

Zvážil jsem charakter materiálu, který má v držení armáda a který může mít veliký význam při vývoji válečné superzbraně. Nesouhlasím s argumentem, že o takovou informaci bychom se měli podělit s naším spojencem, Sovětským svazem. Konzultace s dr. Bushem a dalšími vědci o tom, jak nalézt praktické využití atomových tajemství získaných při studiu nebeských zařízení, by měla předem zabránit jakýmkoliv dalším diskusím, a proto jsem pověřil dr. Bushe, aby bez dalšího otálení v tomto projektu pokračoval. Tato informace má zásadní význam pro převahu našeho státu a musí zůstat v režimu státních tajemství. Jakákoliv další diskuse o této záležitosti musí být zúžena na generála Donovana, dr. Bushe, ministra obrany a vaši osobu. Výzva, jíž čelí náš národ, je skličující a velmi nebezpečná ohledně tohoto podniku a dal jsem příkaz k poskytnutí veškerých vládních zdrojů pro tento účel. Mohu vás ujistit, že pokud okolnosti dovolí a my zvítězíme, získá armáda plody tohoto výzkumu při zkoumání dalšího využití tohoto nového zázraku.

Pokud vám výše uvedené není zcela jasné, máte možnost se mnou o tom mluvit.

F. D. R.

PŘÍSNĚ TAJNÉ

=====KONEC DOKUMENTU=====

VELMI PŘÍSNĚ TAJNÉ

BÍLÝ DŮM WASHINGTON

22. února 1944

ZPRÁVA PRO ZVLÁŠTNÍ VÝBOR PRO MIMOZEMSKOU VĚDU A TECHNOLOGII

Souhlasím s návrhem OSRD (Úřad pro vědecký výzkum a vývoj) ohledně doporučení, jež předložil dr. Bush a profesor Einstein, aby co nejdříve vznikl samostatný program. Souhlasím rovněž, že aplikace mimozemského know-how v atomové energii musí být využita pro zdokonalení atomových superzbraní, aby přispěly k úplné porážce Německa a Japonska. S ohledem na náklady již vynaložené na program atomové bomby by mohlo být nyní obtížné jej schválit bez podpory ministerstva financí a armády. Rozhodl jsem se proto předejít takové akci. Z pohledu informovaných zástupců (vlády) Spojených států není naším prvotním cílem zabývat se předběžným výzkumem tohoto druhu, nýbrž vyhrát válku tak rychle, jak to jen jde.

Vyvstaly různé pochybnosti ohledně obtíží, jež by mohlo takové úsilí představovat pro beztak již hodně zatížený výzkum moderních zbraní i jeho podpůrné skupiny, a souhlasím, že nyní pro to není ta správná doba. Podle mého osobního názoru jakmile vyhrájeme válku a obnovíme mír, přijde

opět čas, kdy bude možné vynaložit další prostředky na soustavný výzkumný program věnující se pochopení mimozemské vědy a její technologie, která je stále ještě hodně neprozkoumaná. Měl jsem soukromé rozhovory s dr. Bushem na toto téma a řada předních vědců se vyslovila pro to, aby Spojené státy využily každou příležitost plynoucí z těchto divů, jež se k nám dostaly. Slyšel jsem argumenty generála Marshalla a dalších zástupců armády, že Spojené státy musí přijmout svůj osud v této záležitosti za účelem národní bezpečnosti v poválečném světě, a já je ujistil, že právě tohle je ten případ.

Oceňuji úsilí a čas, který byl vynaložen na sepsání cenných vhladů, které umožnily proniknout do problému a byly včleněny do návrhu, jak zmodernizovat naše technologie a podpořit celostátní růst a vyrovnat se se skutečností, že naše planeta není jediným přístavem inteligentního života ve vesmíru. Chci rovněž pochválit výbor pro organizaci a plánování za to, co je v návrhu dr. Bushe zřejmé, a za delikátní způsob, jakým to bylo prezentováno. Věřím, že výbor ocení situaci, v níž tento úřad musel učinit své rozhodnutí.

Franklin D. Roosevelt

VELMI PŘÍSNĚ TAJNÉ

VELMI PŘÍSNĚ TAJNÉ

====konec dokumentu=====

Analýza

Na základě předchozích dopisů prezidenta Franklina Roosevelta ministru obrany generálu Marshallovi můžeme učinit několik předběžných závěrů:

1. Spojené státy získaly kosmickou loď s mimořádnými technologiemi už před Roswellem, někdy v letech 1941-42, a velmi pravděpodobně jde o údajné havárie u Cape Girardeau a v Louisianě, jak jsme se o tom zmínili již dříve. Za předpokladu, že nacistické projekty tehdy nebyly na takovém stupni vývoje, na jakém mohly být ke konci války i potom, je rozumné se domnívat, že tam tyto stroje původ nemají.
2. Z toho vyplývají dva závěry:
 - a) Na základě tvrzení o podobných haváriích ve fašistické Itálii v roce 1933 a v nacistickém Německu kolem roku 1936, jak se uvádí v knize Říše Černého slunce i jinde, je možné, že Spojené státy, Itálie a Německo měly mimozemskou technologii, již každý z těchto národů podrobil reverznímu inženýrství. To by bylo v souladu s některými výklady o neoficiálních poznámkách, které učinili von Braun a von Karmann před Twiningem, jak je zaznamenal plk. Corso a jež zmiňujeme v této kapitole dále, jakož i v knize Říše Černého slunce.1 Vyvstává ovšem důležitá otázka: proč měly tyto národy takové stroje? Je zvláštní zjištění, že tyto tři hlavní bojující strany nabyly téže technologie. Nemělo by ujít pozornosti, že k domnělým italským a německým haváriím došlo před oznámením objevu jaderného štěpení, jež učinil Otto Hahn v roce 1938, takže je možné, že tento výzkum byl přímo součástí procesu reverzního inženýrství. Za předpokladu, že Německo začalo s obohacováním uranu ve velkém měřítku už kolem roku 1940, jak vyplývá z údajů uváděných v knize Říše Černého slunce, je toto vysvětlení možné.
 - b) Dalším vysvětlením může být to, že tato loď a získané plavidlo není mimozemského původu, nýbrž mají původ u nějaké nezávislé pozemské skupiny provádějící svůj vlastní technologický vývoj a že tyto stroje havarovaly a tak je získali Němci, Italové a

Američané Mohou takto navazovat na „tajemné vzducholodě“ (Air Ship Mystery), jež se objevovaly v devadesátých letech 19. století. (Poznamenejme, že německý umělec Dellschau, jenž byl intimně spojen s tajemnými vzducholoděmi z roku 1890, neustále tvrdil, že v tomto případě šlo vskutku o pokračující nezávislý vývoj. Na podporu tohoto tvrzení je zapotřebí přečíst si tyto zprávy v souvislosti se zprávami AMC, jež byly citovány dříve, poněvadž stroj zajištěný v Roswellu nevykazuje dostatečnou technologickou základnu, která by naznačovala mimozemský původ tohoto plavidla.) Na podporu tohoto tvrzení je třeba si všimnout následujícího dokumentu MJ-12:

8. Dokument č. 9: Oživený, rekonstruovaný a otestovaný letoun „S“ a asistence personálu projektu Paperclip

4-15

„VTPŮJČENÝ“ LETOUN BYL ZÍSKÁN V ROCE 1945 OD TECHNICKÝCH SLUŽEB VELITELSTVÍ LETECKÝCH SIL (ATSC, NYNÍ AEDC, AIR FORCE SYSTEMS COMMAND). LETADLO „S“ BYLO BYLO (sic) NAVRŽENO PODLE LETOUNU ZÍSKANÉHO V ROCE 1942 V LOUSIANĚ. REKONSTRUKCE BYLA ZAHÁJENA V ROCE 1945 S POMOCÍ NĚMECKÝCH VĚDCŮ VE WRIGHT FIELD. PROGRAM (VÝVOJE) POHONNÝCH SYSTÉMŮ SE POKUSIL VYTVOŘIT STEJNÝ ATOMOVÝ POHON, JAKÝ SE NACHÁZEL V LETOUNU UKOŘISTĚNÉM V LOUSIANĚ, A DO NĚJ BYL INTEGROVÁN MAGNETICKÝ POHONNÝ SYSTÉM VYVINUTÝ TESLOU. AAF DOUFALA, ŽE SE JÍ PODAŘÍ NASADIT TENTO STROJ UŽ BĚHEM VÁLKY, AVŠAK NEBYLY DOSTUPNÉ PROSTŘEDKY ANI PENÍZE. FINANCOVÁNÍ SE NEPODAŘILO ZAJISTIT AŽ DO ROKU 1946, KDY PROJEKT PŘEVZAL LEMAY. STROJ „S“ MŮŽE STARTOVAT VERTIKÁLNĚ (SIC) A DOSÁHNOUTVÝŠKY AŽ 27KM NADZVUKOVOU RYCHLOSTÍ. OVLÁDACÍ PRVKY BYLY ŘÍZENY ELEKTRONICKY PROSTŘEDNICTVÍM KABELŮ A PILOT SE DÍVAL NA PROJEKCI SYMBOLŮ NA PRŮHLEDNÉ OBRAZOVCE. STROJ BYL TAK KOMPLIKOVANÝ, ŽE TESTOVACÍ PILOTI MĚLI PŘI EXTRÉMNÍM VÝKONU VE VELKÝCH VÝŠKÁCH OBROVSKÉ POTÍŽE. NĚKOLIK TESTOVACÍCH PILOTŮ ZEMŘELO NÁSLEDKEM DEKOMPRESY A KATAPULTOVÁNÍ. KABINA ANI ÚNIKOVÝ MODUL NEBYLY NAVRŽENY PRO KATAPULTOVÁNÍ V TAKOVÝCH VÝŠKÁCH. NÁSLEDKEM TOHO BYL JEDEN STROJ „S“ ZTRACEN. MATERIÁLY POUŽITÉ PŘI KONSTRUKCI SPOLEČNOSTÍ HUGHES AIRCRAFT SELHALY PŘI OCHRANĚ TESTOVACÍCH PILOTŮ PŘI MAXIMÁLNÍ FORSÁŽI A PILOTI BYLI VYSTAVENI VYSOKÝM DÁVKÁM RADIACE, JEJICHŽ NÁSLEDKEM BYLA VÁŽNÁ ONEMOCNĚNÍ A SMRT. TESTOVACÍ LETY POKRAČOVALY NAD WPSG, NA ZÁKLADNÁCH AAF V KIRTLANDU A ALAMOGORDO AAF TULAROSA RANGE POČÁTKEM ROKU 1947 S LEPŠÍMI VÝSLEDKY OHLEDNĚ VÝKONU LETOUNU. JENŽE VYSTAVENÍ OZÁŘENÍ Z ATOMOVÉHO POHONU POKRAČOVALO. V ROCE 1947 BYL STROJ „S“ MODIFIKOVÁN, ABY MOHL NĚST ATOMOVOU VÝZBROJ NA VELKÉ VZDÁLENOSTI. AVŠAK VELKÝM PROBLÉMEM BYLY STÁLE LETOVÉ SIMULACE VE VELKÝCH VÝŠKÁCH A PŘEŽITÍ PILOTŮ. BELL AIRCRAFT DOSTAL KONTRAKT NA RAKETAMI POHÁNĚNÉ LETADLO NA ZKUŠEBNÍM STANOVIŠTI, ABY BYLO MOŽNÉ ZAZNAMENÁVAT ÚDAJE PŘI NADZVUKOVÝCH RYCHLOSTECH, TAKŽE LETADLO FUNGOVALO JAKO LABORATOŘ PRO ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ. ÚDAJE SHROMÁŽDĚNÉ ZE ZKUŠEBNÍCH LETŮ LETADLA X-1 BYLY VYUŽITY PŘI ÚPRAVÁCH DESIGNU STROJE „S“ A JEHO AERODYNAMICKÉ TESTY A V LANGLEY. PROBLÉMY S OZÁŘENÍM URYCHLILY ZMĚNU V NÁZORECH NA PROGRAM ZKUŠEBNÍCH PILOTŮ A RYCHLE PŘIŠEL NOVÝ PILOTNÍ „MODELOVÝ“ EXPERIMENT VYUŽÍVAJÍCÍ ALTERNATIVNÍ VOLBU SUBJEKTŮ A SLUŽEB, JEMUŽ SE DOSTALO ZVLÁŠTNÍHO STATUTU, KTERÝ BYL ROVNOCENNÝ BEZPEČNOSTNÍM OPATŘENÍM V

PROGRAMU ATOMOVÉ BOMBY. BYLO POSTAVENO PŘINEJMENŠÍM TUCET STROJŮ „S“ A S NIMI PŘIŠLO I ZKUŠEBNÍ LÉTÁNÍ. TŘI BYLY ZTRACENY KVŮLI MECHANICKÝM ZÁVADÁM A CHYBĚ PILOTA. PŘIŠLO SE O DVA DALŠÍ STROJE „S“ A S TÍM DOŠLO I K PĚTI SMRTELNÝM NEHODÁM, JEŽ ZPŮSOBILY, ŽE AAF MUSELA TENTO PROJEKT ODLOŽIT NA NEURČITO. VŠECHNY PODOBNÉ LETOUNY TVARU „KŘÍDLA“ PROJEKTOVANÉ PRO PROVOZ V AAF BYLY ROVNĚŽ ZRUŠENY V ROCE 1949 NA DOPORUČENÍ GENERÁLA LEMAYE. POZDĚJŠÍ LETOUNY S ATOMOVÝM POHONEM BYLY „BEZPILOTNÍ“ A MOHLY BÝT OVLÁDÁNY NA DÁLKU. AAF NEMOHLA ZNOVU ZAHÁJIT TESTOVÁNÍ „ZAPŮJČENÝCH“ LETOUNŮ, DOKUD NEBYLA USPOKOJIVĚ VYŘEŠENA BEZPEČNOST PILOTŮ A NEZAČALA BÝT VYUŽÍVÁNA BEZPEČNĚJŠÍ TESTOVACÍ LOKALITA PRO PROGRAMY AEROSPACE R&D. JEDINOU TAKOVOU LOKALITOU MEZI TAJNÝMI TESTOVACÍMI PROSTORY, JEŽ NYNÍ FUNGUJÍ, JE OBLAST 51. NA SKLONKU OSMDESÁTÝCH LET BYLA VYTVOŘENA SPECIÁLNÍ REVERZNÍ A BEZPEČNOSTNÍ JEDNOTKA POD NÁZVEM S.T.U.D.S., ABY ZAJISTILA SERVIS NOVĚJŠÍCH STROJŮ „S“ BĚHEM ZKUŠEBNÍCH LETŮ. ÚSILÍ SKRÝT PRAVOU POVAHU ZKUŠEBNÍCH LETŮ BYLO ÚSPĚŠNÉ V TOM, ŽE AF VYMYSLELO TAJNÝ ZPRAVODAJSKÝ PROJEKT NAZVANÝ BLUE BOOK. PROJEKT BLUE BOOK, JAKOŽTO TAJNÝ PROJEKT, BYL ŘÍZEN CIA, ABY SE ZABEZPEČILY ZKUŠEBNÍ LETY PROTI SPEKULACÍM VEŘEJNOSTI, A ZÁROVEŇ MĚL PŘESVĚDČIT SOVĚTY, ŽE USAF NEMÁ ŽÁDNÝ LETOUN, KTERÝ BY MĚL LETOVÉ VLASTNOSTI A DOKÁZAL MANÉVROVAT TAK, JAK DOKLÁDALY ZPRÁVY A POZOROVÁNÍ V BLUE BOOK A PROGRAMU USAF UFO. V ROCE 1958 BYLY PROJEKTY UFO A MOON DUST ZNOVU OPRÁŠENY, KDYŽ PŘESTALA EXISTOVAT AMERICKÁ OPERAČNÍ JEDNOTKA PRO MEZIPLANETÁRNÍ FENOMÉNY, A ODPOVĚDNOST CIC ZA BEZPEČNOST UFO BYLA PŘENESENA NA USAFOSI.

===== [KONEC STRÁNKY] =====

REKONSTRUOVANÝ NÁKRES NEIDENTIFIKOVANÉHO (SIC) LETOUNU, JEJŽ 5. ČERVENCE 1947 NALEZLI JIŽNĚ OD SOCORRA V NOVÉM MEXIKU ARMÁDNÍ A CIVILNÍ ZÁSTUPCI OZBROJENÝCH SIL ZVLÁŠTNÍHO ZBRAŇOVÉHO PROJEKTU.

(Následuje zde náčrt zhruba připomínající Testorův model UFO z Roswellu.) PŘIBLIŽNĚ 100 STOP DLOUHÝ.

ŠÍŘKA ZVONU ZÁĐOVÉ ČÁSTI ČINILA PŘIBLIŽNĚ 60 STOP. ZVONOVITÝ TVAR BYL PO CELÉ DÉLCE LETOUNU.

POVRCH BYL HLADKÝ, BEZ NÝTŮ, ŠROUBŮ, ŠVŮ ČI SVARŮ, JAKO PLASTICKÁ HMOTA.

ŽÁDNÝ KRYT KABINY, BEZ OKEN, DVEŘÍ, SACÍCH A VÝFUKOVÝCH OTVORŮ.

MATERIÁL NEBYL INERTNÍ.

POHON JE NEJSPÍŠE ATOMOVÝ.

ZVON STRÍBŘITĚ ŠEDÝ S TMAVÝM POVRCHEM.

MŮSTKOVITÝ TVAR V ZÁĐOVÉ ČÁSTI A KOPINATÁ PŘEDNÍ ČÁST (NOS).

NEBYLO NALEZENO ŽÁDNÉ PŘISTÁVACÍ ÚSTROJÍ. PŘISTÁLO V POUŠTNÍM PÍSKU.

BEZ POŠKOZENÍ.

PŘEVEZENO NA VOJENSKÉ LETIŠTĚ ALAMOGORDO.

NÁKRES SCHVÁLIL

THOMAS CANTWHEEL 1-30-96

/s/ Thomas Cantwheel

=====konec dokumentu=====

Analýza

1. Všimněte si, že stroj „S“ byl údajně navržen podle oživeného havarovaného letounu, nalezeného za války v Louisianě, a stalo se tak s přispěním vědců projektu Paperclip, jejichž zvláštní expertízy bylo třeba, aby projekt dospěl ke zdárnému konci („vypůjčený“ letoun byl získán v roce 1945 od technických služeb velitelství leteckých sil (ATSC, nyní AEDC, Air Force Systems Command). Letadlo „S“ bylo bylo (sic) navrženo podle letounu (sic) získaného v roce 1942 v Louisianě (sic). Rekonstrukce byla zahájena v roce 1945 s pomocí německých vědců ve Wright Field.))
2. Zznamenejme i to, že pohonná jednotka je jak atomová, tak i magnetická - podobně jako zvon - a má jakousi spojitost s Teslou, neboť zahrnuje nějaký druh pohonu silovým polem. („Program (vývoje) pohonných systémů se pokusil vytvořit stejný atomový pohon, jaký se nacházel v letounu ukořistěném v Louisianě (sic), a do něj byl integrován magnetický pohonný systém vyvinutý Teslou.“) Tato tvrzení podporují verzi Williama Lynea s hypotézou dvou vesmírných programů, v níž se spoléhá zejména na Teslovy ideje.
3. Nelze se nevšimnout, že letadlo „S“ postrádá adekvátní katapultovací mechanismus ke katapultování ve velkých výškách anebo při velkém výkonu, což je problém, na který se nacisté ve válečných výzkumných úkolech zvláště zaměřili při svém výzkumu vysoce výkonného letounu s náporovým tryskovým motorem určeným pro velké výšky. Zpráva se zmiňuje o stavbě 12 letounů „S“.
4. Stroj byl vyvinut tak, aby mohl nést atomové zbraně a byl řízený dálkově.
5. Nakonec, a to je nejdůležitější, vysvětluje, že Air Force zjevně stojí za zřízením Blue Book, jež byla ustavena jako co možná nejhlubší utajení vývoje těchto strojů a zakrytí jejich mimořádných letových vlastností prostřednictvím mýtu o mimozemšťanech sloužícího coby dezinformační kampaň navržená k tomu, aby přesvědčila Sověty, že USA nemají žádnou takovou technologickou výhodu. Naznačuje to, že charakter stroje ukořistěného v Missouri v roce 1941 a v Louisianě v roce 1942 byl sice neznámého, leč přesto pozemského původu.

9. Dokument č. 10: Návrh Edwarda Tellera prezidentu Reaganovi ohledně SDI

Rád bych upoutal vaši pozornost týkající se velice reálné (sic) a nebezpečné situace, která ohrožuje nejenom nás, svět, ale samotnou existenci naší rasy. Více než čtyřicet let jsem se věnoval vývoji moderních technologií sloužících obraně této země, jež by zajistily naši bezpečnost, svobodu a formu vlády před překvapivým útokem. Jak určitě víte, ministerstvo obrany iniciovalo řadu programů hvězdných válek obrovských rozměrů a nemalých nákladů. Je tu však úplně nový a alarmující vývoj, jenž mne nutí, abych vás o něm informoval (sic). Existuje větší hrozba, než je závod v jaderném zbrojení. Nemá původ zde na zemi, nýbrž přichází ze samotného vesmíru. Faktor hromadného ničení nemá žádnou jinou argumentační psychologii než naprosté zničení naší civilizace a způsobu života, jak jej známe.

Získat rozhodující informaci o této hrozbě bylo obtížné a zabralo to spoustu času a fakta se zdají být ukryta v komplikované spleti temných hrozeb o naprostém zničení náš vrozený strach z neznámého se střetává s naší schopností jej pochopit. Útok z vesmíru může být realitou blízké budoucnosti a přináší s sebou nepříjemné zjištění, že naší nečinností by mohla být hrozba celoplanetární války ještě urychlena. Spojené státy už dávno nejsou v oné pozici, v níž se nacházely v roce 1949. Bylo to zřejmé už dávno, a tak v lednu roku 1950 se prezident Truman rozhodl přikročit k obrannému programu, který svým rozsahem i náklady přesáhl projekt Manhattan. Ke konci svého prezidentského období učinil Eisenhower řadu pokusů

=====[KONEC STRÁNKY]=====

(sic) omezit další vývoj tím, že zakázal zkoušky obranných zbraní ve vesmíru. Moratorium vešlo v platnost jako „gentlemanská dohoda“, na jejímž základě Rusko a Spojené státy souhlasily, že až do odvolání budou další zkoušky zastaveny.

Bohužel utajení a zapírání bránilo další práci, kterou tu nyní navrhuji. Je obtížné obrátit se na vás s podrobnějším návrhem v tomto stručném dopisu, zejména pokud se snažím být realistický a srozumitelný. Přesto tu takový návrh najdete, jednak aby varoval před tím, co by se mohlo stát, a také aby se odstartovala debata o programu vesmírné obranné iniciativy. Ministerstvo obrany by mohlo pokračovat v „utajování“ některých kritických klíčových informací získaných v roce 1947, a proto i ono současné utajení. Jen pár dokumentů je nutno utajit na delší dobu, ale v těchto případech by měly některé skutečně oprávněné osoby rok za rokem rozhodovat o tom, zdaje nutné, aby se v utajení pokračovalo. To, proč se na tu na vás snažím učinit dojem, je nutnost absolutní mlčenlivosti týkající se skutečných důvodů pro vesmírnou obranu. Skutečným nebezpečím je existence tajemství, jež nelze utajovat navždy. Naši vědci se nezačnou zabývat národní obranou, dokud nepochopí, co skutečně Spojeným státům hrozí. Toto nebezpečí vyvstalo v roce 1939, Pouhé dva roky před útokem na Pearl Harbor. Pro tento program je životně důležité, aby vědci postřehli toto nebezpečí už nyní, dokud není příliš pozdě. To, co je v sázce, není jenom odvrátit porážku, nýbrž zabránit válce ve vesmíru. Nicméně přesvědčit Američany, že vojenský výzkum je nutný, je složitá věc.

=====[KONEC STRÁNKY]=====

Nemluvím o dalším závodu ve zbrojení, nýbrž spíše o technologickém závodu. Jedna osoba obeznámená s vojenskou technologií a provozem zvláštních zpravodajských technik, totiž dr. John S. Foster, Jr., odhadla, že v roce 1960 utratí Spojené státy i Rusko rovnocenný díl svého vojenského rozpočtu na vesmírnou obranu, kdežto v roce 1974 už Rusko vydalo třikrát víc než Spojené státy. Kvalita budoucích zbraní vesmírné obrany závisí na výzkumu a vývoji mnohem více než na nějakém jiném faktoru; samozřejmým doporučením je, že bychom měli utratit mnohem víc. Dnes investujeme přibližně 10 procent, takže se nezdá moc obtížné takové doporučení realizovat.

Vesmírná obrana hraje důležitou roli ve vojenských záležitostech, obzvláště pro komunikaci a sběr zpravodajských informací. Obě funkce nabudou v budoucnosti mnohem většího významu. Zvýšení rozsahu sběru našich informací, včetně neustálého prohledávání hlubokého vesmíru, by mělo mít tu nejvyšší prioritu. Dá se toho dosáhnout dvěma způsoby. Tím prvním je zvýšit naši schopnost vypouštět satelity všech potřebných druhů během krátké doby. Tím druhým pak naklást do vesmíru vějíčky, čímž se rozmnoží počet cílů, jež by nepřítel musel sestřelit. Kombinace obou procedur by vskutku mohla nepříteli zabránit v odstranění všech našich vesmírných plavidel. Třetí možností je připravit odvetné opatření proti nepříteli tak, že zničíme jejich vesmírná plavidla. Ovšem přinejmenším s ohledem na významný rys našeho sběru informací se oproti nám nepřítel spoléhá více na utajení než na své vesmírné lodě; proto se doporučuje položit důraz na první

=====[KONEC STRÁNKY]=====

dva přístupy. Až se budou připravovat vějičky pro vesmírné lodě, hlavním úkolem je, aby tyto vějičky vypadaly jako vesmírné lodě a měly by fungovat jako ty skutečné. Celkem vzato to není příliš složité. Hlavním problémem takové nástrahy je obvykle její hmotnost. Aby taková vějička nebyla příliš nákladná, musí být lehká, jenže obvykle právě lehkost ji prozradí - když se například lehčí plavidlo setká s odporem vzduchu, daleko snadněji je zpomaleno. Jenom výjimečně kladou kosmická plavidla menší vzdušný odpor. Proto lehké napodobeniny vesmírných plavidel lze uskutečnit daleko snadněji než napodobeniny pro téměř jakékoliv jiné použití.

Lodě řízené na dálku (RPV1) byly vyvinuty a testovány jen s okrajovým úspěchem. Možnost nasazení RPV existuje právě tak pro nás, jako i pro nepřítele. K použití RPV poprvé došlo u leteckých sil Spojených států. Lze je rovněž aplikovat i na malé vesmírné objekty. Geniální nový design kruhové nosné plochy letounu je nyní v experimentálním stádiu. Tento design využívá jediné křídlo. Ve vývoji je ale ještě i další design. Rovněž využívá jediné křídlo otáčejícího se ve svém středu na trupu letadla. Křídlo je k letounu v pravém úhlu při startu a přistání, avšak jak se pravé křídlo posunuje kupředu, levé se posunuje dozadu. Třetí design se opírá o trojúhelníkovitý tvar křídla a je středem intenzivního vývoje, o němž mám rovněž povědomí.

Existuje možnost, že nepřítel použije chemické a biologické zbraně. Skutečnost, že tyto druhy zbraní mohou proti nám použít z vesmíru, jenom posiluje moje

=====[KONEC STRÁNKY]=====

odhodlání, aby prezident seriózně zvážil můj návrh na velkorysejší a komplexnější vesmírnou obrannou iniciativu.

V mém návrhu prezidentovi je několik směrů, jež je třeba uvážit. Musíme zvýšit výdaje na nový, mnohem výkonnější radar. Musíme podpořit další výzkumné programy týkající se laserů A musíme prozkoumat použití mikrovlnných a pulzních energetických zařízení společně se zbraněmi se směřovanou energií pro vesmírné systémy. Částkové paprsky jsou efektivní na velké vzdálenosti a mohly by účinně pomáhat při vesmírné obraně proti nepřátelským vesmírným lodím.

Vývoj k tomuto vytčenému cíli probíhá již od konce druhé světové války, jenže po neradostně malých krůčcích. Přesto si nemůžeme dovolit je přestat dělat. Podobně si nemůžeme dovolit nemyslet na ty velké. To, co navrhuji, je velké riziko, ale co když se tento riskantní podnik vyplatí v podobě velkého průlomu v technologiích? Talenty na to máme. Máme i prostředky. Vše, co schází, je politická vůle a odhodlání uspět. Nesmíme váhat ani selhat. Věřím, že všechno, co navrhuji, je uskutečnitelné a může se to podařit. Žádám vás, abyste zvážil rizika a výhody a vzal v úvahu, jaká alternativa se nám nabízí, pokud selžeme.

Prezident schválil [] Ano [] Ne

=====[KONEC DOKUMENTU]=====

Analýza

1. V soukromém dopisu Teller nazývá program SDI spíše vesmírnou obrannou iniciativou než strategickou obrannou iniciativou.
2. Třebaže je jasné už od začátku, že Tellerovy poznámky roztroušené po celém dopisu mohou být vykládány jako narážky na (a) mimozemskou hrozbu, je rovněž pravda, že je lze vykládat (b) v obvyklém pozemském smyslu s ohledem na Sovětský svaz, nebo se (c) v

nestandardním pozemským smyslu mohou vztahovat k nějaké neznámé hrozbě mající původ a základnu na této planetě, s níž se však pojí rozvinutá schopnost vesmírných letů.

3. S ohledem na bod 2 (c) výše můžeme vidět, že aspekty genocidní a „kosmické války“, na niž Teller naráží, by mohly jasně naznačovat přítomnost - ať už ke vzniku tohoto dopisu přispěla jakákoli neznámá hrozba - ideologie, za níž se v zásadě skrývá „globocidní“ kult smrti. Netřeba říkat, že tato ideologie je v souladu s hluboce zakořeněným přesvědčením nacistů. Může to naznačovat mimozemský duchovní vliv na vývoj nacistické ideologie.
4. Konečně je třeba si povšimnout toho, že Teller vytyčuje program vývoje exotického arzenálu zbraní se směřovanou energií, především pro obranné, jakož i útočné účely, proti této neznámé hrozbě.

Předběžný scénář zakládající se na analýze hodnocení.

Z předcházejících písemných úvah vyvstává rozsáhlý scénář:

1. V letech 1933-1942 začaly dvě mocnosti Osy, Německo a Itálie, s procesem reverzního inženýrství exotické technologie objevené v havarovaném stroji neznámého původu. Vedle toho vytvořila nacistická ideologie základnu a prostředí pro vývoj úplně nového odvětví fyziky a technologie.
2. Ze sdělení prezidenta Roosevelta generálu Marshallovi vyplývá, že Spojené státy soustředily své vědecké úsilí na bezprostřední porážku Německa a Japonska prostřednictvím vývoje a nasazení atomové bomby v projektu Manhattan, a během války tedy nedošlo k bezprostřednímu vývoji nabyté technologie.
3. Z knihy Říše Černého slunce je jasné, že nacistické Německo naopak přisoudilo nejvyšší prioritu vývoji stejného druhu technologie představované údajně havarovanými stroji. Může být odůvodněné spekulovat, že v té době měl Kammlerstab ve své oborové organizaci jeden takový komponent získaný reverzním inženýrstvím a že snad byl i zapojen do reverzního inženýrství takového stroje. Vedle toho, jak jsme viděli ve druhé části, byl v nacistickém Německu adekvátní ideologický a vědecký kvas, aby se zabývalo vývojem exotické fyziky, reprezentované zvonem, zcela neodvisle na potřebě nějakého „mimozemského havarovaného stroje“, který měl takovou motivaci či impuls poskytnout.
4. Pro naši záležitost není podstatné, zda stroje, na nichž probíhaly předválečné a válečné práce na ožívání, byly mimozemského původu či nikoliv. Avšak rychlost, s níž byly Spojené státy schopné po válce znovu navrhnout svůj vlastní stroj „S“ podle tohoto rekuperovaného stroje, naznačuje, že technologie nebyla tak exotická, aby si vynucovala mimozemskou interpretaci jeho původu. Byla však, jak opakovaně podotýkají Cooper-Cantwheelovy dokumenty, natolik exotická, že si vyžádala přítomnost a asistenci personálu z projektu Paperclip. V krátkosti, domácí americké talenty byly naprosto neobeznámeny s odvětvím fyziky a inženýrství, na jejichž základě byl havarovaný stroj postaven, ať už byl jeho původ jakýkoliv.
5. Z analýzy dokumentů v předchozím oddíle vychází též najevo, že MJ-12 byla zapojena, a snad i mohla mít určitý motiv k vraždám JFK a ministra Jamese Forrestala. Pozdější delimitace a privatizace této skupiny - jak se domnívá Cooperův zdroj č. 1 - by mohl, zdá se, naznačovat, že nějaká interní vlivová skupina uvnitř skupiny MJ-12 s odpovídajícími mezinárodními a finančními konexemi byla úspěšná a získala nad ní kontrolu, a také ji vymanila z dohledu vykonávaného americkou vládou. Doposud byly učiněny v dokumentech nářky pouze na dvě takové skupiny: (a) zednáře, v podobě „33 investorů“ z dokumentu č. 5 (dovozujících účast a zapojení fraternalních skupin do financování a

výzkumu těchto černých projektů); a (b) vědců (z projektu) Paperclip, z čehož lze vyvodit spojení na poválečné mezinárodní nacistické organizace, jako je např. ODESSA a další, a jejich pokračující existenci.

6. V dokumentech, jež jsme podrobili zkoumání, se neobjevují žádné specifické technologické nebo výkonnostní vlastnosti rekonstruovaného stroje, a ty, jež tam jsou, nestačí k tomu, aby naznačovaly mezihvězdný či meziplanetární původ, poněvadž udávaná rychlost plavidel je hluboko pod hranicí nutnou pro takové cestování. Navíc je zjevné, že jeho výkonnostní vlastnosti v mnoha ohledech odpovídají spíše vysoce výkonnému letounu určenému pro velké výšky a létajícímu v pozemské atmosféře. Narážky na jiný než atomový či magnetický pohon, který by byl v souladu s letem v meziplanetárním prostoru, se tam nevyskytují a rychlost těchto strojů je stále ještě velice pomalá pro praktické meziplanetární cestování uvnitř našeho slunečního systému.
7. Naopak to naznačuje, že na nejvyšších úrovních MJ-12 je vedena „silně utajená“ dezinformační kampaň, aby o nich donutila lidi smýšlet jako o (přátelských) mimozemských návštěvách a přijali to jako vysvětlení, třebaže je ze zkoumaných dokumentů zjevné, že existuje nějaká ještě hlubší úroveň znepokojení, že totiž tyto stroje opravdu vykazují nepřátelské úmysly orientované na „globální zkázu“. Taková ideologie je v souladu s hluboce zakořeněným přesvědčením nacistů, a je tedy dalším subtilním indikátorem povahy zájmů americké vlády a důvodem pro nejvyšší bezpečnostní operaci, jíž je MJ-12.
8. S ohledem na bod č. 7 nelze opomenout, že Robert a Ryan Woodovi, jak se zdá, nebyli schopni se soustředit na interní technické detaily dokumentů MJ-12, aniž by je zatemnili ve prospěch hypotézy o mimozemském původu.
9. Je záhodno nenechat bez povšimnutí možné způsoby vysvětlení motivů MJ-12 ohledně atentátu na JFK či jeho schválení. Pokud, jak jeden z dokumentů naznačuje, plánoval JFK společnou expedici se Sovětským svazem za účelem militarizace Měsíce jakožto prostředek obrany proti hrozbě představované UFO, pak by se zdálo - ve světle modelu, který vyvstal při spolupráci Spojených států a Sovětského svazu ohledně Antarktidy -, že Kennedy představoval pro MJ-12 hrozbu, a tím i pro tajný vliv (projektu) Paperclip na MJ-12 a na monopol na výzkum, technologie a zbraně vyvíjené pod záštitou MJ-12.
10. Rok 1969 je rokem, kdy došlo k privatizaci a internacionalizaci MJ-12. Ten tedy může představovat při jistém úhlu pohledu krok k opětovnému soustředění odloučených a rozptýlených částí černých projektů nacistických tajných zbraní. Je-li tomu tak, potom je snadnější pro to nalézt důkaz: mělo by být relativně snadné nahlédnout na detaily společných akcí, fází, manévrů a technologického vývoje od oné chvíle až po dnešek, abychom viděli, je-li tu nějaký příznak - ať už jakýkoliv -, který by tuto hypotézu potvrdil. Vedle toho se můžeme podívat na neobvyklé společné akce bezprostředně před a po období, kdy byl zavražděn JFK, jež by měly nějakou spojitost s Němci.

Maje na paměti tyto úvahy je čas pokročit k nejsensačnějšímu dokumentu MJ-12 v Cooper-Cantwheelově sbírce na webové stránce bratří Woodových. Jde

10. Dokument č. 12: MJ-12: „Bowenova Encyklopedie létajících talířů“: Kammlerstab a nacistické létající talíře

Bowenova Encyklopedie létajících talířů, datovaná Robertem a Ryanem Woodovými na jejich webu někdy kolem roku 1959, je klíčovým materiálem listinných důkazů kolem MJ-12, jež můžeme citovat na podporu výše uvedeného scénáře a teze rozpracované v knize Říše Černého slunce, že to, co havarovalo v Roswellu, byl nacistický létající „talíř“. Na jejich webu věnovaném Cooper-Cantwheelovým a dalším dokumentům týkajícím se MJ-12, internetové stránce věnované

rovněž obraně hypotézy o mimozemském původu jakožto prvořadém vysvětlení pozorování UFO a hledání případných havarovaných vraků ve čtyřicátých letech dvacátého století, jejíž motto v hlavičce zní: „Důkaz, že nejsme sami,“ odkazuje následující úvodní souhrn na Bowenovu Encyklopedii létajících talířů:

Možná nejužasnější hmatatelný důkaz existence programu TOP SECRET/MAJIC se nachází na straně 339 původního rukopisu o létajících talířích. Napsal jej Vernon Bowen, originál je na papírech s vodotiskem opatřených u některých kapitol červeným razítkem TOP SECRET/MAJIC. Většina zbývajících materiálů je označena jako TAJNÉ. Původní rukou psané poznámky na okraji rukopisu ukazují na spojitost s projektem White Hot, Twiningem, Vannevarem Bushem, (projektem) Moon Dust a Donaldem Menzelem. Dobře napsané momentky o veřejně známé historii létajících talířů od roku 1947 po rok 1954. Bowen se osobně velmi dobře znal s řadou vysoce postavených lidí.

Prostudování samotného dokumentu - jenž zahrnuje Bowenův stručný životopis zjevně sepsaný jím samotným, jež připojuji právě v té podobě, v jaké se objevuje na internetové stránce Woodových - naznačuje, že celý 339-stránkový rukopis byl jeho vlastní soukromou sbírkou zpráv o UFO spolu s jeho úžasnými závěry. Tato zpráva musela docela zjevně způsobit v kuloárech MJ-12 paniku, neboť byla bezprostředně označena „TOP SECRET/MAJIC“ a bylo zakázáno ji předávat příslušníkům cizích národů. Letmý pohled na její obsah ukáže proč. (Viz v dokumentu tučnou kurzivou, kterou jsem přidal pro zdůraznění):

Vernon Bowen
51 Knofferam Road 1947-1955
Old Greenwich, Conn

120 Woodside Drive Milbrook 1955-1959
Greenwich, Conn

25 Shoreacre Drie 1950-1959
Old Greenwich, Conn. Present

ENCYKLOPEDIIE LÉTAJÍCÍCH TALÍŘŮ

Napsal

VERNON BOWEN

TENTO DOKUMENT JE KLASIFIKOVÁN JAKO PŘÍSNĚ TAJNÝ/MAJIC, NESMÍ SE ROZŠÍŘOVAT MIMO HRANICE USA. AMERIČANÉ MOHOU ČÍST „POUZE PREZENČNĚ“. VYŇATO Z PROCESU ODTAJŇOVÁNÍ ORADA. „VYŽADUJE SE ZVLÁŠTNÍ ZACHÁZENÍ - ZAKÁZANO PŘEDÁVAT PŘÍSLUŠNÍKŮM CIZÍCH NÁRODŮ.“

Další díla Vernona Bowena Dětské knihy:

Líný bobr

Úžasná dobrodružství Ťing Linga Sníh na vánoce Císařovi bělouši

(Vše vyšlo v nakladatelství David McKay Co.)

Nahrávky (spolupráce):

Písnička, která utekla (Decca)

Malý Tommy Tinkle (Simon and Schuster Giant Golden Records)

=====[KONEC STRÁNKY]=====

O AUTOROVI

(PRO INFORMACI LETECTVA SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH, NEJDE O KNIŽNÍ PŘEBAL)

Vernon Bowen pracuje jako reklamní textař a konzultant. V současnosti je konzultantem ve Frigidaire, divize General Motors pro Dancer-Fitzgerald Sample, 547 Madison Avenue, New York City.

Předtím byl deset let zaměstnán u Geyer Agency, nyní Geyer, Morey, Hansen and Ballard. Při té příležitosti tam napsal a provedl korekturu sazby knihy o divizi Kelvinator patřící American Motors Corporation. A tam také vymyslel a sepsal kampaň pro kreslené vtipy Ramblers, jíž se dostalo důvěry a částečně se podílela na tom, že dostala Rambler z chabého čtvrtého místa do pozice uchazeče o místo ve „velké trojce“ - pomohl zvýšit cenu akcií American Motors z nízkých 5 % na vysokých 99 %.

Ve svém volném čase psal Vernon Bowen také materiály na volné noze. Všechna jeho publikovaná díla jsou dětské knížky nebo gramofonové nahrávky.

Jedna z jeho dětských knih byla nominována do užšího výběru na cenu Sdružení dětské knihy. Tři z nich se nyní v určité míře využívají při četbě jako pomocná literatura na některých veřejných školách.

Jeho poslední kniha, Císařovi bělouši, příběh o tom, co se stalo se slavnými lipicány z vídeňské španělské jezdecké školy, byla podvkrát připomínkována těmi, kdož se účastnili záchrany těchto koní: plukovník Alois Podhejsky, ředitel španělské jezdecké školy ve vídeňském Hoffburgu; pan Charles R. Codman, plk. ve výslužbě (zemřel), který byl vojenským pobočником generála George S. Pattona, Jr., US Army, na sklonku jeho života a jenž se zúčastnil zvláštní přehlídky pořádané pro generála Pattona a jeho ozbrojenou divizi, přezdívanou „Hrot kopí“, v Rostau; pan R. F. Perry, plk. ve výslužbě, Alexandria, Va., který navštívil členy španělské jezdecké školy v Československu; a pan Charles H. Reed, plk. ve výslužbě, Richmond, Virginie, který vedl akci na záchranu španělské jezdecké školy a jejích koní během své mise s úkolem přesvědčit šéfa německé rozvědky, aby odevzdal Američanům spoustu nákladních aut plných dokumentů ukrytých na česko-rakouské hranici - dokumentů, které jsou dodnes tajné.

Vernon Bowen je rodilý Američan pocházející z rodné hroudy v Ohiu. Jedním z jeho předků byla podle rodinné tradice Pocahontas. Dalším předkem ze stejné větve byl John Perrot, později psaný Parrot, který přijel do Harrodsburgu s Danielem Boonem kolonizovat Kentucky. Jeho dědeček z otcovy strany sloužil s Fremontem v Missouri.

Bowen chodil na veřejné školy ve svém rodném městečku Newtown v Ohiu, do Východní vysoké školy v Cincinnati v Ohiu a na Marietta College v Ohiu ve městě Marietta. Absolvoval tam

v roce 1927 s vyznamenáním, jako člen kolejního bratrstva Fí Beta Kapa. Je členem kolejního bratrstva Alfa Sigma Fí, stejně jako jeho syn, který nyní žije v Mariettě. Je rovněž členem honorárního bratrstva Delta Beta Zeta, což je původní název tohoto bratrstva, když bylo založeno na Yale.

V současné době je Vernon Bowen děkanem První kongregační církve v Greenwichi, v Old Greenwich ve státě Connecticut, předsedou církevního výboru pro vztahy s veřejností, autorem církevního ilustrovaného měsíčníku, autorem zvláštní církevní knihy o získávání financí a také příručky o získávání financí pro Marietta College, již se v průběhu let podařilo shromáždit podstatné částky.

Dlouho se zajímá o vzdělávání, chlapecký skaut a o moderní metody výuky. Vernon Bowen žije s manželkou v domě nad Greenwich Cove a rybářskými zákoutími, kde si - jak doufá - toto léto zarybaří.

=====[konec stránky a zjevné přeskočení v textu]=====

další zvláštnosti, o nichž se zde psalo. U žádné z nich jsem nebyl. Nevím, jestli se staly či nikoliv. Mohu být pouze zpravodajem toho, co vyplývá z veřejných záznamů o tom, co lidé tvrdili, že viděli.

=====[DOKUMENT VYŇATÝ Z KAPITOLY XIV: DRUHÁ STRANA TĚŽE MINCE]=====

Jaké důkazy tedy předložíme, že - ať už se to může zdát jakkoliv neuvěřitelné -talíře nejsou ničím takovým, co bylo zmiňováno, nýbrž novým, tajným a vyloženě fantasticky pilotovaným strojem nebo naváděnou střelou, který je vyroben zde na této planetě?

Na podporu tohoto tvrzení existuje závažný důkaz.

A možná jde skutečně o jedinečné vysvětlení létajících talířů. Možná měli Henry J. Taylor, Billy Ross a někteří další komentátoři pravdu, když říkali, úplně na začátku této partie, že létající talíře jsou tajná zbraň. Jedinou nesnází bylo, když říkali, že jde o americké zbraně. V tomto případě tomu tak vůbec nemuselo být. Určitě však byl Taylorův „výklad“ jedinou věcí, která si vyžádala neustálou, rozhodnou a všeobecně zápornou odpověď každé složky ozbrojených služeb, když dokonce i prezidentův mluvčí považoval za natolik důležité, aby uveřejnil popření Bílého domu. Takového zdrcujícího odmítnutí se mimozemské teorii nedostalo - dokonce se po celou tu dobu této teorii dostávalo jakési podpory amerického letectva -, třebaže při jedné příležitosti se pořádala tisková konference po uveřejnění článku majora Keyhoea v časopise TRUE, v němž prohlašoval, že talíře pocházejí z meziplanetárního prostoru, a pak tu bylo další popření, když prezident Eisenhower na sklonku roku 1954 řekl, že mu bylo řečeno, že talíře nepocházejí z meziplanetárního prostoru.

Jenže když se řeklo, že talíře jsou americkou tajnou zbraní, nastalo neustálé a naprosté popírání.

Přesto existuje důkaz, že talíře mohou být novým a odlišným typem pozemského letadla.

Tento důkaz není tajný. Byl publikován v novinách a časopisech pro miliony lidí. Spisovatel neměl přístup k tajným informacím jakéhokoliv druhu. Není tu absolutně nic, co by

=====[KONEC STRÁNKY]=====

nebylo již dříve zveřejněno. Hlavní je, že nejde o nic, co by zpravodajská služba Ruska, Anglie, Švédská, Jugoslávie a každé další země v jakémkoliv pořadí na této planetě nevěděla - nebo nemohla úplně amatérským způsobem snadno zjistit.

V této fázi šetření není žádných tajemství ohledně povahy talířů. Kdyby šlo o tajemství, už dávno by se prozradilo a přestalo by být tajemstvím.

Jenže doposud žádný spisovatel, podle autorova nejlepšího vědomí, nedal dohromady ani kousek z této hádanky. Přesto existují velmi závažné kousky skládky a zaslouží si zvážení každého, kdo se pokouší porozumět tajemství talířů.

Pokusme se poskládat jich pár dohromady:

Prakticky všichni spisovatelé píšící o předmětu talířů pominuli možnost, že talíře mají domovskou základnu přímo zde na Zemi ze tří nebo čtyř důvodů - a na první pohled jde vskutku o velmi dobré důvody. Patří mezi ně:

1. Extrémně vysoká rychlost
2. Zdánlivě neuvěřitelné manévrování a existence gravitačního přetížení - síly zemské přitažlivosti - působícího na jakéhokoliv pilota
3. Nepřítomnost zvuku u objektů letících rychleji než zvuk. Motory konvenčních letadel burácejí nebo jejich tryskové motory na obloze znějí jako obrovská svařovací pistole. A když letoun konvenční stavby proniká zvukovou bariérou, ozve se hluk jako při úderu hromu. Mnoho pozorovaných talířů nebylo [nečitelné] v nehybné pozici nebo za pomalých rychlostí, při nichž by zdolávaly

=====[KONEC STRÁNKY]=====

zvukovou bariéru.

4. Žhnutí. Mnoho těch, kteří pozorovali talíře, je popisovalo jako žhnoucí, buď zevnitř oslnivě zelenavě modrou, nebo po celém povrchu vyzařovaly červenavé, oranžové, žluté a další odstíny spektra.

A co teď s těmito položkami? Vylučují absolutně možnost, že by talíře vůbec byly pozemským plavidlem? Většina autorů, cituje-li tyto body, se odmítla těmito možnostmi zabývat. Vezměme však tyto body jeden po druhém a proberme je.

1. Rychlost. Konvenční letoun, který využívá princip „prorážení“ vzduchu, nebo se vzduchem prodírá, se může rozžhavit do červena, kov může začít téct, rozpadávat se nebo se třením spálit na popel. Avšak použitím principu „Coandova jevu“, kdy objekt letí v částečném vakuu, které si sám vytváří, by se dal tento problém vyřešit. Podle názoru profesora Henriho Coandy, objevitele tohoto jevu, jak to sdělil Artu Buchwaldovi, by se to dalo takto vyřešit. Při mnoha pozorováních talířů za extrémně vysokých rychlostí nebyla zaznamenána nejvyšší rychlost v hustých nižších vrstvách naší atmosféry, nýbrž ve vyšších nadmořských výškách, vysoko, velmi vysoko nad zemí. A velký díl pozorování talířů naznačuje, že vystupují řadou určitých „kroků“ a dosahují největší rychlosti teprve poté, co dosáhnou vyšších vrstev atmosféry, kde jsou hustota, odpor vzduchu a tření mnohem menší. A u této záležitosti rychlosti je dobré si zapamatovat, že rychlost zdánlivě nemožná pro pozemský stroj v roce 1947, kdy se poprvé objevila hlášení o pozorování talířů, se zdá být dnes už strašlivě zastaralá. V roce 1947 se lidé snažili pokořit rychlost zvuku - a potají toho dosáhli. Ovšem tato rychlost kolem 1127 km/h se přežila už po šesti letech, když v prosinci 1955

maj. Charles E. Yeager letěl letadlem konvenčního [nečitelné] více než 2 575 km/h, tedy asi dvaapůlkrát rychleji, než je rychlost zvuku. A v květnu 1955 oznámili vědci v Langley Field ve Virginii, že dělali výzkum na řízených střelách, během něhož dosáhli rychlosti 24140 km/h. Vědci podotkli, že pak (1955) řízené střely létaly z Wallops Island ve Virginii rychlostí 4 828 km/h. Rychlost, a jenom rychlost samotná - dokonce i fantasticky větší rychlost zaznamenaná u talířů - se nezdá úplně vylučovat možnost, že talíře jsou pozemské výroby.

2. Manévrovatelnost a gravitační přetížení, jemuž je pilot vystaven. O tom, že je nemožné, aby nějaký člověk přežil šílené manévry, jež byly pozorovány u talířů, byla napsána spousta nesmyslů: zákruty v ostrém úhlu bez zpomalení rychlosti; kroužení dvou disků vysokou rychlostí ve vzduchu, jako by si „dobíjely baterky“; úžasné zrychlení prakticky z nuly na tisíce kilometrů v hodině; neočekávaná změna směru zpětným chodem. Vylučují však všechny tyto věci možnost, že by talíře byly pozemské výroby? Vůbec ne. Zaprvé, může jít o neřízené střely - obzvláště malé talíře, o nichž byla podána hlášení. Dále vycházejí na světlo záležitosti kolem gravitačního přetížení a hodnot, jež může člověk přežít, o „beztíži“, o dalších faktorech, které mohou do této záležitosti vstupovat. Například v časopise Flying z března 1951, str. 34, zodpověděl nadporučík Hugh F. McLaurin, USAF, následující otázky: „Co by se stalo s [nečitelné] letadlem, kdyby náhle vystřelilo do nebe rychlostí 20 921 km/h? Potili bychom krev? Byli bychom zabiti zrychlením nebo změnou tlaku?“ Odpověď na všechny otázky zní ne. Npor. McLaurin měl o tom jasno. Podstoupil takovou rychlost v simulovaném testu a přežil. A dále ke gravitačnímu přetížení, major Donald E. Keyhoe, píšící pro TRUE, v prosinci roku 1952 udal: „Zadáním tahu opačným směrem, náhlým reverzním tahem, může být objekt zastaven během sekund. Testy provedené americkým letectvem na gravitačních saních ukázaly, že na zlomek sekundy dokáže člověk vydržet a přežít přetížení 45 G.“ Možná byl major Keyhoe trochu ukvapený, když oznámil tuto skutečnost, ale na důkaz tohoto oznámilo americké letectvo 27. prosince 1954, že jeden z jeho důstojníků, podplukovník John P. Stapp, přešel při rychlostním pozemním rekordu z rychlosti 1049 km/h na nulu během 1 sekundy bez následků na zdraví. K tomuto rychlému zastavení došlo na leteckém vývojovém středisku Holloman v Alamogordo v Novém Mexiku. Při testu byl podplukovník Stapp připoután popruhy k raketovým saním s tahem 19 613 N/kg. Jedinými zdravotními následky bylo několik krevních podlitin z prachových částic ve vzduchu a podlité oči způsobené tím, že jeho oční bulvy byly během fáze zpomalování vrženy proti očním víčkům. Během zastavování přestál podplukovník Stapp tlak rovnající se 35 G. Jeho „hmotnost“ činila více než tři tuny. Večer 28. prosince 1954 se v The New York World Telegram and Sun objevil přepis interview s podplukovníkem Stappem, pořízeného 27. prosince, v němž podplukovník řekl, že u saní očekával rychlost 1931 km/h. To by bylo skoro dvakrát tak rychleji, s odpovídajícím postupným zvýšením gravitačního přetížení a náhlého brzdění. Může člověk vydržet náhlé manévry a okamžité zastavení pozorované u létajících talířů? Co myslíte?

TOP SECRET/MAJIC

=====[KONEC STRÁNKY]=====

TOP SECRET/MAJIC

Dalším autory leckdy přehlíženým faktorem u létajících talířů je jev beztíže. Pokud nic nevážíte, tj. nacházíte-li se v podmínkách nulové gravitace, sotva se můžete udeřit při náhlých manévrech ve vzduchu. Někteří autoři však poukázali na to, že mimozemský stroj, používající nějaký druh magnetického pohonu, může vytvářet své vlastní gravitační pole a být tak nezávislý na gravitační přitažlivosti Země. Možná to není vůbec tak složité. V červencovém čísle časopisu

TRUE z roku 1954 autor Don Dwiggins popsal beztíži, kterou zažil v dvousedadlovém letadle pilotovaném majorem Edwardem J. Rackhamem, zkušebním pilotem USAF u firmy Lockheed Van Nuys v Kalifornii. Vystoupili na pouhých 6 km a pak přešli na balistickou křivku. Výsledkem byl stav beztíže. Pan Dwiggins vyfotil krabičku cigaret volně plovoucí v kabině letadla.

Lze-li dosáhnout beztíže na balistické křivce, možná jí lze dosáhnout i nějakým mnohem snadnějším způsobem. A stav beztíže může dovolovat i náhlé manévrování, jaké bylo pozorováno u létajících talířů.

Budete-li však číst dále o předmětu beztíže, zjistíte, že tento jev představuje pro letce smrtelnou hrozbu. Časopis LIFE v článku čísla z 6. prosince 1954 poukazuje na to, že stav beztíže je velmi nepříjemným zážitkem. Letec byl schopen ho vydržet po více než 45 sekund. Přispívá ke vzniku závažné dezorientace. Vyvádí z rovnováhy veškerý smysl pro směr. Způsobuje nevolnost, nervové vyčerpání, ztrátu schopnosti koordinace, neschopnost provádět úkony na složité strojní aparatuře dnešních letounů.

Jeden argument tedy neguje další zde uvedené.

TOP SECRET/MAJIC

=====[KONEC STRÁNKY]=====

TOP SECRET/MAJIC

3. [Nečitelné] rychlejší než zvuk. Dovolíme si tu znovu odkázat na nový princip létání, „Coandův jev“. Letí-li stroj v částečném vakuu, aniž by před sebou vytlačoval nebo stlačoval vzduch, nebo jej „prorážel“, lze si představit, že by bylo možné klouzat atmosférou a [nečitelné] zvukovou bariérou bez onoho „třesnutí hromu“ vytvářeného konvenčními letouny. A co se týče nepřítomnosti zvuku, který by měl vycházet ze samotného stroje - motoru, spalovacího motoru, turbíny, tryskového motoru tak pokud existuje nějaký nový a málo známý princip létání, včetně nějakého nového a dosud nezveřejněného způsobu pohonu - magnetického, antigravitačního, atomového -, pak je možné dosáhnout bezhlučného provozu nebo částečně bezhlučnosti.
4. Žhnutí. Tohle experty opravdu uvádí do rozpaků, když se snaží vysvětlit talíře jako výhradně pozemské plavidlo. Avšak jisté atomové, radioaktivní materiály žhnou tímtež druhem modrozelené záře, zaznamenané ve vnitřku některých talířů. Ovšem, jak by bylo možné ochránit posádku před gama zářením vycházejícím z takových materiálů, představuje neřešitelnou otázku. Co se týče žhnoucího vnějšku - major Keyhoe napsal rozsáhlý teoretický článek o tom, že zář mimozemské vesmírné lodě by mohla mít původ v různých stupních horka způsobeného třením - od prakticky bílé k červené, oranžové a žluté, v souslednosti od nejvyšší rychlosti po nejnižší. Stejný princip by snad platil i pro pozemskou loď, když platí pro mimozemská plavidla. Co se týče otázky materiálů, jež by byly schopny vydržet takové teploty - při současné rychlosti raket, která byla zveřejněna v novinách -, vydrží i rychlost nad 6500km/h. Taková rychlost musí vést k teplotám, jež vedou ke žhnutí raket - podobně jako talířů. To vše může být vratkým důkazem, že talíře by mohly být pozemským plavidlem. Jenže [nečitelné] existuje spousta důkazů,

TOP SECRET/MAJIC

=====[KONEC STRÁNKY]=====

TOP SECRET/MAJIC

kteřé mohou podporovat [nečitelné] myšlenku. A je tu ještě další várka důkazů, čistě faktických, nezakládajících se na pouhém předpokladu a teorii. Například profesor Coanda objevil

svůj nový princip létání v roce 1937. Tento princip, popsany již dříve, je v zásadě ten, že pokud zakřívíte proud vzduchu, nebo mnoho vzduchových proudnic, můžete vytvořit umělý cyklon s obrovským zdvihem, a zvednout mnohatunový objekt a manévrovat s ním, neboť jste vytvořili vakuum nad vířícími poryvy z proudových motorů.

Máme tu sdělení, jež se docela hodí:

V novinách The Washington Daily News z 14. května 1949 byl otištěn příběh, chráněný autorským právem, o tom, že létající talíře jsou španělsko-nacistického původu. Autor zastával názor, že talíře jsou velmi reálné a že mají nový „gyroskopický“ design.

Je tu ještě jedna glosa, jež rovněž zapadá někam do tohoto obrázku: 22. května 1952 zemřel v Římě ve věku sedmdesáti šesti let Giuseppe Belluzzo, italský vědec a bývalý člen vlády. Uvedeme citaci z The New York Herald Tribune:

„Pan Belluzzo, jenž byl ministrem národní ekonomiky a ministrem pro vzdělávání veřejnosti během fašistického režimu Benita Mussoliniho, byl též odborníkem na kanóny a projektily a pevně věřil v létající talíře.

V novinovém článku z roku 1950 řekl, že modely létajících talířů byly narýsovány v Německu a Itálii zhruba ve stejném roce, tedy 1942, a předvedeny Mussolinimu i Hitlerovi.

„Na létajících talířích není nic nadpřirozeného nebo mart'anského,“ řekl, „jde prostě o racionální aplikaci současné techniky.“

TOP SECRET/MAJIC

=====[KONEC]=====

Analýza

A tady, právě když se dostáváme k tomu nejlepšímu, výňatek na internetové stránce Woodových končí. Nicméně je v něm sdostatek detailů, aby si čtenáři knihy Říše Černého slunce i této knihy povšimli některých ohromujících věcí.

1. Zprv je zřejmé, že Bowenovy osobní kontakty mu umožnily přijít do styku se šéfem rozvědky generála Pattona, jak o tom svědčí dvě následující tvrzení:
 - a) „Charles R. Codman, plk. ve výslužbě (zemřel), který byl vojenským pobočníkem generála George S. Pattona, Jr., US Army, na sklonku jeho života a jenž se zúčastnil zvláštní přehlídky pořádané pro generála Pattona a jeho ozbrojenou divizi, přezdívanou »Hrot kopí«, v Rostau“;
 - b) „pan Charles H. Reed, plk. ve výslužbě, Richmond, Virginie, který vedl akci na záchranu španělské jezdecké školy a jejích koní během své mise s úkolem přesvědčit šéfa německé rozvědky, aby odevzdal Američanům spoustu nákladních aut plných dokumentů ukrytých na česko-rakouské hranici - dokumentů, které jsou dodnes tajné.“
2. Operace Třetí armády generála Pattona na sklonku války tedy byly spojeny nejen se sběrem pokladu v podobě přísně tajného výzkumu Kammlerstabu, nýbrž také archivů německé vojenské rozvědky, jež byly uschovány podél česko-německé hranice. Tyto „archivy“ by se naopak mohly vztahovat ke třem věcem:
 - a) K archivům německé rozvědky, obzvláště Fremde Heere Ost generála Reinharda Gehlena;
 - b) K aktuálním německým válečným archivům, které - jak se obšírně vypráví v knize Říše Černého slunce - byly převezeny do Durynska poblíž německo-české hranice;

- c) K tajnému úkrytu zpráv, patentů atd., jež Kammlerstab přesunul do této oblasti pravděpodobně pod přímým dohledem a ochranou samotného Kammlera. Ona informace na konci Bowenovy Encyklopedie nás vede k tvrzení, že právě tato třetí alternativa byla skutečností, a směřuje také k podpoře teze, o níž se polemizovalo v knize Říše Černého slunce, že generál Patton byl nějak zapojen do vysoce utajené operace zaměřené na zajištění Kammlera a archivů Kammlerstabu.
3. Převážná část Bowenovy Encyklopedie UFO, jež je v současnosti vystavena na internetové stránce Woodových, pochází ze 14. kapitoly Bowenovy knihy, a zdá se, že Bowen se nejvíce kloní k pozemské hypotéze jakožto vysvětlení původu fenoménu létajících talířů, a nadto že věří, že jsou produktem vývoje zbraní v tajných černých projektech.
4. Cituje pak novinový článek, který jasně odhaluje, co si myslí o původu talířů. Tajné projekty nacistického Německa (a fašistické Itálie!).
- a) Poukazujeme na to, že právě Bowenovy závěry pocházející z osobní známosti s Pattonovým pobočníkem pracujícím pro rozvědku velmi pravděpodobně rozeznaly poplachový zvon - úmyslná slovní hříčka - v MJ-12, a také že se objevily už před prvním vydáním knihy Renata Vesca Intercept But Don 't Shoot, která též připisuje původ poválečného fenoménu UFO válečnému vývoji nacistických létajících talířů a Belluzzovi. Bowen tedy dospěl ke svým závěrům zcela nezávisle celou dekádu předtím, než byla Vescova kniha poprvé vydána.
- b) Bowen dodatečně prozrazuje okolnosti, že Belluzzo/Bellonzo byl vysoce postaveným úředníkem Mussoliniho vlády, a k tomu ještě jeho odbornost na turbíny udávaná v jiných pramenech, vedle toho je i expertem na balistiku projektilů. Tohle by mohlo z Belluzza/Bellonza učinit hlavního kandidáta na členství v Mussoliniho přísně tajné UFO skupině RS33 vedené Marconim.
- c) Hlubším smyslem Bowenových poznámek je to, že někdo někde pokračuje v tajném vývoji této technologie a v kontextu s úryvkem z jeho Encyklopedie také ukazuje na lidi, kteří na tom pracují: na nacisty.
5. S posledním bodem vyvstává otázka, proč vlastně MJ-12 jeho dílo utajila. Konec konců, z jeho předmluvy jasně vyplývá, že dílo se opírá výlučně o veřejné zprávy a prameny. Člověk tedy může dospět k přesvědčení, že důvody k utajení spočívají právě v závěrech - jež učinil pomocí těchto pramenů - o pozemském původu a propojení na nacisty a o vývoji těchto technologií v tajných černých projektech. Jeho závěr je v rozporu s „vymyšleným příběhem o mimozemské technologii“, který byl přijat na nejvyšších i nejdůvěrnějších místech americké armády. Bowen sám to v citované kapitole stále znovu a znovu objasňuje. Avšak jaký další hlubší motiv kromě tohoto se může za tímto utajením skrývat? Vidím jenom tři:
- a) K rozšíření utajení došlo proto, že MJ-12 znala původ přinejmenším onoho talíře z Roswellu a měla podezření, že nějaká nezávislá skupina pokračuje v nacistickém výzkumu, což je hypotéza rozvinutá v knize Říše Černého slunce.
- b) Utajení bylo rozšířeno i proto, že MJ-12 byla k tomuto datu silně infiltrována samotnými nacisty a personálem z projektu Paperclip, kteří začínali mít velký vliv na řízení projektu a začali se vymaňovat z kontroly americké vlády.
- c) Členové MJ-12 byli na vrcholné úrovni rozhodování rozděleni do dvou táborů, a to na skupinu (1) bez nacistických konexí či sympatizantů, která si nebyla vědoma šíře nacistického vlivu a také nezávisle vedeného vývoje a výzkumu. Tato skupina měla podezření, že nějaká nezávislá skupina pokračuje ve vývoji nacistických zbraní, a domnívala se, že touto nezávislou skupinou jsou nacisté, a proto utajuje Encyklopedii;

(2) druhá skupina se sympatizanty a vazbami na nacisty a udržující možná kontakty s ať už jakoukoliv skupinou, která pokračuje v tomtéž pod novým jménem, a již jsem příhodně nazval „SS Bratrstvo zvonu“. Tato skupina by z rozličných důvodů mohla chtít odvést pozornost nejen od přeživších nacistů, nýbrž i od toho, jak nacisté pokračují v projektech pokročilých technologií a zbraní, a od faktu, že toto pokračování je nezávislé na jakémkoliv suverénním státě. Utajení kteroukoliv skupinou by tak bylo nevyhnutelné, poněvadž dokument rovněž naznačuje, že Pattonovy podivné operace na konci války lze uspokojivě vysvětlit pouze ve spojení s německou vojenskou rozvědkou anebo Kammlerstabem, jeho archivy a personálem, s americkými černými projekty a jmenovitě s americkou „jurisdikcí“.

6. Základ těchto úvah vede stejně dobře k potvrzení základní teze, o níž se opírá novela Genesis Williama Harbinsona, který tvrdí, že takový nezávislý vývoj byl v rukou vskutku ultimativně vládnoucí mocnosti, jež se skrývá za mnoha dobře známými případy nalezených havarovaných UFO, a že tato mocnost má specifické vazby na nacismus.

B. Den po Corsovi: Posouzení Corsovy knihy Den po Roswellu ve světle Cooper-Cantwheelových dokumentů a německé válečné technologie

Corsova teze se zase opakuje:

Můj šéf, generál Trudeau, mne požádal, abych přizpůsobil výzkumný program a nadcházející vývoj armádních zbraní způsobem, který by začlenil technologii z Roswellu do hlavního proudu průmyslového vývoje prostřednictvím smluvních programů pro ministerstvo obrany. Dnes jsou takové věci jako lasery, integrované obvody, sítě z optických vláken, urychlovače částic, a dokonce i neprůstřelné vesty z kevlaru úplně běžné. Přesto jejich původ lze vysledovat v mimozemském stroji havarovaném v Roswellu a v mých dokumentech se objevily čtrnáct let poté.

Základní prvky této teze lze sestavit do následujícího seznamu:

1. V Novém Mexiku něco havarovalo.
2. Letectvo Spojených států to získalo a opravilo.
3. Obsahovalo to vyspělou exotickou technologii takové povahy, že si to vynutilo výklad, že to, co havarovalo, bylo mimozemského původu.
4. Oživení této technologie z havarovaného stroje umožnilo reverzní inženýrství a vedlo k technologiím odvozeným z těch mimozemských, jako je:
 - a) integrovaný obvod (a nepřímo vedlo i k jeho předchůdci, tranzistoru);
 - b) laser;
 - c) optická vlákna;
 - d) částicové zbraně a částicové akcelerátory.

O bodech 1 a 2 nikdo nediskutuje, takže přejdeme hned k bodu 3.

Samotný Corso, třebaže velice stojí o to ubránit názor, že tato technologie poukazuje na cosi, co má mimozemský původ, paradoxně také opakovaně dává najevo, že něco na této exotické mimozemské technologii vypadá nezvykle známě, a činí tak často jedním dechem, jako v následujícím příkladu:

V oněch matoucích hodinách po objevení havarovaného cizího stroje v Roswellu armáda rozhodla, vzhledem k nedostatku dalších informací, že musí být mimozemský. A co hůř, skutečnost,

že tento stroj a další létající talíře prováděly průzkum našich obranných zařízení, a dokonce se zdálo, že jsme svědky technologie, kterou jsme viděli u nacistů, způsobila, že armáda začala považovat za samozřejmé, že tyto létající talíře mají nepřátelské úmysly a mohou během války zasahovat do lidských záležitostí.

Na předcházející straně - když mluví o technologii, kterou má na mysli - dává Corso na srozuměnou, že armáda se nejprve obávala, že „stroj by mohl být experimentální sovětskou zbraní, neboť se podobala jednomu z Němci navržených letounů, jež se objevily na konci války, obzvláště létajícímu křídlu Horten ve tvaru půlměsíce“.

Na první pohled je to zvláštní prohlášení, poněvadž Corso, jenž byl sám zapojen do operace Paperclip, velice pravděpodobně věděl, že létající křídlo Horten bylo dopraveno do této země, nikoliv do Sovětského svazu. A máme toho tady ještě víc.

Už v roce 1947 se vědci, kteří přišli na velitelství zásobování letectva ve Wright Field, aby viděli trosky, dohadovali, že jim elektronický potenciál stroje z Roswellu připomíná německé a britské antigravitační experimenty z dvacátých a třicátých let dvacátého století. Vykládalo se, že generál Twining při více než jedné příležitosti vyslovil jméno srbského elektroinženýra a vynálezce střídavého proudu Nikoly Tesly, protože vědci zkoumající poškozený stroj popsali způsob, jakým musí být elektromagnetické pole konvertováno v antigravitační pole. A samozřejmě stroj samotný jim připomínal německý experimentální stíhací letoun, který se objevil na konci války, byl však vyvíjen již od 30. let dvacátého století.

Inu, Teslovo jméno mohlo přijít na přetřes dosti dobře vícekrát, protože Tesla učinil na sklonku svého života řadu velmi udivujících prohlášení týkajících se jeho „dynamické teorie gravitace“:

V průběhu následujících dvou let (1893 a 1894) vypjatého soustředění jsem měl hodně štěstí, když jsem učinil dva dalekosáhlé objevy. Tím prvním byla dynamická teorie gravitace, kterou jsem vypracoval do všech detailů, a je tu naděje, že ji brzy odevzdám světu. Vysvětluje příčiny této síly a pohyb nebeských těles nacházejících se v jejím vlivu natolik uspokojivě, že dá k ledu všechny jalové spekulace a falešné koncepty, jako ten o zakřiveném prostoru...

Za pohyb těles, jak jej pozorujeme, může být odpovědná pouze existence silového pole a její přijetí se objede bez zakřivení prostoru. Veškerá literatura o této věci je povrchní a odsouzená k zapomenutí. Právě tak i veškeré pokusy vysvětlit fungování vesmíru bez uznání existence éteru a jeho nezbytné funkce, kterou v tomto fenoménu hraje.

...Považuji se za původního objevitele této skutečnosti, již lze vyjádřit následujícím tvrzením: Ve hmotě není obsažena jiná energie než ta, kterou přijala z prostředí.

... Lze ji přísně aplikovat na molekuly a atomy právě tak jako na největší nebeská tělesa a na veškerou hmotu ve vesmíru v každé fázi jeho existence, od samotného vzniku až po jeho naprostý zánik.

Věřím, že to, co Tesla odvodil ve své „dynamické teorii gravitace“, byl právě vířivý model éteru.

V každém případě je významné, že jeho jméno podle Corsy vyplulo na povrch během vědeckých diskusí týkajících se trosk z Roswellu ve Wright Field a že se to stalo v kontextu s „britskými a německými“ antigravitačními experimenty ve 30. letech dvacátého století. A opět bylo na té technologii něco důvěrně známého:

Úplně nakonec Twining naznačil, že stroj ve tvaru půlměsíce vypadal tak nepohodlně jako německé létající křídlo Horten, které naši letci viděli na konci války, že musel mít podezření, že Němci narazili na něco, o čem jsme neměli ani tušení. A jeho rozpravy s Wernherem von Braunem a Willy Leyem v Alamogordo v oněch dnech po havárii tomu nasvědčovaly. Nechtěli, aby si o nich

někdo myslel, že jsou verrückt (blázní), ale svěřili se, že za tím, co Němci stavěli, se skrývalo ještě něco hlubšího.

Corso samozřejmě má za to, že z toho vyplývá odpověď: před válkou byl „německý Roswell“. O rozpracování Teslových idejí Němci nebo o atomovém modelu vířivého éteru se Corso jako o možnosti vůbec nikdy nezmínil.

Co tedy s Corsovým tvrzením o optických vláknech, laserech a integrovaných obvodech, třech „mimozemských technologiích“, které podle jeho teze skokem odstartovaly poválečný technologický příval?

1. Corso o integrovaném obvodu a tranzistoru

S ohledem na integrovaný obvod Corso sám poznamenává, že jeho nadřízený, generál Trudeau, nepromrhal příležitost ohledně jednoho požadavku týkajícího se kosmického výzkumu: „vývoje technologie integrovaného obvodu v tom směru, že elektronické součástky kosmické lodi budou miniaturizovány tak, aby vyhovovaly požadavkům na velikost u plavidel poháněných raketami“.

Tranzistor představuje na technologickém stromu zásadní krok od elektronky k vývoji integrovaného obvodu. Corso se k tomu vyslovuje takto:

Kompletní vývojová křivka elektronky, od Edisonových prvních experimentů se žhavicím vláknem pro jeho žhavicí žárovku po elektronky, jež tvořily spínací mechanismus ENIACu, trvala skoro padesát let. Vývoj křemíkového tranzistoru k nám dorazil, zdá se, v řádu měsíců. A kdybych na vlastní oči neviděl křemíkový wafer v troskách z Roswellu, nedržel je vlastníma rukama, nemluvil o nich s Hermannem Oberthem, Wemherem von Braunem nebo Hansem Kohlerem a neslyšel příspěvky těchto nyní již mrtvých vědců na poradách s Nathanem Twiningem, Vannevarem Bushem a výzkumníky z Bellových laboratoří, musel bych si myslet, že vynález tranzistoru je zázrak. A nyní vím, jak k tomu došlo.

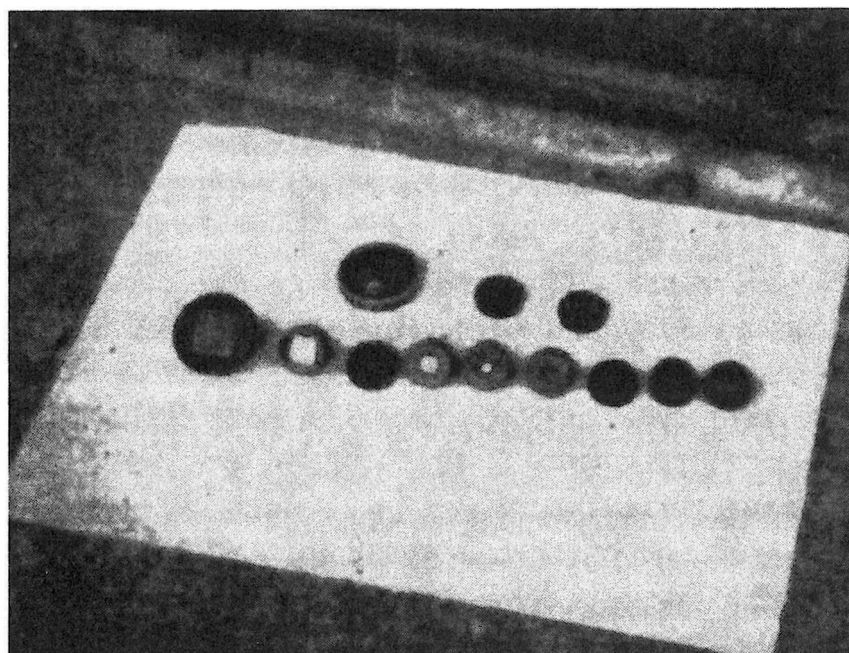
Podle Corsovy teze se má odpověď tak, že se vše stalo díky rekonstruované mimozemské technologii nabyté v Roswellu. Všimněte si zvláště „záračných křemíkových waferů“, úžasného polovodičového zázraku, který umožnil vznik integrovaného obvodu.

Tady však začíná Corsova teze klopýtat, přinejmenším v této záležitosti, neboť kdyby byla pravda, že miniaturizace elektronických součástek byl základní rys amerického vesmírného programu, pak tím spíše to byla nutnost pro nacisty a jejich rakety, jestliže se měly někdy reálně přeměnit ve zbraně chrlící na kdekoho těžké atomové bomby.

Pokud jde o tranzistor, pak mnozí badatelé připouštějí, že jeho „historický rodokmen objevení“ je přinejlepším obskurní, protože se vskutku zjevil na tomto světě z ničeho nic na sklonku 40. let dvacátého století...

...ledaže by si člověk připomněl velmi podobně vyhlížející elektronickou součástku, kterou používali Němci už v roce 1940 (vyobrazenou na str. 64). Můžeme se pak jenom divit, kam až se tahle záležitost dotáhla od takové malé elektronky, která se objevila a používala v nacistickém Německu v roce 1940, až k „objevu“ tranzistoru v roce 1947. Do amerického průmyslu bylo něco naočkováno, něco „cizího“, ovšem cizího ve smyslu „zahraničního“, a to jak vědecky, etnicky, tak i politicky.

A co se týče záračných křemíkových polovodičových čipů, postačuje tento obrázek, abychom se u tohoto bodu obešli i bez Corsovy teze:

*Německé polovodičové wafery vyrobené během války a používané pro infračervené vidění
(ze zprávy Combined Intelligence Objectives Committee)*

Jinými slovy, zázračná „E.T. technologie“, na niž Corso odkazuje, existovala v prototypních stádiích vývoje již v nacistickém Německu.

Pokud tedy jde o tranzistor, ukazuje historický a ověřitelný záznam jako na původce trosek z Roswellu a rekonstruovanou technologii nikoli na „E.T.“, nýbrž na nacistické Německo.

2. Lasery

Co však samotné lasery, o nichž Corso tvrdí, že jde o jeden z mnoha přístrojů, které mají původ v rekonstruované „mimozemské“ technologii ze stroje havarovaného v Roswellu?

Jak jsem ukázal ve své předešlé knize Říše černého slunce a v 5. kapitole této knihy, byly i lasery jedním z aspektů „kvantové koherence“ zkoumané Němci. Igor Witkowski je ve svém líčení toho, po čem Němci šli, daleko konkrétnější, neboť podle něho nehledali obyčejný optický laser:

Je konec konců všeobecně známo, že kromě jiných věcí se tu prováděl i výzkum nějakého druhu „rentgenového laseru“ - zdroje koherentního rentgenového záření nebo gama záření, o němž je dobře známo, že je pro živé organismy při vysoké intenzitě smrtící. Díky pátrání v německých archivech bylo možné zjistit, že v roce 1944 dostalo speciální výzkumné oddělení Luftwaffe, sídlící ve městě Gross Ostheim, úkol takovou zbraň vyvinout. Materiály vztahující se k této práci jsou v současnosti uloženy ve veřejné organizaci - výzkumném centru Karlsruhe a před pár lety byly odtajněny... Dá se tam zjistit, že se pracovalo na třech různých zářičích letální radiace a že konstrukce takového přístroje, vysoce účinného jako protiletadlová zbraň, byla v možnostech Třetí říše a jeho vojenské využití přicházelo v úvahu v relativně krátké době - totiž pořád ještě před koncem války. U třetí a nejvyspělejší verze této zbraně se předpokládalo vyslání dávky záření na cíl vzdálený 5 km při intenzitě 7 radů za sekundu po dobu 30 sekund, což bylo - jak potvrzuje zpráva - naprosto stačilo, aby byla posádka letadla zcela paralyzována.

Třebaže tento Witkowskiho popis zbraně nezní tak, že bylo dosaženo skutečně koherentního rentgenového záření (všimněte si jejího omezeného operačního dosahu a relativně nízké dávky ozáření), je nicméně rovněž možné, že cílem byla idea koherence rentgenového záření a gama záření. Zase to znamená, že koncept koherence předcházel Roswellu a tohle byly první experimentální krůčky k jeho realizaci. Není na tom nezbytně vůbec nic mimozemského.

3. Optická vlákna

A co potom optická vlákna? Pochopitelně, bylo přinejmenším tohle tak exotické, že by v roce 1947 neexistovala žádná pozemská prototypní technologie? „Členové zpřístupňovacího týmu, kteří procházeli vnitřek vesmírné lodi onoho rána po jejím nalezení,“ píše Corso, po návratu na 509. bombardovací letku sdělili plukovníku Blancardovi, že byli udiveni tím, že nemohli najít žádnou obvyklou elektroinstalaci a rozvody. Kde se nacházely elektrické přípojky? Vůbec nerozuměli funkci waferů s tištěnými spoji, které našli, ale co je ještě významnější, že byli naprosto zmateni jediným svazkem skleněných vláken, který byl veden panely celé lodi.

Plukovník Corso to šel tedy ještě jednou konzultovat s německým vědcem z projektu Paperclip, Hansem Kohlerem:

Tahle technologie byla pořád ještě úplnou novinkou, jak mi sdělil Hans Kohler během soukromé rozpravy počátkem roku 1962, ale velice slibná, neboť využívala světla jako nosiče všech druhů signálů prostřednictvím jediného svazku skleněných vláken. Vysvětloval, že předpokladem optických vláken je skleněné vlákno tak jemné a prosté všech nečistot, aby nic nebránilo světelnému paprsku pohybovat se středem této osy.

Jenže naneštěstí zde v tomto bodě existuje náznak - velice slabý náznak -, že nějaký projekt ve smyslu shora uvedených řádek byl v běhu už v nacistickém Německu.

Existuje seznam zvláštních německých výzkumných projektů týkajících se radaru, samonaváděcích zařízení a tak dále, a v jednom z nich se popisuje projekt, jež vedl profesor Karolus sídlící v Lipsku, jehož účelem bylo prozkoumat modulaci rtuťové výbojky za účelem „světelné telefonie“, která by fungovala v infračerveném frekvenčním pásmu. Nic více o tom není známo, avšak ve spojitosti tohoto projektu s telefonii vyvstávají otázky, z nichž jednu bez obalu klade sám Igor Witkowski: „Mohlo by se to nějak vztahovat k předchůdci dnešní telefonie pomocí optických vláken?“ Co se z toho všeho dá vyvodit?

Pokud jde o dokumenty Majic-12 zde prověřované, máme tu zcela určité náznaky exotické, třebaže veskrze pozemské technologie, a také jedné, jež může být rozvíjena nezávisle nebo skoro nezávisle. A během období od konce války až k počátku 60. let dvacátého století by měla zájem tak činit jenom jediná entita, a to „Nazi International“.

Pokud se týče Corsovy teze Roswellu, je jasné, že ve dvou ze tří zde zmíněných případů - tranzistoru a laseru -, jež uvádí jako důkaz, že jsou výsledkem naočkované mimozemské technologie, tu na technologickém stromu existují německé válečné prekurzory.

V posledním případě - optických vláken - existuje vágní odkaz na „světelnou telefonii“, která může představovat prototyp technologie vedoucí posléze k moderní technologii optických vláken.

Když však Corsovu tezi nahlížíme ve spojení se zde revidovanými dokumenty Majic-12, a ve spojení s tím, co je známo o výsledcích německého válečného výzkumu, jeho teze se ukazuje být poněkud slabší. A opravdu, lze dokumentačně daleko lépe podložit pozemský a německý původ některých technologií, jež cituje na podporu své teze, než kolik by existovalo důkazů pro jejich mimozemský původ, protože Corso neuvádí kromě svých historek žádné jiné důkazy. Ve skutečnosti Corso v těchto anekdotických historkách pokaždé znovu činí prohlášení, jež mají v konečném efektu ten důsledek, že naše armáda viděla v „mimozemské“ technologii nalezené v Roswellu „německou obdobu“! Pokud tedy člověk nevěří víře samotných nacistů inspirované společností Thule, že bílá árijská rasa je v zásadě vzato mimozemského původu, svědčí vše převážně o pozemském, a nepravděpodobněji o německém původu této technologie.

Konečně, dokumenty Majic-12 prověřované v této kapitole naznačují buď nepřímo, nebo přímo otevřeně mluví o zapletení stínové skupiny UFO do vraždy prezidenta Kennedyho.

Avšak předtím, než opustíme témata Majic-12, nacistického personálu Paperclip a plukovníka Corsa, patří závěrečné slovo citaci, která ukazuje, jak podivně a přitom intimně jsou všechna navzájem propojena:

Plk. Philip Corso, informační zdroj knihy z minulého roku, Den po Roswellu, a přechodně i miláček ufologů, přitáhl pozornost odhalením historie praktik, jak se překrucuje výklad událostí, a spojením s pravicovými extremistickými elementy v armádě stejně jako svými dřívějšími kontakty s polotajnou společností nazývanou „Shickshinny Knights of Malta“.

Předtím, než Den po Roswellu padl do oka někomu v Simon and Schuster, napsal o Corsovi Peter Dale Scott v knize Deep Politics and the Death of JFK. Ve světle skutečnosti, že pracuje na další knize se spoluautorem knihy o Roswellu Williamem Birnesem (má se jmenovat Den po Dallasu), stojí za to se zmínit, že Corso byl vyšetřovatelem zapojeným do práce ve Warrenově komisi, jenž podle Scotta „stavěl na paranoie mířící proti CIA, když řekl své přítelkyni a zaměstnankyni senátu (pracující pro segregacionistu Stroma Thurmonda) Julien Sourwineové - která se ujistila, aby se to dostalo k FBI -, že Oswald byl napojen na komunistický kruh uvnitř CIA a byl dvojitým informátorem FBI“.

...Shickshinny Knights of Malta zjevně založili staří ruští bělogvardějci, kteří po revoluci emigrovali do USA a posléze se usadili v Shickshinny v Pensylvánii. Ke konci druhé světové války se organizace proměnila v azyl pro dorazivší pravicový personál z vojenské rozvědky. Když Corso vstoupil k tomuto rytířskému řádu (cca 1963-64), fungovala už tato organizace jako podzemní mozkový trust a továrna na překrucování faktů...

Corso jakékoliv spojení s touto skupinou popírá.

Možná to nemá nic společného s Corsovými současnými aktivitami, ale pár lidí z ufologické komunity vyjádřilo pocit, že jeho tvrzení k Roswellu mohou být výsledkem spojení několika ověřitelných (sic) skutečností silně nařaděných nesprávnými informacemi či dezinformacemi. Pokud je to pravda, nemusí si toho Corso sám být vědom. Ve světle lidské historie to nemusí být daleko od pravdy a existuje důvod se domnívat, že mohl být povolán z výslužby proto, aby si ještě jednou naposledy zahrál roli publicisty.

To, že Corso byl vyšetřovatelem zapojeným do práce ve Warrenově komisi, je přímé spojení k atentátu na JFK, ale mnohem významnější jsou obvinění ze spojení s „bělogvardějskou emigrantskou komunitou“, která se po válce stala „azylem pro dorazivší pravicový personál z vojenské rozvědky“.

Čí „dorazivší pravicový personál z vojenské rozvědky“ to zrovna byl, už víme: Fremde Heere Ost generála Reinharda Gehlena s myriádami „emigrantských“ zástěrkových organizací. Co mělo tohle všechno společného s atentátem na JFK, jsme už stručně pojednali v kapitole třetí, „Srdečné pozdravy z Ruska“, ale teď je čas věnovat se hlouběji spojitostem s německou vojenskou rozvědkou, nacistickou technologií, německým kapitálem a tragickými událostmi v Dallasu v listopadu roku 1963.

9. „Mae Brussellová“: Přeživší nacisté a JFK

„Staří váleční magnáti se vracejí zpět. (Jižní Amerika) je těchhle nácků plná!... Pochopí, že existuje jenom jeden druh lidí, který dokáže udělat takovou věc... že to budou muset být nacisté a že půjde o toho, kdo je právě u moci.“

Jack Ruby

„V tomto spojení je zajímavé poznamenat, že v květnu roku 1924, když se slavilo 700. výročí založení univerzity v Neapoli, univerzity založené císařem Fridrichem II., byla poblíž císařského sarkofágu v palermské katedrále nalezena koruna s následujícím nápisem:

»Seinem Kaiser un Helden Das geheime Deutschland«

(»Svému císaři a hrdinovi - Tajné Německo«)

Paul Winkler

Když skončila druhá světová válka, zdálo se, že si nacisté vypěstovali pozoruhodnou schopnost a talent objevovat se na nějakých velice nepravděpodobných místech a dělat jaksi velice neobvyklé věci s velmi neobvyklými lidmi.

Uvažte například sdělení, jež učinila slavná oběť UFO únosu, Barney Hill, v hypnóze pod vedením psychiatra Benjaminu Simona:

Barney (Snaží se volit slova velice pečlivě.)

„Byla tam řada oken. Obrovská řada oken. Oddělovaly je jenom příčky - nebo konstrukce, jež zabraňovala tomu, aby byly vnímány jako jedno jediné souvislé okno. Nebo snad - mohlo to být jedno jediné souvislé okno. A zlověstný výraz onoho -

(Nejprve řekne »vůdce«.)

Vypadá jako německý nacist. Je to nacist...“

(V hlase zazní tázavý tón.)

Doktor „Je to nacist. Má nějakou uniformu?“ Barney „Ano.“

Doktor „Jaký druh uniformy?“

Barney „Kolem krku má černou šálu přehozenou přes levé rameno.“

Pak tu bylo ono zvláštní prohlášení Jacka Rubyho o tom, kdo stál za Kennedyho zavražděním, jež prý rovněž učinil v hypnóze:

„Staří váleční magnáti se vracejí zpět. (Jižní Amerika) je těchhle nácků plná!... Pochopí, že existuje jenom jeden druh lidí, který dokáže udělat takovou věc... že to budou muset být nacisté a že půjde o toho, kdo je právě u moci.“

To je velmi zvláštní, Ruby tím, že poukázal na Jižní Ameriku a nacisty, se dotkl citlivého místa v atentátu na Kennedyho, a někteří měli takové podezření: přežívající nacistické komunity v Jižní Americe a jejich pokračující polonezávislá existence.

A. Politika JFK

Bez ohledu na to, zda souhlasíme s jeho politikou či nikoliv, prezident John F. Kennedy dokázal během svého krátkého působení v úřadu vytýčit hlavní body politiky, která jasně

ohrožovala jistý počet dobře zakopaných osob se silnými mocenskými zájmy, zájmy, o nichž mnozí věří, že tvoří prvky americké „vlády“ nebo „tajné vlády“. Kennedy například nechal po fiasku v Zátocě sviní kolovat oběžník o národní bezpečnosti, který způsobil, že všechny paramilitární a tajné operace přešly pod Pentagon, a tím je odebral CIA. Slíbil, že „rozdrtí CIA na tisíc kousků“. Pro takové lidi, jako je Allen Dulles nebo generál Charles Peare Cabell - jehož roli v dokumentech Majic-12 jsme zaznamenali v předcházející kapitole - tím Kennedy přímo zacílil na lenní panství byrokratické moci, kterou si pěstovali už od konce druhé světové války a oním oběžníkem jim zasadil přímý úder.

A ve volbách, v nichž byl zaznamenán ten nejtěsněji vybojovaný rozdíl v historii Ameriky, vyhrál Kennedy jen s velice malým rozdílem nad úřadujícím republikánským viceprezidentem Richardem Nixonem. Mnozí tvrdí, že Kennedy vyhrál, protože mu klíčové státy napříč celou zemí - jako třeba chicagské, proslule zkorumpované hrabství Cook v Illinois - do jeho tábora „naservíroval na stříbrném tácku“ tehdejší starosta Richard Daly a četné mafiánské kontakty. Byla to historka, jíž se chlubila další dychtivě soutěžící hrabství. Po převzetí úřadu jmenoval prezident Kennedy svého bratra Roberta ministrem spravedlnosti a Kennedyho administrativa začala jít organizovanému zločinu po krku. A s bratrem Robertem šéfujícím ministerstvu spravedlnosti přibyl vedle zpravodajské komunity a organizovaného zločinu ještě další mocný nepřítel. Byl jím J. Edgar Hoover, ředitel FBI, muž, který se na rozlučkovém večeru odcházející mocenské kliky netajil svojí nenávisí ke Kennedyho administrativě.

Tady bude dobré se zastavit, abychom si dobře všimli, že z těchto tří potenciálních nepřátel by dva mohli mít mimořádný vliv na Warrenovu komisi vzniklou po atentátu, neboť Allen Dulles, dřívější šéf CIA, kterého Kennedy propustil po aféře v Zátocě sviní, by se samozřejmě stal prominentním členem komise a bezpochyby by zajistil, aby byly veškeré stopy ukazující na CIA úplně pohřbeny nebo bagatelizovány a zatemněny zmatkem vzniklým překroucením slov. Dalším nepřítelem, který figuroval na předním místě v závěrech této komise, byl samozřejmě J. Edgar Hoover z FBI, jenž měl nehorázný vliv na tok informací a údajů pro komisi.

Jak jsme však viděli v předcházející kapitole, existuje 12 dokumentů Majic-12, které - pokud připustíme jejich autentičnost, abychom jimi mohli dále argumentovat - rovněž naznačují, že Kennedy chtěl provádět výzkum vesmíru v mezinárodním měřítku, a to společně se Sovětským svazem. Když člověk pokládá za možné, že u jednoho či obou vesmírných programů těchto dvou zemí existuje nějaký utajený aspekt, potom by to rovněž mohlo ohrozit pěknou řádku skrytých agend a jinak dobře opevněné mocenské zájmy. A v tomto spojení, dávno předtím než kterýkoliv z dokumentů Majic-12 - ať už autentických či nikoliv - spatřil světlo světa, Torbittův dokument sestavil své vlastní závěry o vesmírném programu a síti vysoce postavených nacistů uvnitř NASA. Pro Torbittův dokument se stala von Braunova kontrola Defense Industrial Security Command (DISC) symbolem této sítě vědců z projektu Paperclip napojených naopak na fašisty z druhé světové války, jako například Ference Nagyho, reprezentujícího emigrantskou komunitu, která kolaborovala s nacisty a po válce uprchla z východní Evropy před komunistickými represáliemi, a prostřednictvím Gehlenovy Organizace vytvořila síť zástěrkových organizací v západní Evropě a Spojených státech. Tyto dvě skupiny - vědci z projektu Paperclip a fašistická emigrantská fronta - byly naopak spojeny s nefalšovanou „Murder Incorporated“, takzvanou korporací „Permindex“, což byla společnost s mnoha prominentními fašisty, v jejíž správní radě byl i Clay Shaw. Torbittův dokument - dávno předtím, než vůbec měly být Cooper-Cantwheelovy dokumenty z Majic-12 uvolněny či záměrně podsunuty ufologické komunitě - zásadně objasňuje spojitost mezi atentátem na Kennedyho a těmi, které rychle zamete pod stůl většina badatelů k tématu atentátu: nacisty.

Ale máme tu na přetřes posledního Kennedyho nepřítele. V červnu roku 1963, ve stejném roce, jako byl spáchán atentát, si vzal Kennedy na mušku jeden z nejmocnějších „dobře zakopaných zájmů“ establishmentu: mezinárodní komerční bankovníctví. Prezident Kennedy autorizoval vytištění přibližně čtyř miliard dolarů v amerických bankovkách a jejich uvolnění do oběhu, čímž

úplně obešel soukromě vlastněnou americkou centrální banku, pevně zavedenou pomocí fint a vykalkulované politické manipulace po nechvalně známé tajné schůzce na Jekyll Island. Kennedyho tah byl zjevně předzvěstí konce bankovního monopolu nad nabídkou peněz v ekonomice a návratem k „ústavní měně“, penězům naprosto bezúčelným ve vztahu k soukromým bankám. Tento aspekt konspirace míří přímo k atentátu je znám ještě méně než spojitost s nacisty, a je tomu tak pořád.

Důkladné zvážení role nesourodých skupin spojených s atentátem - vojensko - průmyslového komplexu, „komunity“ národní bezpečnosti reprezentované CIA, FBI a dalšími agenturami, vesmírného programu, mafie, armády, pravicových emigrantských skupin reprezentovaných různorodými proticastrovskými kubánskými frakcemi stejně jako Východoevropany, mezinárodních finančních korporací a bankovního sektoru - signalizuje mnohá spojení mezi všemi těmito elementy, jak na to poukázala velká řada badatelů zabývajících se atentátem. Je tu však jedna skupina, která je napojena na všechny tyto organizované zájmové skupiny, a tou jsou samozřejmě nacisté.

B. Mae Brussellová o nacistech a JFK

1. Její teze

Nedávno zesnulá Mae Brussellová, dobře známá zastánkyně konspiračních teorií a stálý host rozhlasových pořadů pro slavné osobnosti, nikdy nenechala kámen na kameni. Jakmile se jednou doslechla o Torbittově dokumentu a jeho obsahu, udělala Brussellová to co obvykle, když stanula tváří v tvář tvrzení o hluboké konspiraci: začala dávat kousky skládačky dohromady a své prameny pečlivě dokumentovala.

Ve svém prohlášení o podílu nacistů na atentátu na nějaké vyšší úrovni počítá s těmito „dalšími hráči“ v celém tom pletichaření:

Je to příběh o tom, jak klíčové nacistické osobnosti už v době, kdy byl ještě Wehrmacht v ofenzívě, předvídalý vojenskou katastrofu a připravily plány na přestěhování nacismu - nedotčeného, leč maskovaného - na Západ do závětrí. Je to příběh o tom, jak ctihodní muži, a někteří z nich nebyli zas až tak ctihodní, byli tak zaslepeni, že sedli na lep nacistické léčce. Je to příběh o podivném páru a jednom navíc: zločinecká partička, CIA, fanatičtí emigranti, každý se svým vlastním důvodem proč odprásknout Kennedyho. Je to příběh, jenž vrcholí 22. listopadu 1963 v Dallasu, kdy byl John Kennedy zabit. A je to i příběh o dozvucích - o tom, jak Amerika sklouzla na pokraj fašismu.

Jinými slovy, Kennedy byl smeten dobře známou „zájmovou koalici“, která podle názoru Brussellové zahrnuje i nacisty jako velmi tajnůstkářské hráče. Avšak tvrzení Brussellové naráží na cosi podstatnějšího: coup d'état, státní převrat se stále narůstající fašistickou vizáží. Tato „fašistická vizáž“ bude během našich úvah o bádání Brussellové nabývat stále zřetelnějších obrysů, což zpětně odhalí možný motiv toho, proč se nacisté zapojili do konspirační akce s touto „zájmovou koalici“.

2. Němci a Atsugi AFB, Japonsko: Oswald jako nacistická spojka

Lee Harvey Oswald.

Vyslovte toto jméno a většina lidí si okamžitě představí vraha, nebo přinejmenším obětního beránka v případě zavraždění Kennedyho.

Méně lidí pomyslí na očividně docela všedního Američana, s všedním profilem, který se stal mariňákem, a poté začal na veřejnosti projevovat bizarní, ne-li zcela mimořádné politické názory na to, že byl voják, potažmo u námořní pěchoty.

Ještě méně lidí bude brát v potaz jeho zvláštní chování a politické přesvědčení v souvislosti s Oswaldovými známými konexemi v FBI a dojde k závěru (podle mého soudu správnému), že Oswaldovo bizarní chlubení se promarxistickým politickým přesvědčením v době, kdy jako mariňák pobýval na tajné japonské letecké základně Atsugi, bylo součástí plánu jak „získat novou identitu“. Oswald navzdory tomu, že se veřejně hlásil k těmto názorům, měl jistou úroveň bezpečnostní prověrky pro práci na letišti na tajné radarové základně a také se učil ruský.

A je tu ještě jedna věc, rovněž dobře známá většině badatelů zabývajících se atentátem: z letecké základny Atsugi startovala původně letadla U-2 ke špionážním letům nad Sovětským svazem v režii CIA.

Jak je mnohým známo, Oswald si později vymyslel „naléhavý rodinný případ“, aby mohl pečovat o nemocnou matku, Marguerite Oswaldovou, a byl zproštěn služby u námořní pěchoty. Avšak poté, co ji opustil, odcestoval Oswald do Sovětského svazu, kde následně dezertoval. Byl umístěn v Minsku, v Bělorusku, pracoval v továrně na výrobu televizorů a dostal na sovětské poměry poměrně prostorný byt. Tam se setkal se svojí budoucí manželkou Marinou, dcerou plukovníka sovětské vojenské rozvědky, s níž se za čas oženil.

Mnozí badatelé věří, Oswald nastavil sovětské radary a dodal další potřebné technické údaje, jež nakonec vedly k sestřelení pilota U-2, Francise Gary Powerse, později téhož roku. Samozřejmě, že U-2 létaly z Atsugi AFB v Japonsku. Poněvadž v případě letů U-2 šlo o operaci CIA a nikoliv leteckých sil, znamená to, že CIA měla v Atsugi separátně tajnou základnu. Za chvíli se k tomu vrátíme.

Potom se stalo něco neuvěřitelného. Oswaldovi bylo dovoleno znovu zběhnout, tentokrát do USA, a to i s ruskou manželkou - v oněch dnech nešlo o nic běžného - a jeho další pohyb a spojení jsou více méně dobře známé.

Co však většina lidí neví, je, že Oswald vedle svých kontaktů na extremistické levicové organizace, a svého přesvědčení téhož ražení, měl jisté velmi zvláštní kontakty na extremistické pravicové osoby a organizace. Jeden z nich, a to je neuvěřitelné, patří k emigrantské a špionážní síti nikoho jiného než bývalého generála Wehrmachtu Reinharda Gehlena.

Když (Allen) Dulles mluvil, Gehlen naslouchal. Šéf CIA byl spolu se svým bratrem, ministrem zahraničních věcí Johnem Rosterem Dullesem, přesvědčen, že by „podrobené národy“ sovětského bloku mohly povstat, pokud by se jim dostalo dostatečného povzbuzení. Na jeho příkaz Gehlen naverboval a vycvičil exilové žoldácké jednotky připravené jít do toho bez účasti amerických jednotek. Na Dullesův pokyn se Gehlen napojil na řadu svých válečných ruských spolupracovníků, aby z nich vybral kádr špionů, které by mohl shodit padákem na území Sovětského svazu. Někteří z těchto špionů byli školeni na tajné základně CIA v Atsugi v Japonsku, a to v roce 1957, kdy tam byl pro špionážní leteckou operaci s U-2 vyslán i mladý mariňák Lee Harvey Oswald.

Třebaže tím není ustaveno přímé napojení na nacisty, je to malý díl ze souboru informací zapadající do vzorce asociací obklopujících politickou vraždu, kterou Brussellová odhaluje.

3. Gehlen a ruská ortodoxní diaspora

Dalším dílkem ve skládačce, jíž atentát je, bylo spojení Gehlenovy „organizace“ s emigrantskými komunitami z východoevropských zemí v této zemi:

Gehlen jako první zakládal fiktivní organizace a krycí společnosti, aby podpořil své dalekosáhlé tajné operace. Hlavním plánem bylo zformovat východoevropské emigrantské komunity v USA, jež by se daly využít proti Sovětům.

Jak Tolstého nadace, tak i Unie biskupů a ortodoxní církve mimo území Ruska byly ustaveny prostřednictvím CIA. Lee a Marina Oswaldovi dorazili ze Sovětského svazu v červnu roku 1962. Spřátelili se zhruba se třemi desítkami bělogvardějců v metropolitní oblasti Dallasu, Fort Worth. Mnozí z nich měli zřejmé spojení na nacisty; jiní byli zaměstnáni v obranném a ropném průmyslu. Byla to zcela nepravděpodobná sociální skupina pro utečence ze Sovětského svazu a jeho manželku z Minska.

V každém případě je jasné, že prostřednictvím Oswalda a podobných lidí rozehrávala Dullesova CIA velmi nebezpečnou hru se dvěma velmi nebezpečnými elementy - Sověty a vlastní Gehlenovou organizací „bývalých“ nacistů -, což byli navzájem nesmiřitelní nepřátelé a pro změnu i úhlavní nepřátelé Ameriky. Záměr využít BND je jasný: kdyby vyšla najevo operace s výcvikem emigrantů na Atsugi i jinde, dala by se americká účast na ní „věrohodně popřít“. Gehlenova Organizace byla tedy v této operaci pojistkou. Jak však v této kapitole ještě uvidíme, mohou se takové „pojistky“ rychle stát zpola či úplně nezávislé na svých údajných „kontrolorech“ a ve skutečnosti se stanou trojským koněm.

A. Důsledek: Infiltrace americké rozvědky a ministerstva obrany

Zde stojí za to se zastavit a znovu uvážit důsledek operace Paperclip a podobných operací, jež vedly k ustavení Gehlenovy Organizace s jejími četnými východoevropskými emigrantskými organizacemi. Z jednoho úhlu pohledu, tedy samotného amerického vojensko-průmyslově zpravodajského komplexu, seděly Spojené státy pořád ještě pevně v sedle, kontrolovaly obě skupiny a určovaly směr jejich aktivit. Dokonce i v případě nacistických raketových vědců z vesmírného programu a jejich protějšků v obranném průmyslu mohli být tito muži považováni za „pojistky“, obětní beránky, kteří na sebe vezmou vinu v případě, kdyby něco nevyšlo, a ochrání vládní byrokracii před obviněním, pokud by selhala.

Ovšem z pohledu samotných těchto „pojistek“ šlo o tajné agenty „využívající“ ochrany a ekonomické síly hostitelské krajiny. Tento obrázek však lze sotva rozumně odůvodnit, pokud na straně pojistek člověk zaznamená známky chování, jež naznačují nezávislost na svých „kontrolorech“, neboť taková nezávislost by mohla naznačovat, že v určité míře tvoří základ bytí i skryté organizace. Jak dále uvidíme, jsou tu náznaky, že je to právě tento případ, a dokonce i ze samotného vesmírného programu.

B. Nacisté a „prvek vyběhlíků“ v americké rozvědce

Různí badatelé na poli konspiračních teorií poukázali na to, že uvnitř americké (a v menším rozsahu i u ostatních národů) zpravodajské služby nejspíš existuje jakýsi prvek „vyběhlíků“, kteří jednají po svém a často v protikladu s národními zájmy hostitelské země a sledují spíše vlastní temné zájmy než nějaké jiné. Jiní upozornili na to, že současný nápor terorismu musí mít v jakémsi ohledu nějaké zásadní finanční krytí některé z velkých mocností. A ještě další dokonce narážejí na historické spojení nacismu s militantním islámem a se základy teroristických skupin. V každém případě přežívající a organizovaná síť mezinárodního fašismu by jistě vyhovovala požadavkům na veškeré konexe kromě těch historicky známých, třebaže tento argument je samozřejmě spekulativní.

4. Schacht-Onassis

Jenže zatímco argument, pokud jde o existenci „Nazi International“ a často diskutovaný „prvek vyběhlíků“ uvnitř rozvědky, je jenom mlhavý a spekulativní, argument jdoucí k hluboko

skrytým a na vysoké úrovni existujícím spojitostem s atentátem na JFK sílí tím více, čím pečlivěji jej člověk studuje. Uvažme jenom skutečnost, že Hitlerův finanční čaroděj, dr. Hjalmar Schacht, někdejší prezident Reichsbank a tchán Otto Skorzenyho z komanda SS, byl později „na výplatní listině Aristotela Onassise“.

Všichni víme, kdo se pak za Aristotela Onassise provdal a že ona žena striktně odmítla promluvit o tom, co věděla o vraždě svého manžela. Všichni víme, že umřela poměrně nedávno, stále vyrovnaná a krásná jako kdysi, a dala přísné instrukce, že její soukromé deníky nesmějí být uveřejněny dříve než v daleké budoucnosti:

Jacqueline „Jackie“ Lee Bouvierová-Kennedyová-Onassisová.

Co jsme ovšem nikdy nevěděli, že totiž tím, že se Jackie provdala za Onassise, se dostala do rodiny organizovaného zločinu s řadou velmi podivných a silně nacistických souvislostí datujících se od druhé světové války.

A co Otto Skorzeny?

Skorzeny přežil válku, pomáhal pak řídit proslulou organizaci ODESSA (Organization der Ehemalige SS Angehörige čili „Organizace bývalých příslušníků SS“) a ve Španělsku v Madridu založil „Internationale Fascista“, organizaci, jež měla sídlo ve stejné budově, kterou obývala španělská rozvědka a madridská sekce CIA!

5. Dulles a McCloy o Warrenově komisi

Ještě záhadnější byli někteří lidé vybraní do Warrenovy komise, na dva z nich lze pohlížet jen s největší nedůvěrou.

O prvním z nich, někdejším řediteli CIA Allenu Dullesovi, již padla zmínka. Dulles byl během války samozřejmě šéfem pracoviště OSS v Curychu ve Švýcarsku, pomáhal vyjednat tajnou dohodu s generálem Reinhardem Gehlenem a můžeme jenom přepokládat další tajné „dohody“ s nacistickými pohlaváry, možná i se samotným Martinem Bormannem a SS obergruppenführerem Hansem Kammlerem. Dulles se v této kapitole objeví ještě později, neboť musíme ještě zvážit, co dělal před druhou světovou válkou. Dulles jako člen Warrenovy komise je možná tím nejlepším příkladem, jak dokázala síť na překrucování faktů napravit po atentátu „škody“ způsobené Kennedyho administrativou, neboť Dullese vyhodil právě Kennedy za jeho účast na fiasku v Zátocě sviní.

Víme i co dělal jiný prominentní člen Warrenovy komise před válkou: John J. McCloy. Pro ty, kteří to snad zapomněli, doplníme: John J. McCloy byl po válce americkým vysokým komisařem pro (Západní) Německo a zodpovídal za omilostnění řady nacistů odsouzených za válečné zločiny, aby pak urychleně vyřídil jejich vydání do Spojených států pro využití v projektu Paperclip a podobných projektech.

Jenže před válkou měl John J. McCloy tak vysoké postavení, že se mu podařilo sdílet s Adolfem Hitlerem stejnou lóži na olympiádě v Berlíně v roce 1936 u příležitosti toho, co by se dalo nazvat prvním televizním vystoupením. Proč ale takové vysoké pocty pro nějakého amerického advokáta? Zejména tomu tak bylo proto, že byl před válkou právníkem německého chemického kartelu I.G. Farben.

6. Přehled

Jenom pro případ, že byste to přehlédli, je na řadě přehled:

Jeden z členů Warrenovy komise byl v Německu po válce americkým vysokým komisařem, setkal se osobně s Hitlerem, omilostnil řadu nacistů, a byl před válkou právním zástupcem německého chemicko-průmyslového giganta I.G. Farben: a to John J. McCloy.

Jednoho z členů Warrenovy komise Kennedy propustil za jeho roli v akci v Zátocě sviní, byl ředitelem CIA, během války byl šéfem pracoviště OSS v Curychu a vyjednal tajnou dohodu mezi generálem Reinhardem Gehlenem, jenž byl guru německé vojenské rozvědky, stejně jako další tajné dohody s „kapitulujícími“ nacisty a USA: a tím byl Allen Dulles.

Ale během doby, kdy byl Dulles ještě pevně zabydlen v CIA, měl americký námořní pěšák Lee Oswald působiště na letecké základně Atsugi v Japonsku, kde navzdory svému marxismu, k němuž se veřejně hlásil, a obdivu k Sovětskému svazu, prošel bezpečnostní prověrkou a měl přístup k relativně citlivým radarovým údajům spojeným s tajnými lety U-2 nad Ruskem v režii CIA. Kromě toho, poněvadž Atsugi AFB byla domovem tajných letů U-2 nad Ruskem, musela mít CIA tajnou základnu skrytou uvnitř letecké základny. Západoněmecká Bundesnachrichtendienst (Federální bezpečnostní služba) generála Reinharda Gehlena prováděla výcvik cizích emigrantů pro para vojenské síly, jež měly být vysazeny na území Sovětského svazu. Část tohoto výcviku měla nepochybně probíhat v ruštině a zčásti měla zahrnovat znalost komunistické doktríny, stranické organizace a jak „se vydávat“ za přesvědčeného komunistu. To znamená, že pokud Oswald doopravdy „získal novou identitu“ kvůli zpravodajskému úkolu v Sovětském svazu, čemuž věřil sám Garrison, je pravděpodobné, že byl pro tuto roli vycvičen Gehlenovou Organizací a bývalými nacisty! Jinými slovy, všechny články se sbíhají v Atsugi a v osobě Lee Harveye Oswalda.

V této spojitosti později ukážeme, že Oswaldův „adresář“ obsahoval mnohem víc než jen adresy agentů FBI...

7. Jihoamerické eskadry smrti: K pronajmutí „vlídnější a laskavější gestapo“

Poté, co jsme přezkoumali postavení nacistů v této záležitosti, můžeme nyní lépe zvažovat další detaily prezentované Brussellovou, detaily, jež začaly ukazovat na to, jaký motiv a roli mohli nacisté mít oproti všem ostatním skupinám a jejich individuálním důvodům, kvůli nimž by v atentátu sehrály nějakou roli.

Když Brussellová psala svůj článek o atentátu pro časopis „The Rebel Larryho Flinta u příležitosti dvacetiletého výročí zavraždění v roce 1983, odvolávala se na zprávu senátního výboru pro zahraniční vztahy nazvanou „Latinská Amerika: Murder Inc.“, zprávu, o níž poznamenala, že v době, kdy psala svůj článek, byla „pořád ještě tajná“.

Brussellová naznačovala, že ve zprávě se tvrdilo, že americká zpravodajská komunita podnikla „společnou operaci“, jíž se zúčastnila Argentina, Bolívie, Brazílie, Chile, Paraguay a Uruguay, známou jako „operace Kondor“. Brussellová pak vysvětluje možný význam krycího označení tím, že cituje odstavec ze sloupku Jacka Andersona:

Jack Anderson uvedl pár podrobností ve svém sloupku „Operace Kondor, Nesvatá aliance“ z 3. srpna 1979:

„Atentátnické týmy jsou soustředěny v Chile. Toto mezinárodní konsorcium se nachází v kolonii Dignidad v Chile. Tu založili nacisté z Hitlerových SS a vedl ji Franz Pfeiffer Richter. Tisíciletá Říše Adolfa Hitlera možná nezanikla.“

Brussellová dále objasňuje historické spojitosti operace Kondor s těmito nacisty cvičenými eskadrami smrti, jež mají základny v Jižní Americe:

Otto Skorzeny dal svému útoku na americké vojáky v bitvě v Ardenách neboli v „bitvě o výběžek“ krycí název Operation Greif tedy „Kondor“. V operaci Kondor pokračoval po válce se svými speciálními týmy, jež uvalovaly „sankce“ na nepřátele, to znamená, že je vraždily.

A aby se na to nezapomnělo, Brussellová připomíná svým čtenářům ono hadí klubko vztahů, které Skorzeny rozmotal:

Skorzenyho tchánem byl Hjalmar Schacht, prezident Hitlerovy Reichsbank. Schacht řídil Onassisovy loděnice při přestavbě německé a japonské válečné flotily. V roce 1950 najal Onassis Larse Andersona pro své velrybářské lodě, aby lovil ve vodách kolem Antarktidy a Argentiny. Anderson patřil během války k norské pronacistické kolaborační skupině Vidkuma Quislinga. Clay Shaw, který byl neworleanským prokurátorem Jimem Garrisonem obviněn ze spoluúčasti na vraždě JFK, byl blízkým přítelem Hjalmara Schachta.

Dostáváme tak velmi zajímavý, nicméně velice nechutný obrázek.

Můžeme se opět domnívat, že spolupráce americké zpravodajské komunity s takovými skupinami jako kolonie Dignidad byla nastavena tak, že je využívala jako „pojistky“, jež páchaly potřebné politické vraždy tam, kde to bylo nutné, přičemž dosáhla toho, že mohla „věrohodně popřít“ svoji účast na nich, kdyby se něco pokazilo. Konec konců, kdopak by věřil, že tak dlouho po válce existuje taková rozsáhlá síť nacistů? A kdo by věřil, že s ní má americká zpravodajská komunita něco společného? Přece jen byl rok 1983, téměř čtyřicet let po válce. Kdo by věřil, že ještě existují dobře organizovaní a dostatečně finančně zajištění nacisté, kteří mohou řídit po celé Jižní Americe takové tajné operace? Kdo by uvěřil, že po tak dlouhé době jsou stále ideologicky oddáni nacismu?

Ovšem líčení Jacka Andersona a Mae Brussellové nabízí ještě jiný znepokojivý obrázek: nejenom, že tu pořád existují nacisté, ale stále přetrvává jejich částečná nebo úplná nezávislost na řízení americkou nebo latinsko-americkou vládou. Ve skutečnosti by pro takové profesionálně vycvičené vražedníky bylo relativně snadné vést si záznamy a shromažďovat důkazy o spojení zpravodajských služeb těchto zemí a vlád s organizovaným zločinem a vraždami v Latinské Americe. Krátce, pro takové nezávislé nacistické kolonie by bylo velice snadné vydírat své takzvané pány hrozbami o odhalení.

8. George de Mohrenschildt

Když se „marxistický“ a sovětský přeběhlík Lee Harvey Oswald ve vleku se svou ruskou manželkou Marinou vrátil do Spojených států, začal se spolčovat s některými velmi nemarxistickými a nekomunistickými postavami, jako třeba s východoevropským emigrantem a texaským podnikatelem v oboru ropné geologie Georgem de Mohrenschildtem. De Mohrenschildt byl neobvyklou společností pro údajně chudého Oswalda a ještě se s ním spouštěl, přesto jej záhy uvedl do dallaské bělogvardějské a „carské“ komunity, kde se on a Marina spřátelili s Ruth a Michaelem Paineovými.

Paineovi pomohli Lee Harveyemu sehnat práci v texaské školní knihovně a on a Marina bydleli s Paineovými v jejich domě.

To vše je velmi neobvyklé, neboť jak už jsme se samozřejmě zmiňovali, Leeho manželka Marina byla dcerou plukovníka vojenské rozvědky Sovětského svazu, tedy GRU, zatímco Lee Harvey byl, jak jinak, údajně promarxistickým utečencem, který uprchl do Sovětského svazu a dosáhl nemožného, když „zběhl zase zpět“ do USA s ruskou manželkou!

9. Paineovi, Oswaldovi a generál Domberger

Michael Paine mimořádně riskoval tím, jak se choval k manželům Oswaldovým, neboť pracoval pro Bell Aircraft v souvislosti se zakázkami pro ministerstvo obrany, a to na pozici, na níž se vyžadovala bezpečnostní prověrka pro práci s přísně utajovanými skutečnostmi. Nebo to možná

vůbec nebylo riskantní. Dost možná, že Paineovi byli využiti k tomu, aby dovedli již připraveného Oswalda do finální pozice.

Co se týče De Mohrenschildta, jenž byl obviněn z toho, že je nacistickým špiónem, ten utrpěl vážné zranění postřelením, údajně při sebevraždě, a to ten den, kdy si pro něj přišla zvláštní komise sněmovny ustavená pro vyšetřování atentátu.

10. Martin Bormann a JFK

Řada badatelů zabývajících se atentátem poukázala na to, že když byl Lee Harvey Oswald zatčen, na to, že šlo o „osamělého střelce“, obsahoval jeho zápisník, který si vedl, adresy řady velmi podivných osob, mezi něž patřili mimo jiné agenti FBI. Jiní badatelé upozorňovali na to, že Oswaldovy „marxistické“ konexe nesly všechny známky toho, kdo je připravován na nějakou roli, v tomto případě roli „přeběhlíka“.

Když se však v pozadí skrývala taková spousta nacistických spojek, dozajista někde podél celé dlouhé řady vražd a „náhodných úmrtí“, jež následovaly po atentátu, bývala by musela média něco odhalit a uveřejnit to. Přesto o nacistickém spojení tu nebylo téměř nic, a o Oswaldových nacistických konexích nebylo v hlavních amerických médiích řečeno už vůbec nic.

Přesto byla v roce 1976 publikována kniha, poměrně populární, tehdy velmi dobře známých investigativních novinářů Sybil Leekové a Berta Sugara, nazvaná Vražedný řetězec, k níž nenapsal předmluvu nikdo jiný než slavný sloupkař Jack Anderson. Kniha obsahovala následující střípek informace v kapitole nazvané „Scénář pravicového extremisty“:

Když byl Oswald zatčen, našla FBI jeho adresář a v něm adresy generálmajora Walkera a George Lincolna Rockwella. Tato nepravděpodobná jména jen přidala na zmatku v kontextu s dalšími adresami, jako například adresou agenta FBI Hostyho, jehož spojení s Oswaldem nebylo nikdy objasněno.

Oswald byl samozřejmě obviněn z pokusu o vraždu generálmajora Edwina Walkera. To by však sotva vysvětlovalo, že se adresa agenta Hostyho nacházela v adresáři, ledaže by Oswald buď plánoval jej zavraždit anebo byla skutečná role generála Walkera poněkud jiná, než nám bylo řečeno.

Avšak v každém případě je samozřejmě tou pravou osobou, která nás zajímá, George Lincoln Rockwell, vůdce Americké nacistické strany. To se jeví tak nemístně nevhodné, že je to až legrační, dokud si člověk nevzpomene na obvinění, jež učinila Brussellová a jež se týkalo tajné základny CIA pro U-2 na letecké základně Atsugi v Japonsku, kde pobýval Oswald a kde podle Brussellové „Organizace“ Reinharda Gehlena rekrutovala a prováděla výcvik paravojenských agentů pro tajné operace na území Sovětského svazu.

Proč však se o tom vůbec nemluvílo? Adresa vůdce nacistické strany by v tomto případě bezpochyby pojistila to, že Oswald byl „osamělý střelec“. Člověk by však o tom neřekl nic, kdyby byl tento kontakt skutečný a cosi o Oswaldovi a spiknutí za účelem atentátu na prezidenta odhaloval.

Jinak řečeno, jestliže dostal Oswald novou identitu právě pro tento druh operace - čemuž jeho „zběhnutí“ do Sovětského svazu zcela nasvědčuje -, pak šlo o skupinu bývalých nacistů, která to celé provedla, údajně pro CIA, ale docela možná pro to měla i své vlastní důvody.

V tomto ohledu existuje důkaz, že Oswald byl zrovna tak vystaven nějakému působení německé spojky, když byl v Japonsku.

V jedné z nejbizarnějších knih s teorií o atentátu, jež se kdy objevila, s názvem *Byli jsme řízení?*, činí autor Lincoln Lawrence závěr ze svědectví jednoho z Oswaldových kamarádů od námořní pěchoty před Warrenovou komisí, když oba působili v Kalifornii.

Ve svém svědectví nám Nelson Delgado nabízí k úvaze tyto zarážející myšlenky... Delgado: „No, jak říkám, snažil se mne učit ruský, ale jindy jsem pak zase měl dojem, že se mnou mluvil německy“ A později v témže svědectví... Liebler: „Vám se zdálo, že to byla němčina?“ Delgado: „Ano, němčina.“ Ještě později: „Mohl bych se třeba domnívat, že to byla jidiš nebo němčina, a později, když jsem byl v Německu, myslím si... jsem si docela jist, že to byla němčina, když mluvil.“ Při jiné příležitosti během výslechu byl Delgado (podle svého svědectví Oswaldův nejbližší přítel u námořní pěchoty) tázán, zda se setkal s Oswaldem, když byl (Delgado) v Německu. Delgado: „Ne, chtěl jsem... věděl jsem, že tam žil a chodil do školy...“

Zdá se, že o tom, co si chtěl údajný vrah prezidenta Kennedyho počít s adresou George Lincolna Rockwella, vůdce Americké nacistické strany, ve svém zápisníku, nechce nikdo diskutovat. A vypadá to, že ani v amerických médiích není nikdo ochoten zkoumat, kde se po cestě ke svému zběhnutí do Sovětského svazu a při pobytu v hlavním městě Běloruska Minsku naučil Lee Harvey Oswald německy. Jediná Mae Brussellová - ze všech amerických médií od té doby, co došlo k atentátu - sdělila, kde k tomu došlo: v Japonsku na Atsugi AFB, kde Gehlenorg na pokyn Allena Dullese připravovala jednotlivce pro tajné operace na území SSSR.

Nějaké německé spojení tu je, a vlastní svědectví Warrenovy komise to zmiňuje.

Jenže pokud americká média o tomto aspektu atentátu mlčela, pak evropská nikoliv. Jak naznačuje Brussellová, v srpnu 1971 otiskly francouzské noviny článek s tímto titulkem: „Martin Bormann v pozadí atentátu na Kennedyho“. Uvádí se v něm informace o mezinárodní skupině zabijáků sídlící v Texasu. Spáchala na německý příkaz dvě vraždy.

O šest let později, 8. června 1977, napsal londýnský Guardian zprávu: „Bormann spojován s vraždou Kennedyho.“ Tento článek se opíral o novou knihu Michaila Lebeděva s názvem *Treason For My Daily Bread*.

Lebeděv obšírně popisoval, jak Martin Bormann, alias Zed, opustil Evropu, zařídil si život v Paraguayi, a jak agent placený Bormannem vypálil smrtelnou ránu do Kennedyho hlavy.

Jak Brussellová podotýká, tato tvrzení týkající se nacistických spojení - známých od roku 1971, kdy začal Torbittův dokument tajně kolovat - a zveřejněných v Lebeděově knize, a v tomto případě i ve *Vražedném řetězci* Leekové a Sugara, se objevila ještě v době, kdy zvláštní komise sněmovny ustavená pro vyšetřování atentátu vedla své vyšetřování, aby „nalezla pravdu“. Kromě toho, nacistický aspekt tohoto příběhu byl jednou z věcí, jež by šéf výboru G. Robert Blakey nikdy nepodpořil, odmítaje ji slovy, že „v této záležitosti nepřipustí žádné vyšetřování nebo dokumenty“.

Jinak řečeno, v případě atentátu na prezidenta Johna F. Kennedyho se mohlo mluvit o účasti CIA, o možné účasti mafie, o možné účasti nespokojené skupiny kubánských proticastrovských emigrantů, dokonce i o možné účasti rozčarovaných osob uvnitř CIA a americké armády. O možné účasti nacistů se však nikdy mluvit nesmělo.

11. „Chobotnice“ před „chobotnicí“: Bunge Corporation předběhli Dannyho Casolara o dvě desetiletí

Budeme-li však předpokládat, že došlo k účasti nacistů při atentátu na Kennedyho, jaký by měli motiv? Zdá se být naprosto jasné, že mezinárodní bankovní kruhy by mohly mít svůj motiv s ohledem na Kennedyho záměr obejít Americkou centrální banku a autorizovat vytištění a uvedení amerických bankovek do oběhu. Ze mafie měla svůj vlastní motiv, je právě tak jasné. Konec konců, mafie pomáhala zvolit Kennedyho administrativu a najednou zjistila, že je v konfrontaci s

nepřátelským ministerstvem spravedlnosti pod vedením Roberta Kennedyho. Motiv měli i proticastrovští Kubánci, poněvadž Kennedy se nepochybně Sovětskému svazu osobně zavázal, že neprovede invazi ani nebude sponzorovat tajné operace určené ke svržení Castra. U proticastrovských sil lze dokonce vidět i motiv, který by právě tak vedl k účasti přinejmenším krypto-nacistických východoevropských emigrantských skupin, jakou byla i bělogvardějská komunita v Dallasu, k níž Oswalda uvedl de Mohrenschildt. Takové skupiny by byly malými rybami, pomáhaly by rozpracovat strategické postavení pro velké hráče a „pojistky“ - lidi jako samotný Oswald - na individuálních pozicích. Jejich motiv by býval byl jasný: po Zátocě svíní a „zradě“ kubánské emigrantské komunity dal Kennedy jasně najevo svoji opozici vůči CIA a armádní politice „válcování“ komunismu, politice, jež závisela na těchto emigrantských frontách, totiž vést v zastoupení „osvobozovací válku“ proti komunistickým vládcům.

Každý z těchto domnělých velkých hráčů ve spiknutí za účelem atentátu má jasný a přijatelný motiv, aby tam byl.

Kromě nacistů.

Jejich motiv se jeví přinejmenším obskurní, jelikož se zdají pracovat pod pláštíkem všech ostatních skupin, na nejvyšší úrovni, jako samotní mezinárodní bankéři, kteří by se jasně cítili ohroženi Kennedyho záměrem obejít Americkou centrální banku a natisknout peníze nezatížené dluhem. Jenže i tady lze vytušit velkou záhadu. Mělo by být už jasné, že tu máme zvláštní, ne-li rovnou bizarní konexe na nacisty zapojené do atentátu, nadto na rozdíl od mezinárodních bankovních kruhů neměli zjevně vůbec žádný zájem na účasti v něm. A jsme opět zpátky u otázky, jaký byl motiv.

Možná se v tom ale skrývá klíč, proč se do atentátu zapletli a co k tomu zavdalo podnět. Protože pokud se skrývají za všemi ostatními skupinami, jestliže se opravdu - určení pro poslední nejhlubší krycí „pojistnou“ vrstvu - stali poslední řídicí strukturou, jež vydala rozhodující „povel“, jak to naznačují zprávy evropských novin, když jmenují Bormanna jakožto toho, kdo o tom rozhodl, pak se můžeme dohadovat o jejich motivu.

Jistě, podniknout tak drastickou akci by si vyžádala jedna ze dvou věcí či jejich kombinace: (1) něco z politiky prezidenta Kennedyho bylo vnímáno jako ohrožení jejich zájmů; anebo (2) by jeho odstraněním získali nějakou výhodu. Jak se budu snažit dále dokázat, pokud k účasti nacistů došlo, mám za to, že je za tím jakási kombinace obojího.

A ještě jednou, Mae Brussellová byla první prominentní mediální osobností, která se zmiňuje o špičce německého ledovce, což může být první stopou k rozřešení záhady nacistické účasti, a dokonce ještě větší záhady jejich motivu pro takový skrytý akt. Tím, že objevila knihu Lincolna Lawrence. Byli jsme řízení vydala se Brussellová po jediné známé stopě velkých peněz ve spojení s atentátem.

Když byla oznámena zpráva o atentátu na prezidenta Kennedyho, spadla burza během 27 minut o 24 bodů. Proдалo se za 2,6 milionu akcií. Byla to největší panika od roku 1926. Někdo vytvořil obrovský zisk tím, že na mnoha burzách spekuloval na pokles ceny. Kdosi vydělal za jediný den půl miliardy dolarů.

Tím někým podle Lincolna Lawrence byl Bunge and Born, LDA, nebo jednoduše Bunge Corporation. Tentýž den padly akcie jiné společnosti: Allied Crude Vegetable Oil Refining Corporation. Tento úpadek přispěl k dalšímu poklesu burzy.

Než začneme přemýšlet o prezentaci aktivit Bunge Corporation týden před atentátem, jak ji předkládá Lincoln Lawrence, stojí za to se zastavit a posoudit vlastní výroky Brussellové o šíři a vlivu Bunge Corporation.

Allied Crude byl řízen prostřednictvím U. S. American Bunge Corporation a finančně ovládná skupinou akcionářů sídlící v Argentině, známou jako „Bunge and Born, LDA“:

Business Week z 19. října 1963, měsíc před atentátem na Kennedyho, líčil rodinu Bornů žijící v Argentině, největší akcionáře Bunge, a také to, že pocházejí z Evropy, konkrétně z Německa.

Všechno kolem Bunge ukazuje německý vliv. Roční obrat v 80 zemích činí 2 miliardy dolarů. Mají přes 110 poboček, všechny propojené telexem a podmořskými telegrafními linkami. O Bunge Corporation se mluví jako o „chobotnici“.

Jaké je tedy přesně pojitko mezi Allied Crude Vegetable Oil Refining, jeho úpadkem, Bunge Corporation a atentátem na Kennedyho?

Všimneme-li si masivní spekulace na pokles ceny, která se objevila 22. listopadu 1963 a byla připravena dlouho dopředu, předkládá Lincoln Lawrence ve své málo známé klasice o atentátu na Kennedyho, Byli jsme řízeni?, následující spekulativní výčet svých spojitostí a motivů:

Malá skupina kovaných mezinárodních kriminálních (s německo-argentinským intelektuálním a vědeckým pozadím) pečlivě spočítala, že:

Souběžný výskyt atentátu na prezidenta Spojených států... se současně probíhající skandalizací a kolapsem komoditního trhu... by způsobily rapidní pokles na trhu cenných papírů přinejmenším o 30 bodů!

Kdyby tato skupina věděla o této události dopředu... mohla by spekulovat na pokles ceny v kolosálním finančním rozsahu... a vydělat možná půl miliardy dolarů, kterou by si mezi sebou rozdělila.

Tohle všechno se stalo díky pečlivě a velice dobře promyšlené dlouhodobé manipulaci s mužem jménem Tino De Angelis a jeho firmou Allied Crude Vegetable Oil Refining Corporation.

De Angelis, podle Lawrence, poprvé přitáhl pozornost této finanční skupiny stojící za Bunge Corporation v roce 1954, kdy během styků se západoněmeckou vládou vyhlásil svůj plán založit společnost, která by rafinovala jedlé rostlinné oleje. V roce 1955 založil De Angelis v Bayonne v New Jersey společně s dvaceti nejspolehlivějšími přáteli Allied Crude Vegetable Oil Refining Corporation.

Třebaže to byla poslední věc, kterou by mohl předvídat, vytvoření společnosti Allied vyhovovalo plánům této skupiny a vedlo nevyhnutelně k jeho naprostému finančnímu krachu - a k jejich zisku!

Pokud byste, byť jen na okamžik, stěží uvěřili, že by malá skupina operující mimo německé ústředí mohla považovat za dostatečně rentabilní plánovat dlouhodobou expanzi a deflaci finanční bubliny, jejímž původcem byl nějaký řezník z Bronxu snící o slávě, přemýšlejte znovu.

Bunge Corporation byla podle Lawrence vybrána, aby se spojila s Allied Crude jednoduše proto, že světová a virtuální komunikační síť Bunge s okamžitým spojením, jež konkuruje mnohým velkým vládám, byla dokonalým nástrojem pro manipulaci, minutu za minutou a vteřinu za vteřinou, s komoditním trhem podle toho, jak to jejich schéma vyžadovalo.

Osud Bunge a Allied Crude - známý této skupině, avšak neznámý nešťastnému De Angelisovi - byl zpečetěn v dlouhodobém schématu:

Dobrá vůle (Bunge Corporation) byla podstatná pro obchodní úspěch Allied!

Z jednapadesáti společností, jež buď zapůjčily peníze Allied, nebo deportovaly olej v továrně v Bayonne oproti skladištní stvrzence, byla Bunge Corporation tou nejkritičtější společností spojenou s jejím osudem.

Když byla loď Allied nasměrována do hlubokých vod, k čemuž došlo podivuhodnou sérií manévřů, bylo zapotřebí toliko jediné srážky, aby šla okamžitě ke dnu. Stačila by kolize s Bunge Corporation..., jež by vedla ke katastrofě, s níž by zmizely i investice ostatních padesáti společností.

Jakým způsobem byl De Angelisův finanční krach zkonstruován?

Lawrence odpovídá tvrzením, že úkolem Bunge zjevně bylo přiživit jeho ambice a nezáleželo na tom, jak se to stane. „Bunge použil své peníze, k financování De Angelise, aby se nemusel uchýlit k bankovním půjčkám.“ Kdosi v Bunge strašně moc chtěl, aby De Angelis uspěl, nebo spíše aby to vypadalo, že má úspěch:

V Bunge šli v otcovské péči o De Angelisovo podnikání dokonce ještě dál, takže mu dovolili odstartovat do finančního vesmíru... tím, že při jedné příležitosti vzali do zástavy hned třicet osm ze stovky volných akcií a další cenné papíry De Angelise oproti obrovským půjčkám. Kdosi v Bunge ho podporoval v tom, aby si mohl hrát na velkého šéfa. Jiní, jako Karl Groenfeld, samostatný manažer odbytu, měli podezření.

S takovým silným finančním zázemím nemohl De Angelis chybit a ani některé velmi prestižní makléřské firmy na Wall Street mu neodmítly žádnou finanční laskavost. V létě 1961 se začal De Angelis a Allied Crude dostávat „do pozice, kde byl silně pod tlakem a neměl možnost úniku“, neboť během tohoto období bylo složeno na účet Tinovy firmy u First National Bank v North Bergen 166 000 000 dolarů.

Tino měl věřit, že má jistou objednávku ze Španělska na 275 milionů liber sójového oleje! Platba za to by dosáhla třiceti šesti a půl milionu dolarů!...

Takhle pochopitelně začal osudný vzestup Allied, aby skončil velkým zklamáním. V tancích v Bayonne měl De Angelis okolo padesáti milionů liber oleje. Allied tedy musel v budoucnu nakoupit 225 milionů liber.

Tino se obrátil na chicagskou obchodní komoru s předpokládaným španělským „příslibem“ eventuální platby v amerických dolarech. (Kdyby nic nekontroloval, už tohle samo by ho muselo zalarmovat, aby se na ten obchod podíval ještě jednou.) Tino začal obchodovat... Říká se, že Allied uzavřel přes 3 000 zvláštních smluv na 180 milionů liber oleje. Kdyby se obchod se Španělskem neuskutečnil, vydal by za tyto objednávky 18 milionů dolarů. A kdyby došlo v budoucích cenách k poklesu jen o půl centu za libru (pokud by k tomu došlo přede dnem dodání), musel by během čtyřadvaceti hodin doplatit téměř milion dolarů, aby splnil burzovní předpisy pro vyrovnání rozdílu mezi kupní a prodejní cenou.

Po španělském obchodu, pochopitelně, jak už to bylo od počátku připravováno... jako by se země slehla... a Tino zůstal sedět na vrcholku sójové zeměkoule v téměř šílené a překerní situaci.

Připomeňme si, že Španělsko bylo sídlem Skorzenyho organizace International Fascista a že Skorzeny nebyl ve finančních čáchrech žádným nováčkem, když byl zetěm bývalého prezidenta Reichsbank Hjalamara Schachta. Byl právě Skorzeny původcem onoho obchodu, který považoval De Angelis za tak jistý? Byl také toto důvod, proč nežádal, aby dostal zaplacen v amerických dolarech, když věděl, že jeho „zdroj“ je jistě schopen jimi zaplatit?

To se nikdy nedozvíme, víme však, že De Angelisovo chování začíná být v tomto okamžiku stále zvláštnější, ne-li přímo tragické. Začal nakupovat termínované obchody, „nikoliv však na objednávky, jež měl pro Allied, nýbrž údajně na kontrakty, které mu měly teprve dorazit“. Španělský obchod a jeho odřeknutí totiž dostaly De Angelise do tlaku, z něhož neměl úniku. Jediný způsob, jak mohl nakupovat termínované obchody, bylo vydávat telefonické skladištní stvrzenky na olej uskladněný v jeho tancích, který neexistoval! S použitím těchto telefonických stvrzenek si začal

od řady makléřských firem půjčovat peníze jako hotovost potřebnou k zakoupení komoditních termínovaných obchodů.

Vzpomínáme si, že Bunge půjčil De Angelisovi peníze z vlastní hotovosti, což je proces, který byl v průběhu let před tímto „španělským obchodem“ proveden už několikrát. De Angelis se v říjnu 1963 obrátil na Bunge s žádostí o poskytnutí půjčky, aby měl více peněz, a „ke svému údivu byl odmítnut“! Bunge tak oslabil Allied Crude a následoval obrovský krach.

De Angelis se ještě pokusil přežít pomocí check-kitingu a dalších telefonických stvrzenek.

Ono středeční odpoledne před atentátem učinil Bunge krok, aby zlikvidoval Allied, tutéž obchodní společnost, jíž pomáhal položit základy a dopomohl jí k význačnému postavení, tím že informoval jednoho z majitelů telefonických stvrzenek, aby „se měl před De Angelisem na pozoru“. Potom 21. listopadu 1963 zaklapla poslední past.

Pro úspěch těchto „organizátorů“ bylo ve čtvrtek odpoledne důležité, aby byly položeny základy k naprosté panice na burze, takže v den atentátu, v pátek, prudce poklesnou ceny a ze spekulací na pokles ceny bude zajištěn zisk.

Při úvahách, zdaje tento scénář pravdivý či nikoliv, si musí člověk všimnout, že z jednapadesáti společností, které mohly přikročit k tomu, aby vytrhly pojistku, jež by odpálila bombu... jediný, kdo podal žalobu (na Allied s nařčením, že [jeden z držitelů skladištních stvrzenek] přišel o 160 450 000 liber oleje v hodnotě 14 240 000 dolarů pomocí padělaných objednávek), nebyl Haupt, ani Wiliston & Beáne... nýbrž Bunge Corporation!

Jak zpráva o atentátu na prezidenta dorazila na burzu již otřesenou pádem Allied Crude, registrací jeho bankrotu a dočasným zastavením činnosti některých makléřských firem poskytujících De Angelisovi finanční podporu, poklesl trh tak prudce, částečně hnaný dolů masivními spekulacemi na pokles ceny, že správní rada uzavřela obchodování ve 14:07, více než osmdesát minut před normálním uzavřením.

Jeden z hlavních zákazníků De Angelise a Allied Crude, Frederick Hediger z firmy Garnac Grain, byl později citován v časopise Time, když „řekl, že když to odpoledne slyšel v rádiu, že »Kennedy byl zavražděn, myslel, že to musí být ruské spiknutí nebo že za tím stojí podsvětí - děje se najednou příliš mnoho šílených věcí«, dokonce generální prokurátor státu New York si myslel, že je možné, že De Angelis a Allied Crude Vegetable Oil Refining Corporation byli „na trhu s termínovanými obchody »přivedeni na mizinu« někým, kdo spekuloval na pokles ceny a měl zisk gigantických rozměrů“.

Tím někým byla podle Lawrence skupina Němců uvnitř Bunge Corporation, skupina Němců s „intelektuálním a vědeckým pozadím“, která podle jeho názoru zinscenovala celou záležitost kvůli ničemu jinému než nesmírnému finančnímu zisku.

Za chvíli se k tomu vrátíme.

Třebaže je pár faktorů, které tu nebyly podrobně popsány - jako například silná role „vymývání mozku“ v Lawrenceových spekulacích, že Oswald, De Angelis a Jack Ruby byli jeden vedle druhého cynicky manipulováni touto německou „skupinou“ výlučně za účelem nezměrného finančního zisku -, je tu řada bodů, jež by vedly k tomu podceňovat celý scénář, jehož nejzákladnějším rysem bylo, že se celá záležitost jenom kvůli finančnímu zisku.

Je ovšem zvláštní, a sám Lawrence na to poukazuje, byť se tím dále znovu nezabývá nebo se o tom nezmiňuje, že „skupina“ v pozadí celého scénáře měla intelektuální a „vědecké pozadí“, a dává naopak jasně najevo, že za motivem finančního zisku pravděpodobně existoval ještě nějaký další skrytý motiv. Ty peníze byly na něco využity, něco, co - pokud čteme pečlivě mezi řádky Lawrenceovy knihy - je ve své podstatě vědecké. Samozřejmě, že zvon a podobné projekty by

vyžadovaly veliké finanční výlohy. A na nezávislé projekty by byla potřeba právě takové finanční injekce.

Jenom když to vezmeme v mnohem širším kontextu dalších velkých hráčů v tomto spiknutí a jejich motivů, dává Lawrenceův scénář nejen smysl, ale začíná narážet na věci, jež by mohly nechat splynout zájem nacistů se zájmy ostatních: mafie, světa velkých firem a bankovníctví, vojensko-průmyslového komplexu, emigrantských skupin, s nimiž „vyjebali“, a tak dále. Jak Lawrence objasňuje, náhlá shoda okolností kolem úpadku Allied Crude, podníceného prostřednictvím Bunge, s atentátem, šíleným kolotočem baissovních prodejů (Strategie obchodování, která předjímá pokles ceny akcie. Akcie či jiný finanční instrument jsou vypůjčeny od makléře a poté prodány, což vytváří baissovní pozici. Tato pozice je obrácena, nebo pokryta, když je akcie znovu zakoupena, aby se mohl splatit dluh. Dojde-li k poklesu ceny akcie, bude baissovní prodejce profitovat z náhrady vypůjčených akcií akciemi, které pořídil za nižší cenu.) nachystaných a dopředu načasovaných tak, aby se objevily v jednom dni, to vše má všechny příznaky událostí řízených lidmi, kteří „byli informováni“. Události na burze během onoho dne mají povědomou a ponurou auru jako podobné události na trhu s cennými papíry během 11. září 2001 i s jejich dozvuky. Jak dále ukážeme, finanční obraz a motiv atentátu se začínají propojovat s ostatními body, body, které lemují jemnou a nejasnou pavoučí síť, která je však pořád jasně viditelná a jejíž vlákna vedou nazpět do Německa a druhé světové války.

V posledním oddíle se vrátíme k předmětu možné nacistické účasti a k motivu v tomto bizarním scénáři. Nyní však je tu ještě jedno a poslední spojení, jež Mae Brussellová odhaluje.

12. Další zvláštní chování a konexe: Západoněmecký kancléř Kurt Georg Kiesinger a Nixon

Následujícího dne po atentátu na prezidenta Kennedyho telefonoval pravicový extremista generálmajor Edwin Walker ze svého domu ve Shreveportu v Louisianě do Mnichova. Vytočil si v Mnichově sídlící noviny, Deutsche National und Soldaten Zeitung, neonacistický bulvární plátek. Mluvil s nimi, aby jim řekl, že Lee Harvey Oswald, podezřelý z atentátu, je tatáž osoba, jež se ho pokoušela zabít střelbou přes okno v dubnu roku 1963. Jde o téhož generála Walkera, o němž byla řeč výše, jehož jméno se nacházelo v Oswaldově adresáři spolu s adresami agenta FBI Jamese Hostyho, a nepochopitelně i vůdce Americké nacistické strany George Lincolna Rockwella. Jak příhodné, „marxista“ Oswald, který měl údajně vystřelit zblízka na Walkera, byl nyní obviněn ze střelby a zavraždění prezidenta Kennedyho.

Potíž je, že - jak Brussellová zdůrazňuje - „se nikdy nenašel jediný náznak důkazu, nebo spolehlivý svědek, který by potvrdil toto spojení“ rádooby (a navíc neúspěšného) atentátníka Oswalda s generálem. Brussellová tedy tvrdí, že pro Ruth Paineovou bylo zásadní doručit Marině Oswaldové antidatovaný dopis od Leeho, který jej zapletl do pokusu o atentát na generála Walkera a dostal ho do pozice extremisty a „osamělého střelce“ schopného vraždit prominentní osobnosti sám a bez cizí pomoci.

Zastavme se a přemýšlejme o tom, čeho tímto skutkem dosáhli, když to na Oswalda takto nastrojili, protože tím zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Zaprvé ho to dostává do pozice „osamělého střelce“. Zadruhé ho to vzdaluje od jeho pravicově extremistických konexí, neboť měl údajně střílet na pravicově extremistického generála. Naopak by to učinilo jeho marxistické přesvědčení ještě autentičtější.

Jenže, táže se Brussellová, „proč generál Walker tak spěchal, aby byla jeho informace otištěna v Německu dávno předtím, než o ní kdo slyšel v Dallasu?“ Odpověď je dokonce i na Mae Brussellovou jaksi zvláštní:

Do funkce kancléře Západního Německa byl právě uveden Kurt-Georg Kiesinger a do funkce ministra zahraničí Franz-Josef Strauss.

Kiesinger nastoupil ve svých 36 letech do oddělení rozhlasové propagandy nacistického ministra zahraničí (Joachima) von Ribbentropa. Celou válku pak řídil politický aparát pro celosvětovou rozhlasovou propagandu čítající 195 specialistů. Byl styčným důstojníkem koordinujícím práci svého oddělení s prací ministra propagandy Josepha Goebbelse.

Jinými slovy, Brussellová z toho vyvozuje, že mocenská výměna stráží v Západním Německu byla jaksi spojena s atentátem a převzetím moci Lyndonem B. Johnsonem. Nikde jinde se neuchyluje ke spekulacím, ty jsou pro Mae Brussellovou rozhodně neobvyklé.

C. Spojitost JFK s ranými dokumenty Majic-12

Pokud byli nacisté zapleteni do atentátu na JFK, pak - jak to prokazuje spekulativní scénář Lincolna Lawrence - důvodem jejich účasti byla snaha získat finance pro pokračování jejich vědeckých projektů. A co se týče účasti samotné, jak jsme viděli v předešlé kapitole, existují jisté dokumenty v řadě Cooper-Cantwheelových tajných spisů Majic-12 týkajících se UFO, jež naznačují přinejmenším spojení předmětu UFO s atentátem, a to prostřednictvím oběžníku adresovaného generálu Charlesu Peare Cabellovi, jednomu z hlavounů CIA, kterého Kennedy vyhodil za údajný podíl na fiasku v Zátocě sviní.

Generál Cabell měl ještě další konexe mimo těch na Majic-12 a svých pracovních vztahů se CIA. Byl důvěrně zapojen do operace Paperclip a jeho účast v ní spočívala v převezení „leteckých doktorů“ do USA. Kdyby si někdo nemohl vzpomenout, co to bylo za doktory, šlo o ty, kteří se podíleli na morbidních a sadistických experimentech na věznicích koncentračních táborů, aby studovali účinky extrémních podmínek - včetně těch, jež panují v kosmickém prostoru - na člověka.

Cabellův bratr Earle byl v době atentátu starostou Dallasu a i on měl na něm svůj podíl, protože změnil trasu kolony automobilů v objížděku, která zavedla Kennedyho do „smrtící zóny“ před budovu Texas School Book Depository a travnatou vyvýšeninu. Ovšem dokument samotný naznačuje technologický a politický motiv atentátu, pod nějž se podepsala přinejmenším účast zpravodajské komunity, hlavně tajný vývoj rekonstruované technologie, represe proti případnému podobnému veřejnému technologickému vývoji, a vytvoření příslušné policejní složky pro manipulaci s veřejností. Kennedy tím, že pohrozil rozbitím CIA, ohrožoval tuto agendu, že bude odhalena, a to by zároveň znamenalo odhalení (operace) Paperclip i toho, jak daleko postoupila korupce v americké rozvědce a armádě. Stručně řečeno, Kennedy ohrozil - nepochybně neuváženě - veškeré pokračující iniciativy nacistů.

Lze na to rovněž nahlížet v souvislosti s hypotézou dvou vesmírných programů. Pokud Kennedy myslel opravdu vážně částečnou spolupráci se Sověty ve vesmíru, pak by rovněž hrozilo odhalení jisté stránky americké - a snad i vlastní sovětské - verze tajného vesmírného programu.

A konečně, co všichni ti, kteří se schovávali v pozadí akce? Šlo nejen o nacisty, ale i o zájmy velkých ropných společností. Proč toto podivné sloučení? Jestliže stále pokračoval vývoj technologie, kterou představoval zvon - a zvon a jeho podivné účinky byly velmi reálné pak by mělo „bratrstvo“ zásadní a vrcholný motiv: jednali by nejenom tak, aby mohli pokračovat v tajném vývoji a hromadit takové technologie sami pro sebe, ale také aby udrželi všeobecnou závislost na ropě a část z těchto zisků využili k financování rozběhnutého technologického vývoje i k potlačení jakéhokoli otevřeného a nezávislého vývoje takové technologie.

Takže pokud Bunge Corporation shrábla hlavní finanční zisk vyplývající z atentátu, pak tu jasně vyvstává následující myšlenka:

„Jestliže do toho půjdeme, abychom ochránili naše zájmy, proč na tom také trochu nevydělat?“

V tomto kontextu je třeba se dívat na další dva dokumenty Majic-12: údajný dopis od Cooperova anonymního zdroje naznačující, že prezident Nixon „privatizoval“ domnělou „studijní skupinu“ UFO, což dodává na věrohodnosti myšlenky, že její rozsáhlé zpravodajské operace a tajný technologický vývoj, jakož i represe proti veřejnému vývoji takové technologie, padly do nezávislých rukou, pokud se tam nenacházely již předtím.

Podobně jsou v tomto dopise náznaky, jako i ve spáleném „dodatku C“, že byl nejen odstraněn prezident Kennedy, neboť hrozilo, že tuto skupinu a její program odhalí, ale že ze stejných důvodů byl zavražděn i ministr obrany James Forrestal.

1. Guy Bannister, UFO a JFK

Ajako by to nestačilo, je tu navíc ještě další zvláštní spojení mezi atentátem na Kennedyho, UFO, pokročilou technologií a nacisty. Protože „jedním z mužů zapojených do vyšetřování zpráv o UFO na americkém Severozápadě (v roce 1947) nebyl nikdo jiný než zvláštní agent FBI Guy Bannister“. A nejenom to, Guy Bannister - který v roce 1962 sdílel kancelář v New Orleans s Lee Harvey Oswaldem v rámci akce „Fair Play for Cuba Committee“ - se zdá být skutečným původcem „Akt X“ v FBI:

Pohled do nedávno odtajněných dokumentů FBI ukáže za rok 1947 pěknou řádku dálnopisů od Bannistera, některé nesou jeho iniciály „WGB“, všechny se týkají fenoménu UFO stejně jako další dokumenty FBI označené „Bezpečnostní záležitost-X“ nebo jednoduše „SM-X“, což je vlastně původ - jak autor předpokládá - „Akt X“, jež v FBI existovaly přinejmenším v roce 1947 a zabývaly se UFO...

„Je to,“ píše autor Peter Levenda, „jako by byla realita rozvrstvena jako cibule, rukopis, na němž byly četné události přepsány dalšími, všechno na téže stránce. V tomto případě tu máme operaci Paperclip, UFO, atentát na Kennedyho: všechno napsané na stejném archu průklepového papíru. Nacisté, mimozemšťané a politická vražda.“ Pro Levendu je závěr jasný, třebaže snad poněkud zneklidňující: „Pokud jde o události vedoucí k atentátu a odtud zase pryč, není v nich nouze o vliv nacistů.“

D. Mág z Ingolstadtu

Kam ovšem všechna ta vlákna pavoučí sítě vedou? Co nebo kdo může být středem této pavučiny?

Jednou z osob, jež se jistotně nachází poblíž tohoto středu, jak naznačují články evropských novin citované Brussellovou, byl Martin Bormann, dřívější reichsleiter nacistické strany, finanční organizátor jak strany, tak i Hitlerova osobního majetku, všudypřítomný stín Führerův a duchovní otec nacistických plánů „strategické evakuace“. I když nenaznačujeme, že Bormann byl jediným vysoce postaveným členem oligarchie, která ve spiknutí rozhodovala o zavraždění prezidenta, pokud tu existovala nějaká účast nacistů, když tolik různorodých zdrojů naznačuje, že tomu tak je, pak Bormann jistě byl členem této skupiny na úrovni přípravy plánů a rozhodování. Možná byl její hnací silou; možná se dozvěděl o již existujícím spiknutí a podle svého obvyklého zvyku si k němu chytrácky našel cestu a využil ho v zájmu „Nazi International“.

V každém případě je však Bormann ústřední postavou, neboť po vypuknutí faktického válečného stavu - a v této souvislosti stále rostoucí Hitlerovou zaujatostí a vměšováním - mu byla de facto přenechána každodenní vláda nad nacistickým Německem, stal se šedou eminencí, skutečnou mocí za Hitlerovým temným trůnem.

1. Bormann a Ingolstadt: Spojení na ilumináty?

Abychom si byli vědomi Bormannova významu, bude nejlepší si připomenout, že vedle jeho role partajního vůdce a pokladníka byl také obbergruppenführerem SS. To by mohlo Bormanna - podobně jako Kammlera a Mazuwa - pasovat do role pravděpodobného člena Himmlerových „zasvěcenců“ do takzvaných „okultních tajemství a mystérií“ řádu SS. Máme trochu problém představit si, jak se pragmatický a cynický Bormann zabývá takovými rituály z jiného důvodu, než aby si udobřil Himmlera a nespustil z očí svého mocensky nejmocnějšího rivala.

Vedle toho je ze všech vedoucích nacistických špiček právě Bormann onou postavou, jež je nejvíce obestřena tajemstvím a protiklady. Zatímco shledáváme obtížným uvěřit, že by Bormann zastával jiný než cynický postoj k Himmlerově posedlosti okultnem - připomeňme si, že Bormann si vedl pečlivé poznámky o hovorech u stolu s Hitlerem, a jak víme, Hitler považoval Himmlerovu obsesi pro takové věci za „nesmysl“ - je tu nicméně velice slabá možnost, že Bormann opravdu byl vysokým zasvěcencem a věděl o všech záležitostech jeho tajné společnosti, neboť si po převzetí moci nacisty vyžádal dům poblíž města Ingolstadt, jenž zůstal jeho legální rezidencí po celou dobu války.

Pro ty, kdož by neznali význam Ingolstadtu, dodáváme, že jde o kolébku - 1. května 1776 - jedné z nejznámějších tajných společností v historii: bavorských iluminátů ingolstadtského univerzitního profesora Adama Weishaupta. Vzhledem k tomu, že jednu dobu byl Bormannovým šéfem jistý Rudolf Hess, muž, o němž se vědělo, že je ponořen do okultního učení a že je posedlý tajnými společnostmi všeho druhu, je obtížné uvěřit, že by Bormann neznal tuto historickou stránku města, jež si vybral za svůj domov.

A. Bormannova manipulace Hitlerem

Někteří spekovali o tom, že mimořádná moc, kterou Adolf Hitler ovládal masy, jeho mimořádné charisma a to, že byl vynikajícím řečníkem, vycházela z nějakého okultního vlivu v jeho životě. Do jisté míry je to pravda, neboť je známo, že Hitler dosáhl pomoci takových jedinců, jakými byl řečník Hanussen školený v užívání gest doprovázených slovy, rétorickou školou s vlastními okultními a esoterními asociacemi. Vedle toho však není vůbec nic známo o Hitlerově zasvěcení do některé z tajných společností, třebaže řada badatelů o tom přemýšlela.

Pokud však byla Hitlerova zjevná schopnost vládnout masám v Německu s okázalostí a skvělou výřečností důkazem nějakého okultního spojení, pak Bormannovo zjevné umění manipulovat s Hitlerem - i když zdánlivě byl jeho sluhou - je nutno považovat za ovládnutí krále dvorním mágem.

Co bylo Bormannovým zdrojem vlády nad mužem, který třímal takovou moc nad Německem a Evropou? Jedno docela přijatelné vysvětlení nabízí William Stevenson ve své knize *The Bormann Brotherhood*.

Žid coby zdroj veškerého zla pronásledoval Hitlera, který se obával, že i jeho krev je „poskvrněna“. Vedlo to k brutální vraždě jeho neteře a milenky (Geli Raubalové). Podrobnosti zavál čas, protože nacisté byli již na pochodu k moci a násilnosti a vraždy byly na denním pořádku.... A teprve když se Bormannovo zmizení stalo záležitostí vážných dohadů a zpravodajští agenti začali zacházet do ošklivých detailů, vyšla na světlo tato neuvěřitelná epizoda z Hitlerova života. Vysvětluje to, jak byl Martin Bormann schopen uchvátit do svých rukou všechny nitky, jichž bylo třeba, aby Hitler tancoval podle toho, jak on píská. Jako mnozí další, kteří prošetřovali „sebevraždu“ Geli Raubalové, vyslovuje Stevenson domněnku, že když Geli Adolfu Hitlerovi vyhrožovala, že zveřejní skutečnost, že jeho babička měla dítě s baronem Rothschildem z Vídně, zastřelil Hitler v záchvatu slepé zuřivosti svou neteř pistolí a pak v panice prchnul ze scény a prosil Bormanna o pomoc. Bormann svého Führera ujistil, že se „o to postará“. Muselo být samozřejmě

jasné, že pokud mají nacisté převzít moc, bylo by vyšetřování Hitlera ve věci vraždy značnou překážkou.

V tuto chvíli začíná Bormannův vzestup k moci - nějakým způsobem přesvědčí místního policejního vyšetřovatele, člověka jménem Müller, aby vraždu utulal oplátkou za přízeň a povýšení. A tak povstalo spojenectví mezi Martinem Bormannem a jednou z dalších „mocností skrytých za trůnem“, neboť Müller postupoval dál, aby se stal notoricky známým „gestapákem Müllerem“, pořídil obsáhlé svazky prakticky na všechny, které byly dostupné nejen jeho bezprostřednímu nadřízenému Reichsführerovi SS Heinrichu Himmlerovi, nýbrž také Bormannovi, který tak měl okamžitý zpravodajský přehled o svém největším rivalovi a jeho rozsáhlém úřadu nacistické vlády Bormann, podle Stevensona, s jistotou inicioval prostřednictvím gestapáka Müllera ne méně než čtyři soukromá a diskrétní vyšetřování Hitlerova rodokmenu, jeho židovské krve a původu, to vše bez Hitlerova vědomí. Vyděračská hodnota těchto informací by byla pro Bormanna nevyčísitelná a přičítá se jeho schopnosti zmocnit se „všech nitek“, aby Hitler „tancoval podle toho, jak on píská“. Stevensonova charakteristika Bormannovy role je v tomto ohledu skutečně zvláštní reminiscencí výroku jiného člověka, který psal ve dvacátých letech dvacátého století, dlouho předtím, než se Hitler dostal k moci.

Než se však k tomu dostaneme, je tu ještě něco jiného. Gestapák Müller byl přímo odpovědný za ochrannou bezpečnostní zónu kolem „skupiny expertů“ SS obergruppenführera Hanse Kammlera v Praze. Jinak řečeno, Bormann byl prostřednictvím svého přítele gestapáka Müllera dokonale informován o rozsahu a povaze výzkumu nacistických tajných zbraní. Ve skutečnosti to byl právě Bormann, kdo to všechno opanoval.

A co ten výrok „tancuje podle toho, jak on píská“? Kdo jako první použil tuto formulaci ve spojení s nacisty?

Tímto člověkem byl starý okultista a člen Společnosti Thule - tajné společnosti, z jejíhož lůna vzešla nacistická strana - Dietrich Eckhart, který krátce před smrtí sdělil svým žákům, aby „následovali Hitlera: on donutí svět tancovat, ale my jsme mu napsali, jak má pískat“. To vše staví Bormanna do role možného praktika nejklašičtější formy okulturní černé magie: tajného vedení a manipulace slabých jedinců (Hitler) prostřednictvím jejich slabostí a obav.

A to, že Bormann zvolil za svůj domov Ingolstadt, možná odráží jeho hluboce skryté asociace, neboť po první světové válce vstoupil Bormann, podobně jako mnoho dalších rozčarovaných německých veteránů, do jedné takové společnosti, Společnosti proti troufalému židovstvu. V každém případě tyto zvláštní charakteristiky dvou nacistických vůdců by mohly přispět k podpoře teorie některých lidí, podle nichž Hitlera přivedly k moci a záměrně s ním manipulovaly mnohem mocnější síly, než které kdy ovládal on, a když posloužil svému účelu, byl vědomě sabotován a odsunut.

B. Bormannovo vydání atomové bomby USA: Hydrickova teze

Každopádně to co nás tu zajímá, je Bormannova role při vzniku tajných plánů strategické evakuace nacistů po vojenském kolapsu. Bormannovi i ostatním vysoce postaveným nacistům bylo jasné, že po katastrofě u Stalingradu počátkem roku 1943 je už jen záležitostí času, kdy dojde k vojenskému kolapsu Říše, pokud nebudou včas dokončeny projekty tajných zbraní. Bormann a další vysoce postavení nacisté, představitelé z úřadu pro vyzbrojování Říše, z průmyslu, z SS, se scházeli na tajných schůzkách, aby vybudovali spojení pro přesun obrovského množství likvidního majetku, personálu kvalifikovaného ve vědeckém výzkumu nebo tajných zpravodajských operací a plánů zbraní a dalších technologií ven z Německa.

Co se týče vědeckých záležitostí, máme tu zajímavou skutečnost v knize Lindy Huntové *The United States Government, Nazi Scientists, and Project Paperclip, 1945 to 1990*. V této knize

Huntová podává následující výčet toho, jak byly Spojené státy schopny tak rychle najít a získat německé vědce a technologie, jež hledaly ve spojení s projektem Paperclip:

Jednou z prvních akcí ředitele Gruhna z JIOA jakožto hlavního organizátora tohoto projektu bylo sestavit jmenný seznam požadovaných nejlépe kvalifikovaných německých a rakouských vědců, které by bylo možno využít v USA i Velké Británii jako nástroj najatý na celá desetiletí dopředu. Třebaže tento seznam v minulosti zmínila řada žurnalistů i historiků, nikdo si nikdy nevšiml, že jej zčásti sestavil Werner Osenberg, obecně známý válečný velitel vědecké sekce gestapa. Rozhodnutí využít Osenberga padlo ze strany kapitána amerického námořnictva Ransoma Davise po konzultacích se Spojeným sborem náčelníků štábů (JCS).

Za války měl Osenberg na starost zvláštní výzkumný úřad SS přímo podřízený říšskému maršálovi Hermanu Göringovi Osenberg vyslal své agenty z gestapa, aby provedli šetření o probíhajících výzkumných úkolech ve vědeckých institutech a podali hlášení o politické spolehlivosti každého vědce Z těchto zpráv a svazků gestapa sestavoval Osenberg seznam patnácti tisíc jmen vědců Třetí říše. Ke každému jménu vědce napsal komentář o jejich politické příslušnosti, jako je členství v SS, a svůj názor na jejich vědecké schopnosti. Je zřejmé, že ty vědce, kteří byli členy SS a byli fanaticky oddáni nacismu, považoval Osenberg také za nejlépe kvalifikované.

Osenberg byl zajat v roce 1945 týmem Alsos a internován v táboře v Německu. Brzo poté o něj projevila zájem JIOA a zpravodajští důstojníci ho vyřadili z Německa do Versailles ve Francii, kde si na základě svých záznamů zavedl svůj obvyklý obchod - navrhl jména těch, jež považoval za nejlepší vědce Třetí říše.

Pročež si všimněte, že díky Osenbergovi se utvrzujeme v řadě témat, jež jsme naznačili v této knize už dříve, stejně jako v mé předešlé knize k tomuto tématu, Říše Černého slunce.

1. Jako členovi gestapa a SS by byly Osenbergovy záznamy Bormannovi dozajista známy díky „gestapáku Müllerovi“, což by poskytlo Bormannovi rozsáhlé vědomosti nejen o tom, na čem se výzkum provádí, ale i kdo na něm pracuje.
2. Zatímco se tedy Himmler třeba někdy snažil Bormanna odstříhnout od pravidelného přísunu aktuálních informací o rozsahu výzkumu nacistických tajných zbraní, který byl veden v pravomoci SS, dokázal se o něm Bormann dozvědět prostřednictvím jemu dostupných soukromých kanálů.
3. Bormann byl tedy nepochybně velmi dobře informován nejen o stavu a rozsahu těchto projektů - a tudíž věděl nejen o projektu německé atomové bomby a znal jeho stav, ale také o mnohem exotičtějších oblastech výzkumu představovaného zvonem nýbrž také o politické spolehlivosti vědců provádějících výzkum.
4. S takovým seznamem v ruce by Bormann i jeho spojenci věděli naprosto přesně, kdo a co má kam jít, a díky tomu, že měli povědomí o politických názorech a loajalitě každého jednotlivce, by mohli minimalizovat rizika spojená s jakýmkoliv naplánovaným pokračujícím nezávislým vývojem projektů, jež byly už rozběhnuté, stejně jako s plánovanou infiltrací armády a zpravodajských agentur kterékoliv hostitelské země. S takovým seznamem v ruce by si dokázali zajistit přinejmenším částečné pokračování těchto projektů pod podmínkou, že by měli založenou koordinační síť. Organizace pro koordinaci by musela umět využít vlastní „rozškaltování“ bezpečnosti a výzkumu každou hostitelskou zemí, přičemž by se uplatnilo skryté řídicí centrum.
5. Tato „Síť“, o níž tu mluvíme, by velmi pravděpodobně zahrnovala, aniž by ale byla omezena jenom na ně, organizaci generála Gehlena nebo „Fascista Internacionále“ majora SS Otto Skorzenyho.

6. Konečně Osenbergův seznam a zjevný zájem Američanů o něj se zdá podporovat další domněnku, hlavně že tato obeznámenost Američanů a charakter její specifičnosti, jak ji odrážejí neomylné vojenské nájezdy generála Pattona na nervová centra Kammlerových tajných výzkumných oddělení, mohla pocházet toliko zevnitř samotného nacistického Německa. Poněvadž Carter Hydrick přesvědčivě obhájil tento případ, že to byl právě samotný Bormann, kdo nařídil vydat tajemství německé atomové bomby Spojeným státům, může být odůvodněné tvrdit, že to byl nakonec Bormann, kdo koordinoval tok dalších citlivých informací týkajících se Kammlerstabu k americké zpravodajské službě, neboť byl zjevně v pozici člověka nejlépe informovaného o povaze, rozsahu a personálním zapojení všech německých černých projektů.

Teze Cartera Hydricka - že měl-li Bormann k dispozici tyto vědomosti, mohl pomáhat zorganizovat nejen převoz obohaceného uranu ponorkou U-234 do Spojených států, nýbrž že zrovna tak mohl naplánovat převoz funkční bomby - tak získává na věrohodnosti.

Ještě jedna zvláštní náhoda - jež opět není v souladu s poválečnou spojeneckou legendou o německé nekompetentnosti ohledně technologie jaderné bomby - vyvstává v souvislosti se skutečností, že německý fyzik Rudolf Fleischmann byl dopraven do Spojených států k výsledku ještě před shoením bomb na Hirošimu a Nagasaki. Proč taková naléhavá potřeba žádat před bombardováním Japonska o konzultaci německého fyzika? Vždyť podle spojenecké legendy jsme se v otázce fyziky atomové bomby neměli od Němců čemu naučit.

C. Bormannovo „Zvláštní evakuační komando“ a Kammlerův zvon: Teze Nicka Cooka

Na Bormannovo možné přežití války a pravděpodobný převoz materiálu pro výrobu atomové bomby ponorkou U-234 do Spojených států, jestli ne rovnou samotné funkční bomby, je třeba nahlížet z perspektivy vytvoření zvláštního „evakuačního komanda SS“ na konci války. Jak jste se mohli dočíst již v mé předešlé knize, autor Nick Cook a žurnalista píšící pro Jane's Defence Weekly jdoucí ve stopách výzkumu Igora Witkowského poznamenává, že Bormann toto komando vytvořil a umístil je pod přímou pravomoc generála SS Hanse Kammlera, do jehož výlučného velení svěřil také zvláštní jednotku Luftwaffe disponující dálkovým dopravním letounem Junkers. Poté, co bylo založeno toto komando, jehož letoun měl „úplně náhodou“ základnu v Dolním Slezsku, Kammler, zvon, všechny předmětné dokumenty a obří Ju 390, který to všechno velice pravděpodobně vyvezl z Německa, to vše dočista zmizelo. Kam se poděla všechna ta pokročilá technologie a fyzika?

Jedna z odpovědí zní, že samozřejmě do Ameriky.

D. Pokračování ultračerných projektů a německá „nezávislost“ ve White Sands a v NASA

Ať už byly inženýrské schopnosti německých vědců v NASA jakékoliv, ukázalo se, že právě tak zdatní jsou i v politickém manévrování. Už ve třetí kapitole jsme zaregistrovali, jak se samotný Wernher von Braun dokázal rychle spřátelit nejenom s J. Edgarem Hooverem, ale i s vůdcem demokratické většiny v americkém senátu, Lyndonem Bainesem Johnsonem, mužem, jehož názory na potřebu vesmírných letů a militarizaci kosmu jsou dobře známé.

Německá nezávislost na amerických hostitelích začala být velice brzy zjevná, a to při tzv. „juarezském incidentu“, když byla na zkušební střelnici ve White Sands testována modifikovaná raketa V-2 s prodlouženým doletem. Tento projekt byl, poněkud zvláštně, nazván projekt Hermés a řídil jej vědec Ernst Steinhof z projektu Paperclip. Raketa se odchýlila z plánovaného směru a dopadla v Mexiku poblíž Juarezu. Steinhof, který měl nařídít, aby byla raketa zničena ještě za letu, když se začne vychylovat z kurzu, tak neučinil.

Kontroverznost juarezského incidentu byla zastíněna ještě vážnějším problémem ve White Sands a na vojenské základně Fort Bliss v Texasu. To, k čemu tam došlo, je flagrantním případem naprostého selhání vojenské kontroly nepřátelských cizích státních příslušníků posuzovaných jako hrozba pro vnitřní bezpečnost Spojených států. A přestože tu byly známky sabotáže a důkazy o hrubém porušení bezpečnosti základny, jak to bez obalu vyjádřil jeden zpravodajský agent, nedošlo k vůbec „žádnému pokusu uvalit na ně něco jako vyšetřovací vazbu“. Důstojníci armády odpovědní za tuto skupinu vykonávali pramalý nebo vůbec žádný dohled nad aktivitami Němců ať už na základně nebo mimo ni.

Později němečtí „paperclipoví“ vědci v NASA pod vedením Debusse, von Brauna, Arthura Rudolfa a dalších projevovali ve skutečnosti takovou nezávislost, že se začaly zřetelně rýsovat jejich naprosto odlišné zájmy.

James Webb, druhý administrátor NASA, si stěžoval, že Němci obcházelí systém tak, že se v centru pokoušeli stavět Saturn V vlastními silami. Rocco Petrone měl pocit, že této skupině je zapotřebí daleko pevnější ruky.

Jinak řečeno, „paperclipoví“ Němci se pokoušeli obcházet normální smluvní procesy a nabídkové soutěže americké vlády, NASA používali jako konstrukční agenturu a obrovské raketové motory pro Saturn V Apollo stavěli o své újmě. Možná měli prostě už dost nabídkových soutěží a byrokratické netečnosti. Nebo šlo možná o daleko zlověstnější záležitost.

Ani zprávy z Francie nebyly příliš povzbudivé. Tam měla francouzská obdoba německých „paperclipových“ vědců - pracujících na projektech, jež by Francii eventuálně poskytly jejich vlastní kapacitu kosmických raketových motorů, stejně jako balistických střel odpalovaných ze země nebo z ponorek - za lubem úplně totéž. Plukovník Frank Reed byl bezpečnostními úniky u personálu Paperclipu znepokojen, protože se právě vrátil z návštěvy v Saint Louis ve Francii, kde srovnatelná skupina německých raketových inženýrů pracovala pro francouzskou vládu. Během ní sdělil francouzský velitel Reedovi, že má podezření, že Němci pod francouzským velením dostávají rozkazy z Německa a pracují na znovunastolení Třetí říše.

Jinými slovy, bez ohledu na to, zda člověk akceptuje domněnky o pokračujícím nezávislém nacistickém vývoji jejich tajných projektů či nikoliv, chování německých vědců přinejmenším ve dvou spojeneckých zemích, jež se staly jejich hostiteli, naznačuje nějaké přetrvávající spojení a koordinaci mezi nimi z nějaké neznámého ústředí, a jediným možným ústředím, které by v tomto ohledu mohlo případně vyžadovat jejich trvalou oddanost a loajalitu, by byla nějaká verze organizací Gehlenorg nebo ODESSA, nebo nějaká jiná podobná mezinárodní síť nacistů.

A nejde jen tak o jalovou spekulaci. Badatel Tom Bower, zabývající se operací Paperclip, upoutal pozornost odhalením skutečnosti, že americká zpravodajská služba si byla vědoma, že nějaká podoba velící struktury zůstala stále nedotčena a funguje mezi německými raketovými vědci:

Tři vědci z Peenemünde, všichni antinacisté, kteří odmítli americké smlouvy, se svěřili Osborneovi, že striktní hierarchická struktura raketového týmu pod vedením Dornbergera, Axstera a von Brauna zůstala netknutá bez ohledu na německou kapitulaci. Před každým výsledkem byl každý Němec tímto triumvirátem a jejich zástupci pečlivě informován o tom, co se smí a nesmí přiznat. Směrnice byly jasné: nevyzradit více než je třeba, aby to nevyvolalo zvědavost techniků a vědců, a zbytečně nezacházet do detailů, protože to by mohlo zbytečně poskytnout záminku, aby začali zaměstnávat Američany. ... Po každém výsledku bylo vždy hlášení každého Němce vyslechnuto v přítomnosti jeho kolegů, aby ostatní přesně zjistili, co všechno už Američané vědí. Osborne také objevil, že ti vědci, kteří Dornbergera kritizovali nebo odmítli uposlechnout jeho nařízení, byli potrestáni.

E. Lebka a hnáty a „Tajné Německo“

1. 2004: Bonesman Bush „versus“ bonesman Kerry

Avšak německé a nacistické pozadí u atentátu na JFK a domnělé skupiny Majic-12 není jen historickou záležitostí relativně vzdálené minulosti. Je to v každém směru současné i trvajícím dědictvím moci, vlivu a korupce.

Jen co nejstručněji vyšlo najevo na veřejnosti, a poté to bylo opět „pohřbeno“ za fasádou daleko významnějších „otázek“, že v amerických prezidentských volbách v roce 2004 poprvé k čemusi došlo, neboť kandidáti obou hlavních politických stran měli cosi společného, a to velmi neobvyklého. Totiž jak úřadující republikánský prezident George Walker „Dubya“ Bush, tak i massachusettský demokratický senátor John Kerry byli během svých studentských let na univerzitě v Yale zasvěceni do téže tajné společnosti, společnosti Skuli and Bones.

Z jednoho úhlu pohledu pak tedy byly volby v roce 2004 opravdu „jistotou“, poněvadž vůbec nezáleželo na tom, jaký bude výsledek - v každém případě měl v Bílém domě zasednout bonesman. Ovšem, jistěže nezáleží na tom, zda byl Bush i Kerry členem téhož nevinného a žertovného kolejního bratrstva.

Nezáleželo by, kdyby Skuli and Bones bylo pouhé „kolejní bratrstvo“. Potíž je v tom, že není, a ani jeho členové a absolventi nejsou obyčejnými „všedními“ lidmi.

2. Tatínek a Dubya Bush: RNC a východoevropská emigrantská komunita

Považte například, že otec prezidenta Bushe, někdejší prezident George Herbert Walker Bush, byl rovněž jeho členem, jako i jeho otec, tehdy senátor Prescott Bush, jako i bývalý předseda Nejvyššího soudu William Howard Taft... a tak dále a tak dále, seznam by mohl pokračovat a objevili by se v něm prominentní duchovní církvi a náboženských institucí, podnikatelé, právníci a úředníci vlády.

I když zde není místo na nějakou vyčerpávající historii společnosti Skuli and Bones, bude pro naše účely důležité všimnout si, že samotná společnost, založená na Yale v roce 1832, má německé kořeny a byla první a pravděpodobně ne jedinou pobočkou nějaké velice tajné společnosti, jež existovala v té době v Německu, společnosti, jejíž jméno, jak se zdá, posud nikdo nezná. (Ohledně vyčerpávající historie a zkoumání společnosti Skuli and Bones viz studii Anthonyho Suttona *America's Secret Establishment*. Současnější je hodnotný článek o tradici společnosti Skuli and Bones ve sbírce esejů uspořádaných editorem Krisem Milleganem, jež vyšla pod názvem *Fleshing Out Skuli and Bones: Investigations into America's Most Powerful Secret Society*.) Ale vzhledem k tomu, že členové Skuli and Bones se silně profilovali v náboženství, právech, peněžnictví a politice, může člověk hádat jenom n jedinou německou tajnou společnost s podobnými zájmy, iniciačními metodami a cíli: Bavorské ilumináty Adama Weishaupta. Už jsme poukázali na to, že Bormann učinil svým legálním sídlem rezidenci poblíž Ingolstadtu.

Je třeba připomenout, že velkou část rodinného jmění Bushů vytvořil Prescott Bush právě zužitkováním svých „německých konexí“ - obchodoval s nacistickým Německem. Ve skutečnosti byly obchodní zájmy Prescottta Bushe s Německem považovány za tak rozsáhlé, že jeho obchody spadaly pod „zákon o obchodování s nepřítelem“.

Syn George H. W. Bush v této linii samozřejmě pokračoval, když se stal texaským naftařem a založil společnost Zapata Oil, a později ředitelem CIA a viceprezidentem Ronalda Reagana. A jak během Reaganovy první prezidentské volební kampaně coby republikánského kandidáta v roce 1980, tak opět během kampaně George H. W. Bushe v roce 1988 měl Republikánský národní výbor (RNC) poněkud neobvyklé a mocné politické spojení: východoevropské emigrantské skupiny,

jejichž vůdcové pěstovali veřejně bezúhonnou fasádu, jež halila jejich fašistickou a nacistickou minulost. (Ohledně historie emigrantských skupin a jejich role v politice Republikánské strany během let, v nichž vládl Reagan a Bush, viz Russ Bellant: Old Nazis, the New Right, and the Republican Party). Gehlenova emigrantská fronta nejen že nepřestala existovat a vedli ji i nadále bývalí nacisté, nýbrž také pomáhala zvolit Ronalda Reagana a George H. W. Bushe! Vrhá to úplně nové světlo na řeč G. H. W. Bushe o „Novém světovém řádu“ a Reaganovu poznámku: „Pane Gorbačove, strhněte tuto zeď!“ Podobné konexe na exilovou anebo emigrantskou komunitu existují i v pozadí bývalého (západoněmeckého) kancléře Helmuta Kohla, jehož podporovala Společnost slezských vyhnanců (srv. Rechte Machen Kassen a The New Reich).

3. Tajné Německo

Že existují dlouhodobá a tajná spojení a kontakty mezi Spojenými státy a Německem, je zřejmé na příkladu společnosti Skuli and Bones, jež byla založena jako pobočka nějaké obdobné lóže v Německu, tak také prostřednictvím osobních i rodinných konexí představovaných Bushovou rodinou a dalšími, kteří jsou členy této společnosti. Tyto konexe a styky hrály význačnou roli v americké politice, tak jak je to zřejmé z vedlejších důsledků operace Paperclip, v atentátu na Kennedyho, a v menší míře dokonce ještě i během volební kampaně prezidenta Reagana a G. H. W. Bushe.

Může tu však jít o daleko starší styky, mnohem starší historický původ datující se až německým císařům z rodu Hohenštaufů a jejich globálně imperialistickým ambicím.

V roce 1943, právě když běsnila druhá světová válka, publikoval jeden americký autor málo známou a dlouho zapomenutou knihu Tisíciletá konspirace: Tajné Německo v masce. Autorem byl Paul Winkler a snažil se vysvětlit to nejpodstatnější tajemství druhé světové války - a vskutku, v jistém smyslu právě tak i první světové války - a to, co se u všech všudy stalo těm Němcům?

Němci, a Winkler je velice opatrný, když to zdůrazňuje, nebyli nějak více či méně válkychtiví než ostatní lidé. Německo mělo hluboký kulturní vliv na formování „západního étosu“: inženýři a hudebníci a fyzici a biologové, ti všichni studovali před válkou němčinu a usilovali o to dát se tu zapsat na univerzitu. Mozart, Bach, Beethoven, Schumann, Schubert, Brahms, Durer, Luther, Einstein, Planck a tak dále a tak dále, seznam by mohl pokračovat donekonečna, všichni ti slavní Němci hluboce obohatili lidské zkušenosti.

Přesto - a to je to tajemství, třebaže nejsou jako lidé více či méně válkychtiví než kdokoliv jiný - když šli do války, udělali to... a zvládli to dobře. A za nacismu to mnohým připadalo, jako by něco v géniu německého lidu úplně zešílelo, že se nějaká „etnická charakterová vada“ projevila tak patologicky, že mnozí pak po válce vyžadovali sterilizaci a vyhubení Němců. Opravdu, ve Spojených státech byly vypracovány seriózní plány - takzvaný „Morgenthauův plán“ -, které měly okleštit veškerý průmysl v Německu a celou zemi redukovat na servilní agrární stát vylidněný o desítky milionů lidí - hotová židovská pomsta za zločiny nacismu.

Pro Winklera však nebyl nacismus a dobře známá schopnost Němců vést válku „produktem nějaké »spontánní generace«, která vykryštovala prostřednictvím Hitlerova zlého génia“, ani to nebyla „jednoduše reakce na příliš tvrdé podmínky Versailleské smlouvy“ ani se neodvozovala „z nějakého základního povahového rysu německého charakteru“. Pro Winklera byl nacismus manifestací něčeho daleko staršího a mnohem zlověstnějšího. Šlo o manifestaci tisíce let dlouhé konspirace. Byla to zkrátka a dobře „tajná společnost, která vystoupila na veřejnost“.

V roce 1921... během jednoho zasedání bavorského „Landtagu“ (parlamentu) učinil poslanec Gareis, ruce plné dokumentů, k ostatním poslancům prohlášení, jemuž nikdo z nich - jak se zdálo - nebyl schopen porozumět: „Mám zde důkaz o tisícileté konspiraci - důkaz, který vám brzo předložím.“

O několik dní později byl Gareis zavražděn. Zločinec unikl potrestání a incident byl prakticky zapomenut. Důkaz, o němž Gareis mluvil, nebyl nikdy nalezen.

Tento incident však natolik podnítil Winklera, aby pátral a rekonstruoval to, co chtěl poslanec Gareis vynést na světlo.

To, co chtěl Gareis odkrýt, nebyl nějaký defekt v Německu, ale spíše defekt, který Německo ovládnul: Prusko a „prušáctví“. Winkler to komentuje následovně:

Pro nás „prušáctví“ sahá až k samému počátku třináctého století a dodnes je živé. Je to dědictví celosvětových ambicí dynastie Karlovců a „svátých římských“ imperátorů - ale zároveň jde i o to, co se během těch staletí stalo v zatuhlém a nevolnost působícím skleníku Východního Pruska.

Zásadní události v Německu mezi dvěma světovými válkami, důvody, jež přivedly Hitlera k moci, a události, které následovaly poté, lze pochopit jen po důkladném prozkoumání prusko-teutonských a fémových spolků.

Tyto fémové spolky se vztahují ke svaté fémě (Heilige Vehme), což byl tajný imperiální soud ustavený německými císaři Sváté říše římské a jejich stoupenci v různých knížectvích a hrabstvích, v první řadě ve Vestfálsku, který vynášel rozsudky a vykonával trest smrti nad každým, kdo byl usvědčen z velezrady proti říši. V jistém smyslu to byly rovněž tajné společnosti, protože členství bylo možno nabýt toliko pozváním k zasvěcení.

V každém případě však Winkler ukazuje prstem na cosi velmi významného, co historie nacismu obvykle zcela ignoruje, dokonce i ti, již mají sklon vidět nacismus v první řadě jako okultní nebo esoterní fenomén. To cosi je u nacismu hluboké spojení typu tajné společnosti ke starým teutonským rytířům, jejichž řád založili středověcí němečtí císaři, aby podporoval jejich imperialistické ambice.

V době, kdy se do sebe papežství a němečtí císaři zaklesli v boji na život a na smrt a papež mohl povolát své „úderné oddíly“ v podobě „vojenských řádů“, jako třeba templáře nebo Řád maltézkých rytířů, se němečtí císaři snažili vytvořit si jejich imperiální dobu. Začalo to, když se „císař Frederick Barbarossa z rodu Hohenštaufů v roce 1158 během svého druhého tažení do Itálie na poli u Roncaglie vyhlásil »pánem světa«, Dominus Mundi“. Aby vytvořili protiváhu papežovy výhody spočívající v jeho vojenských řádech, založili němečtí císaři svoji vlastní dobu tak, že podpořili „vznik Řádu teutonských rytířů z čistě německých ozbrojenců“. Dosáhli toho dlouhodobým podvodem, neboť původně byl tento řád založen s jenom blíže nedefinovanými vazbami na říši, aby zajišťoval nezbytnou papežskou milost „pro jeho prestiž nepostradatelnou“. Nicméně císařové dokázali prosadit, aby představený tohoto řádu byl v průběhu let vždy osobně loajální jim samotným. Když byla konečně existence řádu „naprosto zajištěna“, „vystupoval poté mnohem otevřeněji ve službě imperiálních plánů na expanzi“. Muž, který postavil řád teutonských rytířů na politickém základě, se jmenoval Hermann von Salza a byl velmistrem řádu v letech 1210 až 1239.

Von Salza se obrátil na polského vévodu Konráda I. Mazowieckého a přesvědčil jej, aby mu teutonští rytíři mohli být nápomocni při jeho taženích proti „pohanským kmenům“, hlavně proti slovanským Bělorusům, nebo Prusům, kteří obývali tento region, jenž se později stal Pruskem. Winkler pokračuje ve vyprávění:

Počátkem roku 1226 se dostalo řádu od Konráda formálního pozvání. Von Salza o tom ihned rokoval s (císařem) Fridrichem II. Štaufským a ten ve své bule z Rimini pověřil von Salzu císařským „posláním“ pro toto budoucí tažení.

Tato bula ... se stala základem všech příštích kroků teutonských rytířů; trvalou chartou pro veškeré pruské výboje a německou politickou expanzi, jež v průběhu staletí nastala a dodnes se z tohoto území šíří.

Jinak řečeno, pokud tuto logiku sledujeme pozorně, měla organizace pro své výboje legální chartu - chartu, kterou nikdy žádná příslušná moc nezpochybnila, a nebylo zpochybněno ani právo převodu od původní moci, jež ji propůjčila. A touto organizací byla samozřejmě tajná vojenská společnost, jejíž ústřední ideologií bylo ustavit světovou říši, která by byla v jádru výsostně německá, a pruská.

Bulu z Rimini pak lze defacto chápat jako zakládací listinu řádu, který hrál takovou roli v následujících staletích v evropské geo-politice. Avšak stejně významnou postavou je i „renesanční muž“ císař Fridrich II. Štaufský, dobře známý tím, že pěstoval vzdělanost a vědy, podle některých měřítek považované za esoterní, určitě však podle měřítek středověké katolické církve. Fridrich rád korigoval své vystupování podle svého slavného vzoru, jímž byl jeho dědeček Fridrich I. Barbarossa, a tvrdil rovněž, že „Barbarossa položil základy řádu teutonských rytířů, což je tvrzení, které ve skutečnosti nemá žádné opodstatnění“. I když se Fridrich II. snažil obestřít teutonské rytíře Barbarossovou auroou a celou věc si vymyslel, nelze nicméně brát na lehkou váhu ani to, že tak třeba omylem prozradil skutečného zakladatele řádu.

V každém případě je to Řád teutonských rytířů, co je třeba považovat za pravého dědice globálně imperiálních ambicí středověkých německých císařů, a to mnohem spíše než samotnou německou říši.

A. Velmistry řádu se stali Hohenzollernové

Jenže koncem středověku a počátkem renesance vytvářela severoněmecká města obchodní cech známý jako hanza nebo hanzovní cech, částečně proto, aby svrhla nadvládu řádu v městech podél německého východního pobřeží Baltu. Tato snaha byla úspěšná. K řádu, jehož vojenská moc slábla a majetek se znehodnocoval, přistoupil nový spojenec - ve skutečnosti to byl v tomto období jediný spojenec - markrabě braniborský, Fridrich von Hohenzollern. Tyto dva subjekty - řád a markrabě hohenzollernský - vytvořily pakt, jenž sloužil na jejich obranu proti nepřítelům. A tak se zrodila neobvyklá aliance mezi dynastií Hohenzollernů a zájmy staré pruské šlechty, jež reprezentoval řád. Výsledkem tohoto soužití bylo, že roku 1511 se stal velmistrem řádu Albrecht Hohenzollernský a Braniborský a „svůj úřad řídil s velkým pochopením pro tradice a ambice řádu“. Jako velmistr provedl sekularizaci (pruských majetků) Řádu německých rytířů v roce 1525 a transformoval jej v dědičné Pruské vévodství (a posléze se stal prvním pruským vévodou jako Albrecht I.). Prvek „tajné společnosti“ v řádu přetrvával a rovněž se v Prusku stal podhoubím několika dalších tajných společností mezi junkerskou šlechtou, z nichž jedna, „Společnost ještěrek“, udržovala původní imperiální záměry řádu stejně jako jeho esoterní nauky.

Potom však Winkler pokládá nanejvýše důležitou otázku:

Člověk se může ptát, jestli mezi junkery nebo pruskými Teutony existuje nějaká činná tajná organizace, nebo zda jsou známy prusko-teutonské organizace odpovědné za sled událostí, o nichž se píše v této knize.

Opravdu, tajné organizace o sobě dávají zřídka kdy vědět nějakými viditelnými signály. Nicméně založení tajné „Společnosti ještěrek“ (Eidechsesengesellschaft) je historickou skutečností. Spolehliví historici líčili, jak se tato společnost snažila v Prusku tahat za nitky, ještě když existoval Řád teutonských rytířů. Kotzebue připisuje činnosti této tajné společnosti sekularizaci Pruska.

Jednotný vývoj, který se tu poté odehrával - v Prusku a v Německu opanovaném Pruskem - a jenž bod za bodem koresponduje se základními principy Společnosti ještěrek, lze považovat za

dostatečně hmatatelný důkaz přežívání tajné prusko-teutonské organizace až do našich časů. Je toho však ještě více.

Celý proces pruského obrození se zdá být inspirován nějakým nepřetržitým organickým plánem... Žádné přerušení logického sledu událostí není patrné, dokonce i v dobách, kdy řád přestal řídit pruské záležitosti...

Náš důkaz jde ještě dál: Německo bylo v roce 1918 poraženo a letité ambiciózní plány pruského ražení se zdály být navždy pohřbeny; přesto někdo během pár měsíců někde v skrytu v Německu učinil nanejvýš důležité rozhodnutí. Toto rozhodnutí znamenalo oživení staré fémy, organizování systematického teroru určeného k podkopání mladé německé republiky, teroru, který měl usnadnit tajné znovuvybrojení Německa. Den za dnem vyrůstaly po celém Německu takzvané „tajné společnosti“ - společnosti, jejichž činnost a rozhodování byly obestřeny tajnůstkářstvím, takže i existence byla tajemstvím vzešlým odnikud; a nebylo mezi nimi žádné rivality. Dokonce i povrchní pozorovatel odhalí, že to všechno by bylo možné pouze tehdy, pokud by přijímaly instrukce z nějakého skrytého tajného centra.

A vzpomeňte si, že Martin Bormann se stal členem jedné z těchto tajných společností, stejně jako jeho nadřízený v nacistické straně Rudolf Hess.

B. Jediné známé zasvěcení Hitlera

Na tomto místě dochází v příběhu k dalšímu podivnému zvratu, zvratu, který je jediným známým důkazem toho, co mnozí už dlouho tušili: že se Hitler někdy a někde stal zasvěcencem tajné společnosti. Ale Winklerova verze příběhu nepoukazuje na obvyklá podezření - totiž Thulegesellschaft a její stínové odnože vídeňských esoteriků a rasistů Guido von Lista a Lanze von Liebenfelse nýbrž na staré teutonské rytíře:

Na konci devatenáctého století císař Vilém II., který byl vychováván podle tradic prusko-teutonského řádu, vlastně obnovil tento řád v Prusku a Německu. Následovníci těch, kdož byli činní ve Společnosti ještěrek, přeložili prastarý řád z Pruska - a přispěli tak k jeho zničení - a pak sami uplatnili nárok na to, aby se zahalení objevili ve vysokých úřadech oněch ctihodných, jejichž místa zabrali...

O činnosti obnoveného řádu nebylo řečeno téměř nic, avšak jeho výroční shromáždění ve východním Prusku povšechně sledoval německý tisk. O pár měsíců později vypukla skutečná válka a v německých novinách se objevila stručná noticka oznamující, že samotný Hitler byl zasvěcen do teutonského řádu.

O vnitřní organizaci tehdejšího prusko-teutonského řádu nebyla uveřejněna žádná informace, ani o tom, jaký má přesně vztah ke Společnosti ještěrek, jež do dnešního dne přežívá, a pokud vůbec nějaký existuje.

...V tomto spojení je zajímavé si všimnout, že v květnu roku 1924, kdy se slavilo 700. výročí založení univerzity v Neapoli, univerzity, kterou založil císař Fridrich II. Štaufský, byla poblíž císařova sarkofágu v katedrále v Palermu nalezena koruna s následujícím připsáním:

„Seinem Kaiser und Helden

Das geheime Deutschland“

(„Jeho císařskému veličenstvu a hrdinovi od Tajného Německa“)

Pokud přijmeme existenci Tajného Německa, mají veřejné junkerské organizace jako Reichs-Landbund a Herrenklub - které rovněž odvozují svůj vznik od řádu ze třináctého století - jenom druhotnou roli, konají podle instrukcí této tajné skupiny stejně jako všechny další nedávno založené společnosti, jež jsme zmínili. Ale dokonce i tehdy, když nebudeme přihlížet k hmatatelnému

důkazu, který dokazuje nynější existenci Tajného Německa, musíme připustit, že lze vystopovat přímou linii mezi teutonským řádem ze třináctého století a dnešním Německem.

Jinak řečeno, císař Vilém II. si mohl klidně dovolit v roce 1918, na konci první světové války, abdikovat na svůj císařský trůn a jít do exilu do Holandska, protože jako velmistr tajné společnosti, ať už byla jakékoliv povahy, jež v Prusku pořád ještě existovala, on a dynastie Hohenzollernů a zájmy pruských imperialistů, jež představovali, stále třímali moc a za scénou skrytě uplatňovali vliv. A v každém případě je účel Hitlerova zasvěcení do tohoto řádu naprosto zřejmý: byl učiněn obchod s veřejnou politickou stranou, která mohla nejlépe prosazovat jejich tajné ambice.

A co Bormann? To všechno mu muselo být dobře známo.

A nemělo by být žádným překvapením, že tato elitářská ideologie světové nadvlády rovněž utváří motivaci další tajné společnosti, té s vlastními německými konexemi: Skuli and Bones.

F. Několik myšlenek závěrem

Pokud tedy nacisté, „Bratrstvo zvonu“, byli zapojeni do atentátu na prezidenta Kennedyho - a uvedený nepřímý důkaz nasvědčuje tomu, že byli, a to na velmi vysoké úrovni jaký potom byl motiv pro jejich účast?

V předcházející kapitole jsme v hrubých obrysech naznačili, že tato motivace sestávala z řady faktorů, a každý sám pro sebe byl dostatečným důvodem pro jejich účast, a to, celkem vzato, vede ke zvýšení možnosti, že se účastnili na těch nejhlubších a nejvyšších úrovních spiknutí:

1. Zapojili se proto, aby ochránili technologii, kterou vyvíjeli během války, a rovněž její pokračující polonezávislý nebo nezávislý vývoj Kennedy to mnoha způsoby ohrozil, od svého pokusu rozbít CIA, která poskytovala užitečné krytí některým jejich politickým aktivitám, až po jeho pokus ustavit omezenou vesmírnou spolupráci se Sověty. Pokud existovala alternativní propulzní technologie začleněná do programu Apollo, a zejména u lunárního výsadkového modulu (LEM), mohlo takovou spoluprací se Sověty, trpkými nepřáteli nacistů, dojít k prozrazení jistého prvku jejich technologie a právě tak i programu jejího pokračujícího tajného vývoj.
2. Zapojili se proto, aby ochránili své základny pro finanční a politické operace, nejen uvnitř a vně federálních agentur a amerických korporací, které již infiltrovali, ale i uvnitř a vně různých dalších hostitelských krajin - zvláště v Latinské Americe -, takže by je ohrozil jakýkoliv náznak odhalení, k němuž by mohlo patřit třeba i „rozbití CIA“.
3. Pokud předpokládáme spojení mezi pořád existující „Nazi International“ a mezinárodním organizovaným zločinem, což je pravděpodobné u distribuce drog, hazardu a dalších rádooby snadných prostředků pro praní peněz a financování černých projektů, pak by akce Kennedyho administrativy namířené proti organizovanému zločinu začaly rovněž představovat hrozbu těmto zájmům.
4. Pokud byly masivní spekulace Bunge Corporation na pokles ceny v den atentátu indikátorem hlubšího zapojení nacistů - a nesmíme zapomenout, že Bunge byla v té době německou společností s ústředím v Argentině pak se přidružený motiv nabízí sám, třebaže v úvodních úvahách o atentátu nehrál zásadní roli: finanční zisk. Jakmile už jednou přistoupili ke spiknutí (nebo do něj byli zasvěceni) s cílem zavraždit prezidenta, bylo by netypické pro „Nazi International“, zvláště pro ty, jež vedl finanční čaroděj Bormann, aby si u něj nenaplánovali i finanční zisk.
5. A konečně, třebaže se o tom nemluvilo, měla by taková na veřejnosti spáchaná vražda nevyhnutelně demoralizující účinek na americkou psychu, sloužila by jako varovné

memento, že skrytá elita může odstranit kohokoliv, kdykoliv, kdekoliv, a hladce to projde. Bylo to varování, dokonce i bohatým a mocným, jakými byla rodina Kennedyových, aby se nepokoušeli rozebrat centrum moci, v němž sami obsadili místa, aby si zajistili nepřetržité narůstání moci, majetku a vlivu.

Jestli nacisté toto spiknutí iniciovali nebo se do něj později vetřeli, je v konečném důsledku jedno. Je ovšem jasné, že se jej zúčastnili, a to na nějaké velmi hluboké úrovni.

A ze všech skupin s konexemi na spiknutí za účelem atentátu - mafie, nespokojených kubánských proticastrovských emigrantů, velkých firem, velkých naftařských společností, ohrožených akcionářů americké centrální banky, vojensko-průmyslového a zpravodajského komplexu, vesmírného programu, a každá skupina měla svůj vlastní motiv k zabití prezidenta - jedna věc vystupuje nejzřetelněji, když zvážíme všechny důkazy. Nacisté byli jedinou skupinou, která se všemi ostatními měla společný motiv. Oni byli tou skupinou s konexemi na všechny ostatní.

10. „Co je Bratrstvo zvonu?“ *Bratrstvo zvonu v historii a praxi*

„Ano, ovšem, vedle řady těchto »malicherných« drobných konspirací tu máme jednu opravdu velkou - ve skutečnosti je jich ovšem spousta Churchill se jen odvolával na celou řadu konspirujících kartelů jako na »velkou kabalou«. “

Tak co tedy bylo SS Bratrstvo zvonu?

Z určitého pohledu, který představuje výše uvedený epigraf, bylo posledním z dlouhé řady organizací určených k potlačování alternativních zdrojů energie v celé té dlouhé historii zamlčování, jež začalo v devatenáctém století a doopravdy pevně se ujalo u J. P. Morgana, když se snažil počátkem dvacátého století zastavit Nikolu Teslu.

To je však zjednodušený obraz.

SS Bratrstvo zvonu bylo rozsáhlou organizací tajného výzkumu - a bezpečnostního charakteru na jeho ochranu který se rozvíjel ve Třetí říši společně s projekty tajných zbraní. Že tato skupina měla v úmyslu pokračovat ve své existenci a ve výzkumu, je evidentní z prostředků, jež vynaložila na ochranu tajemství zvonu, například tak, že zavraždila většinu svého výzkumného týmu a samotný zvon a dokumentaci nechala vyvézt z Evropy do... kam vlastně?

Z historického úhlu pohledu je „SS Bratrstvo zvonu“ jak realitou, tak i symbolem. Jako symbol je znamením toho, co se stane, když se síť kartelů a chamtivých, po moci toužících podnikatelů rozhodne, že ví, co je pro každého nejlepší, a přivedou k moci politickou stranu, jejíž ideologie je v souladu s jejich vlastními groteskními plány „nového světového řádu“, který plánují zavést, vládu teroru, a zároveň dojde k závratnému pádu světové vojenské supervelmoci, a to vše rychlostí blesku v rozmezí dvanácti let. V tomto smyslu byla možná i Třetí říše toliko generální zkouškou.

Ve skutečnosti však bylo SS Bratrstvo zvonu prvním historicky zdokumentovaným případem tajného vývoje neoficiální fyziky a technologie s příslibem nekonečného dobra a zároveň v nich dřímá nekonečný potenciál zla. Nadto je to první zdokumentovaný případ nefalšované existence alternativní a velmi tajné technologie. Podobně je to první historický příklad opatření, k nimž bylo sáhuto, aby mohla být nejen skrytě rozvíjena, nýbrž aby byla potlačena jakákoliv myšlenka či inklinace k otevřenému rozvíjení jejího plného potenciálu. Toto „Bratrstvo SS“, podobně jako jeho předchůdci teutonští rytíři, neváhali vraždit, aby ochránili nástroje své hegemonie.

A ještě jinak, SS Bratrstvo zvonu je také prvním historickým příkladem „Výboru pro koordinaci zpravodajských služeb a vojenské vyhodnocování“; nebo abychom to podali pregnantněji a neformálně, Bratrstvo zvonu je svého druhu prvním skutečným příkladem skupiny Majic-12, skupiny pověřené tajným vývojem technologie, bezpečností a dezinformační činností a určené k odvrácení pozornosti kohokoliv, kdo se dostane příliš blízko, a pokud i toto selže, je třeba vetřelce eliminovat. Ať už toto Bratrstvo později infiltrovalo skupinu Majic-12 nebo se ve skutečnosti stalo jeho jádrem, není vůbec pochyb o tom, že tu existuje spojení, a intuice mi říká, že mohlo jít o jakousi složku v její prvopočáteční podobě.

V páté a šesté kapitole jsme uvedli argumenty pro to, že zvon představoval možná vůbec první známé „skalární“ zařízení, zařízení velice pravděpodobně vyvinuté Němci, jež představovalo průlom v propulzní technologii. Jistě tomu tak bylo a v tomto případě lze Bratrstvo zvonu podobně chápat i jako první historický příklad opravdu tajného vesmírného programu. V tomto ohledu připomeňme význam skutečnosti, že dr. Kurt Debus, člen raketového týmu z Peenemünde - takto veřejného vesmírného programu nacistického Německa - byl rovněž členem výzkumného týmu Zvonu, velice tajného a skrytého projektu.

V každém případě Němci velice rychle postřehli u tohoto protoskalárního zařízení jeho potenciál využitelný jako zbraň, třebaže to původně neplánovali nebo si to neuvědomovali. Nemůže o tom být vůbec pochyb, neboť utajení a klasifikace jakožto Kriegsentscheidend jasně naznačuje, že pochopili jeho potenciál využitelný při zbrojení nebo jeho zbraňovou platformu. Význam tohoto protoskalárního zařízení by mohl být vyjádřen následující rozsáhlou Beardenovou poznámkou o potlačování alternativní fyziky a technologie - a kdo za tím stojí -, což je ještě důležitější. Beardenovy poznámky, jež tu v úplnosti citujeme, je třeba číst nejen pro jejich skutečnou cenu, nýbrž také v kontextu toho, co tomu v této knize předcházelo, neboť jsou typické pro činnost jakéhokoliv „Bratrstva zvonu“.

Ano, ovšem, vedle řady těchto „malicherných“ drobných konspirací tu máme jednu opravdu velkou - ve skutečnosti je jich ovšem spousta. Churchill se jen odvolával na celou řadu konspirujících kartelů jako na „velkou kabalou“. Je to volně spojená řada mimořádně bohatých kartelů, jež mezi sebou kontrolují finanční moc tohoto světa. Pokud proniknete dostatečně hluboko, najdete jen hlavy firem pár stovek vzájemně propletených korporací. Velká část jejich obrovských finančních příjmů pochází z kontroly energie na různých úrovních prostřednictvím sítě vzájemně propletených korporací. Jejich „výtěžek“ z energie z celého světa činí něco přes 2 biliony dolarů ročně. Nafta v tom hraje velikou roli. Tito členové „velké kabaly“ mohou národy finančně podpořit nebo zruinovat, jak se to téměř stalo i Argentíně (v době, kdy jsem psal tuto knihu). Krátce po přelomu století také s použitím všech dostupných prostředků - dovolených i nedovolených - pozdrželi elektrické energetické soustavy (topný faktor větší než jedna). To je také důvod, proč pořád ještě spalujeme ropu, uhlí a zemní plyn, a proč jsou naše auta a nákladáky stále ještě poháněny benzínem a naftou a nikoliv volnou elektrickou energií z vakua. Velká kabala to takto udržuje. Některé z hlavních a prvořadých prostředků „zdržování“ vynálezů tu uvádíme:

1. Manipulace a zneužívání zákonů (Grayova výrobní linka byla právníky uzavřena dříve, než ji mohl jeho motory opustit a být uvedený na trh).
2. Patří sem i podloudné nastrčení drog nic netušícímu vynálezci na jeho pozemek, poté se tajně uvědomí úředníci z protidrogového, kteří najednou provedou prohlídku a objeví narkotika, načež jde vynálezce do vězení, protože byl dopaden „při činu“.
3. Ohrožují jej a jeho rodinu na životě, aby ho odstranili od toho, co dělá.
4. Nastrojí vynálezci smrtelnou nehodu, jako třeba dopravní nehodu, pád z výšky nebo se utopí.
5. Vražda. Je velice jednoduché si najmout nájemné vrahy; je trošku obtížnější sehnat dobrého, ale dá se to zvládnout. Dobrý nájemný vrah to může narafičit jako falešné loupežné přepadení, vystřelit a usmrtit cíl během „přepadení“. Ve výjimečných případech vystřelí prostě z určité vzdálenosti profesionální odstřelovací puškou s tlumičem. (Jak na to kdysi poukázala Mae Brussellová, nikdo z Warrenovy komise nikdy nevezl vážně do úvahy možnost, že bylo více střelců než jeden, a že mohl použít pušku s tlumičem.) Variantou je i použití nájemného vraha „najedno použití“, chlápka, který je tvrdě kondicionován velice surovými metodami, jež hluboce zasáhnou jeho autonomní nervový systém. Poznáte ho podle „lesknoucích se očí“, za což jsou odpovědné komplikace v jeho autonomním nervovém systému. Takový chlápek funguje v reálném životě pouze okrajově a vyžaduje manipulanta. Musí se rovněž pár minut (obvykle od 20 do 30) „fixovat“ na cíl tak, že na něj po určitou dobu civí. Poté - řekněme příštího dne - zatímco cíl obědvá v restauraci na veřejnosti, chlápek „najedno použití“ napochoduje dovnitř, jde přímo ke svému cíli a vyprázdní do něj na místě celý zásobník. Zůstane tam, dokud nedorazí policie a ta ho zabásne. Je imunní dokonce i proti mučení; nic z něj nedostanete, i kdybyste mu dávali elektrické šoky do genitálií...

6. Učiní vynálezci nabídku, již „nelze odmítnout“, po mafiánském způsobu. Takové pěkně oděné osoby přijdou do vynálezce domu, seznámí se s ním a nabídnou mu velkou částku peněz, aby navždy přestal s tím, co dělá. Dotčená suma dělá obvykle okolo 5 až 10 milionů dolarů. Tato nabídka je reálná a nelze ji odmítnout, buď ji vynálezce přijme, nebo až budou opouštět prostory, bude on i celá rodina po smrti. Těla obvykle také jaksi „zmizí“ a nikdy se nenajdou ani o nich už nikdo neuslyší.
7. Dnes už se používají i takové nuance jako pečlivý náraz jiného auta do zadní části auta vynálezce, takže je opravdu otřesen, nikoliv však vážně zraněn. Jde do nemocnice na kontrolu, v případě otřesu mozku atd. Zdánlivě je všechno v pořádku, musí tam však zůstat přes noc na pozorování. Tu noc je mu podkožní injekcí vpraven vzduch do žíly. Příštího rána zazvoní telefon a jeho rodina se dozví, že vynálezce dostal záchvat zjevně spojený s otřesem mozku a bojuje o život. Pokud nezemře, stane se z něj živá mrtvola. Snadná věc.
8. Pak tu máme ledové šipky namáčené v kurare. Kurare paralyzuje srdeční svalstvo a plíce; vynálezce se zmítá v záchvatech, lapá po dechu a není schopen dýchat a nefunguje mu krevní oběh. Umírá velice rychle. Kurare se v těle rozkládá, led taje a doktor, který je váš člověk, dojde k závěru, že zemřel na masivní srdeční záchvat. A tak dále. Funguje to jako kouzlo. Jde o přizpůsobené „špinavé triky“ agentů, přejeté od filiálek zpravodajské komunity, jež se specializují na nájemné vraždy.
9. Využití „her“, což původně sloužilo k ovlivňování nebo ke změně chování zahraničních vedoucích představitelů. Představte si, že píšete scénář jako pro film. Potřebujete pouze důkladný psychologický profil cílové osoby. Máte rovněž detailní psychologické profily ještě pár dalších osob, které mají v určitém směru pro vás užitečnou „reflexivní reakci“ a můžete s ní počítat při vašich hrách (ve vašem scénáři). Takové osoby se nazývají „vlivoví agenti“; abyste je dostali do interakce s cílem, stačí jim pouze zavolat nebo je kontaktovat jinak, aby dostali stimul, a hned v tom v jednom kuse jedou, poháněni vlastní silou, a jdou za cílem díky své „reflexivní reakci“. Používají se tedy velice sofistikované počítače (program pro umělou inteligenci dokonce zvýší pravděpodobnost úspěchu u všech variant), připraví se jim scénář (promyšlený plán událostí, jež se mají stát), z něj se odvodí a přijme doporučená varianta scénáře. Pro manipulanta pak pracuje jeden či více agentů, kteří kontaktují hráče (vlivoví agenti). Zavolají jim nebo dostanou stimul, reagují předpokládaným způsobem a nahodile přicházejí za vynálezcem a všichni společně na něj působí. Rozsah her je obrovský, od úkladů v cenných papírech přes soudní pře a infiltrace vlivových agentů do vnitřní organizace vynálezce až po praní peněz atd. Manipulant sleduje pokrok a jenom jednou za čas činí malé úpravy (musí třeba zapojit další vlivové agenty, vyslat dovnitř pouze jednoho skutečného agenta atd.). Za posledních dvacet let se hry velice zdokonalily. Proti jedinému vynálezci mohou spustit takovou spoustu her, že z něj posléze jeden z nich udělá úplnou nulu nebo to s ním skončuje. Mám v plánu napsat jednu knihu o tomto předmětu a o tom, na co si dávat pozor.
10. ...
11. Při obměně dostanou dovnitř speciálního agenta, který pronikne do skupiny vynálezce a stane se členem. Ve skutečnosti má velká kabala jisté osoby, které se specializují právě na takové průniky a jsou specialisty na vyvolávání rozkolů. Mají v tom bohatou praxi a ve svém oboru jsou opravdu dobří. Identita některých z těchto „zvláštních agentů“ by náhodného pozorovatele překvapila. Takzvaná „obec zabývající se stroji s účinností větší než 1“ je dosti značně infiltrována a uváděna v omyl jistým počtem takových zvláštních agentů a k tomu ještě i značným počtem vlivových agentů. Je mimořádné, že se takový úryvek objevuje uprostřed jinak vysoce teoretického fyzikálního textu.

A. Dokumenty FBI o nacistech a UFO, jež předložil Nick Redfern

Ufolog Nick Redfern je jeden z „ufologů hlavního proudu“, který nacistickému úhlu u raných případech fenoménu UFO alespoň dopřál sluchu. Ve skutečnosti toho udělal více, než že by mu jenom dopřál sluchu - věnoval mu celou jednu kapitolu ve své knize *The F. B. I. Files: The FBFs UFO Top Secrets Exposed*.

Předtím než připišeme tuto záležitost na vrub účasti FBI v této věci, dovolte, abych vás v této emotivní záležitosti nejprve obeznámil s pár mučivými skutečnostmi. Uvažte následující text převzatý ze zprávy Ústřední zpravodajské služby (CIA) z 27. května 1954:

„Německý tisk (dále nekonkretizovaný) nedávno publikoval interview s Georgem Kleinem, slavným německým inženýrem a leteckým odborníkem, který popisoval experimentální konstrukci »létajících talířů«, na níž se podílel v letech 1941 až 1945. Klein tvrdil, že byl přítomen tomu, když v roce 1945 poprvé pilotovaný »létající talíř« odstartoval a během tří minut dosáhl rychlosti 2 092 kilometrů za hodinu. Experimenty měly za následek tři různé konstrukce: jednu navrhoval Miethe a šlo o diskovitý letoun o průměru 42 metrů, který nerotoval; další navrhoval Habermohl a Schriever a sestával z velkého rotujícího prstence a stacionární kabiny pro posádku. Když Sověti obsazovali Prahu, Němci zničili všechny stopy po projektu »létajícího talíře« a o Habermohlvi a jeho asistentech už nikdo víckrát neslyšel. Schriever umřel nedávno v Brémách, kde celou dobu žil. Ve Vratislavi dokázali Sověti ukořistit jeden z talířů, jež postavil Miethe, kterému se podařilo utéci do Francie. V současné době se údajně nachází v USA.“

Je to obvyklá podoba nacistické legendy o UFO: tajné testovací zařízení ve Vratislavi a v Praze a tvrzení, že přinejmenším jeden z těchto strojů ukořistili Sověti. A s Prahou tu opět máme spojení na Kammlerstab.

Jenže zmínka o Vratislavi nás donutí se na chvíli zastavit a popřemýšlet o ještě jedné zvláštní a „neobvyklé operaci“ na konci druhé světové války, a touto anomálií je fanatická německá obrana Vratislavi proti drtivé přesile sovětských sil obléhajících město. Vratislav samozřejmě leží v Dolním Slezsku, tehdejší provincii Německa. V tomto ohledu šlo o nejbližší větší město v blízkosti místa, kde byl testován zvon. Opět se tedy za konzistentní legendou o nacistických UFO a její naléhavostí skrývá možnost, že se ve Vratislavi nebo v její blízkosti pracovalo na nějaké velice vyspělé technologii, a pravděpodobným základem této legendy je zvon. Měli bychom si však všimnout toho, že polský badatel Igor Witkowski při výzkumu historie zvonu nikde ve spojení s ním nezmiňuje jména Miethe, Habermohl nebo Schriever.

Redfern se rovněž zmiňuje o účasti leteckých sil Spojených států (USAF) při pátrání po nacistické legendě o UFO:

Brigádní generál W. M. Garland, USAF, se ve zprávě z 3. ledna 1952 generálu Samfordovi, (Generál Samford je rovněž oním generálem letectva Spojených států, který uspořádal první a poslední tiskovou konferenci Pentagonu k UFO, a to po pozorování UFO nad Washingtonem v roce 1952.) řediteli vojenské rozvědky letectva, rovněž pokusil vyřešit všechny problémy poukázáním na německý podíl na tajemství UFO. Třeba je poněkud spekulativní, relevantní části zprávy potvrzují, že složky USAF byly toho názoru, že některá UFO jsou pozemského původu.

„Neochabující zprávy o neobvyklých létajících objektech vyžadují pozitivní postup, aby se určila povaha a původ tohoto fenoménu (sic)... Je logické vztahovat oznámená pozorování ke známému vývoji letounů, tryskových pohonů, raket a rozsáhlé řadě možností Německa a Sovětského svazu. V této souvislosti je třeba si povšimnout, že jistý vývoj, který prováděli Němci, zvláště u křídla Horton s tryskovým pohonem a doplňováním paliva za letu, kombinovaný s jejich obzvláště rozpracovanou výrobou zbraní V-1 a V-2 během druhé světové války, poskytl věrohodnost možnosti, že tyto létající objekty mohou být německého nebo ruského původu. Výše

zmíněný vývoj byl dokončen a v provozu v letech 1941 až 1944 a následně na konci války padl do rukou Sovětů. Existuje důkaz, že Němci na těchto projektech pracovali už v letech 1931 až 1938. Proto se dá předpokládat, že Němci měli přinejmenším 7 až 10 let náskok před Spojenými státy...

Čteme-li pečlivě mezi řádky, je jasné, že až teprve v roce 1952 se ředitel vojenské rozvědky letectva Spojených států obírá možností, že některá UFO mohou být nejen sovětského, ale právě tak i německého původu. Jenže roku 1952 bylo už Německo rozděleno a nemělo vůbec žádnou ekonomickou sílu pokračovat v takových černých projektech. Jinak řečeno, generál Garland naznačoval možnost nezávislého a pokračujícího německého vývoje těchto technologií v prostoru mimo Německo. Povšimněte si rovněž, že podle generála Garlanda se tyto projekty mohly rozběhnout už počátkem 30. let dvacátého století, tedy celé dva roky předtím, než se nacisté dostali k moci. V každém případě v období mezi roky 1931 až 1938 jsme v Německu svědky vývoje různých „teorií vířivého éteru“, ať už to byl Hilgenberg či další, takže se rozumí samo sebou, že už muselo být dosaženo nějakého experimentálního pokroku technologií založených na těchto teoriích.

Jenže Garlandovy poznámky mohou znamenat mnohem víc, pokud je za tím účelem umístíme do širšího kontextu se zvonem, Kammlerstabem a vlastními postřehy Igora Witkowského, že totiž zvon představoval tajný program pohřbený hluboko mezi projekty V-1 a V-2 a různými dalšími projekty raketových zbraní a tajných zbraní nacistického Německa. Ve skutečnosti Garland vlastně naznačuje, že k možnému reálnému vzniku studijní a inženýrské skupiny pro UFO došlo už v období před druhou světovou válkou, a to v Německu. V této souvislosti jsem ve své předchozí knize Říše Černého slunce poukázal na to, že taková tajná studijní skupina pro UFO jasně existovala už ve fašistické Itálii jsouc ustavena Benitem Mussolinim v roce 1933. Než skončila válka, stalo se vlastně touto „studijní skupinou“ SS, a není nikterak nevýznamné, že zvon byl jejím nejchoulostivějším projektem.

Redfern pak cituje zprávu FBI, která naznačuje, že ti „uvnitř“ si byli dobře vědomi, že se spojeneckou legendou o nadřazenosti amerického programu vývoje atomové bomby nad Němci není něco úplně v pořádku:

...(Zdroj) k tomu navíc uvedl, že od představitelů Ústřední zpravodajské služby v jižní Evropě a jižní Asii přišly nedávno zprávy, že Rusové experimentovali s nějakým druhem radikálně nového typu letounu nebo řízené střely, který lze vyslat na velké vzdálenosti nad moře, může za letu měnit směr a vrátit se na základnu, odkud odstartoval. Uváděl, že této informaci je třeba věnovat zásadní pozornost, neboť experimenty v této zemi byly doposud dotaženy pouze do bodu, kdy se zabýváme dopravením střely do vytčeného cíle dopadu, a dosud se nepřikládá žádný význam tomu, poskytnout této střele možnost se vrátit. (Zdroj) také upozornil na to, že Rusové se pokoušejí vyvinout nějaký druh jaderné energie a že získali obrovské množství informací týkajících se jaderné energie, když okupovali Německo, a že mají k dispozici omezené dodávky štěpného materiálu. (Zdroj) poukázal na to, že Rusové mají na poli atomové energie některé velice schopné vědce a že nadto vzali do vazby některé z nejschopnějších a nejpokročilejších vědců německé národnosti.

Ovšem proč se vůbec trápit, když němečtí vědci byli za války na poli jaderné fyziky takovými břídičky? Ledaže by si člověk, samozřejmě, vzpomněl na to, že baron Manfred von Ardenne přišel na nápad použít cyklotrony pro obohacování uranu.

Potom Redfern přichází s trochu šokujícími zprávami.

První je zpráva, kterou doručil FBI v létě roku 1947 - to je rok, kdy došlo k údajné havárii v Roswellu a ke získání vraku, stejně jako k domnělému založení MJ-12 - jeden z informátorů, jímž byl jistý Edwin M. Bailey ze Stamfordu ve státě Connecticut. Baileyho komentáře byly předmětem následujícího sdělení řediteli FBI, J. Edgaru Hooverovi:

Bailey tvrdil, že záležitost „létajících talířů“ je k dnešnímu dni odpovědná za už značné množství komentářů a přitáhla zájem vědců, a naznačil, že má svoji teorii „létajících talířů“.

Předtím, než tuto teorii rozpracoval, poznamenal Bailey, jeho přítel (cenzurováno) bezprostředně po konci druhé světové války údajně pozoroval „létající talíře“ z observatoře v Miláně a v Boloni. Tvrdil, že v té době vzbuzovaly v Itálii „létající talíře“ očividně mírný zájem, ale po určité publicitě se zájem veřejnosti rychle vytratil. Bailey tvrdil, že je docela možné, že „létající talíře“ by ve skutečnosti mohly být rádiem řízené bakteriologické zbraně nebo atomové bomby, jež krouží po zemském orbitu a mohou být navedeny na jakýkoliv požadovaný cíl podle přesně stanoveného programu agentury nebo země, která s bombami operuje.

Redfern si všímá i toho, že FBI obdržela tuto zprávu 18. července 1946, což je zajímavé už samo o sobě, poněvadž v roce 1947, pokud máme věřit spojenecké legendě, se nepředpokládalo, že by atomovou bombu měl mít někdo jiný než Amerika! Ale že by je někdo mohl navést na oběžnou dráhu jako dálkově řízené satelity, to byl v té době pořád jenom nápad na rýsovacích prknech, ačkoliv na rýsovacích prknech nacistů byl už dávno předtím, než na to pomyslel kdokoliv jiný.

Jednu z nejzajímavějších zpráv však obdržela FBI v úřadovně v Detroitu v listopadu 1957. Nebereme-li ohled na cenzuru jmen svědků ve zprávě, kterou provedla FBI, zpráva samotná je neobyčejně významná, protože jde o očitě svědectví polského válečného vězně, jenž viděl, jak Němci testovali mimořádnou technologii.

(Svědka se) narodil 19. února 1926 ve Varšavě a jako válečný vězeň byl v květnu 1942 převezen do Gut Alt Golssen, přibližně 50 kilometrů východně od Berlína, kde zůstal ještě několik týdnů po konci druhé světové války. Následující roky strávil v německých táborech pro nasazené osoby v Korku, Strasburgu, Offenburgu, Milheimu a Freiburgu. Navštěvoval školu pro rádiové techniky ve Freiburgu a více než rok byl zaměstnán v textilním závodě v Laurachbadenu. Do New Yorku dorazil 2. května 1951 prostřednictvím „SS generála Stewarta“ jako nasazená osoba...

Podle (svědka) během roku 1944, na měsíc si nevzpomíná, zatímco byl na cestě za prací na poli nedaleko Gut Alt Golssen, motor jejich traktoru zhasl v bažinaté oblasti. Třebaže bylo slyšet hluk, popisovaný jako pronikavý ječivý zvuk podobný tomu, jaký vydává velký elektrický generátor, nebylo vidět žádný stroj nebo jiné vozidlo.

FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
U. S. DEPARTMENT OF JUSTICE
COMMUNICATIONS SECTION

NOV 7 1957

TELETYPE

URGENT 11-7-57 4-55 PM EST VKN
TO DIRECTOR FBI
FROM SAC, DETROIT 1P

UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS, IS - X. REBUTEL NOV SIX LAST.

[REDACTED]

[REDACTED], WARSAW, POLAND, WAS GERMAN POW
MAY, NINETEEN FORTY TWO, UNTIL SUMMER OF NINETEEN FORTY FIVE.
ARRIVED NY MAY TWO, NINETEEN FIFTYONE, AS DP, AR NO [REDACTED]

[REDACTED] UPON INTERVIEW
ADVISED THAT WHILE GERMAN POW DURING NINETEEN FORTYFOUR OBSERVED
A VEHICLE DESCRIBED AS CIRCULAR IN SHAPE, SEVENTY FIVE TO ONE
HUNDRED YARDS IN DIAMETER, APPROXIMATELY FOURTEEN FEET HIGH. THE
VEHICLE WAS OBSERVED TO SLOWLY RISE VERTICALLY TO HEIGHT
SUFFICIENT TO CLEAR FIFTY FOOT WALL AND TO MOVE SLOWLY
HORIZONTALLY A SHORT DISTANCE OUT OF VIEW OBSTRUCTED BY TREES.
ENGINE OF TRACTOR FAILED TO OPERATE DURING THIS PERIOD AND
ON OTHER OCCASION WHEN HIGH PITCHED WHINNING NOISE HEARD
IN AREA. NO INDICATION OF MENTAL INSTABILITY DURING
INTERVIEW. FURTHER DETAILS FOLLOW AMSD.

~~E - CORRECT LINE FOUR WORD SIX FOUR SHLD BE TWO~~

END AND A K PLS

X 4-55 PM OK FBI VA EV

2U DED

RECORDED-24
INDEXED-24

Mr. Belmont NOV 13 1957

Mr. Tolson
Mr. Boardman
Mr. Belmont
Mr. Ladd
Mr. Nichols
Mr. Rosen
Mr. Tracy
Mr. Harbo
Mr. Mohr
Mr. Winterrowd
Tele. Room
Mr. Holloman
Miss Gandy

11/21/57
206

Dokument FBI o UFO

Objevila se stráž SS a krátce mluvila s německým řidičem traktoru, který počkal pět až deset minut, poté hluk přestal a motor traktoru zase normálně naskočil. Přibližně o 3 hodiny později v téže bažinaté oblasti, avšak dál od cesty, kde pracovní četa kosila louku, potajmu - protože tam byli Němci, kteří je měli na starost, a také stráž „SS“ v jinak opuštěné oblasti - pozoroval kruhovou ohradu přibližně 100 až 140 metrů v průměru, chráněnou proti náhodným divákům stěnou z plachet vysokou přibližně 15 metrů, za níž bylo vidět pomalu stoupající objekt, který vystoupil nad tuto stěnu a potom se pomalu krátce pohyboval horizontálním směrem, než mu zmizel z očí za blízké stromy.

Tento objekt, pozorovaný přibližně ze vzdálenosti 150 metrů, byl popsán jako kruhovitý, o průměru 70 až 100 metrů a asi 4 metry vysoký, sestávající z šedé stacionární kupole a spodní sekce, jeden a půl až dva metry vysoké. Přibližně metrová střední část se zdála mít rychle se pohybující komponent, vydávající neustálý rozmazaný zvuk připomínající vrtuli letadla, avšak jediné, co bylo vidět, byl okrouhlý objekt. Hluk vycházející z tohoto objektu byl podobný, ale o trochu méně pronikavý než ten, který slyšeli předtím. Motor traktoru se při této příležitosti opět zastavil a Němec se ani nesnažil ho nastartovat, dokud zvuk neumkl, a poté motor opět normálně naskočil.

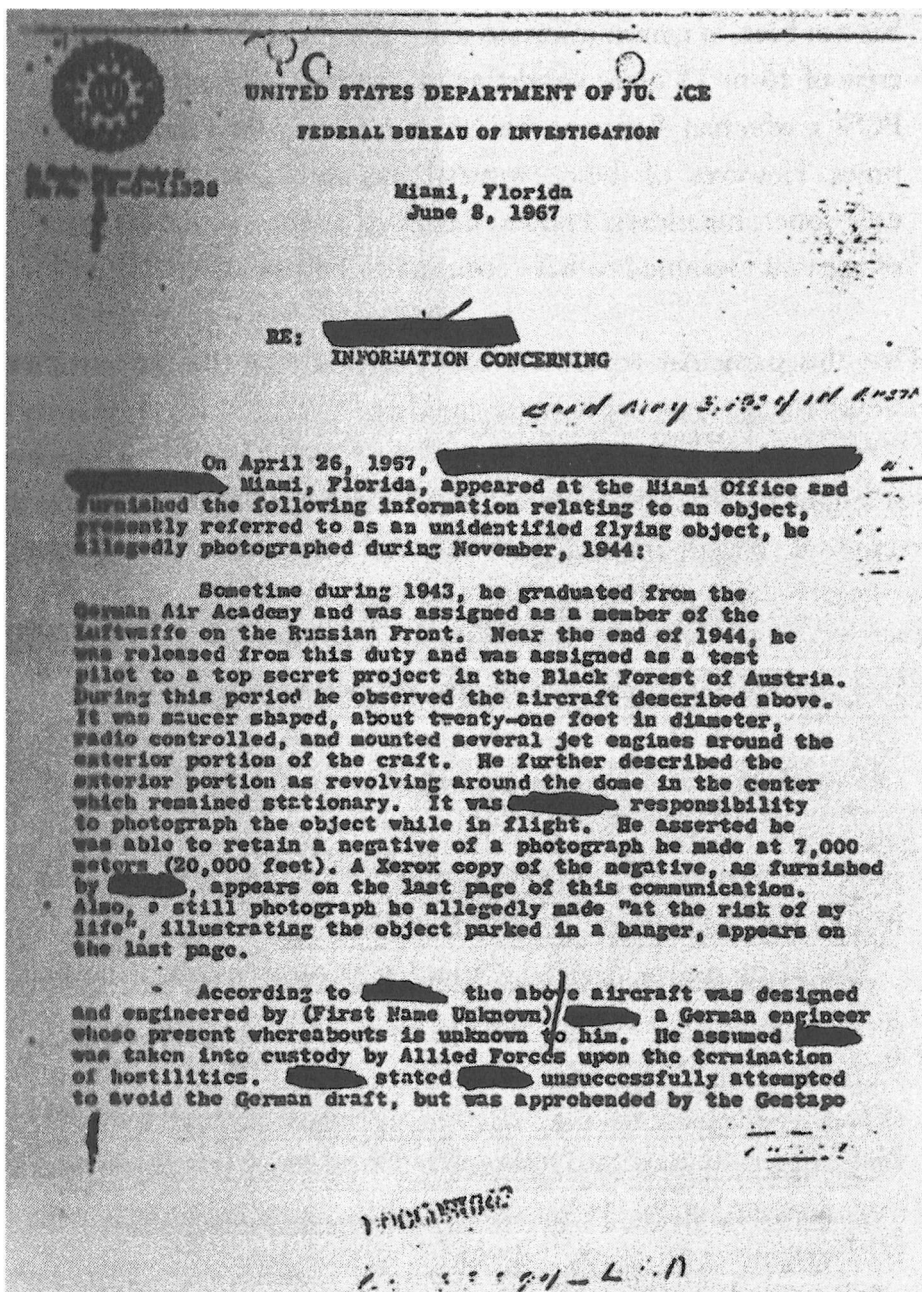
Nic z toho není obvyklý repertoár legendy o nacistických UFO, neboť i místo testování - Gut Alt Golssen - je daleko od Prahy nebo Vratislavi. Není také pravděpodobné, že by polský válečný vězeň byl nějak žádostiv vymýšlet si něco, co by stavělo nacisty do lepšího světla.

Podle Redferna se našel podobný případ s datem 8. června 1967 také v odtajněných dokumentech FBI o UFO. Dočteme se v něm následující:

26. dubna 1967 se (zdroj) objevil v úřadovně v Miami a poskytl následující informaci vztahující se k nějakému objektu, zanedlouho pak označenému za neidentifikovaný létající objekt, který údajně vyfotografoval v průběhu listopadu 1944.

Někdy během roku 1943 absolvoval německou leteckou akademii a jako člen Luftwaffe byl přidělen na ruskou frontu. Těsně před koncem roku 1944 byl této povinnosti zbaven a odvelen jako zkušební pilot k přísně tajnému projektu v Černém lese v Německu. Během tohoto období viděl letoun popisovaný výše. Měl tvar talíře o průměru zhruba sedmi metrů, dálkově řízený rádiem a osazený několika tryskovými motory okolo vnější části stroje. Dále popisoval, že tato vnější část se otáčela kolem středové kopule, která zůstávala nehybná. Do jeho (svědkovy) odpovědnosti spadala také povinnost fotografovat objekt za letu. Prohlašoval, že se mu podařilo uschovat negativ fotografií, jež pořídil ve výšce 7 000 metrů.

Podle svědka byl výše uvedený letoun navržen a sestrojen německým inženýrem, jehož nynější pobyt mu není znám. (Svědka) se také domnívá, že tajemství pojící se s tímto letounem získalo spojenecké letectvo. Řekl, že tento typ letounu byl odpovědný za sestřelení přinejmenším jednoho amerického letounu B-26.

Dokument FBI o UFO

Nepochybně se alespoň někdo z celé řady zpravodajských agentur americké vlády zajímal o možnost nacistického původu některých pozorovaných UFO, jež po druhé světové válce začaly narušovat americký vzdušný prostor. Tyto dokumenty, na rozdíl od Cooper-Cantwheelových dokumentů z Majic-12, jsou nepochybně autentické. Není třeba je zařazovat do šedé oblasti mezi „autentickou událost“ a „naprostý podvod“, aby se postihl jejich význam. To by nás mělo přimět se zastavit a popřemýšlet o tom, neboť dokládají to, co nejspíš obsahují samotné dokumenty Majic-12: že někdo někde v matoucí spleti amerických zpravodajských agentur sledoval nacistickou stránku UFO a že si možná dělali starosti s pokračujícím nezávislým a tajným vývojem exotické technologie, jímž se okázale chlubili. Tyto dokumenty, jež Redfern odhalil, ve skutečnosti potvrzují rámcový scénář, který jsme v hlavních obrysech nastínili v Cooper-Cantwheelových dokumentech z Majic-12, jež jsme ověřovali a podrobili analýze. (Zajímavou vedlejší věcí je to, že se Redfern rovněž zmiňuje o neobvyklých nacistických souvislostech ve spojení se slavným kontaktérem z 50. let dvacátého století, Georgem Adamským. Viz str. 315. Redfern není jediný, kdo si všimá těchto souvislostí.)

RE: [REDACTED]
INFORMATION CONCERNING

[REDACTED] in Vienna, Austria, sometime during late 1943 or early 1944. [REDACTED] also assumed the secrets pertaining to this aircraft were captured by Allied Forces. He said this type of aircraft was responsible for the downing of at least one American B-26 airplane. He furnished the following fuel and engine data:

"...Fuel mixture of H_2H_4O in Methyl Alcohol (CH_3OH) rather than 'oxygen-holding' mixture of hydrogen peroxide H_2O_2 in water. 7m 1,3m high two rocket motors; smooth flow, rotary drive over 2,000 meters per second...."

[REDACTED] said he copied this data from a board located in the banger area.

[REDACTED] asserted he was shot down by the British on March 14, 1945, after having been reassigned to the Western Front. He was held prisoner by the British in London and later in Brussels until his release in 1946. He departed for the United States from Bremerhaven, Germany, on December 26, 1951; entering the United States in New Jersey on January 7, 1952, and was subsequently naturalized in Miami during 1958. He is presently employed as a mechanic at Eastern Airlines, Miami, Florida. He related he was born May 3, 1924, in Austria.

[REDACTED] stated he has withheld this information because he assumed the United States possessed it. He has become increasingly concerned because of the unconfirmed reports concerning a similar object and denies the United States has such an aircraft. He feels such a weapon would be beneficial in Vietnam and would prevent the further loss of American lives which was his paramount purpose in contacting the Federal Bureau of Investigation (FBI).

[REDACTED] reiterated he has the original negatives of both photographs. He said the shots were taken at a thirty second time exposure.

This document contains neither recommendations nor conclusions of the FBI. It is the property of the FBI and is loaned to your agency; it and its contents are not to be distributed outside your agency.

2

Dokument FBI o UFO

Když to však začneme rozebírat, je tu jasně písemně doložený náznak o nacistickém spojení přinejmenším s vývojem některých technologií spjatých s technologií UFO.

Mimořádnější je to, co člověk odhaluje na různých úrovních o všech faktorech zúčastněných v atentátu na Kennedyho. A může to být významné samo o sobě, možná jako indikátor, že účast „Bratrstva“ na této vraždě byla v zásadě vzata motivována technologickými úvahami a finančně zajištěna největšími světovými, a dobře známými, korporacemi. Jistě to nebyl jediný motiv k vraždě, ale ve spojení s ohroženými zájmy velkých naftařských společností a finančního sektoru byl velmi silný. Kdyby byl býval Kennedy úspěš s úmyslem rozbít CIA a se společným projektem vesmírné spolupráce se Sověty, pak to mohlo vést k odhalení skrytého tajného vesmírného programu a jeho tajné technologie.

V tomto kontextu připomeňme, že jeden z dokumentů Majic-12 naznačoval, že prezident Nixon zprivatizoval údajnou tajnou studijní a akční skupinu zabývající se UFO. V této souvislosti je snad zjevné, že neexistoval žádný důvod, proč by měl tak učinit. Byla nezávislá už od konce války.

Co však bylo, v zásadě vzato, v sázce kromě této technologie a moci, již představovala?

Jednu z odpovědí snad údajně poskytl sám dr. Wernher von Braun, a to své dřívější asistentce v Fairchild Industries, dr. Carol Rosinové. Von Braun odešel do důchodu - nebo možná „byl penzionován“ - přešel z NASA do Fairchild Industries poté, co jeho vinou vyšly v časopisu Time najevo nesrovnalosti ohledně lunárního neutrálního bodu. Rosinová popisuje von Braunovo poselství pronesené před smrtí:

Když jsem byla v letech 1974 až 1977 v Fairchild Industries firemním manažerem, setkala jsem se s již postarším dr. Wernherem von Braunem. Poprvé jsme se setkali v roce 1974. Von Braun v té době umíral na rakovinu, ujišťoval mne však, že ještě pár let bude žít, aby mi mohl vyprávět o hře, která byla rozehrána - o oné hře, jež představovala úsilí militarizovat vesmír, aby bylo možno kontrolovat z vesmíru Zemi i samotný kosmický prostor. Von Braun znal historii práce na zbrojních systémech do puntíku. Vyvázl z Německa, (Už by mělo být jasné, že von Braun z Německa „nevyváží“, protože pracoval pro Hitlera až do samotné kapitulace.) aby přišel do této země a stal se viceprezidentem Fairchild Industries, a v té době jsem ho poznala. Von Braunovým posláním během posledních let jeho života, kdy umíral, bylo vzdělávat veřejnost a ty, kteří budou mít možnost rozhodovat o tom, proč jsou kosmické zbraňové systémy hloupou, nebezpečnou, destabilizující, příliš drahou, zbytečnou, nedosažitelnou a nežádoucí ideou, a také o možných alternativách.

Tak říkajíc skoro na smrtelné posteli mě poučoval o těchto konceptech a o tom, kdo jsou hráči v této hře. Protože umíral, přenesl na mne odpovědnost pokračovat v úsilí zabránit militarizaci kosmu. Wernher von Braun mne požádal, abych se stala jeho mluvčí, abych vystupovala, když mu bude tak zle, že nebude moci mluvit. Souhlasila jsem.

Z doby, kdy jsem měla po čtyři roky možnost s ním pracovat, mi utkvěla věta, kterou často opakoval. Říkal, že strategii pro vzdělávání veřejnosti a těch, kteří mají rozhodovat, bylo využívat zastrašovací taktiky. Jde o způsob, jak poznat nepřítele.

V této strategii, kterou mne Wernher von Braun učil, byli za nepřítele považováni nejprve Rusové. V roce 1974 byli skutečně nepřítelem, a to jasně daným. Bylo nám řečeno, že mají „protidružicové zbraně“. Bylo nám řečeno, že se chystají nás obsadit a ovládnout - byli to „komouši“.

Potom to byli teroristi, a netrvalo to dlouho, než k tomu došlo. Slyšeli jsme toho o terorismu spoustu. Pak byly jako útočníci identifikovány „potrhlé“ země Třetího světa. Nyní jim říkáme zájmové země. Řekl však, že se objeví ještě třetí nepřítel, proti němuž budeme stavět kosmické zbraňové systémy.

Příštím nepřítelem mají být asteroidy. Když to vyslovil poprvé, pochichtával se. Asteroidy - hodláme stavět kosmické zbraňové systémy proti asteroidům.

A vůbec ze všeho nejzábnější bylo to, čemu říkal vetřelci, mimozemšťané. To bude ta úplně poslední hrozba. A pořád a pořád dokola během těch čtyř let, co jsem ho znala, a byla jsem jeho mluvčí, vynášel tu poslední kartu. „A pamatuj, Carol, poslední kartou bude ta mimozemská. Budeme muset stavět kosmické zbraňové systémy proti mimozemšťanům, a to je ta největší lež ze všech.“

Tou poslední kartou, kterou drží v ruce, je mimozemský nepřítel. Naléhavost, s jakou to vyslovil, mě přivedla k přesvědčení, že věděl něco, o čem se bál být jen zmínit. Byl příliš vyděšený, aby o tom mluvil. Žádné podrobnosti mi nesdělil. Nejsem si jista, jestli bych je byla schopna

přijmout, kdyby mě s nimi seznámil, nebo jestli bych mu v roce 1974 věřila. Nebylo však sporu o tom, že ten muž něco věděl a měl potřebu vědět, jak jsem později zjistila.

Rosinová následně ve svých prohlášeních objasňuje, že osobně věří v mimozemšťany v obvyklém smyslu, že také vysvětluje svůj odpor ke kosmickým zbraňovým systémům, a činí tak veskrze způsobem, jenž prozrazuje, že von Braun chtěl naznačit, že v otázce „E. T.“ šlo jen o nedorozumění, jehož se dopustila impulzivní americká armáda. Jinými slovy, tato „lež“, na niž von Braun poukazoval, byla ututlána a pak nesprávně pochopena.

To vše ale není vůbec zřejmé z údajných poznámek von Brauna, jež k ní pronesl, že je to jediná možná interpretace a dokonce ani ne ta nejlepší. Koneckonců, von Braun byl součástí prvního vesmírného programu na světě i prvního pokusu rozmístit zbraně ve vesmíru, programu, který v hrubých rysech ukázal, dávno před samotnou realizací, kroky nezbytné k umístění „protidružicových zbraní“ na oběžnou dráhu: program nacistického Německa. Avon Braunův kolega v Peenemünde, dr. Kurt Debus - odborník na vysoké napětí - byl rovněž zapojen do projektu Zvon. Debus se později stal ředitelem Kennedyho vesmírného centra na Floridě během projektu Apollo, což je velmi neobvyklé postavení pro odborníka na vysoké napětí, jímž byl v době prvního programu na světě - letů s lidskou posádkou na Měsíc a s přistáním na jeho povrchu. Von Braunovy poznámky tudíž mohou být vykládány tak, že šlo o záměrný podvod, k němuž dala podnět technologie - „mimozemská hrozba“ -, jež se setkala s dalším podvodem, rovněž zapříčiněným technologií: kosmickými zbraňovými systémy k obraně proti „mimozemšťanům“ a příležitostným bludným asteroidům, které se dostanou nebezpečně blízko. A uvažte také, že pokud by byly takové zbraně dostatečně účinné, aby rozstřílely velký asteroid, co by dokázaly, kdyby byly obráceny proti Zemi?

Co si tedy počít se všemi těmi nacisty skrývajícími se v pozadí atentátu na Kennedyho?

„Bratrstvo“ mělo podobně jako další záhadní hráči - proti-castrovští Kubánci, mafie, studenoválečníci v CIA a v Pentagonu, velké naftařské společnosti, mezinárodní finanční a bankovní sektor - své vlastní důvody jednat a vstoupit do takové mnohohranné konspirace, možná dokonce i proto, aby ji zorganizovalo. Podobala se mu v tom, že něco skrývala; a podobala se mu i v tom, že jejím prostřednictvím chtělo něco ochránit.

Mae Brussellová měla nakonec ohledně nacistů a atentátu pravdu, neboť Amerika byla pořád na šikmé ploše k fašismu. Nelze rozlišit blbokraty od republikorozkrádačů a skandály čpící konspirací pokračují jako na běžícím pásu - aféra Irán-Contras, Říjnové překvapení (October Surprise), Watergate, bankrot Bank of Credit and Commerce International (BCCI), účetní podvody v případě banky Lincoln Savings & Loans, aféra kolem Nugan Hand Bank, incident v Ruby Ridge, masakr ve Waco, bombový útok v Oklahoma City, 9/11 - a tak to následuje jedno za druhým a vše se navzájem zatemňuje. Volby jsou zmanipulovány i u tajného hlasování prostřednictvím počítačů, ústavní krizi si vyzkoušeli v malém na Floridě, dva prezidentští kandidáti ze stejné tajné společnosti se ucházejí o prezidentský úřad, kde „vítěz“, „konzervativec“, dopouští, aby miliony ilegálních cizinců přecházely hranici, zatímco v Americe vyhlásí válku teroristům kamerami na každé světelné křižovatce.

Jestliže se s odstupem času zdá, že z hráčů v případě vraždy JFK jsou nyní už jen rozmazané a slité šmouhy, není to možná proto, že bychom začínali špatně vidět nebo že by nám selhávala paměť, nýbrž díky skutečnosti, že splývání zájmů, jež svedlo toto spiknutí dohromady, pouze dál pokračovalo. A bude tomu tak i v budoucnosti, tak dlouho, dokud tu bude technologie, jež by mohla ohrozit jejich mocenskou základnu, technologii a vědu - již je třeba potlačovat, ovládnout a využít ve zbrojení. Prostě jenom vyměnili černostříbrnou uniformu SS za všední tmavošedé šaty.

...Ujistěte se však a prohlédněte si jejich prsteníčky. A přesvědčte se, že zrovna nedrží strunu na škrcení. Stará bratrstva mají tuhý kořínek.

Konec.